

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TEHLİKELİ YALANLAR

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

BECCA
FITZPATRICK

**Tehlikeden korunmak için kurduğunuz
yalanlarla örölü hayatta gerçek aşkı
bulsaydınız hangisinden vazgeçerdiniz?
HAYATINIZDAN MI, AŞKINIZDAN MI?**

Kaçtığım sırlar sonunda beni bulmuştı.

Ama dedektifler gitmişti ve dünyam yavaş-
lamaya başlıyordu. Çiftlik evinin etrafındaki
geniş açık alanların beni sarmaladığını his-
settim. Sorunlarım kuytulara çekildi ve hayat
gözüme yeniden basit göründü. Serin ve tatlı
bir rahatlama hissettim.

Bu akşam Thunder Basin bir hapishane gibi
gelmiyordu. Uzun, acı verici bir yolun sonun-
dan beni kendine çağırın iki açık kapı gibiydi.

Sığınağım gibi...

Pegasus Yayınları: 1277

Gençlik: 228

Tehlikeli Yalanlar

Becca Fitzpatrick

Özgün Adı: Dangerous Lies

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Pervin Salman

Düzeltili: Esengül Aydın Yalçın

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mart 2016 - Ciltli

ISBN: 978-605-343-775-8

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016

Copyright © Becca Ajoy Fitzpatrick, 2015

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları ONK Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla
Inkwell Management LLC'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

BECCA FITZPATRICK

**TEHLİKELİ
YALANLAR**

İngilizceden çeviren:
Sevinç Seyla Tezcan

PEGASUS YAYINLARI

ÇOCUKLUK ARKADAŞLARIM İÇİN

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle Fitzpatrick oğlanları Justin, Riley ve Jace'e teşekkürler.

Benim yazmaya odaklanabilmem için sahne gerisinde yorulmak bilmeden çalışan Jenn Martin'e teşekkürler.

Simon & Schuster'daki ekibime; Jon Anderson, Justin Chanda, Anne Zafian, Mekisha Telfer, Lucy Ruth Cummins, Chrissy Noh, Katy Hershberger, Dorothy Gribbin, Jenica Nasworthy, Chava Wolin ve Angela Zurlo'ya minnettarım.

Olağanüstü editörüm Zareen Jaffery'ye teşekkürlerimi avazım çıktığı kadar bağıryorum.

Son okumayı yapan Katherine Wiencke'ye ve düzeltmen Adam Smith'e de teşekkürü bir borç bilirim.

Catherine Drayton, çılgın ve heyecan verici yedi yıl oldu. Bana şans verdiğin için teşekkürler. Lyndsey Blessing ve InkWell Management ekibi: Desteyiniz için teşekkürler!

Kitaplarımı okuyucuların eline ulaştıran sayısız kütüphaneci ve kitapçı: Bunu şahsımıza özel bir teşekkür olarak kabul edin.

Beyzbol hakkındaki sorularım için Matt Epley'e teşekkürlerimle.

Rodeo kovboylarımın dünyası ve çiftlik hayatı hakkında beni bilgilendiren Cameron ve Rebecca Chin, çok teşekkürler.

Birtakım hukuki sorularımda bana yardımcı olan Erin Tangeman'e çok teşekkür ederim.

Her ne kadar karşılığında telif ücretinden yüklü bir pay talep etmiş olsan da, kırık ayak bileği kemikleri hakkında sorularımı yanıtlayan Rob Baer, sana minnettarım.

İkinci şanslara inandığını umduğum Jason Hales'e çok teşekkürler.

Laura Anderseon, Ginger Churchill ve Patty Esden, uzun mesafe kucaklaşmaları, grubumuzu bir arada tutma konusunda şaşırtıcı derecede çok işe yaradı. Sizi her zaman seveceğim.

Ve son olarak, en içten teşekkürüm sana, sevgili okurum. İster kitaplarımı senelerdir okuyor ol, ister bu bana verdiğin ilk şans olsun, senin için yazmak bir keyifti. Umarım Chet ve Stella'nın hikâyesinden keyif alırsın.

MOTEL ODASININ KAPISINA ÖFKEYLE VURULDU. TENİM

sıcak ve terden yapış yapış bir halde, yatakta hiç kıpırdamadan yatıyordum. Yanımda yatan Reed beni kendine çekti.

On dakika da bitti işte, diye düşündüm.

Yüzümü Reed'in boynunun sıcak girintisine gömerken ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Zihnim, beni alıp götürmelerinden sonra, uzun çok uzun bir süre tekrar canlandırabilmek için bütün detayları emiyor, bu anı özenle kaydediyordu.

Bir an onunla kaçmak için delice bir istek duydum. Motelin yan tarafında, beni tuttukları odadan görünen dar bir sokak vardı. Nerede saklanacağımız ve kendimizi ayaklarımıza bağlanmış beton bloklarla Delaware Nehri'nin dibini boylamaktan nasıl koruyabileceğimiz gibi detaylar beni bu dürtüye kapılmaktan alıkoyuyordu.

Kapı daha sert vurulmaya başladı. Reed başını benimkine yaslayıp derin bir nefes aldı. O da beni ezberlemeye çalışır gibiydi.

“Oda büyük ihtimalle dinleniyordur.” Öyle alçak sesle konuşuyordu ki bir an iç geçirdiğini sandım. “Seni nereye götüreceklerini söylediler mi?”

Başımı hayır der gibi sallayınca kesikler ve şişliklerle kaplı yüzü asıldı. “Bana da söylemediler.”

Vücudu harap halde olduğu için büyük bir dikkatle dizlerinin üstünde doğruldu ve eliyle karyolanın başucunu yokladı. Komodin çekmecesini açıp İncil’in sayfalarını karıştırdı. Yatağın altına baktı.

Hiçbir şey yoktu. Ama odayı elbette dinliyorlardı. İfadem aklımdaki son şey olsa da, o geceyle ilgili konuşacağımızı düşünüyorlardı. Onlar için yapmayı kabul ettiğim onca şeyden sonra, bizi birbirimizden koparmadan önce bana erkek arkadaşım la on dakika, on *mahrem* dakika bile veremiyorlardı.

Kendimi, “Bana kızgın mısın?” diye fısıldamaktan alıkoyamadım. Reed kendini benim yüzümden bu karmaşanın içinde bulmuştu. Annem yüzünden. Hayatını ve geleceğini mahveden, annemin açtığı belaydı. Nasıl olur da benden biraz olsun nefret etmezdi? Tereddüdü, anneme derin, sınırsız bir öfke duymama neden oldu.

Sonra Reed, “Yapma,” dedi. Sesi yumuşak ama kararlıydı. “Böyle söyleme. Hiçbir şey değişmedi. Birlikte olacağız. Şimdi değil ama yakında.”

İçim büyük bir rahatlamayla doldu. Ondan şüphelenmemeliydim. Reed doğru kişiydi. Beni seviyordu ve ona güvenebileceğimi bir kez daha ispatlamıştı.

Kilitte bir anahtar döndü.

Reed kulağıma telaşla, “Phillies hesabını unutma,” diye fısıldadı. Gözlerine baktım. Bunu izleyen birkaç saniye boyunca sessiz bir diyalogu paylaştık. Başımı hafifçe öne eğerek onu anladığımı söyledim.

Sonra ona öyle sıkı sarıldım ki nefesinin kesildiğini duydum. Şerif Yardımcısı Marshal Price içeri girerken geri çekildim. Price'ın arkasından görünen park alanında iki siyah Buick sedan bekliyordu.

Önce bana sonra Reed'e baktı. "Gitme zamanı."

Tanımadığım bir başka Şerif Yardımcısı, Reed'i dışarı çıkardı. Reed arkasına dönüp bana uzun uzun baktı. Gülümsemeye çalıştı ama ağzının sadece bir kenarı yukarı kıvrılabildi. Gergindi. Kalbim hızlandı. İşte o an gelmişti. Kaçmak için son şans.

"Reed!" diye bağırdım ama arabaya girmişti bile. Film kaplı camdan yüzünü göremiyordum. Araba park alanında manevra yapıp hızlandı. On saniye sonra da görüş alanımdan çıktı. İşte o zaman kalbim gerçekten gümbürdemeye başladı. Bütün bunlar gerçekten oluyordu.

Valizimin sapını sıktım. Hazır değildim. Bildiğim tek yeri terk edemezdim. Arkadaşlarımı, evimi, okulumu ve Reed'i.

"İlk adım her zaman en zordur," dedi Price beni dirseğimden tutup dışarı yönlendirirken. "Olaya bir de şu açıdan bak: Yeni bir hayata başlama, kendini baştan yaratma şansın var. Şu anda duruşmayı düşünme. Danny Balandu'yu aylarca, belki yıllarca görmeyeceksin. Avukatları davayı arapsaçına çevirecektir. Savunmanın kayıp hızlı geçiş kartından, Schuylkill Otobanı'ndaki trafiğe kadar bir sürü bahaneyle duruşma ertelediğine şahit oldum."

"Ertelenme mi?" diye tekrarladım.

"Ertelenmelerin sonu aklanmalara çıkar. Genel kural budur. Ama bu kez öyle olmayacak. Senin şahitliğine, Danny Balandu hapsi boylayacak." Omzumu inançla sıktı. "Jüri sana inanacak. Balandu şartlı tahliyesiz müebbet hapisle yargılanacak ve ömür boyu içeride kalacak."

Huzursuz bir tavırla sordum: "Yargılama sırasında da hapiste mi olacak?"

“Kefaletsiz tutuklama. Sana ulaşamaz.”

Annemin uyuşturucu satıcısının birinci dereceden cinayet, uyuşturucu bulundurma ve adam kaçırma suçlarından yargılanmasını beklerken polis gözetiminde bir eve tıklandığım yetmiş iki saat boyunca kendimi mahkûm gibi hissetmiştim.

Son üç gündür iki polis sürekli başımda nöbet tutmuştu. İkisi sabah, başka bir ikili gün boyu, ikisi de gece vardiyasında. Telefon etmeme ya da aranmama izin yoktu. Bütün elektronik aygıtlarıma el konmuştu. Memurlardan birinin evdeki dolabımdan getirdiği birkaç uyumsuz giysiyle idare etmiştim. Ve şimdi, yargıya taşınan federal bir suç davasının kilit tanığı olarak son hapishaneme aktarılmak üzereydim. Ve hapishanemin nerede olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

“Beni nereye götürüyorsunuz?” diye sordum.

Price gırtlığını temizledi. “Nebraska, Thunder Basin.” Sesinde bilmem gereken her şeyi anlatan, özür diler gibi bir ima vardı. Bu rezil bir anlaşmaydı. Tehlikeli bir suçluyu ayakaltından kaldırmalarına yardım ediyordum ve karşılığında beni medeniyetten sürüyorlardı.

“Peki ya Reed’i?”

“Nereye gittiğini sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun.”

“O benim erkek arkadaşım.”

“Tanıklarımızın güvenliğini bu şekilde sağlıyoruz. Senin için kolay olmadığını biliyorum ama işimizi yapıyoruz. İstedğin on dakikayı verdik. Bunu yapmak için bir sürü takla atmak zorunda kaldım. Yargıcın isteyeceği son şey birbirinizin ifadelerini etkilemeniz.”

Erkek arkadaşımdan ayrılmaya mecbur edilen bendim. Bir de *teşekkür* mü bekliyordu?

“Ya annem?” Dümdüz, duygusuz bir sesle sormuştum.

Price benimle göz teması kurmamaya özen göstererek valizimi Buick’in arkasına yerleştirdi. “Rehabilitasyon yolunda. Sana neresi

olduğunu söyleyemem ama yeterince gayret ederse, yaz sonunda seninle buluşmaya hazır olabilir.”

“Bunu istemediğimi ikimiz de biliyoruz, bu yüzden boşuna birbirimizi kandırmayalım.”

Price akıllılık edip sustu.

Şafak henüz sökmemişti ama şortum ve askılı tişörtümün içinde daha şimdiden terliyordum. Price’m kot pantolon ve uzun kollu gömlekle nasıl rahat edebildiğini merak ettim. Omzunda asılı duran kayıştaki tabancanın varlığını görmeden de hissediyordum. O tabanca tehlikenin henüz bitmediğinin hatırlatmasıydı. Bir gün biteceğinden de emin değildim.

Danny Balandó beni aramaktan hiç vazgeçmeyecekti. O hapisteydi ama uyuşturucu kartelinin geri kalanı ellerini kollarını sallayarak ortalıkta dolaşıyordu. İçlerinden herhangi biri Balandó’nun vereceği emri ücret karşılığı yerine getirebilirdi. Balandó’nun tek umudu şahitlik etmeden önce izimi bulup beni öldürmekti.

Price’la birlikte araca bindik. Bana üstünde farklı bir adın olduğu bir pasaport uzattı.

“Geri dönemezsin, Stella. Hiçbir zaman.”

Parmaklarımı cama değdirdim. Şafak sökmeden Philadelphia’dan ayrılırken, bir fırının önünden geçtik. Önlüklü bir çocuk kapı önünü süpürüyordu. Kafasını kaldırıp bakacağını ve gözden kaybolana kadar beni izlemek için işine ara vereceğini sandım. Ama durmadı. Gittiğimi kimse bilmiyordu.

Zaten amaç da buydu.

Sokaklar boş ve yeni yağan yağmur yüzünden parlak siyahtı. Suyun üzerinde dönen lastiklerin sesini dinleyerek kendimi tutmaya çalıştım. Benim evim burasıydı. Bildiğim tek yer. Buradan ayrılmak, hava gibi yaşamsal bir şeyden vazgeçmekten farksızdı. Bir anda kendime bunu yapıp yapamayacağımı sordum.

Sonunda, “Adım Stella değil,” dedim.

Price, “Normalde tanıkların ilk adlarını korumalarına izin veririz ama seninki sık rastlanmayan bir isim,” diye açıkladı. “Ekstra önlem alıyoruz. Eski ve yeni ismin ses olarak birbirine benziyor. Bu alışmanı kolaylaştıracaktır.”

Stella Gordon. Stell-a, Stell-a, Stell-a. Yeni ismi heceler birbirine kenetlenene dek içimden tekrarlardım. Nefret etmiştim.

Araç hızlanarak eyalet bağlantı yoluna girdi. Kısa süre sonra havaalanı tabelasını gördüm ve o anda göğsüm sıkıştı. Uçağım dört saat sonra kalkacaktı. Nefes almakta zorlanıyordum; hava içeri girmeyi reddediyor, katı bir şey gibi beni aşağı bastırıyordu. Terleyen avuçlarımı bacaklarıma sildim.

Bu hiç de yeni bir başlangıç gibi gelmiyordu. Philly’nin ışıklarını gözden kaybetmemek için başımı arkaya çevirdim. Araba aradaki mesafeyi açtıkça, hayatımın sona ermeye yaklaştığı hissiyle doluyordum.

2

GÜNEŞ UFUKTAKİ BİR BULUT KÜMESİNİ ALTINIMSİ BİR pembeye boyayarak Nebraska üzerinde kilometrelerce uzanıyordu. Gün neredeyse batmak üzereydi ve arada bir, bir yel değirmeni ya da tahıl ambarı silüetiyle kesintiye uğrayan mısır tarlaları göz alabildiğince uzuyordu.

Işık saçan şık gökdelenler, Main Line'in rengârenk ilanlarla süslü tarihi taş dükkânlarının vitrinleri, bakımlı bahçeler ve banliyölerin kıvrımlı yolları geride kalmıştı. Şehir merkezine giden metroya yetişmek için koşturan insanların telaşı ya da trafik sıkışınca kesik kesik çığlıklarıyla karmaşa yaratan araba kornaları yoktu.

Şerif Yardımcısı Price ve ben çorak otoban kenarında, sinekleri kovmak için kuyruklarını sallayarak otlayan bir büyükbaş hayvan sürüsünün yanından geçtik. İçlerinden sadece birkaçı kafasını kaldırıp bize doğru baktı. Kim bilir en son ne zaman bir araba görmüşlerdi. Penceremi araladım. İçeri bir ıslık eşliğinde dolan hava yeşil, canlı ve yabancı kokuyordu. Tişörtsüz, çalı süpürgesi

gibi sıska üç çocuk, güneşte yanmış omuzlarında dengede tutmaya çalıştıkları oltalarıyla otoban kıyısında yalınayak yürüyordu.

En yakın arkadaşım Tory Bell'in sesi kulaklarımda yankılandı: *Seni Mısır Çocukları'na' göndermişler. İtalyan uyuşturucu lordlarını falan unut, sana burada sadece yirmi dört saat veriyorum.*

Price, "Okul tatil," dedi. "Bütün yaz canın ne isterse onu yapacaksın. Şanslısın."

"Ne demezsin."

"Burada güvende olacaksın."

Price benden cevap bekledi ama güvende olmadığımı ikimiz de biliyorduk. Her sabah acaba Danny bugün beni bulacak mı diye merak ederek uyanacaktım.

"Carmina Songster'in yanında kalacaksın. Emekli polis. Çok yeteneklidir. Senle ilgili gerçeği biliyor, yeni kimliğine ayak uyduracak."

"Ya ondan hoşlanmazsam?"

"Carmina'dan herkes hoşlanır. Ona büyükanne derler. Bütün kasaba ona büyükanne der."

"Ve beni o koruyacak, öyle mi?"

Price başını çevirdi ve güneş gözlüğünün arkasına saklanan gözlerini benimkilere dikti. "Sana dostça bir tavsiye. Bu yazın nasıl geçeceği sana bağlı. Berbat bir yaz da olabilir, katlanılabilir bir yaz da. Tanrı aşkına, katlanılabilirden de iyi olabilir. Annene kızgın olduğunu biliyorum..."

Gerildim. "Onu bu işe karıştırma."

"Carmina sen hazır olduğunda onu arayabilir. Kliniğin numarası onda var."

---

1 Stephen King'in hikâyesinden uyarlanan, 1984 yapımı psikolojik gerilim filmi. (ç.n.)

Buz gibi manidar bakışlarımı Price'a diktim. "Sana ondan bahsetmek istemediğimi söyledim."

"İhanete uğramış hissetmekte ve kırgın olmakta haklısın ama annen iyi olacak. Buna gerçekten inanıyorum. Ondan vazgeçemezsin. Sana her zamankinden daha çok ihtiyacı var."

"Ya benim ona ihtiyacımın olduğu zamanlar?" diye çıkıştım. "İyileşmesi için nefesimi tutmaktan uzun zaman önce vazgeçtim. Arkadaşlarımla birlikte evde, benim için bir anlam ifade eden bir dünyada olmak yerine burada olmamın sebebi annem." Nefesim gırtlığımda takılıp kaldı.

Price birkaç dakika çenesini tutarak, "Seni Carmina'yla tanıştırdıktan sonra hemen geri dönmem gerekiyor ama o bana nasıl ulaşacağını bilir," dedi. "Beni istediğin zaman arayabilirsin."

"Carmina benim ailem değil. Sen de değilsin. Bu yüzden bu konuda da birbirimizi kandırmayalım."

Price hareketsizleşince, yorumumun canını acıttığını anladım. Beni korumak için hayatını riske atıyordu ve ben en azından biraz minnet duyabilirdim. Ama gerçeği söylemiştim. Ben onun için bir görevdim. Biz bir aile değildik; benim bir ailem yoktu. Birleşik Devletler savcısının onu benimle birlikte tanık koruma programına alma teklifini geri çeviren, artık bir yabancı olan bir babam vardı. Onunla bir daha asla temas kurmamam gerekiyordu. Ve rehabilitasyonda, bir daha asla görmeyeceğimi umduğum bir annem vardı. Aile dediğin sevgi, bağlılık ve dayanışma duygusu demekti. En azından akla birlikte yaşamayı getiriyordu.

Yolun kalan kısmında konuşmadık. Ben Price'a arkamı dönüp güneşin ufukta kayboluşunu izledim. Güneşin bu kadar çok yer kaplayabildiğini hiç bilmezdim. Burada, manzarayı kapayacak binaların, ağaçların ya da tepelerin olmadığı bu yerde güneş sadece bir küreden ibaret değildi. Işıltılı altın bir sıvı gibi yayılıyor, boyaya

bulanmış kalın bir fırça darbesiyle gök çizgisini kaplıyordu. Yabancı olduğu kadar göz alıcıydı da.

Hava kararınca Price bir köy yoluna saptı. Pencereleer bir toz bulutuyla kaplandı. Tekerlekler yoldaki çukurlarda zıpladıkça ben de koltuğumda sallanıyordum. Yolun iki yanına uzun ve bol budaklı kavak ağaçları sıralanmıştı. Bir an kalın ve eğimli dallarından en tepeye kadar tırmanmanın nasıl bir şey olacağını merak ettim. Küçük bir kızken bir ağaç evimin ve lastikten bir salıncağımın olmasının hayalini kurardım. Ama artık bunları dilemek için fazla büyüktüm.

İki katlı bir evin silüetini güçlkle seçebildim. Gördüğüm en geniş yeşil alana sahipti ve arkasından yine kavak ağaçları yükseliyordu. Çimenlik açık bir alanla son buluyor ve onun da ötesinde yıldızların serpiştiği safir bir gökyüzünden başka hiçbir şey görünmüyordu.

Bu uçsuz bucaksızlık sersemleticiydi. Kendimi yapayalnız hissediyordum. Dünyanın ucuna kadar gelmişim; buranın ötesinde hiçbir şey yoktu. Birkaç adım daha atarsam dünyanın kenarından düşebilirdim.

Gerilen sinirlerimi gevşetme umuduyla temiz hava almak için camımı bir kez daha araladım ama esinti yapış yapış ve nemliydi. Gece böcekleri hafif ve monoton bir ritimle ötüyordu. Daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemeyen, ürkütücü bir boşluğun sükuneti idi. Birden evimin tanıdık seslerini özledim. Buraya asla alışamayacaktım.

Price posta kutusunda yavaşladı ve elindeki belgeden numarayı kontrol etti. Doğru evde olduğumuzdan emin olunca, heybetli, beyaz ahşap kaplama evin garaj yoluna girdi.

Evin hem giriş hem de ikinci katında geniş balkonları vardı; ön cephesi boydan boya parmaklıklarla kaplıydı. İkinci kattan aşağı sarkıtılmış büyük Amerikan bayrağı esintiyle dalgalanıyordu.

Çimenliğe saplanmış daha küçük bayraklar veranda basamaklarından evin yan tarafı boyunca uzanan garaj yoluna doğru küçük bir geçiş yolu oluşturmuştu. Garaj yolunun üstündeki viski fiçilerinde rengârenk çiçekler açmıştı.

“İşte geldik,” dedi Price motoru durdururken. Valizimin durduğu bagajın kapağını açan kolu kaldırdı. Arabadan inmeme gerektiğini biliyordum ama bacaklarım kıpırdamıyordu. Kendimi içinde hayal edemeyerek eve baktım. Gerçek evimi düşündüm. Annem geçen yıl doğum günü armağanı olarak, daha doğrusu kafayı bulmakla meşgul olduğu için beni sürücü kursuna yazdırmayı atladığı ve zamanlama çok iyi denk geldiği için özür niyetine, odamı yenilemesi için bir dekoratör tutmuştu. Her şeyi kendim seçebilmişim. Beyaz kitap rafları, vintage bir avize, camgöbeği duvarlar ve New York’a son seyahatimizde satın aldığımız, Viktorya tarzı, akaju çalışma masası. Günlüğüm hâlâ en üstteki çekmecedeki kilitliydi. Benim hayatım oradaydı. Her şey orada kalmıştı.

Biz arabadan inerken verandadaki salıncaktan bir kadın kalktı ve kırmızı kovboy çizmelerinin topuklarını yıpranmış ahşaba vurarak basamakları indi.

“Evi bulmuşsunuz,” diye seslendi. Paçalarını çizmelerin içine soktuğu bir kot pantolon ve en üstteki birkaç düğmesini açık bıraktığı bir kot gömlek giymişti. Platin beyazı saçları omuz hizasına kadar iniyordu ve ışık saçan masmavi gözleri bizi süzüyordu. “Bir bardak limonata eşliğinde ağustosböceklerini dinliyordum. Size içecek bir şey ikram edeyim mi?”

“İşte bu hayır diyemeyeceğim bir teklif,” dedi Price. “Stella?”

Bakışlarım ikisinin arasında gidip geldi. Dikkatli ve hesaplı gülümsemelerle bana bakıyorlardı. Başımın dönmeye başladığını hissederek dünyayı durdurma çabasıyla gözlerimi kırptırdım. Kadının kırmızı çizmeleri bir kaleydoskop gibi fırıl fırıl dönüyordu.

Mücadeleyi kaybettiğimi anladım. Bir anda kendimi Philadelphia'da buldum. Kütüphanemizin zemininde kan kaybeden bir adam vardı ve arkasındaki duvara insan dokuları saçılmıştı. Kucağımda annemin başının ağırlığını ve gırtlığımdan tuhaf isterik hıçkırıkların yükseldiğini hissettim. Polis sirenlerinin yaklaştığını ve nabzımın kulaklarımda zonkladığını duydum.

“Belki sana odanı göstermemi istersin, ne dersin Stella?” Kadının sesi beni zihnimde canlanan anılardan şu ana döndürdü.

Sallandığımı hissettim. Price dirseğimi tuttu. “Onu içeri götürelim. Uzun bir yolculuktu. Sabaha kadar iyice dinlenirse toparlanır.”

Kendimi biraz olsun toplayarak kolumu elinden kurtardım. “*Sakin.*”

“Stella...”

Hışımla ona döndüm. “Benden ne istiyorsun? Limonata içip bütün bunlar normalmiş gibi davranmamı mı? Burada olmak istemiyorum. Bunu ben istemedim. Tanıdığım her şeyi kaybettim. Ben... Ben onu bunun için asla affetmeyeceğim.” Sözcükler ben farkına bile varmadan dudaklarımdan dökülüvermişti. Bütün vücudum kaskatı ve yapış yapıştı sanki. Ağlamayı reddederek gözlerimi sildim. Yalnız kalana kadar dağılma riskini alamazdım. Kalbimin acısını alıp başa çıkabileceğim bir yere odaklamak için tırnaklarımı avuçlarıma batırdım.

Valizimi sürükleyerek eve çıkarmadan önce, kadının –Carmina’nın– dudaklarının kıvrıldığını gördüm. Prince ona bu ergen davranışlarının izahının olmadığını söylemeye çalışır ve özür diler gibi bakıyordu. Ne düşündükleri umurumda değildi. Benim bencil ve zor olduğumu düşünüyorlarsa, belki de haklıydılar. Ve Carmina’nın yazını cehenneme çevirirsem belki erkenden evden ayrılıp kendi başıma yaşamama izin verirdi. Çok da kötü bir fikir değildi.

Price verandanın basamaklarını tırmanıp geçmem için tel kapıyı tutarken, Carmina, “Belki ev turunu yarına bırakmalıyız, dedi. “Şu anda yatman daha iyi olabilir.”

Price dünden razı, “Herhalde köpek gibi yorulan sadece ben değilimdir,” dedi.

Yorgun değildim ama kendimi bir kapının arkasına kapamayı en az onlar kadar istediğim için itiraz etmedim. Bunun beni uysal göstermesi umurumda değildi. Nasıl olsa Adalet Bakanlığı bana uydurma bir kimlik ve hikâye vermiş olsa da, Carmina bütün bunların benim için hiç sakıncası yokmuş gibi davranmayacağımı çok yakında öğrenecekti.

Evin içi gül suyu kokuyordu. Duvarlardaki zarif çiçekli kâğıtlar yer yer soyulmuştu ve gözüm oturma odasındaki eski yüzlü, mavi kadife kanepelere takıldı. Şöminenin üstünde bir geyik kafası asılıydı. Hiç bu kadar taşralı ve bayağı bir şey görmemiştim.

Carmina yol göstermek için eski merdivene yürüdü. Üst kata doğru kıvrılan duvar çivi delikleriyle doluydu ama portreler kaldırılmıştı. İlk kez Carmina’yı merak ettim. Kim olduğunu. Neden yalnız yaşadığını. Bir ailesi vardıysa, onlara ne olduğunu. Ve soruları hemen bir kenara ittim. Bu kadın benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ağustos sonunda on sekiz yaşımı doldurana ve yasal olarak tek başıma yaşayabileceğim vakte kadar anneme vekâlet etmesi için devlet tarafından görevlendirilmiş biriydi, o kadar.

Üst kata ulaşınca Carmina kapılardan birini itti. “Burada uyuyacaksın. Şifonyerin üstünde temiz havlular, bitişikteki banyoda da temel ihtiyaç malzemeleri var. Atladığım bir şey varsa yarın dükkâna uğrayıp alabiliriz. Kahvaltı saat tam yedide. Bilmem gereken bir beslenme sınırlaman var mı? Yer fıstığına alerjin falan?”

“Yok.”

Hoşnut bir tavırla başını eğdi. “O zaman sabah görüşürüz. İyi uykular.”

Carmina kapıyı kapayınca, ikiz yatağın kenarına çöktüm. Yaylardan bir gıcırtı yükseldi. Açık camdan içeri ılık ve boğucu bir esinti doluyordu. Carmina neden klimayı açmıyordu ki? Herhalde camları bütün gece boyunca açık bırakmayacaktı, değil mi? Güvenli olur muydu?

Pencereyi kapayıp kilitledim ve mavi pamuklu perdeleri sımsıkı çektim. Ama aynı anda sıcak ve ağır havadan boğulacak gibi oldum. Ensemi yelpazelemek için saçlarımı kaldırdım. Sonra kıyafetlerimi çıkarıp kendimi yatağın üstüne bıraktım.

Oda sadece yatağı ve meşe şifonyeri alacak büyüklükteydi. Eğimli çatı duvarların üstüme üstüme gelmesine neden oluyordu. Gözlerim soluk tavanda, eskiden asılı olan posterlerin boyanın orijinal rengini koruduğu mavi yamalarda dolaştı. Mavi boya, mavi perdeler, mavi çarşaflar. Açık dolabın en üst rafında duran tozlu beyzbol eldiveni. Burada bir erkek çocuk yaşamış olmalıydı. Acaba şimdi neredeydi?

Muhtemelen çok uzaklarda. On sekizimi doldurduğum anda ben de buradan mümkün olan en uzak yere gidecektim.

Valizimin ön cebine uzanıp küçük bir mektup tomarı çıkardım. Kaçak mal. Eski hayatımdan hiçbir şey, Philadelphia’dan geldiğime dair tek bir kanıt bile getirmemem gerekiyordu. Kazara da olsa bu minik isyanım içimi heyecanla doldurdu. Buna duygusallık denebilir ama son zamanlarda Reed’in mektuplarını hiç yanımdan ayırmıyordum. Ev hayatım istikrarını kaybettikçe, o mektuplar daha da rahatlatıcı geliyordu. Yalnız hissettiğimde, Reed’in varlığını hatırlatıyorlardı. Reed beni önemsiyordu. Arkamı kolluyordu. Üç gece öncesine kadar, mektupları el çantamda taşıyordum. Keşfe-

dilmelerini önlemek için valize koymuştum. Mektupların bazıları yeniydi ama diğerleri iki sene öncesinden, ilişkimizin ilk günlerinden kalmaydı. Kendimi hepsini okumaktan alıkoymak için en üstten birini aldım ve diğerlerini tekrar sakladım.

ESTELLA,

DAHA ÖNCE SİLECEĞİNİN ALTINA NOT SIKIŞTIRAN KİMSE
OLDU MU BİLMİYORUM AMA BANA ROMANTİK BULACAĞIN BİR
ŞEY GİBİ GELDİ.

ŞU TRENDİ TANİŞTİĞİMİZ GECEYİ HATIRLIYOR MU-
SUN? SANA HİÇ SÖYLEMEDİM AMA GİZLİCE FOTOĞRAFINI
ÇEKTİM. SEN TELEFONUNU KOLTUĞUNDA UNUTUP BENİM
TELEFONU SANA GERİ VERMEK İÇİN PEŞİNDEN KOŞMAMDAN
ÖNCEYDİ (NE KAHRAMANIM AMA). HER NEYSE, FOTOĞRAFINI
ÇEKTİĞİMİ ANLAMA DİYE MESAJ YAZIYORMUŞUM GİBİ
YAPTIM. HÂLÂ TELEFONUMDA DURUYOR.

SENİ SEVİYORUM. ŞİMDİ BANA BİR İYİLİK YAP VE KARİZ-
MAYI ÇİZDİRMEMEM İÇİN BUNU İMHA ET.

REED

Mektubu göğsüme bastırırken nefesimin yavaşladığını hissettim. İçimden, lütfen yakında onu tekrar göreyim, diye yalvardım. Uzun mektuplar beni kim bilir ne hale getirecekti ama bu gecenin mektubu üzerine düşeni yapmıştı. Yalnızlık yerini derin bir fiziksel yorgunluğa bırakarak vücudumu terk etmişti.

Çabucak uykumun gelmesini bekleyerek yan döndüm. Oysa sessiz kıpırtısızlığı her an biraz daha fazla hissediyordum. Dolurmayı bekleyen boş bir ses. Hayal gücüm, günün sıcaklığı etkisini

kaybettikçe büzüşen duvarlardan yükselen çıtırtılara ya da yer döşemelerinden gelen tıkırtılara açıklamalar üretmekte geç kalmadı. Huzursuz bir uykuya dalarken Danny Balandó'nun koyu renk gözlerini aklımdan çıkaramıyordum.

GECENİN İLERLEYEN SAATLERİNDE SICAKTAN

sersemlemiş ve terden sıırıslıklam olmuş bir halde uyanıp açtığım pencereden içeri bir çim biçme makinesinin homurtusu doluyordu. Makine gittikçe yaklaşıp pencerenin altından geçtikten sonra, çimenliğin uzak kenarında uğuldamaya devam etti. Uykulu gözlerimden birini araladım ve komodinin üstünde duran saati gördüm.

İçim öfke ve can sıkıntısıyla doldu. Çarşafı üstümden hırsla atıp kafamı pencereden dışarı uzattım ve “Hey! Saate bak!” diye bağırdım.

Çim biçme makinesini iten adam beni duymadı. Çürümeye yüz tutmuş pencereyi hırsla çarparak kapadım. Ses kısmen azaldı.

Adama hareket çektim. Görmedi. Şafağın ilk ışıkları arkasından vuruyor ve çim biçme makinesini Carmina’nın bahçesinde oradan oraya iterken, kafasının etrafında uçuşan binlerce polen zerreciği ve tatarcığı bir hale gibi aydınlatıyordu. Çizmelerinin burunlarında çim lekeleri vardı ve taba rengi kovboy şapkası gözlerinin üstüne

kadar iniyordu. Kulağında kulaklıklar vardı ve dudaklarını bir şarkının sözlerine eşlik ederek kıpırdatmasını izledim.

Üstüme bir gecelik geçirip koridora çıktım. “Carmina?” Çıplak ayaklarla koridorun sonuna yürüyüp yatak odasının kapısını tıklattım.

Kapı aralandı. “Ne oldu? Sorun nedir?”

Odasının içi o kadar karanlıktı ki yüzünü seçemedim. Ama sesindeki kaygıyı duyabilmişim ve yerde el yordamıyla bir şeyler, muhtemelen kıyafetlerini aradığını anlamak zor değildi.

“Biri çimlerini biçiyor.”

Kıyafetleri bırakıp doğruldu. “Eee?”

“Saat daha beş.”

“Beni saati söylemek için mi uyandırdın?”

“Uyuyamıyorum. Çok fazla gürültü var.”

Carmina tekrar yatağına yerleşirken yaylar gıcırdadı. Kızgın bir tavırla iç geçirdi. “Chet Falconer. Yolun ilerisinde oturuyor. Hava çok ısınmadan işi bitirmek ister. Sende şu küçük müzik aygıtlarından yok mu? Bir şarkı aç, hiçbir şey duymazsın.”

“Akıllı telefonumu getirmeme izin verilmedi.”

“Burada müzik çalan tek şey akıllı telefon değil. Odadaki şifoniyein en alt çekmecesine bak. Şimdi yatağına dön, Stella.”

Yatağından dışarı sarkıp kapıyı suratıma kapadı.

Sırtımı dikleştirip kaskatı bir halde odama döndüm. Pencereden dışarı kötücül bir bakış attım ve Chet’in bir sırayı daha tamamlayıp makineyi çevirdiğini gördüm. Bu açıdan yüzünü göremiyordum ama beyaz tişörtünün ön tarafında küçük bir ter lekesi oluşmuştu ve yanağını koluna silmek için duraksayınca, tişörtün ucu yukarı sıyrılıp düz karnını ortaya çıkardı. Kolları yanık ve kaslıydı, dinlediği müzik her neyse tempo tutmak için başparmağını çim biçme makinesinin gidonuna vuruyordu. Besbelli güne koca bir demlik kahveyle başlamıştı. Aynı şeyi kendim için söyleyemeyeceğim

için ona suratımı asmakla yetindim. İçimden pencereyi açıp kaba sözler haykırmak geliyordu ama kulaklıklar ve çim biçme makinesi nedeniyle beni duyması imkânsızdı.

Yatağa yüzüstü serilip yastığı kafama bastırdım. Hiç şansım yoktu. Çim biçme makinesinin öfkeli bir böceği anımsatan sesi camdan içeri süzülüyordu. Carmina'nın tavsiyesine uyup şifoniyerin en alt çekmecesini açtım ve az kalsın kendi kahkahamla boğulacaktım.

AM/FM radyosu ve kasetçaları olan bir Sony Walkman. Üstündeki tozu üflerken, Nebraska'ya değil, bir önceki yüzyıla geldiğimi düşünüyordum.

Çekmeceye saçılmış kasetleri karıştırıp elyazısıyla yazılmış etiketleri okudum: Poison, Whitesnake, Van Halen, Metallica.

Carmina'nın bir oğlu mu vardı? Thunder Basin'i arkasına bile bakmadan (akıllılık edip) terk etmeden önce burası onun odası mıydı?

Van Halen'ı seçtim çünkü sarılması gerekmeyen tek kaset oydu. Oynat düğmesine basıp örtünün altına kıvrıldım ve Chet Falconer'm çim biçme makinesinin homurtusunu duyamayacak kadar sesi açtım.

Saat onda mutfağa indim. Yolu jambon ve yumurta kokusunu takip ederek buldum. En son ne zaman jambon ve yumurta yediğimi hatırlamıyordum. Muhtemelen yedi yaşındayken, Disneyland'de, Mickey Mouse biçiminde pankekler eşliğinde. Bırakın birinin benim için yemek yapmasını, gerçek tabaklarla kurulmuş bir masada yemek yemek bile akıl alacak gibi değildi. Kahvaltım Starbucks'tan yarım yağlı latte ve tam tahıllı yulaf ezmesiydi. Okula giderken arabada yerdim.

Mutfaka girdiğimde masayı toplanmış buldum; ortada yemek falan yoktu. Arka bahçeye açılan tel kapıdan Carmina'nın sebze

bahçesinde dizlerinin üstüne çökmüş, ayırkotlarını ayıkladığını gördüm. Yanındaki büyük yığına bakılırsa, bir süredir oradaydı.

“Sanırım kahvaltıyı kaçırdım,” dedim bahçeye çıkıp yanına gidince.

“Sanırım öyle oldu,” dedi kafasını kaldırmadan.

“Bana ayırdın mı?”

“Son baktığımda jambon ve yumurta soğuyunca pek lezzetli olmuyordu.”

“Tamam, anladım. Uyuyakalırsan, kaybedersin,” dedim omuz silkerek. Beni aç bırakarak bir şey ispatlayacağını sanıyorsa, ebeveynlik konusunda pek tecrübeli değil demekti. Bir fincan kahveyle idare edebilirdim. İlk kez olmayacaktı. “Öğle yemeği ne zaman?”

“Seni yaz için iş başvuru formlarını doldurmaya götürdükten sonra.”

“İş falan istemiyorum.”

“Okul kapandı, o yüzden iyi işlerin çoğu kapılmıştır ama bir şeyler bulursun,” diye devam etti.

Daha kararlı bir sesle, “İş falan istemiyorum,” diye tekrarladım. Hiç işim olmamıştı. Zengin bir aileden gelmiyordum, Main Line’da bir malikânede yaşamıyorduk ve hiç zorlanmadan Jackie O. gibi giyinenlerden değildim ama paramızı son kuruşuna kadar harcamak zorunda da kalmıyorduk. Annem Knoxville sosyetesinin bir parçasıydı ve çeyiz parasının neredeyse dibini gördüyse de, onun için görüntüyü kurtarmak önemliydi. Benim çalıştığımın duyulması uygun olmazdı. Babam bir risk sermayesi şirketinin başındaydı ve iki sene kadar önce annemi boşarken ona çalışmasına gerek kalmayacak bir para bırakmıştı. Birkaç gün öncesine kadar annemle birlikte bir banliyö mahallesinde, uzun ve iki yanı ağaçlarla çevrili bir çıkmazın sonunda kalan, gri bir taş evde oturuyorduk.

Şartlar böyle olunca, asgari ücret için ter dökmemi gerektirecek ne sebepim ne de isteğim olmuştu.

Ayrıca emir almaya kesinlikle alışık değildim. Annem bir ebeveyninden çok bir ev arkadaşı gibiydi; genellikle birbirinin yanından gece geçip giden iki gemi gibiydik. Senelerdir bana ne yapacağımı söyleyen kimse yoktu.

Carmina topuklarının üstünde oturup bana dik dik baktı. “Bütün yaz ne yapacaksın, evlat? Oturup kendine acıyacak mısın? Benim çatımın altında yaşarken olmaz. Senin yaşındaki bir kızın kendine bakmayı öğrenmesi gerek.”

Dilimi dişlerimin üstünde dolaştırarak kelimelerimi tarttım. Carmina kavga istiyorsa, onunla kavga edebilirdim. Ama eğer bir yetişkin olarak beni kavga tuzağına düşürmeye çalışıyorsa, farklı bir niyetinin olması akla yatkındı. Belki de bağırıp çağırarak acımı kusacağımı ve bir anda yepyeni bir insan olacağımı sanıyordu. Yazı Thunder Basın’de geçirmek isteyen bir insan. Carmina’nın hayatını kolaylaştırmak isteyen bir insan.

Kendimi sakın sakın konuşmaya zorlayarak, “Pekâlâ,” dedim. “Ne tür bir işe girebileceğimi düşünüyorsun?”

Carmina kaşlarını çatarak tahminimin doğruluğunu ispatladı. Kavgayla karşılık vermeme, öfkemi açığa çıkarmamı beklemişti. Öyle yapmamı ummuştu. Ona bir haberim vardı: Aynasız emekliye ayrılınca çaptan düşmüştü. Beni anlayamıyordu. Ve daha büyük bir zafer hayal edemezdim.

Sonunda düşünceli bir tavırla, “Şey,” dedi. “Yemek servisi var. Duyduğuma göre Sundown Diner arabaya servis için eleman arıyormuş. Ya da mısır tarlalarında çalışabilirsin. Orada her zaman elemana ihtiyaç vardır. Ama zordur; sıcakta çok uzun saatler çalışmayı gerektirir ve parası insanın yüzünü güldürmez.”

“Tamam,” dedim serinkanlılığımı ve kontrolümü koruyarak. “Bir duş alıp hazırlanayım.”

Odama çıktığımda, iş konusunda fikrimi değiştirmiştım. Muhtemelen nefret edecektim ama gün boyu Carmina’nın yanında, evde oturmaktan daha kötü olamazdı. Ve içimden bir ses davranış sorunu olan, sorunlu bir ergen olarak benden iş hayatında başarısız olmamı beklediğini söylüyordu ve ben kendimi onu haksız çıkarmaya adanmıştım. Bir yaz işi ne kadar zor olabilirdi ki. Hamburger hazırlamak iğrençti ama roket bilimi de sayılmazdı. Ve bir hamburgercide iş bulabilirsem, klima da olurdu. Herhalde Nebraska bu modern kolaylığı benimsemişti.

Tepedeki şatonun masallara konu olmuş prensesi olan benim, en son isteyeceğim kılığa –fakir, çalışkan hizmetçi kız– girmeye zorlanmam kaderin bir cilvesiydi. Bunu Şerif Yardımcısı Price ve Adalet Bakanlığı’ndaki arkadaşları bana haddimi bildirmek için birlikte planlamış olabilir miydi? Muhtemelen bunu komik bile buluyorlardı. *Tutmayın kendinizi, çocuklar. İstedığınız kadar gülün. Bu iş bittiğinde siz hâlâ ucuz takım elbiseler giyip dünyanın pislikleriyle uğraşıyor olacaksınız. Bu arada hükümet de ailemin hesaplarını serbest bırakmak zorunda kalacak, paramı geri alacağım ve bu küçültücü yaz uzak bir anı olarak kalacak.*

Yarım saat sonra ıslak saçlar ve tenime sinmiş ucuz parfüm kokusuyla banyodan çıktım. Kot pantolondan bozma bir şort ve düz beyaz bir tişört giydim. Hafif renkli bir nemlendirici dokunuşu ve dudak parlaticısı dışında makyajla uğraşmadım. Gerçi dışarısı o kadar nemliydi ki ikisine de ihtiyacım yoktu.

Carmina ayırkotu ayıklama işini ön bahçeye taşımıştı. Garaj yolunun sonundaki çiçek tarhının yanında diz çökmüş, ayırkotlarını bir kovaya atıyordu. Verandanın kapısı arkamdan çarpınca, geniş kenarlı hasır şapkasının altından bana baktı.

Beni incelemek için topuklarının üstünde doğrularak, “Bu kılıkta nasıl bir iş bulmayı umuyorsun?” diye sordu.

“Umurumda değil.”

“Umurunda olmadığı için en azıyla yetinmek zorunda kalacaksın.”

“Birilerinin de o işleri yapması lazım.”

“Tavır yapmak konusunda üstüne yok, değil mi? O zaman kamyonete atla bakalım.”

Garaj yoluna mavi boyası soyulmuş, eski bir Ford kamyon park edilmişti ve ağır yolcu kapısını güçlükle açtıktan sonra binmeyi başardım. Her iki kapının iç kısımları paslıydı ve koltukların yırtıklarından yer yer süngerler fırlamıştı. Torpido açık duruyordu. Kapamaya çalıştım ama sabitleme mekanizması bozulmuş olmalıydı çünkü kapak açılıp bulduğum konuma geri dönüyordu. Gözlerimi devirdim ve sıradaki sürprizin ayağımın altından koşarak geçecek bir sıçan olmamasını diledim.

Carmina direksiyonun başına geçerken alaycı bir tonla, “Bu hurdayı bana ödünç vermen için can atıyorum,” dedim.

“Kendi kamyonetini al. Maaş bu işe yarar.” Gaz pedalına bastı, kontak anahtarını çevirdi ve motor çalıştı. “Bu kamyoneti ilk işimden kazandığım parayla aldım. Bağımsız bir kadın olmak iyi gelmişti. Aynı hazzı elinden almak istemem.”

“Kamyonet kaç model?”

“79.”

Islık çaldım. “Sandığımdan daha yaşlısın.”

“Öyle mi diyorsun?” Uzun ve içten bir kahkaha attı. “Evlat, sana hissettiğin yaşta olduğunu söyleyen olmadı mı? Asık ve ekşimiş suratına bakılırsa, aramızda endişelenecek bir şeyi olan ben değilim.”

Bizi kasabaya ulaştıracak asfalt yola çıkmak için stabilize yolda ilerlerken bir kavak korusunun gölgesinde kalan, kırmızı tuğladan

yapılma, iki katlı bir evin önünden geçtik. Verandada çiçek saksıları asılıydı ve evin mimarisi bir taşra pansiyonunun şirinliğine ve potansiyeline sahipti.

O anda Cher Falconer bir elinde paslı bir alet çantası, diğerinde bir merdivenle evin yan tarafından çıktı. Yüzünü hâlâ göremiyordum ama aşağı doğru çekilmiş kovboy şapkası ile beyaz tişörtünü tanımıştım.

“Kaç yaşında?” diye sordum.

“On dokuz.” Carmina’nın bakışları önemli bir şeyi fark etmiş gibi hızla bana çevrildi. “Ah, hayır, sakın. Aklından bile geçirme. O çocuğun başında yeterince bela var.”

“Ne tür bir bela?”

“Belanın tek bir türü vardır: Uzak durulması gereken tür.” Carmina bunu, ne kadar üstelersem üsteleyeyim daha fazlasını anlatmayacağını düşündürecek bir kesinlikle söyledi. Benim için sakıncası yoktu. Sabredebilirdim. Büyük olasılıkla bana hiçbir şey anlatmayarak gizemli komşumuzu daha fazla kurcalamamı garantilediğinin farkında değildi.

Alet kutusunu verandaya taşıyıp merdiveni evin yan tarafına dayarken Chet’in kol kaslarının hareket etmesini izledim. Kesin olan bir şey vardı ki vücudu iyiydi. Belki de taşralı oğlanlar vücut yapmayı daha iyi biliyorlardı.

“On dokuz yaşındaki biri için çok fazla ev işi yapıyor,” dedim. “Annesi ve babası köle tüccarı falan olmalı.”

Carmina bana ters bir bakış attı. “Chet’in anne ve babası öldü. Evin erkeği o. Evle ilgilenecek başka kimse yok.”

Bütün evin ona ait olduğuna inanamıyordum. Üç ay sonra ben de onun gibi olabilirdim. İstedğim şehirde, tek başıma yaşayabilirdim. Philly’ye dönemezdim ama sevdiğim başka yerler de vardı. Boston listenin ilk sırasındaydı. “Sonbaharda hangi üniversiteye gidecek?”

“Gitmeyecek.”

“Burada, Thunder Basin’de kalıp ömrünün sonuna kadar çim mi biçecek?”

Carmina yoldan ayırdığı gözlerini benimkilere çevirdi. Orada anlık bir şey gördüm. Öfke. Hüzün. Bir parça hüzün. “Senin için bir sakıncası mı var?”

“Evet. Ezik işi. Buradan mümkün olduğunca uzaklara gidip kendine gerçek bir hayat ve iş edinmeli.”

Carmina cevap vermedi, bakışlarını yola sabitledi ama hakaretimi tam olarak anladığını biliyordum. Thunder Basin gibi uyuşuk bir şehirde aynasız olmak gerçek bir yaşama şekli değildi. Ama Carmina’nın sessizce oturup küçümsemem karşısında çenesini kararlı bir tavırla hafifçe yukarı kaldırmaktan başka bir şey yapmaması, nedense bu raundu onun kazandığını düşündürdü.

Sonraki iki saati Thunder Basin’in merkezini oluşturan yedi blokun çeşitli yerlerine serpiştirilmiş restoranlara ve yağ içindeki hamburgercilere girip çıkarak geçirdik. Binaların çoğu ya kırmızı tuğladan ya da beyaza boyanmış cüruf bloklarından inşa edilmişti. Kasabanın silüetini soğana benzeyen bir su kulesi ve birkaç tahıl ambarı tamamlıyordu. Dükkân vitrinlerinden birine çivilenmiş el yapımı bir tabelada SAÇ KESİMİ, 7.5 yazılıydı. *Her zamanki saç kesimimin bahşişi bile bunun üç katı*, diye düşündüm.

Her restoranda bir başvuru formu doldurup müdüre bıraktım. Sahte pasaportumdaki bilgilere uyan sahte ismimi, sahte sosyal güvenlik numaramı yazıyordum. Carmina ulaşılabileceğim adres ve telefon numarası bölümlerini doldurmama yardım etti. Garson, bulaşıkçı ve hostes kutucuklarını işaretledim. Bana hangi işi verecekleri umurumda değildi. Hepsinden nefret edecektim.

Önümüzdeki üç ayı yapmam gerekeni yaparak geçirecek ve sonra da buradan gidecektim.

Dönüş yolunda Carmina, “Hoşuna giden bir şey oldu mu?” diye sordu.

Pencereden dışarı, yanımızdan hızla geçen yemyeşil pusa bakıyordum. Yolda hiçbir iniş çıkış, tırmanılacak tepe ya da inilecek vadi yoktu. Yol iki tarafında düzenli bitki sıralarıyla önümde dümdüz uzanıyordu ve üstümüz masmavi bir kubbeyle kaplıydı. Kendimi bir bardağın altında kalmış bir karınca gibi hissediyordum. Sıcak, umutsuz ve lanetli. “Hayır.”

“Kumaş pantolon ve bluz giymeliydin.”

“Artık kimse bluz demiyor.”

“Bacaklarının yarısını açıkta bırakan lime lime kotundan daha iyi bir etki bırakırdı.”

Parmaklarımı baştan çıkarıcı bir hareketle uyluğumda dolaştırdım. “Yarisından fazlası, Carmina. Yarisından çok daha fazlası. Ayrıca, ben kimseyi etkilemeye çalışmıyorum.”

Yüzünü bana çevirdi ve gözlerini abartılı bir ifadeyle açarak, “Yok canım,” dedi.

4

AKŞAM YEMEĞİNDEN SONRA, CARMINA İNCİL DERSİNE

gitti. Tek başıma evde tıkılıp kalmıştım. Arabam yoktu. Ancak iki ayağımın izin vereceği kadar uzaklaşabilirdim. Bir iş bulsam bile ulaşımımı Carmina'nın sağlaması gerektiğini fark ettim. Kasabanın sekiz kilometrelik yolunu yürüyerek gidip gelemezdim. Bu noktada, bir bisiklete bile razı olabilirdim. Bir işe girmenin, yazı geçirmek için çok da kötü bir yol olmadığına her an biraz daha fazla ikna oluyordum.

Carmina'nın kamyonetinin çiftlik evinin önünde uzanan çakıl yolda sarsılarak uzaklaşmasını seyrettim. Yatak odamın penceresindeki perdeyi yerine bırakıp televizyon izlemek için alt kata indim. Zemin kat en azından biraz daha serin olurdu. Televizyondan sonra da verandadaki salıncağa oturup dondurma yiyerek böcekleri dinlerdim. Çünkü kesinlikle yapılacak başka bir şey yoktu.

Merdivenin yarısına geldiğim anda birden geçmişe yuvarlandım.

Zihnimde bir anda çakan travmatik anlık görüntüler, anılardan daha güçlüydü. Bayılmıyordum, bilincim açıktı ama o görüntüler gerçek görüşümü bir anda kapamıştı. Fazlasıyla gerçektiler. Ve her zaman aynı yerde başlıyorlardı. Saat gece yarısını geçmişti. Eve giriş saatimi yine geçmiştim. Annemi uyandırma riskini almak istemediğim için (Kimi kandırıyordum ki? Muhtemelen baygındı), arabamı gri taş evimizden uzağa park etmiştim. İşin tuhaf yanı, kaldırımın kenarında beyaz bir Honda Civic park edilmişti. Fogg'lar arabalarını asla sokağa park etmezdi. Hem zaten onların Honda Civic'i yoktu.

Bu sıradışılığı bir yana bıraktım ve çantamda anahtarlarımı arayarak koşar adım evin arkasına dolandım.

Arka basamakları çıkarken şimşirlerimizin ve yeni çiçeklenen ağaçların kokusunu duyuyordum. Hiç evde olmamak ve olduğum zamanlarda annemden uzak durmak için büyük çaba harcasam da evimizi, hele bahçeyi çok seviyordum. En sevdiğim kaçış yerimdi. Bahçede yaşlı ağaçların gölgesine uzanır ve Ben Howard, the Oh Hellos ya da Boy dinleyerek hayallere daldardım.

İçeri girdim. Mutfağın ışığı yanmadı. Yemek salonunun avizesi de. Bir sorun olabileceği aklıma bile gelmedi. Annemin ampulleri değiştirmeyi unuttuğunu sandım. Karanlıkta el yordamıyla merdivene yöneldim. Adımlarım hafif ve hızlıydı. Şansım yaver giderse, annemden sabaha kadar uzak kalabilirdim.

Kütüphanenin baklava desenli cam kapılarının önünden geçerken, annemi yüksek arkalı deri koltuklardan birine yığılmış halde gördüm. Panjurların arasından süzülen ay ışığı onu balmumundan yapılmış gibi gösteren beyaz bir ışıkla aydınlatıyordu. Yanındaki sehpanın üstüne parti malzemeleri saçılmıştı. Rengârenk haplar karışımı. Midem bulanmaya başladı...

Ve sonra...

Ve sonra gözlerim annemin arkasındaki karanlığa çevrildi. Bir adamın yere yığılmış vücuduna dehşetle baktım. Kolları ve bacakları tuhaf açılarla bükülmüştü. Yaklaştım. İstemiyordum

ama kendimi tutamıyordum. Tepesinde durdum. Kahverengi, boş gözleriyle bana bakıyordu.

Alnına bir delik açılmıştı.

Kendime geldiğimde nefes nefeseydim. Carmina'nın merdiveninin alt basamaklarına denk gelen düğmeye bastım ve ışık karanlığı bir anda dağıtınca rahat bir nefes aldım.

Ölü adam yerin iki metre aşağısında, bir tabutun içindeydi. Ve Danny Balandı da hapiste. Bana zarar veremezdi. Thunder Basın'e geliş izim silinmişti. Balandı, Stella Gordon'ı asla bulamazdı.

İçim titreyerek üst kata döndüm ve valizimden Reed'in mektuplarından birini çıkardım. Burada yanımda olmasına, beni her şeyin yoluna gireceğine inandırmasına ihtiyacım vardı ama bu akşam kelimeleriyle yetinmek zorundaydım. Adalet Bakanlığı'nın bizi birbirimizden koparabilmesi sinir bozucuydu. Annemle yeniden bir araya gelmemi mümkün kılabiliyorlarsa, neden Reed'le de bir araya gelemiyordum? Söz hakkım olsaydı, onunla yaşamayı seçerdim. Seçmem bile gerekmezdi.

ESTELLA,

BU AKŞAM BABAMLA KAVGA ETTİK. KÖTÜYDÜ. ARTIK 17 YAŞINA GELDİĞİM İÇİN BENİ ORDUYA YAZILMAYA ZORLUYOR. ONA ONUN YOLUNDAN GİTMEYECEĞİMİ SENELERDİR SÖYLÜYORUM AMA BENİ DİNLEMİYOR. GECEYİ GEÇİRMEK İÇİN SİZE GELDİM AMA EVDE YOKSUN VE TELEFONUNU AÇMIYORSUN. BUNU ALINCA BENİ ARA. UMARIM İKİDE BİR GELMEM SENİ RAHATSİZ ETMİYORDUR. EVDE OLMaktan NEFRET EDİYORUM. BABAM RAHAT VERMİYOR. KAVGAMIZDAN SONRA, EVDEN ÇIKARSAM BENİ GERİ ALMAYACAĞINI SÖYLEDİ VE BEN ÇIKTIM. ŞİMDİ NE OLACAK BİLMİYORUM. ESKİDEN ANNEMİN

BABAMA KARŞI ÇIKMASINI İSTERDİM AMA ASLA ÇIKMAYACAK. SÜREKLİ KÖŞESİNE ÇEKİLİP YATAĞA SAKLANIYOR VE FİBROMİYALJİSİNİ² BAHANE EDİYOR. BU HEM HASTALIĞI HEM DE BU DURUMLA BAŞ ETME MEKANİZMASI HASTALIĞIYLA UĞRAŞTIĞI SÜRECE BİZİMLE UĞRAŞMASI GEREKMİYOR. KEŞKE KENDİ EVİMİ TUTACAK PARAM OLSAYDI. BİR GÜN OLACAK. VE SENİ DE YANIMA ALACAĞIM.

REED

Planlarımızı hatırlamak canımı acıtiyordu. Birlikte kaçıp yeni bir hayat kuracaktık. Şimdi onu bir daha görüp görmeyeceğimi bile bilmiyordum. Kentucky’de de olabilirdi, Kansas’ta da. Asla bilemeyecektim. Tabii eğer onu aramaya çıkmazsam.

Ve aramaya çıkabilirdim çünkü nasıl bulacağımı biliyordum.

Şerif Yardımcısı eski hayatımdan kimseyle, hiçbir şekilde ve asla temas kurmaya yeltenmemem gerektiğini söylemişti. Danny Balandó ve yanında çalıştırdığı tehlikeli adamlar beni aramaktan asla vazgeçmeyecekti. Beni ancak kurallarını çiğnersem bulabilirlerdi.

Reed’le temas kurmanın kuralları çiğnemek olduğunu biliyordum ama artık Philly’de değildi. O da tanık koruma programındaydı. Şehirle bağlantısı silinmişti ve eğer Birleşik Devletler polis teşkilatı onu ortadan kaybederken, bende çıkardığı işin yarısı kadar iyi iş çıkardıysa Reed’le temas kurarak Danny Balandó’nun adamlarına yerim konusunda ipucu vermiş olmazdım.

Carmina’nın evinde bilgisayar görmemiştim ama olsa da kullanmazdım. Bu işi başaracaksam, arkada iz bırakamazdım. Daha önce kasabada bir halk kütüphanesinin tabelasını görmüştüm. Bu akşam yürüyerek gidemeyeceğim kadar uzaktı ama Carmina’nın

---

2 Kas romatizması. (ç.n.)

evin arkasındaki köhne ambarda bir bisiklet tuttuğunu tahmin ediyordum. İncil dersinin ne kadar sürdüğünü bilmiyordum ama en az bir saat zamanım olduğunu varsaydım.

Sivrisinekleri kovalayarak arka bahçeyi aştım ve ambarın kapısını hızla açıp mağarayı anımsatan karanlığa baktım. İçerisi küf ve saman kokuyordu. Ve gazyağı. Gazyağı kokusunun ambarın arka tarafındaki çadır bezi örtünün altına saklanmış büyük otomobilden geldiğinden neredeyse emindim. Örtüyü kaldırdım ve Carmina'nın eski bir Ford Mustang'i yedekte tuttuğunu gördüm. Kahverenginin çirkin bir tonundaydı ve gösterge panelinin üstünde bir avuç arı ölüsü vardı. Ama seçici davranacak durumda değildim. Arabayı çalıştırma ihtimalim ne kadardı?

Carmina'nın anahtarları şoför koltuğuna bırakması, bu sorunun cevabını öğrenmemi kolaylaştırdı.

Birkaç denemeden sonra Mustang'in motoru bir homurtu çıkararak çalıştı ve havayı yanık yağ kokusu kapladı. Carmina kamyonetini ödünç almamı yasaklamıştı ama bana Mustang'i kullanamayacağımı söylememişti.

Kasabanın yolunu biliyordum. Carmina'nın çakıl yolunun sonundaki asfalt yola saptıktan sonra dümdüz devam etmem gerekiyordu. Kasabaya varınca kütüphaneyi kolayca buldum. Park alanında sadece üç araba olduğundan, park etmek için bir sürü seçeneğim vardı. Bir yer bulmak için dönüp durmamak ve aynı sokaklardan defalarca geçmek zorunda kalmamak tuhaftı. Evdeyken, sırf bu nedenden şehre nadiren arabayla inerdim. Trenle gitmek çok daha pratikti.

Kütüphanenin danışma masasında kart başvurusu yaptım. Kütüphane görevlisi pasaport fotoğrafımı ve adresimi kontrol ettikten sonra bana geçici bir kart verdi. Esas kartım iki hafta içinde postayla gelecekti. Carmina bir şeyden şüphelenmezdi; ona okumayı sevdiğimi söyleyecektim. Sonuçta yalan da değildi.

Boş bir bilgisayar bulup internete girdim. Reed, çıkmaya başlamamızdan kısa süre sonra, ikimizin de giriş yapabildiği özel bir e-posta adresi açmıştı. Birbirimize e-posta göndermek yerine, diğerinin bulabileceği taslaklar yazardık. Her taslak okunduktan sonra siliniyordu. Reed bu tekniği kullanan casuslarla ilgili bir şeyler okumuştı. Biraz abartılı bulmakla birlikte, itiraz etmemiştim. Sonuçta babası ordudaydı. Yetiştirilme tarzı insanı biçimlendiriyordu. İlk başlarda e-posta hesabını düzenli olarak kullanmış, sonra tamamen unutmuştuk.

Birkaç hızlı klavye hamlesinin ardından, özel e-posta hesabımıza, Phillies60mail.com'a girdim. Gelen kutusu boştu.

Moralimi bozmamaya çalıştım. Özellikle dün sabah motelden ayrılmadan önce bana gizli e-posta hesabını hatırlattığı için, yeni bir mesaj bulmayı beklemiştim. İyi olduğumu haber vermek için kısa bir e-posta yazdım.

Sapasağlam geldim. Gerçi sağlamlığımdan pek emin değilim. Burayı görmelisin. Ölmüş olmayı yeğlerdim. Seni özlüyorum. Bana iyi olduğunu haber ver.

Sözcükleri dikkatle okudum, hani olur ya, birilerinin yakalaması durumunda herhangi bir tehlike oluşturmayacak kadar yavan olduklarından emin olunca, hızlı bir not ekledim.

Not: Annemi detoksa soktular. Sonunun ne olacağına bahse girelim mi?

Taslağı kaydedip hesaptan çıktım.

Derin bir nefes aldım. Sabırlı olma zamanıydı. Hiç sevmediğim ve bir o kadar benimsemediğim bir erdem.

KÜTÜPHANEDEN ÇIKTIĞIMDA GÖKYÜZÜ ÜSTÜNE
pırlantalar serpiştirilmiş, simsiyah bir kadifeyi andırıyordu. Philly'deyken gece tek bir anlam ifade ederdi: Annem kiminledir, ne yapıyordur ve dışarı çıkıp onu aramak zorunda kalacak mıyım diye endişelenmek. Bir an kıpırdamadan durup temkinli bir tavırla bu yeni karanlığı yokladım. O kadar sessiz, karmaşık olmaya o kadar uzak, o kadar hoştu ki korkmak aptalca geldi. Ilık hava tenimi gıdıklıyordu. Taptaze ve mis gibi çimen kokuyordu. Gün boyu gözlerimi acıtan sıcak güneşten sonra karanlık iyi gelmişti. Manzarayı gölgelere boyuyordu. Mısır tarlalarını ve mavi, mas-mavi göğü neredeyse unutacaktım. Burada olduğumu az kalsın unutacaktım.

Park alanında tek bir araba kalmıştı: Carmina'nın Mustang'i. Thunder Basin gençliğinin güneş battıktan sonra nerede takıldığını bilmiyordum ama kütüphane olmadığı kesindi. Gece hayatına dair bir işaret aramak için anacaddenin yedi blokunu turlayabilirdim

ama büyük olasılıkla Carmina birazdan İncil dersinden dönerdi. Bu akşam ne yaptığımı bilmemeliydi.

Mustang'ın kontağını çevirdim. Motor öksürür gibi ses çıkardı ama ateşlemeyi reddetti. Gazı pompalayıp bir kez daha denedim. Biraz daha homurtu ve öksürme duyuldu ama motor çalışmamakta direniyordu. Camları indirdiğim için arabanın içine pis kokulu yoğun bir duman doldu. İyiye işaret değildi.

İnip arabanın etrafını dolaştım ama olağandışı bir görüntü yoktu. Aptal şey daha yirmi dakika önce gayet iyi çalışmıştı. Şimdi derdi neydi?

“Yardıma ihtiyacın var mı?”

Hızla döndüm. Karanlığın arasında kot pantolon, sivri burunlu çizmeler ve siyah, dar bir tişört giymiş uzun boylu, uzun bacaklı bir karaltı seçtim. Koyu renk saçları kulaklarının üstüne doğru iniyordu. Kovboy şapkasını geriye itip bana gülümsedi.

“Bakmamın sakıncası var mı?” dedi arabayı işaret ederek.

Mustang'ın anahtarlarını elimde sıktım. Ona güvenmek için hiçbir nedenim yoktu. Şimdi düşününce, bir sokak lambasının altında park etmem daha doğru olacaktı. Hoş, etrafta bu yabancı beni bir sokak arasına sürükleyip gırtlığımı kesmek istese, görecekti kimse de yoktu.

Kibar ve ilgisiz bir tavır takınmaya çalışarak, “Hayır, ben hallederim,” dedim. “Genelde çalıştırmak için birkaç kez denemek gerekiyor.”

Parmak boğumlarını şefkatle Mustang'ın yan paneline sürttü. “Eski arabalar. Onlara ya âşık olursun ya da onlardan nefret edersin.”

“Doğru söze ne denir.” Sohbet havasında olmadığımı ima etmek için direksiyonun arkasına geçtim. Küçük bir kasabalıya böyle söylemenin yakışacağını düşündüğüm için, “Yardım teklifin için sağ ol, komşu,” dedim. Muhtemelen buralıymışım gibi davranmak

en iyisi olacaktı; böylece beni bir sokak arasına sürüklemek isterse birilerinin yokluğumu fark edeceğini düşünürdü.

Motoru çalıştırmayı bir kez daha denedim. Biraz daha öksürme, tıksırma ama yine sonuç yoktu.

“Bir kez de benim denememi istemediğinden emin misin?” dedi hâlâ dost canlısı bir sesle. Ve sanki biraz da keyiflenmişti.

“Kız olmam kendi arabamı çalıştıramayacağım anlamına gelmez,” derken sesim yeterince yumuşaktı ama rahatsızlığımı da belli ediyordu. İçimden *lütfe*n git başımdan, diye rica ettim.

“Senin araban demek? Hah. İşte bu çok ilginç.”

“Ne? Kızım diye, güçlü motorlu bir spor arabayla ilgileniyor olamaz mıyım?”

“Ben öyle demedim.”

Anahtarı daha sert çevirdim. Motordan aym alçak homurtu geldi. Çalışmaya çok yakındı ama eşiği bir türlü atlatamıyordum. Carmina beni öldürecekti. Eve dönmesine ne kadar zaman kaldığını bilmiyordum ama fazla olmadığı kesindi.

Yenilgiyi kabul ederek iç geçirdim ve burnumla oynadım. “Sana anahtarımı verirsem, onunla gırtlığımı deşip cesedimi bir sokak arasına atar mısın?”

“Bunu sana söylemem pek akıllıca olmazdı.”

Gülmek yerine dik dik baktım.

Sırıttı. Belli ki esprisi çok hoşuna gitmişti. “Buralı değilsin, değil mi?”

“Bunu nereden çıkardın?” Küçük bir kasabada herkes herkesi tanır klişesine mi girecekti acaba?

Oysa, “Geçen yıl bu arabayı komşuma ben sattım,” dedi.

Birden içimde çok kötü bir his oluştu.

“Carmina Songster,” dedi. “Bana neden onun arabasını kullandığını söyleyecek misin, yoksa polise açıklama yapmanı mı beklemeliyim?”

Lanet olsun.

Mustang'den inip karşısına dikildim. Benden birkaç santim uzundu ve bu kadar yakından bakınca gözlerinin mücevher keleşği mavisi olduğunu görebiliyordum. Turkuvaz ile deniz camı arası. “Göründüğü gibi değil.”

“Bunu duyduğuma sevindim çünkü araba hırsızlığı gibi görünüyor. Benim anlamaya çalıştığım, neden kütüphanede durduğun. Otoyola sadece birkaç blok mesafedesin, kasaba dışına tıyıyor olman gerekmez miydi?”

“Carmina'yla birlikte yaşıyorum.”

Küçümser bir şekilde gülerek bu olasılığı reddetti. “On dokuz senelik komşuluğumuz boyunca Carmina'nın hiç misafiri olmadı ve bütün ailesini tanırım. Bu yüzden, öt bakalım. Kimsin sen?”

“O benim koruyucu annem,” dedim duygusuz bir sesle. Uydurma hikâyemi ilk kez kullanmak zorunda kalıyordum. Daha fazla üstelerse ona annem öldüğünden beri koruyucu ailelerle yaşadığımı söylemem gerekecekti ama çok fazla kurcalamaması için dua ediyordum. Stella'yı konuşmak istemiyordum. Ondan şimdiden bıkmıştım. Eve dönmek istiyordum. *Gerçek* evime. Ve sırası gelmişken, bu taşra çöplüğünü de bir daha asla görmek istemiyordum.

İnanmamış gibi kafasını salladı. “Carmina? Koruyucu anne? İnanmıyorum. Kaç yaşındasın sen?”

“Ağustos'ta on sekiz olacağım.” Bağımsızlığını ilan etmeme üç aycık kalmıştı. Sonsuzluk kadar uzun görünse de.

Yüksek sesle, “Carmina on yedi yaşındaki bir kızı neden alsın ki?” diye sordu.

“Belki de yalnız hissediyordur.”

Bir kez daha küçümser bir şekilde güldü. “Yalnız kurt mu? Hayır. Bu işte bir tuhaflık var. Kasabaya ne zaman geldin?”

“Dün gece.”

“Adın ne?”

“Stella Gordon.” Söylerken gırtlığımda cam kırıkları hissettim. Bu isimden nefret ediyordum. Başka birinden bahseder gibi hissediyordum ki sanırım öyleydi de.

“Ne zamandır koruyucu ailelerle yaşıyorsun,” diye devam etti. Besbelli hikâyeme bir anlam vermeye çalışıyordu.

“Annem öldüğünden beri.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm.”

Omuz silktim. Bir şey hissetmemiştim. Annem hayattaydı ama benim için ölüden bir farkı yoktu.

“Nereden geldin?”

“Tennessee,” diye yalan söyledim. “Knoxville, Tennessee. Oraya hiç gittin mi?”

“Gittiğimi söyleyemem.”

Ben de gitmemiştim. Sanırım bu Knoxville hakkında istediğimi söyleyebileceğim ve ikimizin de saçmaladığımı anlamayacağımız anlamına geliyordu.

Ve sonra, “Ama aksanının farklı olmasını beklerdim,” dedi. “Seninki... Doğu Sahili aksanına benziyor.”

Kendime bahane uyduracak zamanı kazandırmak için umursamaz bir tavırla, “Ah,” dedim. “Çünkü babam Orta Atlantik’te büyümüş. Annemden çok onun aksanını almışım.”

Beni didiklemekten vazgeçmiş gibi elini uzatınca rahat bir nefes aldım. “Thunder Basin’e hoş geldin, Stella. Adım Chet Falconer.”

Kaşlarımı çattım. “Carmina’nın çimlerini biçen Chet Falconer mi?”

Dudakları bir gülümsemeyle büküldü. “Benden bahsetti mi?”

“Bu sabah beşte beni uyandırdın! Gözlerimin altındaki torbaları görüyor musun? Kendine pay biçebilirsin.”

“Gözlerin bana mükemmel görünüyor.”

Beni kafalıyor mu diye düşünmeme fırsat bırakmadan, “Bak, ne diyeceğim,” dedi. “Bir anlaşma yapalım. Bu eski savaş gemisini çalıştırayım ama karşılığında bir şeye ihtiyacım olacak. Köşeyi dönünce bir hamburgerci var, arka tarafındaki bir masada iki kişi oturuyor.” Gizemli bir tavırla devam etti: “Biri deri bir motosiklet ceketinde sert görünmeye çalışan bir *punk*. Senden onları dinlemek için yakındaki bir masaya oturmanı ve gerekirse göze batmamak için bir çizburger sipariş etmeni, sonra da gelip bana ne konuştuklarını anlatmanı istiyorum.”

“Anladım. Kız arkadaşına casusluk etmemi istiyorsun. Aldatışını düşünüyorsan, aldatıyordur.”

Beni duymazdan geldi. “Sen dönene kadar arabayı çalıştırırım.”

“Olmaz. Acelem var. Hemen çalışması lazım.”

“Şey, biraz zaman alacak.”

Sıkıntıyla ofladım. “Pekâlâ, ama çizburgeri sen ısmarlayacaksın.”

Abartılı bir sabırla iç geçirdi ve avcuma on dolar sıkıştırdı. “Yavaş ye. Konuştukları her şeyi bilmek istiyorum.”

“Kalbini kıracak olanları bile mi? Nefesinin ne kadar kötü koktuğu ya da öpüşürken ağzının ne çok salya ürettiği gibi.”

Kovboy şapkasını çıkarıp popoma vurdu. Gerçekten popoma vurdu. “Bir şey kaçırmadan yola koyul. Benim nefesim kötü kokmaz. Ve salya falan da üretmem.”

“Döndüğümde bu arabayı çalıştırmış olsan iyi edersin,” diye uyardım.

“Öyle mi? Yoksa ne olur?”

“Yoksa sana ikinci bir çizburger aldırırım. Yanında patates kızartması ve milkshake’le.” Sıkıntımı belli etmiyordum ama eve Carmina’dan önce dönmezsem dersimi vermek için bana geceyi hapiste geçirtirdi. Ayrıca Mustang’e bir daha elimi sürmememi de sağlardı. Bunu yapmasına izin veremezdim çünkü kütüphaneye ulaşmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. E-posta hesabını olabildiğince sık kontrol edecektim. Reed çok yakında bir e-posta yazardı ve doğum günümünden sonra bir araya gelmek için plan yapmaya başlayabilirdik. Reed on dokuz yaşındaydı ve yasal olarak tek başına yaşayabilirdi. Tek yapmamız gereken benim on sekizimi doldurmamı beklemektir.

Chet gözlerinde muzip bir korsan ışıltısıyla, “Bu düşünceni ilk burgeri denedikten sonraya sakla,” dedi.

“Bu da ne demek oluyor?”

“Eyalet sağlık departmanının pek titiz çalışmadığını söyleyebiliriz. Aslına bakarsan, jüri henüz bir sağlık departmanımızın olup olmadığı konusunda karar verebilmiş değil.”

Buruşuk on dolarını havada salladım. “O zaman ben de yemek kısmını pas geçer ve bunu müthiş casusluk yeteneğimin bahşişi olarak kabul ederim.”

Topuklarımın üstünde dönüp blokun ucuna kadar yürüdüm ve sokağın her iki tarafını kontrol ettim. Sundown Hamburgercisi bir sonraki binanın alt katındaydı. O sabahki iş arama maceramdan hatırlıyordum. Restoranın dışındaki ışıklar açıktı ve ampullerin etrafında pervaneler uçuşuyordu. Kapının üstünden mavi-beyaz çizgili bir tente uzanıyordu.

İçeri girip etrafı hızla kolağan ettim. Bu akşam işler kesattı. Sadece iki masa doluydu. Müzik kutusunun yanındaki masada bir anne ve iki küçük oğlu oturuyordu. Hamburgercinin arka tarafındaki bir masada kafa kafaya vermiş iki adam bir şeyler konuşuyordu.

Sanırım Chet'in kız arkadaşı konusunda yanılmıştım. Bana iki adam için casusluk yaptırıyordu. Deri motosiklet ceketi giymiş olan benim yaşlarımda görünüyordu. Kahverengi saçları gergin bir ifadeyle etrafı kolaçan eden gözlerine kadar iniyordu. Arkadaşı ondan yaşça bayağı büyüktü ve bira göbeği Journey konser tişörtünü geriyordu. Kızıl, gür favorileri ve siyah bir bandanası vardı ve motorcu ile maganda karışımı biri gibi görünüyordu. Daha ilk anda ondan hoşlanmadığıma ve ona güvenmediğime karar verdim.

Garson mönü yığınınından bir tane çekerken, "Bu akşam bir kişi miyiz?" dedi.

"Arka köşedeki masada oturmamın sakıncası var mı?" dedim gülümseyerek. "Şanslı masam."

"Elbette, tatlım."

Masaya yerleştim. Yan masadakileri duyabilecek kadar yakındım ama ben otururken sustular. Onları beni yok saymaya teşvik etmek için çantamdan Carmina'nın *walkman*'ini çıkarıp masanın sütüne koydum ve ucuz plastikten yapılma kulaklığı kafama yerleştirdim. *Bana aldırmayın, çocuklar. Ben kendi küçük dünyamdayım. Şimdi konuşmaya başlayın ve elinizi çabuk tutun. Fazla vaktim yok.*

Önce genç olan konuştu.

"Annemlerden birkaç binlik geliyor," dedi huzursuz bir tavırla.

"Birkaç derken?"

"Dört."

Motorcu düşünceli bir tavırla kafasını kaşıdı. "Çok değil ama yetmesi lazım."

"Parayı sana ulaştırınca işe girmem ne kadar sürer?"

"İki hafta. Malları Colorado'dan sevk etmem gerek."

Delikanlı düşünür gibi başını salladı. "Tamam. Varım."

"O kadar çabuk değil. Nakdi ne zaman bulabilirsin?"

Aynı anda garson masama gelip aramıza dikildi. "İçecek bir şey?"

Tek kulağımı masadan ayırmamak için çaba harcayarak, “Su,” dedim.

“Mönüyle ilgili bir sorun mu var?”

Mönüyü açmamıştım. Ne istediğimi zaten biliyordum. Ne kadar çaba harcarlarsa harcasınlar patates kızartmasını mahvedemezlerdi. Kızgın yağda pişiyordu. Her tür bakteri ölmeye mahkûmdu.

“Büyük boy kızarmış patates, lütfen.”

“Hepsi bu mu?”

Chet’in parasının üstünün bende kalmasını hak ettiğimi düşünerek başımı evet der gibi salladım. Garson kalçalarını sallayarak mutfağa döndü.

Bir masa ötede, motorcu ve delikanlı kalkmak üzereydiler. Oğlan cep telefonunda mesaj yazmakla meşguldü ve motorcu da hesabı ödemek için cüzdanından para çıkarıyordu. Chet’in neredeyse sıfır raporlanacak bilgiyle dönmenden hoşlanmayacağını biliyordum ama idare etmesi gerekecekti. Benden kulak misafiri olmamı istemişti. Konuşmanın sadece birkaç dakika sürmesi benim suçum değildi.

Deri ceketli oğlan masadan kalkıp telefonunu cebine koyarken, “Kaynağı sağlayınca seni ararım,” dedi. Ayağa kalkarken benim izlediğimi hissetmiş olacak ki gözleri bana çevrildi. Beni görünce şüpheyi kaşlarını çatı. Hemen mönümü aldım ve okuyormuş gibi yaptım.

Önce oğlan, sonra motorcu restorandan çıkınca, patates kızartmamı beklemek yerine Chet’in pazarlıkta kendi üzerine düşeni yerine getirip getirmediğine bakmamın daha iyi olacağına karar verdim. Patatesin parasını kasada ödedim ve garsonun patateslerin tadını çıkarmasını diledim.

Kütüphanenin park alanında Chet’i Mustang’in kaputunun altına eğilmiş bir halde buldum. Yaklaştığımı duyunca omzunun

üstünden bana baktı. Ellерinin yağ içinde olduğunu karanlıkta bile görebiliyordum.

“Eee?” dedi heyecanla.

“Çocuğun ailesi ona dört bin dolar verecekmiş. Motorcuyla bir işe başlıyor.”

Chet bir küfür geveledi. “Başka ne dediler?”

“Pek fazla konuşmadılar. Kısa bir sohbetti. Oğlan işe kısa sürede başlamayı umuyor.”

“Önce cesedimi çiğnemesi gerek.”

“Bana arabanın çalıştığını söyle.”

“Evet, sorun karbüratörmüş. İçeri hava girmesi için bir kalemle açtırmak zorunda kaldım. Bak bakalım motor çalışıyor mu?”

Direksiyon başına geçip kontak anahtarını çevirdim. Motor derhal çalıştı. O kadar rahatlamıştım ki Chet’i öpebilirdim.

Oysa öpmek yerine, “Carmina’nın evine en kısa nereden gidilir?” diye sordum.

Chet kaputu kapayıp ellerini birbirine sürttü. “Arabayı aldığını bilmiyor, değil mi?”

Dudağımı ısırdım. “Bu bizim küçük sırrımız olabilir mi?”

“Kasabadaki yeni kızın bana daha şimdiden bir iyilik borcu oldu.” Gülümseyince yanaklarındaki çocuksu gamzeler ortaya çıktı. “Rodeo Yolu’ndan gidersen birkaç trafik ışığını atlatırsın. Carmina İncil dersinden saat dokuz buçuktan önce dönmez. Tren geçidinde durdurulmadığın sürece, beş dakika farkla onu geçersin.”

Beş dakika umduğum kadar uzun bir süre değildi ama yetinmek zorundaydım. Chet’e öpücük gönderip park yerinden gürültüyle çıktım.

Çiftlik evine döndüğümde, Carmina’nın kamyonetini görmeyince rahat bir nefes aldım. Mustang’i bulduğum şekilde geri

geri ambara soktum. Eve girip lambayı açtım. Az kalsın küçük dilimi yutacaktım.

Carmina kanepede oturuyor ve tırnaklarını kolçağın üzerinde tıklatıyordu. Yüzü buzdan oyulmuş gibiydi. Ağzı düz bir çizgi halini almıştı. Kalbim sıkıştı.

Gergin bir sesle, “Kamyonetini görmedim,” dedim.

“İncil dersinden sonra Mac Hester’la birlikte gönderdim. Şanzımanı tamir edecek. Beni eve bıraktı. Anahtarlar,” dedi elini uzatarak.

Anahtarları ona verdim.

“Özür.”

“Üzgünüm.”

“Bu yeterli değil, Stella.”

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim ve sabırsız bir tavırla iç geçirdim. “Arabayı aldığım için özür dilerim. Bir daha olmaz.”

“Benimle konuşurken yüzüme bak.”

“Üzgünüm dedim,” diye çıkıştım. “Daha ne istiyorsun?”

“Yarın sabah benimle birlikte kiliseye geleceksin.”

Ona dik dik baktım. Arabasını almam yanılttı ve özür dilemiştim. Meseleyi halletmiştik ve kötü davranışımı bana otorite kurması için bahane olarak kullanmasına izin vermeyecektim. O annem değildi. Adalet Bakanlığı’nın uydurma hikâyesinin bir piyonuydu ve ona bunu hatırlatacaktım.

“Kiliseye gitmiyorum.”

“Ah, kesinlikle gidiyorsun.”

“Beni tehdit mi ediyorsun?”

“Benim çatımın altında yaşıyorsun ve senden belli davranışlar bekliyorum. Arabamı çalman ve sadece yakalandığın için kendini kötü hissetmen beni ciddi anlamda rahatsız eden şeyler...”

“Çalmak mı?” diye çıkıştım. Derhal savunmaya geçmiştim. “Ben senin arabanı çalmadım; ödünç aldım. Kasabadan ayrıldım mı? Bir yere çarptım mı? Hayır! Nasıl aldıysam, şu anda da öyle!”

“Sözümü kesme ve bana cevap verme,” dedi duygusuz bir sesle. “Ben senin annen değilim, Stella. Bunu herkesten daha iyi biliyorum. Onunla tanışma fırsatım olmadı ama hırsızlık yapmana ve yalan söyleyip paçayı sıyırmaya izin verirsem ona büyük bir kötülük yapmış olurum.”

Yaşadığım şaşkınlık ve aşağılanmayı öfkeme aktardım. “Onu bu işe karıştırma. Bana kendimi suçlu hissettirmek için onu kullanma.”

“Bu akşamdan itibaren saat dokuzda evde olacaksın.”

Boğuk bir ses çıkardım. “Ne? Sen bana saat sınırı koyamazsın! Benim hiç saat sınırim olmadı!” Akşam dışarı çıkacak kadar büyüdüğümde, annemin kafası saat kaçta gelip gittiğime aldırmayacak kadar kıyaktı. Kendi başımın çaresine bakıyor, kurallarımı kendim koyuyordum. Bu kadın kim oluyordu da bana ne yapacağımı söylemeye kalkıyordu?

“Saat sınırı olacak. Ve yarın benimle kiliseye geliyorsun. Hoşlanmanı sağlayamam. Hatta dinlemenı de. Ama bir kenara çekilip bu yaz başıboş kalmana izin veremem. Benim gözetimimdeyken olmaz. Belki yanılıyorumdur. Belki durumu kötüleştiriyorum. Ama bir şey yapmaya çekinerek oturmaktansa deneyip yanılmayı tercih ederim. Anlaşıldı mı?”

Üst kata koştum. Çocuksu bir davranış olmasına aldırmadan kapımı çarptım. Beni zorla kiliseye götüremezdi. Price’ı arayacaktım. Carmina’yla işler yolunda gitmiyordu. Belki savcılıkla konuşur ve beni on sekizinci yaş gününe kadar bir eve yerleştirme kararlarından vazgeçmelerini sağlardı.

Benim için neyin en iyisi olduğunu bildiklerini sanıyorlardı ama ben kendi başıma daha iyiydim. İki yıldır kendi başımın çaresine bakıyordum.

Yatağıma kıvrıldım ve teselli bulmak için Reed'in mektuplarından birini okudum.

ESTELLA,

BEYZBOL YAZ KAMPİNİN İLK GÜNÜ. TESIS BAYAĞI HOŞ KAFETERYADA İSTEDİĞİN KADAR YE MÖNÜSÜ VAR YATAKHA- NELERDE İKİ KİŞİLİK ODALARDA KALİYOR VE KORİDORUN SONUNDAKİ ORTAK BANYOYU KULLANIYORUZ BİZİM KATTA ÜLKENİN HER YERİNDEN ÇOCUKLAR VAR VE BEN EZİĞİN TEKİNE KATLANMAK ZORUNDAYIM TA DOMİNİK CUMHURİYETİNDEN GELEN BİR ÇOCUK BİLE VAR. ANLADIĞIM KADARIYLA ORADA BEYZBOLU BAYAĞI CİDDİYE ALIYORLAR.

AÇILIŞ TÖRENLERİ SIRASINDA, KOÇLAR ANTRENMAN PROG- RAMINI ANLATIRKEN, "EFSANEVİ", "PRESTİJLİ" VE "KUSUR- SUZLUK GELENEĞİ" GİBİ SÖZLER KULLANDILAR. GÜLMEMEK İÇİN KENDİMİ ZOR TUTTUM. BANA BABAMI HATIRLATTILAR. BABAM HÂLÂ BENİ ORDUYA KATILMAYA İKNA EDEBİLECEĞİNİ SANIYOR. OYSA BEN WINSLOW AİLESİNİN MÜKEMMELLİK GELENEĞİNİ PAS GEÇECEĞİM. TEŞEKKÜRLER YİNE DE.

REED

ERTESİ SABAH UYANDIĞIMDA ÖFKEM BİRAZ OLSUN

yatışmıştı. Elbise giyip bir saat boyunca sert bir kilise sırasında oturacak havada değildim ama gecenin büyük kısmını öfkeden köpürerek geçirdikten sonra, olayları farklı bir açıdan görmeye başlamıştım. Carmina'yla işleri yoluna koymaya çabaladığımı göstermezsem, Price benim için parmağını bile oynatmazdı. Herhalde beni *asla* kiliseye gitmeyeceğimi bilecek kadar tanımıştı. Yani gidersem, istekliliğim güçlü bir pazarlık silahı olabilirdi. Ona, *bak Price, diyebilirdim. Elimden geleni yapıyorum. Kiliseye bile gittim. Ama sonuçta ben ve Carmina birbirimize uygun değiliz.*

Aynı şey Nebraska için de geçerliydi. Ama şimdilik mücadelelerimi sırayla vermek zorundaydım.

Elbette beni daha beter bir yere göndermeleri de mümkündü. Thunder Basin'den daha kötüsü olabilir miydi acaba? Yatak odamın penceresinden küçümseme dolu bir bakış attım. Ve cevabımı aldım.

Duş alıp koyu kahverengi saçlarımı dümdüz taradım. Aynanın karşısına geçip kâküllerimi düzelttim. Uzuyorlardı ve bunun bir sorun olacağını hissediyordum. “Saç Kesimi 7,5” tabelalı bir yerde kestirmek yerine kendim düzeltmemin daha iyi olacağına karar verdim.

Dokuz otuza birkaç dakika kala, üstümde polis memurlarından birinin evimden aceleyle topladığı nane yeşili yazlık bir elbise, ayağымda espadril sandaletlerle merdivenden indim. Carmina’nın dolaba astığı biçimsiz çiçekli elbiseye kıyafet demeye bin şahit isterdi. Elbisenin dün gece Mustang’i habersiz almama karşılık aldığım cezanın dile getirilmemiş hali olduğundan emindim. Kilise ve insanların gözü önünde küçük düşürölme.

Aşağı indiğim zaman Carmina biraz gergin bir tavırla, “Derli toplu görünüyorsun,” dedi. Göz göze gelmekten özenle kaçınıyordu. Ne dün akşamı unutmuş ne de beni affetmişti. Demek aynı durumdaydık. Beni daha da öfkeliendiren ve bana fazladan acı veren, bir yabancı olan Carmina’nın bana kendi annemin esirgediğı anneliğı yapmasıydı.

“Dolabıma astığın elbiseyi istemiyorum. Lütfen gün içinde kaldır.” Hızımı kesmeden mutfağı yürüdüm ve kendime bir fincan kahve doldurdum.

Carmina koridordan, “Bugün kiliseden sonra, ayin sonrası toplanması var,” diye seslendi. “O kısma kalmak istemiyorsan yürüyerek dönmen ya da kendine seni bırakacak birini bulman gerekecek.”

Dilimi sıcak kahveyle yakarak, “Ayin sonrası toplanması ne demek bilmiyorum,” diye karşılık verdim. Tepeleme bir kaşık şeker ve krema iyi olurdu ama ikisinden birini bulmak için Carmina’dan yardım istemeye hiç niyetim yoktu. Bu yüzden midemin kaynamaya başladığını hissedene kadar, kahvenin içimin aldığı kadarını içtim.

“Elde ne varsa günü. Herkes bir yemek ve bir piknik battaniyesi getiriyor.”

“Ne harika, değil mi? Bir taşra pikniği. Ben almayayım.” Fincanımı lavaboya koyup koridora Carmina’nın yanına gittim. Uzun bir kot etek, beyaz bir bluz ve yine aynı kırmızı kovboy çizmelerini giymişti. Platin rengi saçlarını doksanlardan kalma bir örgüyle arkada toplamıştı. Tarz anlayışıyla ilgili küçümseyici bir yorum akıl etmeye çalıştım ama sonunda gözlerimi devirmekle yetindim. “Pekâlâ, saat tam dokuz otuz. Yola koyulma zamanı. Geç kalmayı istemem.”

Carmina arkamdan evden çıkarken, “Fazla kendini beğenmişsin,” diye mırıldandı.

Ah, daha yeni başlıyordum. Kilise arkadaşlarıyla tanışmak için sabırsızlanıyordum. Carmina ve bakımını üstlendiği kızın bu akşam kasabadaki bütün pazar yemeklerinin dedikodu konusu olacaklarından emindim. Küçük düşecek biri varsa onun Carmina olmasını kafaya koymuştum. O eski bir polisti. İnsanlar onu bir otorite figürü olarak görüyordu. Ama fikirleri bugünden itibaren değişebilirdi.

Onu mahvedecektim.

Carmina’nın cemaati büyük, beyaz bir ambara benzeyen sade bir binada toplanıyordu. Kilisenin iki yanına kemerli pencereler sıralanmıştı. Çatıdan bir çan kulesi yükseliyordu. Geniş basamaklar açık duran ve org müziğinin geldiği çift kanatlı bir kapıya çıkıyordu. Fakat gözüme asıl takılan çimlerin üstündeki tabela oldu. OĞULLA UZUN ZAMAN GEÇİRMEK YANIKLARDAN KORUR³.

---

3 Yazar İngilizce karşılığı “sun” olan güneş ve burada Hz. İsa’ya gönderme yapan oğul “son” kelimelerinin okunuşlarının benzerliğinden yola çıkarak bir kelime oyunu yapmış. (ç.n)

Gerçekten ama gerçekten bunun rahibin espri anlayışını gösteriyor olmasını diledim.

Kapıda jilet gibi ütülenmiş siyah gömleğini beyaz rahip yakasıyla tamamlamış bir adam tarafından karşılandık. Kırçilli saçlarını yana taramıştı. Bize sevecen bir ifadeyle gülümsedi. Her yönden o kadar kibar görünüyordu ki onun karşısında herhangi bir şeye alınmak imkânsızdı.

“Günaydın, Carmina,” dedi elini şefkatle sımsıkı tutarak. “Bakıyorum bir misafir getirmişsin.”

“Peder Lykins, sizi Stella Gordon’la tanıştırmama izin verin,” dedi Carmina. “Yaz boyu benimle kalacak.”

Peder Lykins bizi soru yağmuruna tutmadan (ki büyüyen gözlerine yansıyan katıksız şaşkınlıktan bunu yapmak istediğini görebiliyordum) Carmina beni dirseğimden tutup içeri soktu.

Beni boş bir sıraya yönlendirirken, “İnsanlara merhaba dememe bile izin vermeyecek misin?” dedim. “Cık cık cık, Carmina. Görgü kurallarına ne oldu?”

“Ağzını ilahiler sırasında açabilirsin.” Piknik için getirdiği yeşil fasulye tenceresini sıraya, aramıza koydu. “İçimden bir ses tiz seslerde iyi olduğunu söylüyor.”

Gümüş rengi saçlı iki kadın bize meraklı bakışlar atarak önümüzdeki sıraya yerleşti. Biri Carmina’yla göz göze gelmek için özel çaba harcarken, o bütün dikkatini eteğine yapışmış bir iplik parçasını koparmaya vermişti ve işe büyük bir ciddiyetle yaklaştığı belliydi. O anda Carmina’nın da yazı yanında geçirmemden ne kadar rahatsız olduğunu anladım. Ben sözde Thunder Basin’de olma nedenlerimi biliyordum ama hikâyenin Carmina açısını hiç düşünmemiştim. Münzevi bir hayat yaşayan, yaşı hayli ilerlemiş eski bir polis memuru on yedi yaşındaki bir kızın koruyucu annesi oluyordu, öyle mi? Bunun merak uyandıracığı kesindi. Savcılık

neden onu seçmişti acaba? Hiç şüphesiz emniyet teşkilatındaki geçmişini onu uygun bir aday yapmıştı.

Büyük olasılıkla beni evine aldığı için kamyon dolusu para alıyordu. Ben sıradan bir evlatlık değildim; tanık koruma programındaydım. Tehlike ne kadar büyük olursa, parası da o kadar iyiydi. İşte yine aynı şey oluyordu: Para için kullanılıyordum. Annemin velayetim için savaşmasının tek nedeni babamdan nafaka almak... ve bunu uyuşturucuya yatırmaktı. Ve şimdi de Carmina beni emekliliğine takviye olarak kullanıyordu.

Ancak Carmina parayla ilgilenen birine benzemiyordu. Sahip olduğu her şey hurdalığa gitmeye bir adım uzaktı. İçimden bir ses alışverişten bana katlanmaktan bile daha fazla nefret ettiğini söylüyordu.

Beni yanına alma nedenleri her ne olursa olsun, Carmina'nın planının, yazı başını öne eğik tutup soruları geçiştirerek ve zamanın çabucak geçmesi için dua ederek geçirmek olduğunu kuvvetle hissediyordum. Arkadaşlarına ve komşularına yalan söylerken ne hissediyordu acaba? Ben gittikten sonra, daha uzun süre onlardan bir şeyler sakladığını ve hiçbir zaman tamamen dürüst olmadığımı bilerek bu insanlarla birlikte yaşamak zorunda kalacaktı. Ona neredeyse acıyacaktım.

Ama henüz onu rahat bırakmaya hazır değildim. Beni kiliseye gelmeye mecbur ettikten sonra, benden bu kadar kolay kurtulamazdı. Şu anda yatağымda uyuyor olmalıydım. Hafta sonları bunun içindi.

Biraz ısrarcı, biraz şüpheli bir ses tonuyla, "Beni neden yanına aldın?" diye sordum.

"Efendim?"

"Çıkarın ne? Bu işten ne elde ediyorsun? Seni hiçbir şey borçlu olmadığın on yedi yaşında bir kızı evine almaya iten ne?"

"İşte ben de kendime bu soruyu sorup duruyorum."

Carmina ve ben oturduğumuz yerde döndük ve Chet Falconer'ı rahat bir şekilde arkamızdaki sıraya yayılmış bir halde bulduk. Kilise için yıkanıp temizlenmiş, keten pantolon ve ince, polo yakalı lacivert bir tişört giymişti. Kovboy şapkasından ve çim lekeli çizmelerinden kurtulması görüntüsünü tamamen değiştirmişti. Chet için söyleyebileceğim tek bir şey vardı: İçimi nasıl titreteceğini iyi biliyordu. Mavi gözleri ışıldıyordu ve ıslak kıvrıcık saçlarını kulaklarının arkasına atmıştı. Sabun ve güneşte kurutulmuş çamaşır kokuyordu ve bu ikisi karşı konulmaz bir ikili oluşturuyordu.

Carmina ciddi bir sesle, "Günaydın, Chet," dedi ve önüne döndü. Konuşma bitmişti. Chet –şimdi ya da geçmişte– onu gücendirecek bir şey mi yapmıştı, yoksa Carmina her zaman bu kadar aksi miydi, karar veremedim. Carmina yakın bir zamanda Chet'in Mustang'ini satın aldığına ve Chet onun çimlerini biçmeye devam ettiğine göre, ikinci ihtimal daha ağır basıyordu.

Chet kulağına doğru eğilerek devam etti: "Ah, büyükanne, o kadar kolay pes etmeyeceğimi sen de biliyorsun. Evle ilgili yardıma ihtiyacın varsa, sana Dusty'yi ödünç verebilirdim. Çocuk melekten farksız. Saçının bir telini bile ağartmazdı."

Carmina homurdandı. "Bak şu konuşana. On altı yaşında sen de az belalı değildin. Seni ilk kez o yaşta tutuklamamış mıydım ben?"

Kaşlarımı kaldırıp soran gözlerle Chet'e bakarak, "Bu konuşma gittikçe ilginçleşiyor," dedim.

"Hiç şansın yok, asker," dedi. "Carmina sırlarımı iyi saklar. Kirli çamaşırlarımı ortaya dökerse, çimlerini biçmeyi bırakacağımı iyi bilir."

Carmina, "Ben öyle bir anlaşma yapmadım," diye homurdandı.

Chet bana, "Saçların farklı görünüyor," dedi. "Giyinip kuşanmış halinle seni az kalsın tanıyamayacaktım. İçeri girince kendi kendime, 'Vay canına, kim bu güzel kız?' dedim."

Dil çıkardım. “Sen kendine bak. Şapkana ve çizmelerine domuzlar mı bakıyor?”

Chet sırtıttı. “Bahse girerim, bu cici kızın evde kusursuzdur, Carmina.”

Carmina tekrar homurdandı. Sonra kaşlarını çattı ve delici bakışlarını bana dikti. “Bundan daha önce tanıştığınız anlamını mı çıkarmam gerekiyor? Ne zaman?”

“Dün gece,” dedim. “Chet kütüphanenin önünde Mustang’i çalıştırmama yardım etti. Bir türlü çalıştıramadım.” Kurnaz bir ifadeyle kolyemi parmağıma dolayarak, “Arabalar konusunda çok becerikli,” diye ekledim.

Chet’in gülümsemesi kayboldu. Yüzü önce bulutlandı sonra belirgin bir korkuyla bembeyaz oldu. Dudaklarını *biliyor mu*, der gibi oynattı.

Tatlı bir sesle, “Artık biliyor,” dedim.

Carmina sırada yavaşça dönüp Chet’e azarlar gibi baktı. “Dün gece arabamı çaldığını biliyorsun demek, Chet Falconer,” dedi. “Üstelik paçayı sıyrmasına yardım ettin.”

“Evet, efendim.”

“Söylemek istediğin herhangi bir şey var mı?”

“Karbüratör yine sorun çıkarıyordu.”

“İkinizi de tutuklatmalıyım.”

Tam o anda orgcu giriş parçasının son notalarını da tamamladı ve Peder Lykins kürsüdeki yerini aldı. Cemaat sessizleşti ve bütün gözler kilisenin ön tarafına çevrildi.

Carmina Chet’e uzun, soğuk bir bakış attı. Sonra arkasındaki koltuk cebinden ilahi kitabını çıkarıp Chet’in bacağına sertçe vurdu.

Kıkırdamamak için dudağımla ısırırken Chet’in nefesi kulağıma gıdıkladı. “Komik olduğunu sanıyorsun, değil mi? Artık sıra bende.”

7

HAVAM GERÇEKTEN YERİNDE OLMALIYDI ÇÜNKÜ

kiliseden sonra, Chet'in beni pikniğe kalmaya ikna etmesine izin verdim. Chet, kilisenin arka çimenliğine yerleştirilmiş portatif masalara sıralanan salata kâselerine, tencerelere ve tatlılara iki paket patates cipsi ekledi. Yanında piknik battaniyesi getirmediği için, cemaatten ayrı bir yere çekilip bol yapraklı bir meşe ağacının gölgesinde otlarla yetindik.

Chet kollarını başının altında kavuşturup sırtüstü uzandı. "İntikamımı alacağım, biliyorsun."

Espadrillerimi çıkarıp ağacın gövdesine yaslandım. "Anlaşılan birileri Peder Lykins'in affetmekle ilgili vaazını dinlememiş."

"Her zaman bu kadar kendini beğenmiş misindir?"

Kaşımı kaldırdım. "Evet. Ne olmuş?"

Bana doğu dönüp dirseğinin üstünde doğruldu. Sesini gizemli bir fısıltı seviyesine indirdi. "Pederin şeytanı arkamızda bırakmakla ilgili söylediklerini hatırlıyorum. Yürü, kızım. Ait olduğun yere git."

Bacağına bir tekme attım.

“Kiliseden önce sen ve Carmina, Dusty adında birinden bahsettiniz,” dedim. “Kim o?”

“Küçük kardeşim.” Chet’in yüzü asıldı ve neşeli hali bir anda kayboldu. “Sizi resmen tanıştıırırdım ama bu sabah kışını kiliseye sürüklenme zevkini yaşayamadım. Dün gece eve gelmedi.”

“Küçük kardeşin mi?” Carmina, Chet’in evin erkeği olduğunu söylediği zaman tek başına yaşadığını düşünmüştüm. “Sen daha on dokuz yaşında değil misin?”

“Daha mı? Sen de benden çok büyük değilsin.”

“Demek istediğim, ikinizin birlikte yaşaması yasal mı?” Chet’in anne babasının öldüğünü biliyordum ama sadece evi değil, küçük kardeşinin vasilğini de üstlendiğinden haberim yoktu. “Kaç yaşında?”

“On altı. Araba kullanacak yaşta. Gerçi kullanmak için ehliyetini almayı beklemedi. Annemle babam araba anahtarlarını saklayarak onu durdurmaya çalışırdı ama gereklilik icatların anasıdır ve Dusty on üç yaşındayken kendi kendine düz kontak yaparak araba çalıştırmayı öğrendi. Gece arabayı sokağa park et, Dusty’nin ödünç alması işten değil. Sabah benzin ibresi biraz düşmüş olarak geri getirecektir.” Chet hoşnutsuz bir ses çıkardı. “Kışını kandili söndürdüğü yerden kaldırıp geldiği zaman, yemin ederim onu bir hafta boyunca sığınağa kilitleyeceğim.”

“Sığınak mı?”

“Tennessee’de olmamasına şaşırdım. Yok mu? Yeraltı kasırga sığınağı. Evde, insanların sadece dizlerinin ve ellerinin üstünde emekleyebileceği genişlikte bir alan. Carmina’nın arka bahçesinde, çift kanatlı kapısı bir yeraltı ambarının merdivenlerine açılan nispeten yeni görünümlü bir baraka var. İki buçuk metreye iki buçuk metre ölçülerinde, kapısı kilitli. Mahalledeki bazı çocuklar ve ben orayı kulüp evi olarak kullanırdık. ‘Kızlar Giremez’ tabelamız falan vardı.”

Aslında, Carmina'nın arka verandasının yakınındaki alçak, yatık duran kapıları görmüştüm. Erzak deposuna falan açıldığını sanmıştım.

Chet, "Mutlaka oraya girme fırsatı bulursun," dedi. "Bu bölgede kasırgasız bir yaz pek sık yaşanmaz."

İrkildim. Bu konuda yanıldığını umuyordum. Philadelphia'da birkaç kar fırtınası yaşamış ve elektriksiz birkaç gün geçirmiştım ve kötü hava şartlarına tahammülüm orada son bulmuştu.

"Kardeşinin gittiği şu partiler nerede oluyor?" diye sordum. Sorma amacım biraz bencilceydi. Üç günü devlet korumasında, üç günü de Carmina'nın gözetiminde geçirdikten sonra biraz gece hayatı için can atıyordum. Thunder Basin kesinlikle Philly değildi ve son moda kulüpler beklemiyordum ama bu noktada her şey kabulümdü. Chet yol gösterirse, fırsata balıklama atlayabilirdim. Yazın bütün hafta sonlarını Carmina'nın evinde hapis geçirmek istemiyordum. Sosyal hayat için *yanıp tutuşuyordum*.

"Dün gece birlikte olduğu adamın adı Cooter Saggory; büyük olasılıkla tren istasyonunda boş bir vagon bulup sızana kadar içmişlerdir. Ya da ben iyimser yaklaşıyorum. Cooter söz konusu olunca, ne olacağını Tanrı bilir. Sorun da bu ya. Adam serseri mayın gibi ve şimdi Dusty onunla haşır neşir. Ben de bir sürü aptallık yaptım ve evet, bir iki gecemi kodeste geçirdim ama kendimi hapiste bulmama neden olacak hiçbir şey yapmadım."

"Cooter Saggory mi? Lütfen bana takma adı olduğunu söyle."

Chet, "Gerçek ismi ve ona son derece uygun," diye homurdandı. "Rezil bir hayat süren serserinin teki. Büyük olasılıkla dün gece sen de fark emişsindir."

Kaşlarımı çatıp başımı yana yatırdım. "Bir dakika. Dün akşam, Sundown'daki çocuk Dusty miydi? Ve yanındaki de Cooter?"

Chet'in ifadesine bakılırsa bunu çoktan anlamış olmam gerektiğini düşünüyordu. "Evet. Özür dilerim. Kafam biraz dağınık. Uzun bir gece oldu. Restorandan içeri adımımı atsaydım, Dusty hemen tüyerdi ve ne işler peşinde olduğunu asla öğrenemezdim. Senin orada olman iyi denk geldi."

"Yani beni kardeşine casusluk etmem için mi kullandın?"

"Yine olsa yine yaparım."

"Tamam ama bu çok alçak ve sinsî bir davranış. Ve can sıkıcı. Dusty'ye biraz nefes aldır. Muhtemelen onu boğduğunu düşünüyor ve yaptığı her şey, bütün o kötü şeyler seni sınamak için." Bu sözleri kalpten söylediğimi şaşkınlıkla fark ettim. İsyankârlık her zaman annemi çileden çıkarmak için favori taktiğim olmuştu: Yapmam gereken işlerden kaytarmak, aptalca meselelerde babamın tarafını tutmak, kaba bir dil kullanmak. Kökleri nazik Güney'e dayanan genç bir hanımefendi olarak kibar ve görgülü davranışlar sergilemem gerekiyordu. İşe yaramıştı. Ve sonra, elbette, annem uyuşturucu kullanmaya başlayınca dikkatini çekmeye çalışmak sonuçsuz bir çabaya dönüşmüştü.

Chet dobra bir tavırla, "Cooter Saggory uyuşturucu satıyor," dedi. "Dusty nasıl bir işe bulaştığını bilmiyor. Beni denemeye çalışıyorsa bile, bu kötü bir yol. En iyi ihtimalle siciline işlenir. En kötü ihtimalle hapsi boylar."

Gerçeği söylemek gerekirse, uyuşturucudan şüphelenmiştim. Dört bin dolarlık başlangıç ücreti beni düşündürmüştü. Dusty uyuşturucu işine girmeye çalışıyordu. "Carmina'ya söylesen?" diye öneride bulundum. "Belki o Dusty'yle konuşur ve onu nelerin beklediği konusunda gerçekçi bir tablo çizebilir."

"Dusty benim parmağım olduğunu hemen anlar. Ve bu, onu bu işi yapmaya iter. Aklını başına getirmenin başka bir yolunu bulmam gerek."

“O da uyuşturucu kullanıyor mu?”

“Henüz yakalamadım ama kendimi kandıracak değilim. Annemle babamın ölümü ona ağır geldi. Ben onu sürükleyerek götürmesem, okulu da bırakırdı. Geçen ay Sun Mart’tan kovuldu. Ne tür bir insan market alışverişlerini torbalama işinden kovulur ki?” Başını üzgün bir tavırla sallayarak devam etti: “Bir iş çeviriyor, bundan eminim.”

Chet’e ne hissettiğini bildiğimi söylemek istedim. Uyuşturucu kullanan biriyle yaşamak berbat bir şeydi. Bütün o gizlilik, aldatmaca ve sonu gelmek bilmeyen özür zinciri. Kaç kez annemi sarsıp, “Yalanlara inanacak kadar aptalmışım gibi davranmayı kes!” diye haykırmak istemiştım?

Fakat annemin uyuşturucu bağımlılığı bana verilen sahte kimliğin bir parçası değildi. Thunder Basin’deki herkese annemin öldüğünü söylemem gerekiyordu. Böylece, temizlenip rehabilitasyondan çıkabilirse, bu kez birlikte yeni bir kasabaya taşınıp hayatımıza yeni baştan başlayabilirdik. Adalet Bakanlığı’nın geleceğim için amacı buydu ama bu asla gerçekleşmeyecekti. Öncelikle annemin rehabilitasyonda en ufak bir ilerleme kaydetmesini nefesimi tutarak beklediğimi söyleyemezdım. İkinci olarak, bir daha asla o kadınla birlikte yaşamayacaktım. Artık onsuz bir hayatın tadını aldığım için, beni onunla bir hayata ancak yerlerde sürükleyerek götürebilirlerdi.

Bu düşünceyi ağır ağır sindirirken kaşlarımı çattım. Thunder Basin’i hâlâ bir hapishane olarak görüyordum ve bu durum üç ay daha böyle devam edecekti ama her hapishanenin temiz hava alma zamanlarının olması akla yatkındı. Bir parça mavi gökyüzü, pencere kenarında şakıyan bir kuş. Ya da benim durumumda, annemi önemsemenin beni dibe sürükleyen ağırlığını taşımak zorunda olmamak. Ya Thunder Basin nefes almak için suyun üstüne çıkma şansımса?

Chet tepkimi bekliyordu. Konuşacak birine ihtiyacının olduğu her halinden belli olsa da, Dusty'nin pervasız davranışı bana sinir bozucu bir şekilde dokunuyordu ve bir an önce konuyu değiştirmem gerekiyordu. Yanlış bir tavırdı belki ama gerçekçiydi. Kendi güvenliğim adına savcılığın benim için yazdığı hikâyeye bağlı kalmalıydım.

Sonunda gözlerinin arasını ovalayarak, "Ebeveynlik oyununun bu kadar zor olabileceğini nereden bilebilirdim?" dedi.

Ardından gelen suçluluk duygusundan nefret ederek umursamaz bir tavırla, "Şey, sana bol şans dilerim," dedim. Chet'in şu anda esprilere değil bir dostu ve onu anlayışla dinleyecek birine ihtiyacı vardı.

"Gitme zamanı, Stella." Carmina'nın yaklaştığını görmemiştim. Gittikçe artan sığağa karşı kilise bülteniyle yelpazelenerek tepemizde dikiliyordu.

Sorun olmayacağından emin olmak için Chet'e bakarak, "Aslında ben Chet'le döneceğim," dedim.

"Bence benimle gelmen daha iyi olur." Carmina'nın sesi alçak ama kararlıydı.

Chet beni diziyle dürttü. "Benim kasabada halletmem gereken işlerim var. Ama sonra görüşürüz."

Boynumdan yukarı doğru bir sıcaklığın tırmandığını hissettim. Chet'in halletmesi gereken işi falan yoktu. Sadece Carmina'nın galip gelmesine izin veriyordu ve bu beni öfkeliendirdi. Carmina'ya kafa tutacak cesarete bir tek ben mi sahiptim?

"O zaman ben de seninle birlikte işlerini halletmeye gelirim," dedim onunla aynı anda ayağa kalkarken.

"Bugün olmaz," dedi Carmina. "Kamyonete bin, Stella. Sen işine bak, Chet. Biz seni tutmayalım."

Chet ikimizi de kibarca selamladıktan sonra park alanına yürüdü. Bir kez arkasına baktı ama yüz ifadesini okuyamadım. Bozulmuş muydu? Özür diler gibi miydi?

Kollarımı göğsümde kavuşturup Carmina'ya dik dik baktım. "Bu sinir bozma olayında üstüne yok, değil mi?"

"Sana o çocuktan uzak durmanı söylemiştim."

Tatsız bir kahkaha attım. "Belalı olduğun için mi? Gözlerini iyice aç. Chet Falconer olabilecek en zararsız insan. Şuna bir bak-sana." Öfkeyle Chet'in uzaklaştığı park alanını işaret ettim. "Olay çıkarmamak için onu kovalamana göz yumacak kadar kibardı. Bana güven, belayı iyi tanırım. Ve Chet belalı falan değil. Ve öyle bile olsa, bana kiminle takılacağımı söyleme hakkın yok. Sen benim annem değilsin; benim gözümde bir vekil, bir emanetçi, devlet belgelerinde bir isimden başka bir şey değilsin."

Carmina'nın dudakları yay gibi gerildi. "Hemen kamyonete bin."

"Hayır."

"Tekrar söyletme, Stella."

"Kimse sana bir şey yaptırmıyor. Bana patronluk taslayan sensin. Bahse girerim, birinin sana kafa tutması seni öldürüyordur. Eskiden büyük bir kötü polismiştin ve kasaba bunun için sana saygı duyuyor. Ama beni korkutmuyorsun. Çiftliğe yürüyerek dönerim ama senin kamyonetine binmem."

Tam dönüp gidecekken, Peder Lykins çimlerin üstünden kollarını sallayarak ve beklememizi işaret ederek bize doğru yürümeye başladı. "Carmina! Bu sabahki ayine geldiğiniz için sana ve Stella'ya teşekkür etme fırsatım olmadı." Nefes nefese ve kocaman bir gülümsemeyle, bir kez daha ellerimizi sıktı. "Umarım ikinize de bu hafta üstünde düşüneceğiniz bir şeyler verebilmişimdir."

Carmina gergin bir gülümsemeyle, "Her zaman verirsiniz," dedi. "Şimdi izin verirsiniz..."

“Seni önümüzdeki hafta da görmeyi umuyorum, Stella.”

Cevap uyduracak zamanım yoktu. Neredeyse içgüdüsel bir hareketle fırsatı kaçırmadım ve gözlerimi önüme indirip mahzun bir şekilde iç geçirdim. “Umarım öyle olur. Elbette, Carmina’ya bağlı. Benim bir arabam ya da bisikletim olmadığı için evden ne zaman çıkacağıma o karar veriyor.”

Peder Lykins’in gülümsemesi soldu. “Ah, şey. Carmina’nın Efendimizin sözlerini dinlemek isteyeceğinden eminim, öyle değil mi?”

Carmina gözlerini devirdi ve derin bir iç çekti. “Stella ne zaman isterse kiliseye gelebilir.”

Minnettar görünmek için elimden geleni yaparak, “Teşekkürler, Carmina,” dedim.

Peder Lykins ne düşüneceğini bilemeyerek bir bana, bir Carmina’ya bakıyordu. Sonunda yüzü aydınlandı. “Stella, softbol oynar mısın?”

Konunun nereye varacağını bilmiyordum ama içimde iyi bir his vardı. “Oynamayalı birkaç yıl oldu ama oyunu bilirim.”

Gözleri daha da parladı. “Genç karma softbol ligimizi duymuş muydun? Maçlar cuma günleri, gün batımından sonra yapılıyor. Az önce seni Chet Falconer’la konuşurken gördüm. Ligin başında o var. Seni daha küçük takımlardan birine alabilir mi, bir sorayım. Bir zamanlar ben de kasabada yeniydim ve uyum sağladığını hissetmenin biraz zaman aldığını bilirim. Yapılacak en iyi şey harekete geçip yeni arkadaşlar edinmektir. Carmina, herhalde haftada birkaç saat Stella’sız idare edebilirsin, değil mi?”

Yüzümü Carmina’ya çevirdim. “Lütfen, Carmina?” Sesim umutlu, hatta yalvarır gibiydi ama gözlerim zafer kazanmanın kibriyle ışıldıyordu.

Carmina sert bakışlarını bana dikti. “Sorun olmayacağından eminim. Stella mantık sınırları çerçevesinde, istediği yere gidip gelmekte özgür. Çocuk sanki şartlı tahliye memuruymuşum gibi konuşuyor.” İkimizin de ona dik dik baktığımızı fark edince, inatçı bir tavırla ekledi: “*Değilim.*”

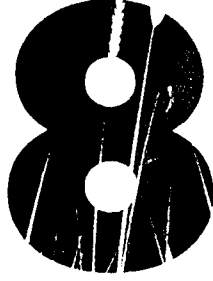
Peder Lykins Carmina’nın omzunu usulca sıvazladı. “Eski işinle, bu yeni ve heyecan verici genç kız yetiştirme görevini dengelemenin zor olmasını anlıyorum. Apayrı yaklaşımlar gerektiren, bambaşka iki durum.”

Carmina ona boş boş baktı.

Peder Lykins gırtlığını temizledi ve elimi sıktı. İçten bir endişeyle, “Bol şans, Stella,” dedi.

Halimden hoşnut bir gülümseme takınmak için uzaklaşmasını bekledim.

Buradaki görevim tamamlanmıştı.

PAZARTESİ SABAHİ SUNDOWN HAMBURGER RESTO-
ranından bir telefon aldım. Restoranın sahibi Dixie Jo benimle arabaya servis pozisyonu için görüşmek istiyordu. “Arabaya servis” terimi aklıma patenli kızları ve *Gençlik Yılları* filmini getirmişti. Altı, yedi yaşından beri paten kullanmamıştım ve tekerleklerin üstünde limbo⁴ yapmakla ve kuyruk sokumumdaki sızıyla ilgili hayal meyal anılarım vardı. İş görüşmesinin bir parçası olarak paten kaymamı isterse hiç şansım yoktu.

Hava kot pantolon giymek için fazla sıcak olduğundan, pamuklu bir şort ve fisto bir bluz giydim. Verandanın basamaklarını koşar adım inerken Carmina’dan onaylayıcı bir bakış alacak kadar şık değildim belki ama tercihim rahatlıktan yana kullanmıştım.

Carmina bana limon yeşili renginde, balon tekerli gezinti bisikletini ödünç vermişti. Gidonda hasır bir sepet asılıydı. Carmina’nın

---

4 Belli bir yükseklikteki yatay bir çubuğun altından çubuğa temas etmeden patenle geçme aktivitesi. (ç.n.)

sahip olduğu her şey gibi, bisikletin de boyaları kabarmıştı ve üstü bir toz tabakasıyla kaplıydı. Ama beni evden çıkarmaya yettiğı sürece, bu bisiklet benim gözümde bir spor arabadan farksızdı.

Kasabaya doğru pedal çevirirken, sıcak hava akımı saçlarımı omuzlarımdan havalandırıyordu. Sıcak bunaltmak yerine canlandırıyordu sanki. Gidonu bırakıp yüzümü güneşe tutma isteğıyle doldum. Temkinli bir tavırla, rüzgârın parmaklarımın arasından akıp gidişini hissettim. Sonsuz sayıda olasılığa açık olduğumu hissediyordum. Bu yol, bu sabah, bu yaz bana aitti. Endişelenecek hiçbir şey yoktu. Annem burada değildi. Artık benim sorunum değildi. Her pedal çevirişimde ondan biraz daha uzaklaştığımı hayal ederek, pedallara daha fazla yüklendim. Gırtlığımda ısınan gülümseme nihayet yüzüme ulaştı. Özgürdüm.

Sundown'ın açılmasına bir saat kala, saat onda bisikleti bir sokak lambasının direğine yaslayıp kapıyı tıkladım. Beni narin yapılı, orta yaşlı, sarışın bir kadın karşıladı. Göz çevresinde sık gülümseyen bir yüzün habercisi ince çizgiler vardı ve saçlarını gevşek bir örgüyle toplamıştı. Aradaki kısa tutamlar kafasından çıkan güneş ışınlarını andırıyordu. Sıcacık kahverengi gözleri, net ve dürüst bir ifadesi vardı.

“Stella olmalısın. Biliyor musun bu ismi çok severim. İlkokuldayken en yakın arkadaşlarımdan birinin adı Stella'ydı. Onun da senin gibi ela gözleri vardı.”

Huzursuzca kıpırdandım. Nefret ettiğim ve her şeyden önce aslında benim olmayan bir ismin üstüne konuşmak tuhaf gelmişti. O yola girersem, daha fazla yalan uydurmak zorunda kalacaktım. *Büyükannemin adıymış. Ya da annemle babam Stella McCartney'den esinlenmiş.* Bu kadar samimi bir yüzü olan bir kadına yalan söylemek hiç doğru gelmiyordu. Ve ne kadar çok yalan söylersem, her şeyi

aklımda tutmam o kadar zorlaşırdı. Bu yüzden, “Siz de Dixie Jo olmalısınız,” demekle yetindim. “Mülakat için teşekkürler.”

Beni önce masaların olduğu alandan, sonra da çift kanatlı yaylı bir kapının arasından geçirirken, “Daha önce yemek işinde çalıştın mı?” diye sordu. Beyaz fayans döşeli mutfak ıslı ıslıldı ve mis gibi sabun kokuyordu. Bir kadın marul ayıklamakla, diğeri soğan doğramakla meşguldü ve benim yaşlarımda bir çocuk buhar saçan, sanayi tipi bir bulaşık makinesini boşaltıyordu. İçerisi şimdiden sıcak, hepsinin yüzü al aldı.

Mutfağın arka tarafındaki ofise girince, Dixie Jo oturmam için bir sandalye işaret etti.

“Çalışmadım.” Masada karşısına otururken, daha önce hiç çalışmadığımı söylemek için doğru zaman olmadığına karar verdim. “Ama çabuk öğrenirim.” *Ve klimaya bayılırım.*

“Gece çalışabilir misin?”

“Cuma gecesi hariç, evet.” Henüz Chet’ten softbol ligi için ses çıkmamıştı ama çıkacağını umuyordum. Öncelikle hafta sonları yapacak bir şeye ihtiyacım vardı. Ayrıca kendimi yaz boyu Chet’le takılırken hayal edebiliyordum. Can sıkıcı kovboy tavırları bir yana, espri anlayışı fena değildi ve kasabada gördüğüm bazı insanlar gibi maganda değildi. Ve tamamen dürüst olmam gerekirse, tipi de fena sayılmazdı.

“Kaç saat çalışmayı istiyorsun?”

“Siz kaç saat dersiniz.”

“Yarı zamanlı çalışacak birini arıyorum. Haftada yirmi saat. *Milkshake* yapımı ya da hazır salatalara doğru sosun eklenmesi gibi birtakım yiyecek hazırlıklarından sorumlu olacaksın. Ama araba servisinden sorumlu elemanın ana görevi, arabayla gelen müşterilerin siparişlerini alıp aşçılara iletmek ve hazır olunca yemekleri teslim etmektir.”

“Altından kalkabilirim.”

“Sokağın tam köşesinde olmanın bir avantajı olarak binanın sol tarafı boyunca bir sürü park yerimiz var. İnsanlar arabayla yanaşabiliyorlar ve yiyeceklerini almak için inmeleri gerekmiyor. Bir gecede yirmi ila elli arabaya hizmet veriyoruz.” Muzip bir gülümsemeyle ekledi: “Yemek salonundaki masaları meşgul etmedikleri için temizlik işi de çıkmıyor. Daha ne isteriz? Bu akşam başlayabilir misin, Stella?”

Gözlerimi kırpıştırdım. “Bana iş mi teklif ediyorsunuz?”

“İstiyorsan.”

Kolay bir karardı. Carmina’dan uzak zaman geçirmek, klima ve harcanacak biraz para? Neşeyle gülümsedim. “Arabalar için yeni bir servis elemanınız oldu.”

Dixie Jo masasından kalktı. “Bu akşam dört otuzda burada ol. Kalabalık gelmeden sana biraz yol yordam gösteririm. Ödemeleri cuma günleri yaparım. Sana uyar mı?”

“Kesinlikle.”

“O zaman bu akşam görüşürüz, Stella.” Gülümseyerek çıkabileceğimi işaret etti.

Mutfağın yarısına gelmişken geri döndüm ve kafamı kapıdan içeri uzattım. “Bir şey daha. Üniforma var mı?”

Parmaklarını şaklattı. “Az kalsın unutuyordum. Yeni üniformalar henüz geldi. Eskiler pembe beyaz çizgili, ucu dantelli elbiselerdi. Bana Dolly Parton’ın 1981’de turnede giyebileceği şeyleri anımsatıyordu. Ucuzluk pazarında tanesini on dolara satıyorlar.” Arka duvarın yanına istiflenmiş kutulardan birini karıştırdı ve yapay deriden siyah bir etekle, kamuflaj desenli dar bir üst çıkardı.

Fikrimi sorar gibi kaşlarını kaldırarak, “Daha iyi, değil mi?” dedi.

Güldüm. “Sormanıza gerek var mı?”

“Güvenlik gerekçesiyle tişörtün etek ucunu içeri sokman gerekiyor ama burnu kapalı olduğu sürece istediğin ayakkabıyı giyebilirsin. Kaç beden istersin?”

Orta beden aldım ve neredeyse sekerek dışarı çıktım. İş görüşmeleri alanında 1-0 öndeydim.

Dışarı çıktığımda, Carmina'nın bisikletinin yerinde yeller esiyordu.

Sokakta bir sağa, bir sola baktım. Thunder Basin'in merkezinin taş sokaklarında birkaç araba dolaşıyordu ama kaldırımlar boştu. Ortada insanın göz zevkini bozacak kadar çirkin bir bisikletle tüymeye çalışan, suçlu görünümlü bir yaya yoktu. Küçük kasabalar güvenlidir olayı buraya kadardı demek. Hâlâ bir cep telefonum olmadığı için, kayıp bisiklet ihbarı yapamayacaktım. Carmina'yı arayıp beni almasını da isteyemezdim. Muhtemelen çok kızacak ve ceza olarak beni yürümeye mecbur edecekti. Olaya hangi yönden bakarsam bakayım, yaya kalmıştım. Ona önce iyi haberi verecek, Thunder Basin'in en yeni araba servis elemanı olduğumu söyleyecektim. Ve bunun bisikletinin kaybolmasını hoş göstermesini umacaktım. Ama bu, akşam işe nasıl gideceğim sorusunu cevaplamıyordu.

Saçlarımı tepede toplayıp sokağın gölge tarafına geçtim ve uzun eve dönüş yürüyüşüme başladım. Daha birkaç blok gitmemiştim ki homurtular çıkaran sarı bir araç yanımda durdu. Yolcu tarafının penceresi açıktı. Sırıtmakla meşgul Chet Falconer kovboy şapkasını eğerek beni selamladı.

“Sıcak bir sabah,” dedi.

Varlığından rahatsız görünmeye çalışarak, “Ne istiyorsun?” dedim ama işin aslı şansıma inanamıyordum. Belki de Chet'in kasabadaki işi bitmişti ve beni Carmina'nın evine bırakabilirdi.

“Kasabaya yürüyerek mi geldin? Bayağı uzun bir yol.”

"Hepimiz tembel değiliz. Bazılarımız biraz egzersiz ve temiz havadan hoşlanıyoruz." Aracını işaret ederek, "Bu benzin düşmanı ne böyle?" diye sordum. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Bir cip ile askeri bir kamyonetin aşklarının meyvesi gibi duruyordu.

"1977 International Harvester Scout. Artık üretilmiyor."

"Dur tahmin edeyim. Beş litre benzinle yirmi beş kilometre falan mı gidiyor? Çevreyi rahat bırakabilir ya da en azından arabayı birkaç kişiyle paylaşabilirsin. Arabaya ihtiyacı olan yalnız bir yolcuyu alabilirsin mesela."

Sırtışı daha da büyüdü. "Seni bırakmam için olta mı atıyorsun?"

"Ben sadece torunlarımıza nasıl bir dünya bırakacağımız konusunda endişeliyim." Vurgulamak için Scout'unu şüpheli gözlerle süzdüm.

"Atla bakalım."

Kaldırımın ilerisine baktım, dudağımı ısırdım ve arada kalmış gibi görünmeye çalışarak, "Ama *çok* güzel bir gün," dedim.

Chet homurdandı. "Dışarısı otuz iki derece. Fikrimi değiştirmeden bin."

Kapıyı açıp kamyonete bindim. "*Pekâlâ*. Beni buna sen ikna ettin."

Chet'in Scout'unun içi deri cilası, eski kitap ve kırpılmış ot gibi kokuyordu. Dikiz aynasında sallanan yapay bir araç kokusu yoktu ve kolonya kokusu da almıyordum. Chet Philadelphia'da tanıdığım gençlerin aksine görüntüsüne özen göstermiyordu. Kot pantolonlarını bile ütöleyen Reed kadar özenli olmadığı kesindi. Reed beni almaya geldiğinde, saçları maksimum tutuş gücü olan saç jölesiyle sabitlenmiş, kıyafetleri pırıl pırıl olurdu ve büyük alışveriş merkezlerinin kozmetik reyonları gibi güzel kokular saçardı. Muhtemelen hazırlanmak için en az bir saat harcardı. *Detaycı*. Özenini her zaman takdir etmiştim. Ama şimdi geriye dönüp baktığım zaman, bana biraz... fazla titiz görünüyordu.

Chet kolunu açık camdan sarkıtıp Scout'u vitesine taktı. "Doğruca eve mi?"

Öğle yemeği için erkendi ama Carmina'nın evine dönmeye henüz hazır değildim. Hele sıkı bir azar işitmek istemiyorsam. Cidden, kaç kişi 1965'ten kalma yeşil bir gezinti bisikletini çalardı ki?

"Kasabada bildiğin iyi bir bisikletçi var mı?"

"İkinci el mi, yeni mi?"

"Kesinlikle ikinci el. Bayağı özel bir şey arıyorum. Gidonunun ortasında bir sepet olan, yeşil renkli bir gezinti bisikleti. Boyasının soyulması lazım. Çizikler olmazsa olmaz. Ah, bir de oturma yeri minderle desteklenmiş olmalı. Sence bundan bir tane bulabilir miyim?"

Chet düşünceli bir tavırla ıslık çaldı. "Bana hikâyenin devamı da varmış gibi geldi."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Carmina'nın bisikletini kaybettim. Bu sabah bir iş görüşmesi için bisikletle kasabaya indim. Ki bu arada görüşmede harikalar yaratım." Beşlik çakmak için hikâyeme ara verdim. "Ve çıktığımda, bisiklet gitmişti. Önce Mustang, şimdi de bisiklet. Hiç şansım yok. Büyük olasılıkla bana ceza verecek. Zaten 7/24 evinde kalmak düşünebileceğim en beter ceza."

Chet kendi kendine konuşur gibi, "Charlton Kardeşler," dedi. "Ne?"

"Bisikletini Jimbo ve Billy John Charlton almıştır. Üzerine alınma, bunu herkese yapıyorlar."

"İsimleri gerçekten Jimbo ve Billy John mu?"

"Burası Nebraska."

Haksız sayılmazdı.

"Bisikletini nerede bulacağını biliyorum," dedi ve kavşakta keskin, yasadışı bir U dönüşü yaptı. Lastikler asfaltta öterken dengeyi korumak için kapının üstündeki tutacağa yapıştım. "Nerede?"

"Hurdacıda."

“Bisikletleri çalıp hurdacıya mı satıyorlar?”

“Yapacak daha iyi bir işleri yok. Tren yolunun yakınındaki karavan parkında yaşıyorlar. Babaları, birkaç yıl önce sirozdan ölen karısının yanını boylamasına ramak kalmış bir ayyaş. Charlton’lar okula gitmez, işleri yoktur ve vergi ödemezler. Küçük kız kardeşleri Millie Sue’yla uygunsuz işlere girdiklerini söyleyenler var.”

“Iyy.”

“Jimbo ve Billy John, kasabanın yüz karaları.”

Pekâlâ. İnsanlar Thunder Basin gibi bir yerde kapana kısılsa, olacağı buydu. Herkes birbiriyle çiftleşmeye başlayınca, her şey son hızla baş aşağı giderdi. Uyuşturucu satıcıları, bisiklet hırsızları ve sapıklar, ne ararsan vardı.

Thunder Basin’in hurdalığının etrafı üst kısmı dikenli tellerle tamamlanmış tel örgüyle çevriliydi. Chet ön kapıdaki görevli tarafından görülmemek için arka tarafa park etti. Beni içeri gizlice girdiğimiz için başımızın belaya girmeyeceğine ama ön kapıdan girersek, yanımızda çıkaracağımız malın parasını ödememiz gerekeceğine ikna etti. Zaten benim (teknik olarak Carmina’nın) olan bir bisiklete para ödemeye hiç niyetim yoktu.

Chet tel örgünün etrafını dolaştı ve doğruca telin gizli bir giriş oluşturmak için kesildiği kısmına yöneldi. “Dusty on iki yaşındayken Charlton kardeşler bisikletini aldılar. Yöntemlerini yıllardır değiştirmediler.”

Tel örgününün arasından süzülüp üç kat üst üste yığılmış eski araba sıralarının ve eski parçaların arasından yürüdük. Lastik, dingil ve diğer araba parçalarından oluşan bir dağın yanından geçtik. Emekliye ayrılmış traktörler ve çiftlik ekipmanları da hurdalıktaki yerlerini almıştı. Chet bir aralığa saptı, yolun sonunda büyük bir toprak yığını gördüm. Tepenin üstünde Carmina’nın yeşil gezinti bisikleti duruyordu.

“İşte orada,” dedim adımlarımı hızlandırarak.

Tepenin dibine gelip toprağın, arasına samanların da karıştığı çamura benzeyen yapış yapış maddeden oluştuğunu görünce, keskin bir fren yaptım. Berbat kokuyordu. Ben bir şehir kızıydım ama devasa bir taze gübre dağının önünde durduğumu anlamak için çiftlikte yaşamak gerekmiyordu.

“Charlton kardeşleri öldüreceğim,” dedim kin kusarak.

Chet omzuma vurdu. “İlk adım en zordur, ufaklık.”

Ona umutla baktım. “Ben düşünmüştüm ki...”

Chet ellerini havaya kaldırarak geri çekildi. “Asla. Kendi başının çaresine bakman gerek.”

Gübreye doğru çekingen bir adım attım. Sandaletim gömülü-verdi. Burnumu kırıstırarak aklımdan Jimbo ve Billy John Charlton’ı parçalara ayırmanın en iğrenç yollarını geçirmeye başladım. Bıçaklar. Elektrikli testere. Buz kıracağı. Ellerim.

Kayarak da olsa gübre yığınının tepesine ulaştığımda, en azından bisiklet artık ellerimdeydi. Sağlam durmak için daha sıkı basarak bisikleti tekerleklerinin üstünde Chet’e doğru ittim. Bunu yaparken ellerim kirlenmişti ve kontrolümü kaybetmemek için gözlerimi kapayıp ona kadar saymak zorunda kaldım. Gözlerimi açınca, aşağı bakma riskini aldım ve dehşet içinde sandaletlerimin tamamen gübreye gömüldüğünü ve gübrenin çıplak bileklerime kadar çıktığını gördüm.

Kendimi tutamayıp bağırdım.

Chet neşeyle, “Kendini daha iyi hissetmene faydası olacaksa, inekler vejetaryendir,” diye seslendi.

“Bana kendimi daha iyi hissettirecek tek şey bir duş!”

Midemde başlayan bulantıyı yok saymaya çalışarak koşar adımlarla ama düşme riskine girmeden yokuş aşağı olabildiğince hızlı indim. Yere inince topuklarıma yapışan gübre topaklarından

kurtulmak için havaya tekmeler savurduktan sonra, sakinleşmek için birkaç derin nefes aldım. Bir dakika sonra öğürme refleksimi bastırmayı başarmıştım.

Chet'in hurdalığın arka tarafına park ettiği Scout'una doğru yürürken, "Nerede oturuyorlar?" diye sordum. "O iki pislik torbasını nerede bulabilirim?"

Chet gözlerinde tuhaf bir parıltıyla, boş ver der gibi elini salladı. "Boşuna kendini yorma, karma icaplarına bakar."

"Karmayı beklemeye niyetim yok. Ben icaplarına hemen *şimdi* bakacağım." Kelimeleri ısırır gibi söyledim.

"Jimbo ve Billy Joe kötü çocuklardır. Yerinde olsam, bisikletimi alır ve daha beter bir yere sokmadıklarına şükrederdim."

Olduğum yerde durdum. "Billy Joe mu Billy John mu?"

Chet kulaklarına kadar kızardı. Kahkahasını gizlemek için öksürdü.

Ona bakarken bir anda kafama dank etti ve gözlerimi kısarak, "Ah, hayır, sakın bana..." diye başladım.

"Ah, hem de nasıl." Chet bunu söyledikten sonra bir zafer narası attı ve çite doğru koşmaya başladı.

Carmina'nın bisikletinin gidonunu sımsıkı tuttum ve bir dizi yaratıcı ve tehditkâr küfür savurarak onu kovaladım. Tel örgüye ulaştığımda nefes nefeseydim ve sırtımdan süzülen teri hissediyordum. Chet tel örgünün diğer tarafında durmuş şüpheli gözlerle beni süzüyordu ama alaycı sırıtışında en ufak bir değişiklik yoktu.

"Sana intikamımı alacağımı söylemiştim," dedi.

"Belden aşağı vurdun, Falconer."

Parmağıyla beni işaret etti. "Çimlerini biçerek Carmina'yla aramı yeni yeni düzeltmeye başlamıştım ve bu çok büyük bir geri adım oldu. Mustang'i çalıştırmaya yardım ettiğimi duyunca beni nasıl süzdüğünü görmedin mi? Bana bunun bir gübre tepesine tırmanmaktan daha kötü olmadığını söyle."

“Söylesene?” diye homurdandım. “Aranız nasıl bozuldu?”

Gözleri, kulaklarına inanamıyormuş gibi kocaman açıldı. “Hâlâ Carmina’dan bahsediyoruz, değil mi? Mantıklı bir açıklamaya gerek var mı?”

Haksız sayılmazdı.

Bir süre daha burnumdan soluduktan sonra derin bir iç çektim. “Bari beni eve bırak.”

Chet geçmem için tel örgüyü açtı ve bisikleti aradan geçirmeme yardım etti. Sonra bisikleti omzuna alıp Scout’un arka tarafına taşıdı. Ön tarafa dolaşıp kapımı açtığında ben hâlâ üstümü silkeliyordum.

“Şimdi de centilmenlik göstermeye karar verdin, öyle mi?” dedim binerken.

Bir homurtu daha. “Bisikleti ben kurtarsaydım, nasıl bir intikam olurdu?” Direksiyonun arkasına geçince döndü ve masum bir ifadeyle bana baktı. “Hâlâ arkadaş mıyız?”

“Softbol ligine alınmamı sağlarsan. Biraz gece hayatına ihtiyacım var. Peder Lykins seninle konuştu mu?”

“Aslına bakarsan, evet.”

“Ve?”

Chet burnunu kırıştırdı. “Sanırım seni takımıma sıkıştırabilirim. Fazla oyuncumuz olacak ama kimsenin sorun edeceğini sanmam.”

“İyi.” Hoşnut bir tavırla arkama yaslandım. “Aynı takımda olmayı umuyordum.”

“Öyle mi?” Hem şaşırmış hem sevinmiş gibiydi.

“İyi bir savunma oyuncusu olduğunu duydum. Kaybeden takımda olmak istemem. *Tahmin edeceğin gibi.*”

“Doğru. Ama şanslısın. Sezonda 2-0 öndeyiz.”

Dönüş yolunda, Chet bir anda sırtmaya başladı ve “Jimbo ve Billy bilmem ne hikâyesini yuttuğuna hâlâ inanamıyorum,” dedi.

“Gayet akla yatkın bir hikâeydi!” diye itiraz ettim. “Son derece olasıydı!”

Gözlerini devirdi. “Amerika’nın bütün küçük kasabaları ak-raba evliliği yapan, cahil ve sürekli İncil’den bir şeyler saçmalayan kaba saba insanlarla mı dolu?” Üzüntüyle başını salladı. “Buna gerçekten inanıyor olamazsın. Bu benim bütün şehirli tiplerin insanı sırtından bıçaklayan, ahlaken yozlaşmış işkolikler olduğunu söylemem gibi bir şey.”

“İşkolik kısmı muhtemelen doğru olabilir. İnsanlar şehre bir hayalleri olduğu için...”

“Ne demek istediğimi anladın.”

Abartılı bir tavırla iç geçirerek surat astım. “Tamam, yanlış-dığımı ve muhtemelen önyargılı davrandığımı kabul ediyorum. Rahatladın mı?”

“Seni belli bir şekilde düşünmeye ikna etmeye çalışmıyorum. Sadece bakış açımı dikkate almanı istiyorum. Bütün hayatımı Thunder Basin’de geçirdim. Burası benim evim. Burayı seviyorum. Ama kör değilim. Buradan nefret ettiğin her halinden belli. Anla-yabiliyorum. Ama keşke kasabayı ve içindeki herkesi yargılamadan önce onlara bir şans tanısan.”

Gülümsememek için dudağımı ısırdım. “Keşke suratını gö-rebilseydin. Çok *ciddi* görünüyorsun.”

“Aslında amacım seksi, çekici ve müthiş yakışıklı olmaktı.”

“Önce şu kovboy şapkasından kurtulman gerek.”

Çarpık bir gülümsemeyle, “En azından ben gübre kokmu-yorum,” dedi.

“Ah.” Başımı arkaya atarak güldüm. “İşi oraya kadar götürdü-ğüne inanamıyorum. Çok aşağılıksın. Bu durumda ben de tam gaz savaş ilan ediyorum.” Koltuğun üstünden uzanıp kirli parmağımı yanağına sürttüm. “Al sana olacaklar konusunda bir ipucu. Boyunu aşan sulara daldın ahbap.” Parmaklarımı onu yanıma çağırır gibi sallayarak, “Büyüklerle savaşmaya hazırlan,” diye ekledim.

“Çok laf, az iş.”

“Sen öyle sanmaya devam et.”

“Hodri meydan.”

Birbirimize bakıp güldük.

On beş dakika sonra, Chet aracı Carmina'nın evinin girişine sokarken, “Cuma güünkü maç için seni ararım,” dedi. “Sana en kolay ulaşabileceğim numarayı verir misin?”

“Carmina'yı arayıp beni iste. Kendime bir telefon edinmek için mücadele veriyorum.”

“Yeni işi ne zaman anlatacaksın?”

Kendimi Carmina'nın bisikletini bulmaya öylesine kaptırmıştım ki Chet'e işin detaylarını anlatmayı unutmuştum. “Sundown'ın en yeni, arabaya servis elemanıyım. Muhtemelen bahşişi çok kötüdür ama en azından klima var.”

Chet sıırttı. “Sarhoş kovboylara dikkat et.”

“Tamam, tamam, üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil.” Beni korkutmaya çalıştığını biliyordum. “İlk vardiyam bu akşam. Bana şans dile.”

“Gerek yok.” Mavi gözlerini gözlerime dikti ve bir anda tuhaf bir şekilde ısındığımı ve nefes alamaz olduğumu hissettim. “Sana bayılacaklar. Cuma maçtan sonra bunu kutlamalıyız. Bir şeyler yeriz ya da sinemaya gideriz. Sen seç.”

Bakışlarımı Chet'inkilerden zorla ayırıp kendimi topladım. Az önce bir çizgiyi aşmıştım ve bana hissettirdiği şeyden pek hoşlanmamıştım. Chet benim arkadaşımdı ama ben Reed'e bağılıydım. Kendimi, *bunun için bir hatırlatmaya ihtiyacın olmamalı*, diye azarladım.

“Cumartesi akşamı Mustang'i almamdan sonra Carmina daha da otoriter oldu. Onayını almam gerek.” Carmina'nın ne düşündüğü umurumda değildi ve planlarımı onunla tartışmak gibi bir niyetim yoktu ama bunu her ihtimale karşı söylemiştim. Daha sonra daha iyi planlar çıkarsa, bütün cuma akşamımı Chet'e

bağlamak istemezdim. Softbol maçında insanlarla tanışacağımı varsayarsak, birkaç davet daha alabilirdim. Aslında istediğim –eve dair en çok özlediğim– bir hafta sonu partisiydi. Bir sürü insan, gürültülü müzik, iyi zaman geçirmek.

En önemlisi, Chet’le baş başa çok fazla zaman geçirmenin akıllıca olacağını sanmıyordum. Uzun mesafe ilişkilerinin tehlikelerini biliyordum. *Gözden uzak olan, gönülden uzak olurdu*. Ben o kızlardan olmayacaktım. Reed ve ben bir yaz kaçamağı yüzünden ziyan edilemeyecek kadar çok şey atlatmıştık.

“Carmina sözünü geçirmeye alıştıdır,” dedi Chet. “Ama evi iki görüşü içine sığdıracak kadar büyük. Yola gelecektir; belki biraz zaman alır ama. İyi gidiyor mu?”

“Evet, süperiz. İkimiz aynı anda evde olmadığımız sürece.”

“Sürekli bir yerden bir yere taşınmak, bir sonraki adresinin kimin yanı olacağını bilememek zor olsa gerek.”

Yorum yapmaktan kaçınmak için, “Hıhı,” dedim.

“Son ailenin yanında ne kadar kaldın?”

“Yeterince uzun,” diye geçiştirdim. Chet’e yalan söylediğim için tedirgin hissetmeyi hiç beklemiyordum. Savcılık güvenliğini sağlamak için bana yeni bir kimlik vermişti; bunu anlıyordum. Ama Chet ve ben iyi anlaşıyorduk. O benim arkadaştan sayabileceğim tek insandı. Sadece bir yaz için burada olsam da bunu kötüye kullanmak ucuz geliyordu. “Dinle. Gitsem iyi olur. Bu akşamki mesaiden önce biraz şekerleme yapayım. Tabii bir de intikamımı planlamam gerek.”

“Tek gözüm açık uyuyacağım.”

Gülümsemem silindi. Chet bunu komik olmak için söylemişti ama aklım her yerde beni arayan Danny Balandó’ya kayarken, Chet’in esprisinin benim için gerçek olduğunu hatırladım.

Hem de ne gerçek.

SAAT DÖRT OTUZDA İŞ KARTIMI BASTIM. GÖRÜNÜŞE

bakılırsa, Sundown bir bilgisayar sistemine geçemeyecek kadar ucuz bir mekândı. Dixie Jo, bana mutfağı göstermesi ve temel eğitimin hamburger restoranı versiyonunu vermesi için bir başka servis elemam olan Inny'yi görevlendirdi.

Beyaz karo zeminde kararlı adımlarla ilerlerken, bir yandan da omzunun üstünden bana bilgi yağdıran Inny'ye bakakalmıştım. Aşçıların çalışma alanı, dondurma makinesi, milkshake karıştırıcı, erzak odası. Inny'nin siyah saçlarının önü kâküllü, arkası ense hizasında küt kesimliydi ve küçük gözleri surat asar gibi, sürekli kısıktı. Tıpkı bacakları gibi uzun ve ince olan kollarını tahta gibi dümdüz göğsünde kavuşturmuştu. Ancak göğüsleriyle bacakları arasında kalan bölge dolgun ve yumuşaktı; büyük göbeği kamuflaj desenli gömleğini germiştir. On yedi yaşında bile görünmeyen Inny, hamileydi. *Gerçekten* hamile. Sakızını çiğneyerek beni baştan ayağa süzdü. “*French* sos ile *ranch* sos arasındaki farkı biliyor musun?”

“Elbette.”

“Saat altıda burada işler bayağı karışacak. Sinir krizine falan girmeyeceksin, değil mi?”

Yüzüme yapay bir gülümseme yerleştirdim çünkü ne yaptığını anlamıştım. Bana haddimi bildirmeye çalışıyordu ama sinirimi bozamazdı. Bu kasabadaki kimse sinirimi bozamazdı.

“Bana ne yapacağımı göster, yapayım,” dedim.

Inny elime bir sipariş defteri tutuşturdu. “Siparişleri not et, aşçılara ver, sonra hazır olunca, yemekleri dışarı taşı. Tekrarlamam gereken bir şey var mı?”

Çift kanatlı kapının yanındaki askıdan bir önlük alıp belime bağladım ve sipariş defterini ön cebime koydum.

Inny beni aşçıların çalışma alanının ötesindeki yan kapıya götürürken, “Burası arabalara servis kapısı,” dedi. Ortasında yan sokağa bakan bir pencere olan kapının sol tarafında plastik kaplı mönüler asılıydı. “Burada dur ve gözünü dışarıdan ayırma. Her an biri gelebilir.”

Omzumu kapıya yaslayıp gözlerimi sokağa diktim. Birkaç dakika sonra bir kamyon yanaştı ve kornasını çaldı.

Inny dört salata kâsesini tek koluyla dengede tutarken bana, “İşte, açlığın zili,” diye seslendi. “İşaret geldi.”

Arabaya servis kapısını ittim. Kamyonete doğru yürürken, bir anda bırakın sipariş almayı müşteriye nasıl selamlayacağım konusunda bile bir fikrimin olmadığını fark ettim. Inny’yi beceriksizliğime güldürecek ya da beni bir general gibi azarlamasını dinleyecek havada olmadığım için, atkuyruğumu omzumun gerisine atıp doğaçlama bir karşılama denedim.

“Sundown Restoran’a hoş geldiniz. Adım Stella ve bugün size ben yardımcı olacağım. Ne alırdınız?”

“İki tavuk biftek, bol patates kızartması ve ikimize birer *coleslaw* salatası. İçecek yok. Anlaşıldı mı?”

Elimden geldiğince hızlı not alarak, “Tamamdır,” dedim. “Hemen iletiyorum.”

İçeri girince sipariş kâğıdını aşçıların sipariş çarkına tutturdum ama daha ilk siparişimi sorunsuz aldığım için rahat bir nefes alamadan, dışarıdan iki öfkeli korna sesi yükseldi.

Inny mutfağın diğer ucundan, “Altından kalkamazsan haber ver,” diye seslendi. Sıra sıra raflara istiflenmiş olan dondurulmuş yiyecek torbaları, teneke kutu ve plastik kovayla dolu, oda büyüklüğündeki kocaman buzdolabından çıkıyordu. Dışarı buz gibi bir havanın hücum ettiği kapıyı aceleyle kapadı. İçimden bir ses mutfağın kliması biraz daha çalışmazsa, dondurucuyu sık sık ziyaret etmek için bahane uydurmam gerekeceğini söylüyordu.

Saat altı otuzu gösterdiğinde başımı kaşıyacak zamanım yoktu. Restoranın yan tarafındaki park yerlerinin tamamı dolmuştu. Bir araba çıktığı anda, yerini bir yenisi alıyordu. Çılgın gibi not almaktan parmaklarıma kramplar girmeye başlamıştı ve mutfak ile sokak arasında tepsi taşımaktan omuzlarım ağrıyordu. Standart bahşiş iki dolarlık bir banknottu; Philly’de skandal sayılacak bir tutardı ama şikâyet edecek durumda değildim. Kim dinlerdi ki? Inny de yanımda çalışıyor ve bahşişlerini sistemli bir şekilde, yorum yapmadan cebine tıkıyordu. Ne için para biriktiriyordu acaba? Muhtemelen önyargılı davranıyordum ama devletin ergen yaştaki ebeveynlere sağladığı yardımdan sorunsuz faydalanacağından emindim.

Tam dışarı çıkacakken, Inny beni kolumdan çekti. “Seni uyarmalıyım, şu gelen Trigger McClure’un kamyoneti.”

Servis kapısına baktım. Dışarıyı göremeyecek kadar pence-reden uzaktım. “Trigger McClure kim ki?”

Inny'nin yüzü akşamın başından beri ilk defa yumuşadı. Kafasını sallayarak sevecen bir tavırla omzumu sıvazladı. "Seni korkutmasına izin verme. Ve seni ezmesine."

Kapıyı itip kaldırırma burundan yanaşan kırmızı kamyonete doğru yürüdüm. Direksiyondaki adam, ben ve Inny'yle aynı yaşta görünüyordu. Kesinlikle lise öğrencisiydi. Inny'nin uyarısına dayanarak eğri büğrü dişli, acımasız gözleri alkolden donuklaşmış daha büyük birini bekliyordum. Chet'in sarhoş kovboylarından birini belki.

Trigger McClure'un yay biçimindeki dudaklarında miskin, şeytani bir gülümseme vardı. Parlak kıvılcık saç tutamı masmavi gözlerine kadar ateş gibi iniyordu. Açık renk teninde çiller vardı. Kendimi transtan çıkmak için başımı sallarken buldum. Spor malzemeleri satan bir mağaza modeline benziyordu. Inny'nin beni uyarmasına şaşımamalıydım. Büyük olasılıkla kızlar etrafında pervaneydi. Bu tür bir ilgiden etkilenmemek zordu.

Trigger spor salonu kokan vücudunu sürücü penceresinden dışarı uzatarak parmağıyla yaklaşmamı işaret etti. "Sırada ben varım," diye seslendi.

Kamyonete doğru yürürken burnuma erkeksi ter kokusu geldi. Terle kaplı tişörtü ve yanındaki koltukta duran beyzbol eldivenine bakılırsa, dosdoğru antrenmandan geliyor olmalıydı.

"Inny nerede?" diye sordu.

"İçeride. Bu akşam siparişinizi ben alacağım." İşim olduğunu göstermek için kalemimi not kâğıdına yerleştirip hazır bekledim. Gerçi o fark etmemişti ama yanındaki araba geri geri çıkmış, yerini bir yenisi almıştı. Arka koltuktaki ikiz ufaklıklar ağlayarak tepinirken, anneleri parmaklarını direksiyona vurup *acele et* diyen gözlerini bana dikti.

Trigger başparmağıyla alnını kaşıdı. “Beni iyi dinle...” Gözleri gömleğimin ön tarafında dolaştı. Kendimi memelerimi dikizliyormuş gibi hissetmekten alamadım. “İsim kartın yok mu?”

Not defterimi daha yukarı kaldırdım. “İçeceklerimizi duymak ister misiniz? Pepsi ürünleri, limonata, soğuk çay...”

“Mountain Dew⁵ ve kızarmış piliç biftek, Adsız Bayan.” Bana flört eder gibi hitap ederken, dudakları şehvetli bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Hemen geliyor.”

“Hoşuna gidiyor değil mi, adını söylemeyip beni uğraştırmak?” Piyano tuşları gibi bembeyaz ve düzgün dişlerini göstererek gülümsedi. Nedenini bilmiyordum ama onda bana hayal meyal tanıdık gelen bir şey vardı. Trigger McClure’u daha önce hiç görmediğim düşünülünce, saçma bir düşünceydi. Ama içime bir kurt düşmüş ve gardımı bir çentik daha yükseltmememe neden olmuştu.

“İşimi yapmak hoşuma gidiyor,” dedim kibar bir maske takınarak. Trigger adımı öğrenmek istiyorsa, bunu yapmasının pek çok yolu vardı. İçeri girip Inny’yi bir kenara çekmek ve sormak gibi. Öyle görüldüğünden emindim ama niyetim ketum görünmek değildi. Sadece bu tuhaf aşinalık içimi ürpertmişti ve iç sesim ne olduğunu çözene kadar mesafemi korumamı söylüyordu.

Trigger cici çocuk gülümsemesinin cazibe dozunu bir miktar daha artırarak, “Seni küçük fingirdek seni,” dedi.

Fingirdek. Bu kelimedenden oldum olası nefret ederdim. Ve bana inanmayacağından emin olsam da, özellikle duvar örmeye falan çalışmıyordum. Ama...

Ona haktıkça, hafızamın arka tarafındaki sinapslar hareketleniyordu. Bu çocuğu *tanıyordum*. Sadece nereden olduğunu hatırlamıyordum.

---

5 Alkolsüz, asitli bir içecek markası. (ç.n.)

Uzaklaşmayı ve kafamı toplamayı umarak kamyonetinin yanından ikizleriyle birlikte bekleyen perişan haldeki anneye doğru ilerledim.

Trigger arkamdan, “Seni heyecanlandırıyorum, değil mi?” diye mırıldandı. “Adını öğreneceğim, cici kız.”

Aklımı vermekte güçlük çekerek annenin siparişini alıp hızla içeri girdim. Trigger McClure’u nereden tanıdığımı hatırlamaya çalışırken kafayı yiyecektim. İsmi herhangi bir çağrışım yapmamıştı ama yüzünün yaptığı kesindi. Her nerede gördüysem, o zamandan beri değişmişti. Biraz büyümüşü ve bebek suratı biraz olgunlaşmıştı. Onu görür görmez tanımamamın nedeni buydu. Trigger’la yollarımız bir noktada mutlaka kesişmişti. Ve bunun nasıl mümkün olabileceğini aklım almıyordu. Nebraskalı taşralı bir oğlanla nerede karşılaşmış olabilirdim ki?

Stella Gordon olmamdan uzun zaman önce olmalıydı. Ben Trigger’ı tanıyorsam, o da beni tanıyor olmalıydı. *Gerçek* beni. Sahte kimliğim için potansiyel bir tehlike oluşturunuyordu.

Tabii eğer beni hatırlarsa. Mümkündü. Sonuçta benim onu hatırlamam birkaç saniye sürmüştü. Hayır, hatırlamak doğru kelime değildi. Kim olduğunu hâlâ çıkaramamıştım. Onunla karşılaştığımdan bile şüphe duymaya başlıyordum. Belki yıllar önce, uçakta aynı sıranın iki ucunda oturmuştuk ya da anlık bir bakışı daha derin ve uzun süreli bir bağlantıyla karıştırıyordum. Ben Trigger’ı nereden tanıdığımı hatırlamıyorsam, onun da beni hatırlamama ihtimali yüksekti.

Carmina’ya anlatmam gerektiğini biliyordum. Komiser Price böyle bir şeyden haberdar olmak isterdi. Bunu bir tehlike olarak görürlerse, muhtemelen beni buradan hemen alırlardı. Thunder Basine’ bağlandığımı söyleyemezdim ama isteyeceğim son şey, cehennemin ucundaki bir başka kasabaya aktarılmaktı. Burada

bir işim vardı. Yol yordam öğrenmeye başlamıştım. Ve Chet'le tanışmıştım.

Chet'in adını düşündüğüm anda, neden düşündüğümü merak ettim. Tamam, dost canlısı bir insandı ama kalma nedeni olamazdı. Sanırım bana burada olmak istemediğimi komik bir şekilde unutturması hoşuma gidiyordu.

Tek yapmam gereken ilişkimizin belli bir çizgiden sapmadığından emin olmaktı.

Yeni siparişlerimizi aşçıların sipariş çarkına astıktan sonra, yiyecek tepsilerinden birini alıp dışarı çıkmaya hazırlandım.

“Canını sıktı mı?”

Omzumun üstünden arkaya bakınca, Inny'yi bir *milkshake* kabına vanilyalı dondurma doldururken buldum. Dondurmayı karıştırıcının altına tutmasıyla, makinenin tiz bir sesle çalışması bir oldu.

Sesimi duyurmak için, “İdare edemeyeceğim bir şey yok,” diye bağırdım.

“Haddini aşarsa ona bağarmaktan çekinme. Dixie Jo seni bu yüzden kovmaz. Ondan nefret eder. Hatta tahminen sana zam bile yapabilir.”

Tepsimi biraz kaldırarak, “Yiyecekler soğuyor,” dedim. Inny konusunda henüz emin değildim. İç sesim ona güvenmememi söylüyordu ama onda henüz adını koyamadığım fakat hoşuma giden bir şey vardı. Ya da belki de hayranlık duyduğum. Bana erkek arkadaşından prezervatif kullanmasını istemekten çekinecek bir kız gibi gelmiyordu, bu yüzden prezervatif iş üstüneyken patlamış falan olmalıydı. Hamileliği bir ihmâl değil, tam bir talihsizlikti. Çünkü bu kız beton gibi sağlamdı. Benim gibi Inny de kolay geri adım atacak bir kız değildi.

Bir spor arazi aracında bekleyen beş kişilik ailenin yemeğini götürürken, Trigger kornaya bastı. Koltuğun üstünden eğilip yolcu camından seslendi. “Hey, Adsız Kız! Siparişimi değiştirmek istiyorum. Piliç biftekten vazgeçtim. Jambonlu mantarlı burger istiyorum, orta pişmiş olsun. Ve patates kızartması. Biraz da patates getir.”

Arabasına doğru yürümeden önce dingin bir ifade takındığımdan emin olmak için bir an durdum. “Devamlı müşteri olarak politikamızın farkında olduğundan eminim. Bunun için üzgünüm ama sipariş ızgaraya girince, değiştiremiyorsun.” Sözüm biter bitmez servis kapısına yürüdüm. Ona benimle tartışacak zaman bırakmak istemiyordum.

Ama hiç şansım yoktu.

Trigger kamyonetin kapısını çarparak arkamdan geldi. “Hey! Inny’ye söyle, kışını kaldırıp dışarı çıksın. Seni istemiyorum. Onu istiyorum.”

“Inny restoranda çalışıyor. Onu mu istiyorsun? O zaman içeride bir masaya otur. Her durumda siparişin ızgarada ve her iddiasına girerim ki çıkmak üzere ve sen parasını ödeyeceksin.”

Ve beni zorlarsan sana yemin ederim, bir dahaki gelişinde yemeğine tükürmekten daha beterini yaparım.

Kapının suratına çarpılmasına özen göstererek içeri girdim.

Mutfak sıcaktı. Pencerele tencere ve tavalardan yükselen buhar yüzünden buğulanmıştı. Tenime yapışmış gibi hissettiğim kâküllerime üfledim. Soğutucuya girme bahanesi bulmak için her şeyi verirdim ama Başaşçı Eduardo sıradaki siparişimin hazır olduğunu haber veren zili çalışıyordu. Kaderin cilvesine bakın ki Trigger McClure’un siparişi idi.

Eduardo’ya, “Hemen alıyorum!” diye seslendim. Trigger McClure’un yemeği soğuyabilirdi. Ve söz hakkım varsa, beklemesinin de hiçbir sakıncası yoktu.

Tuvalete girdim ve lavaboya tutunup aynadaki yansımama baktım. Dizlerim titriyordu ve bir sandalye ile ayaklarımı uzatacak bir tabure için can atıyordum. Mesaim başlayalı sadece üç saat olmuştu ama daha şimdiden kendimi yatağa atmanın hayaliyle yaşıyordum. Musluğu çevirdim, yüzüme su çarpıp boynumu ıslattım.

Aynaya bakarak, “Trigger McClure kendini bir halt sanan ve bir sonraki Mountain Dew’unda bir ölçek çiş hak eden bir pislik,” diye mırıldandım. Bu düşünce dudaklarıma geçici bir gülümseme kondurdu. Bana akşamın sonuna kadar dayanma gücü verecek kadar enfes bir fikirdi. Derin bir nefes alıp vererek kaskatı kesilen omuzlarımı gevşettim ve aynı anda sifonun çekildiğini duydum.

Kabinden Inny çıktı. Ve aynı anda omuzlarım yeniden kasılırken, bütün vücudum midemi bulandıran bir korkuyla doldu.

“Ben...” diye başladım. Ama ne diyebilirdim ki? Her kelimesini duymuştu. Kimsenin içeceğine asla işemeyecek olsam da niyetimi yanlış anlaşılma yer bırakmayacak bir netlikle ifade etmişim.

Inny lavaboya yaklaşp ellerini sabunladı. Gözlerini aynadan ayırmadan siyah saçlarını kabarttı. Sonra yiyecek artığı arar gibi dişlerini gösterdi. “Çiş ha?” dedi.

“Lütfen Dixie Jo’ya bir şey...”

Biraz daha yüksek sesle, “Çiş mi? diye tekrarladı. “Çiştten daha iyisini akıl edemedin mi?”

Lafı nereye getireceğinden emin olamadığım için, aklıma gelen daha iğrenç seçeneklere rağmen, oltaya gelmedim. Belki de yiğitliğin onda dokuzu ketum olmaktı.

“Trigger çalışırken popomu ilk ellediğinde,” dedi Inny, “hamburgerine ölü bir çekirge koydum. Ve sen bula bula çiş mi buldun?” Kafasını salladı. “Belki de haklıydım. Belki de seni gerçekten ezip geçer.”

Temkini elden bırakmamak adına susmaya devam ettim.

Inny lavaboya eğilip rujunu tazeledi. “Az önce sana bir müşterinin yemeğine ölü bir çekirge koydum dedim; söyleyecek bir şeyin yok mu?”

Aynada ona doğru baktım ama tam olarak göz göze gelmemeye özen gösterdim. Dikkatle, “Derdi ne ki?” diye sordum.

“Belli değil mi? Aleti küçük.”

Sonunda gözlerimiz buluştu. Sessizce gülümsedik.

Inny, “Beyzbol oynuyor,” diye devam etti. “Bütün yetenek avcılarının gözü üstünde. Atıcı, hem de solak. Hızlı atışını görmelisin. Saatte yüz kırk beş kilometre hızla, hem de şaşmadan. Top alanın üstünde süzülmeden önce soldan sağa doğru keskin bir kavis çiziyor.” Hayranlık dolu bir ıslık çaldı. “Ya tam aksi yönde atışına ne demeli. Hızlı vuruşundan saatte yirmi beş kilometre daha yavaş ama bu kez sağdan sola doğru kavisli. Bütün kasaba büyüklerden birinde oynayacağına inanmış durumda, haksız da değiller.” Küçümseyici bir tavırla ekledi: “İster inan, ister inanma, Thunder Basin’den çok fazla ünlü çıkmadığı için bayağı bir tantanaya sebep oldu. Elbette bu kadar ilgi başına vurdu. Ve başka alanlarda gelişmesini engelledi.”

“Bakıyorum da Trigger hakkında çok bilgilisin.”

Omuz silkti. “Beyzboldan anlarım.”

“Büyüklerden birinde oynayacaksa, kasabadan yakında ayrılacak demektir. Bu senin için yani bizim için iyi bir gülümseme nedeni olmalı.”

“Evet,” dedi Inny ama beklediğim keyifli ses tonunu kullanmadı. Hatta sesi biraz hüzünlüydü bile denebilirdi.

“Seni sordu. Bu akşam restoranda çalıştığını söyledim.”

Inny homurdanarak sert bakışlı haline geri döndü. “Burada ne sevdiğini bilecek kadar uzun süredir çalışıyorum. Başkasıyla uğraşacak sabrı yok.”

Daha fazlasını söylemesini bekledim ama ellerini kuruladı ve tek kelime daha etmeden tuvaletten çıktı.

Biraz tuhaf ama çok da kötü sayılmayan konuşmamızı düşünerek biraz oyalandım, sonra ben de Inny'nin arkasından gittim. Trigger'ın siparişini alıp dışarı götürdüm. Inny'nin yanımda olduğunu bilmek, bana Trigger'la tekrar yüzleşmek için ihtiyaç duyduğum motivasyonu sağlamıştı. Dayanışmanın iyi bir şey olması nedensiz değildi.

"Kızarmış piliç bifteği," dedim paketi Trigger'ın camından içeri uzatırken. "Ve buz gibi soğuk bir Mountain Dew."

Torbayı geri itti. İçeceği az kalsın uzattığım elime dökülüyordu. Öfkelendim. "Hamburger ve patates kızartması için ikinci bir sipariş alabilirim ama daha önce de açıkladığım gibi..."

"Inny'yi hemen dışarı çağır."

Sakince konuşmak için kendimi zorladım. "Ses tonun bayağı gurur okşayıcı olsa da, bunu yapamam. Inny çalışıyor. Ben de öyle. Etrafına bir bakarsan, siparişlerini bekleyen beş-altı araba daha olduğunu görürsün." Pencereden içeri, arasında hesabının olduğu yapay deri kaplı küçük hesap defterini uzattım. "Nakit ya da kredi kartı alıyoruz. Kişisel çek alamıyoruz."

Trigger hesap defterini almadı. Onun yerine içeceğine uzandı. Ve bir anda bardağın kapağı açıldı ve içindekiler üstüme doğru uçtu.

İç geçirerek gözlerime dolan buz gibi gazozu silmeye çalıştım.

Trigger kelimeleri uzatarak, "Kahretsin. İşte iyi gazlı içecek diye buna derim ben," dedi.

Ona kadar saydım. Sonra tekrar saydım. Konuşmak için sesimin sakin ve serinkanlı çıkmasını bekledim. "Sıkı bir beyzbol oyuncusu olduğunu duydum. Atıcıymışsın, değil mi? Toplarını içeceğinden daha iyi idare ettiğini umuyorum."

Trigger'ın yüzü kıpkırmızı kesildi ama elini kasığına götürdü ve hiç utanmadan aletini tutarak, "Öğrenmek istemez miydin?" dedi

Sonra kamyoneti geri vitese taktı ve gazı kökleyip hızla uzaklaştı.

Gırtlığımın yandığını hissederek egzoz dumanının arasında ne kadar durduğumu bilmiyorum. Gözlerini sımsıkı kapayıp kendi kendime onları yaşartanın gazoz olduğunu söyledim. Burnumda korkunç ve hiç istemediğim bir karıncalanma hissediyor ve ağlamak üzere olduğumu çok iyi biliyordum. Philly'li sert kız havam buraya kadardı. O pisliğin beni ağlatmasına izin verecektim. Bunun için ondan nefret ettim. En az kendimden ettiğim kadar.

Tam kendimi bırakmak üzereyken Inny yanıma geldi.

"Al," dedi kurulama bezini bana uzatarak. "Sadece bilgin olsun diye söylüyorum, bana yetişmek için kırk fırın ekmek yemen lâzım. Bunu bana tam üç kez yaptı. Hindistancevizli *milkshake*'i sayarsan, dört. Tanrım, saçımı arındırana kadar canım çıkmıştı."

Gülmek istedim ama gırtlığım hem tıkalı hem kaygandı.

"Dixie siparişin parasını annesiyle babasından alır ama bahşiş için söz veremem. Anne ve babası Trigger'ın en büyük hayranlarıdır. Muhtemelen onlara senin ona abayı fena yaktığını ve dikkatini çekmek için içeceği kendi üstüne döktüğünü anlatacaktır." Inny bana yan gözle baktı. "Bu kasabada kaç kızın Trigger McClure'a umutsuzca abayı yaktığını bilsen, şaşardın."

"Çünkü hiçbir kız sadece pisliğin teki olduğu için ondan nefret edemez."

"Aynen öyle."

Gözlerimdeki ıslaklığın nihayet geçtiğini hissederek, "Mesaimiz bitince birlikte bir şeyler yemeye ne dersin?" diye sordum. Akşamın gidişatına bakılırsa, biraz sohbet iyi gelebilirdi. Ve ilk baştaki yargılarıma rağmen, Inny'den hoşlanmaya başlıyordum ve sonuçta ortak bir noktamız vardı.

Esnedi ve dalgın bir tavırla karnını sıvazlayarak, “Bu gece olmaz,” dedi. “Direksiyon başında uyumazsam kendimi şanslı sayacağım. Son üç ay insanın canına okuyor.”

Eve vardığımda Carmina yatmamış, beni bekliyordu. Oturma odasındaki soluk yüzlü mavi kadife kanepelerden birine oturmuş, boş boş bir kitabın sayfalarını çeviriyordu. Beni görünce okuma gözlüklerini çıkarıp boynundaki zincirin ucunda göğsüne bıraktı.

“Nasıldı?”

“Yoğun.”

“Bacakların ağrıyor mu?”

“Çok kötü değil.”

“Yarın ağrır. Varis çorabı giymelisin.”

Elim merdivenin korkuluğunda, çenemle üst katı işaret ettim. “Yatmaya gidiyorum.” Arabalara servis yapmak yorucu bir işti. Mesaim sona erdiğinde kütüphane kapanmamış olsa bile Reed e-posta yazmış mı diye bakmak için oraya kadar pedal çevirebileceğimden emin değildim. Ve bu çok önemli bir detaydı. Çünkü kelimenin tam anlamıyla o e-posta için yaşıyordum.

Ağır adımlarla basamakları çıkarken duraksayıp, “Bilgisayarın var mı?” diye sordum.

“Eski bir dizüstü bilgisayarım var.” Bilgisayarın yasak bölge olduğunu belirtmek için hemen ekledi: “Ama kilit altında.”

“Dur tahmin edeyim. Federaller benim için baştan çıkarıcı olacağını mı söyledi?”

“Seni arayan insanlar bilgisayarın adresinden Thunder Basin’in izini sürebilir,” dedi ciddi bir tavırla.

“Ona IP adresi denir.” Ama küçümseyici tavrımın altında bütün tüylerim diken diken olmuş, içim buz kesmişti. Reed’le temas kurmak için kütüphanedeki bilgisayarı kullanmıştım. Dikkatli, çok dikkatli davranmıştım. Ama her zaman bir risk vardı.

Kendi kendime Danny Balandò gizli e-posta hesabıma ulaşmış olsa, çoktan ölmüş olacağımı hatırlatmam içimi rahatlatmadı. Belki de en iyisi bir süre göze batmamaktı. Ama bu, Reed'le konuşmak için daha uzun süre beklemem anlamına geliyordu ve geleceğimizi planlamak için can atıyordum. Her sabah yataktan kalkabiliyorsam, bunu tekrar onunla birlikte olabilme umuduma borçluydum.

“Chet Falconer aradı,” dedi Carmina.

“Ne istiyormuş?”

“Seninle konuşmak.”

Zoraki ama etkisini kaybeden bir alaycılıkla, “Bunu netliğe kavuşturduğumuza göre, telefonu kullanabilir miyim lütfen?” dedim.

“Saat on bir, Stella. Telefon etmek için çok geç bir saat. Sabah denersin.”

Uzulca güldüm ama hiç keyifli değildim. İnanılmazdı. Asla pes etmeyecekti, Chet'le beni birbirimizden uzak tutmak konusunda ilk günkü kadar kararlıydı. Belki de ona annemin Reed konusunda aynı taktiği denediğini ve sonucun görüldüğü gibi harika olduğunu anlatmalıydım.

“Saygın bir genç hanımefendi, saat dokuzdan sonra kimseyi evinden aramaz,” diye ekledi.

“Mesele bu değil. Saygınlık falan umurunda değil. Onunla konuşmamı istemiyorsun, itiraf et.”

Carmina kitabını kaldırıp burnunu içine gömerek konuşmamıza son noktayı koydu. Beni görmezden geliyordu. Demek işler istediği gibi gitmeyince, baş etme yöntemi buydu.

Pekâlâ. En azından ilk maaşımın nereye gideceği gizeminin çözüldüğünü söyleyebilirdim. Cep telefonuna ihtiyacım vardı. Derhal.

10

ERTESİ AKŞAM ÇALIŞTIM. INNY’NİN İZİN GÜNÜYDÜ

ve onun mutfaktaki yaşamla ilgili sivri dilli ve özlü yorumları olmadan, vardiyam müthiş uzun geldi. Sundown kapılarını saat onda kilitliyordu ama mutfak en az kırk beş dakika daha durulmuyordu. Lavaboların ve yerin ovulması, dondurma makinesinin sıcak suyla iyice durulanması, çöplerin çıkarılması gerekiyordu. Ben totem direğinin en altında yer aldığım için, diğer garsonlar erken çıktılar ve temizliğin sonuna kadar kalmak bana düştü. On bire çeyrek kala hoşça kal demek için kafamı Dixie Jo’nun ofisinden içeri uzattım.

Beni dikkatli bakışlarla uzun uzun süzerek, “Yorgun görünüyorsun,” dedi. “Nasıl gidiyor?”

“Daha iyi.” İç geçirdim. “Bu akşam siparişleri birbirine karıştırmadım.”

“Trigger McClure olayını duydum.”

“Tahmin etmiştim.”

Masasının etrafından dolaşıp yaslandı ve gözlerimin içine bakarak, “O çocuğa dayanamıyorum,” dedi. “Tansiyonumu çıkarıyor.” Eliyle kafasının üstünde bir yeri işaret etti.

“Evet, Inny bahsetti.”

Bu sözüm tek kaşını kaldırmasına neden oldu. “Inny Foxhall? Yeni kızla konuşmak? Dünyanın sonu mu geliyor yoksa?” Açıklamaya girişti: “Inny insanlara kolay ısınmaz. Tahmin edeceğin gibi, bazı duvarları var. Sanırım kendini alaya maruz bırakmaktansa dünyayı belli bir mesafede tutmak daha kolay geliyor.”

“Hamileliği yüzünden mi?”

“O da işin tuzu biberi. Uyum sağlamanın tek yol olduğu bir dünyada farklı bir kız.”

Lise. Anlamıştım. “Kaç aylık?”

“Yedi. Doğumun ağustosun ikinci haftası olması bekleniyor.”

“Onun için üzüldüm.”

Dixie Jo’nun bakışları soğudu ve duruşu sertleşti. “Bir daha sakın böyle söyleme. Inny cehennem kapılarının menteşeleri kadar dayanıklıdır ama onu neyin bozacağını sana söyleyeyim. Merhamet. Yardımcı olmak mı istiyorsun? Ona kendini küçük hissettirme. Diğer herkese nasıl davranıyorsan, ona da öyle davran.” Sonra gevşedi ve nefesini yavaşlatmaya çalıştı. “Özür dilerim. Bu kadar sert ifade etmek istemedim. Ama Inny, nasıl desem, kendimi ondan sorumlu hissediyorum. Biraz incelik ona iyi gelebilir. Bütün söylemek istediğim bu.”

Dixie Jo’nun paylamasına içerledim. Ve Inny’nin hamileliği konusunu bir daha açmamayı zihnimin bir köşesine not ettim. Ama merakım uyanmıştı. Inny’nin başka nesi vardı? Dixie Jo’nun endişesinin hamileliğinden daha derinlere dayandığını hissetmiştim. Hikâyenin geri kalanı neydi?

“Şimdi, çöp çıktı mı?” Dixie Jo’nun sesi her zamanki hoş tınısına geri dönmüştü. “Dondurma makinesi temizlendi mi?”

“Evet.”

“İyi. Perşembe görüşürüz. İyi geceler, Stella.”

Carmina’nın evine doğru pedal çevirirken, park alanında iki arabanın durduğu, ışığı yanan bir benzincinin önünden geçtim. The Red Barn’ın camı benzin, sigara ve sıcak sandviç reklâmlarıyla doluydu. Sundown’da indirimli yemek yiyebiliyordum ama kızarmış soğan ve haşlanmış tavuğun bir miktar insan teriyle karışan kokusunu altı saat aralıksız almak işte iştahımı kapatmaya yetiyordu. Şimdiyse midem kazınıyordu. Bisikleti bir ağaca dayadım ve ceplerimi boşaltıp otuz dolarlık bahşişi bir araya topladım. Kan şekerim o kadar düşmüştü ki bütün paramı seve seve buz gibi kolaya yatırabilirdim.

Onu gördüğümde park alanını yarılamıştım. Trigger dükkânın tuğla ön cephesine yaslanmış, yoldan geçen arabaları bir atmaca dikkatiyle kesiyordu. Bir kamyonet yavaşlayarak park alanına girdi. Trigger hemen doğruldu ve kamyonete aç gözlerle baktı.

Yırtık kot pantolonlu bir adam kamyonetten indi ve bir yandan cüzdanından nakit para çıkararak Red Barn’ın kapısına doğru yürüdü. Aynı anda Trigger da duvardan ayrıldı ve adamı sevecen bir tavırla selamladı.

Rahat bir tavırla, “Bana altılık bira almaya seni nasıl ikna edebilirim?” dedi. “Yirmiliğe ne dersin? Üstü sende kalır.”

Adam boğuk bir kahkaha attı. “Neden olmasın? Senin yaşında olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Berbat, değil mi?”

Trigger adamın sırtına vurdu ve yirmiliği verdi. “Sana borçluyum, adamım.”

“Büyüklere gidince bizi gururlandır, yeter.”

Kuytuya çekilip olanları izledim. Birkaç dakika sonra adam iki alışveriş torbasıyla çıktı. Altılık birayı 'Trigger'a verdi, duyamayacağım kadar alçak sesle şakalaştılar ve arkasından her zamanki kahkahalardan biri koptu. Çok geçmeden adam gitti. Trigger da kendi kamyonetine bindi ve orada kaldı. Işıkları kapalı olduğu için ne yaptığını görmek imkânsızdı. Ama benim sağlam bir tahminim vardı.

Gördüklerim gözümdeki itibarını artırmamıştı ama onunla ilgili her düşünceyi rafa kaldırdım. Trigger'ı düşünmek istemiyordum. Buz gibi içeceklerle klimanın altına oturmak ve saçlarım uçuşurken, esintinin boynuma fısıldadığını hissetmek istiyordum.

İçeri girdim ve buzdolabından bir şişe kola aldıktan sonra hazır yiyecek rafındaki sandviçleri taradım. Ben seçimi yaparken saçları boyayla açılmış, göz kalemi dağılmış bir kadın önlüğünü çıkarıp arkadaki odaya seslendi.

"Theo!"

Yanakları aknelerden oluşan bir kuyruklu yıldızla kaplı, sıska ve gözlüklü bir çocuk, kafasını kapıdan uzattı. "Buradayım, anne."

Kadın cebindeki sigara ve çakmağa uzanarak, "On beş dakika mola veriyorum," dedi. Daha çıkış kapısı arkasından kapanmadan sigarasını yakmış ve derin bir nefes çekmişti bile.

Theo ergenlikten çatlamış bir sesle, neşeyle, "Yardımcı olabilir miyim?" dedi.

Yemeğimi (jambonlu ve İsviçre peynirli bir sandviçte karar kılmıştım) tezgâhın üstüne bıraktım ve ona sevecen bir gülümsemeyle, "Kaç yaşındasın?" diye sordum.

"On altı."

"Yalancı."

Yutkundu; Adem elması inip kalktı. "On dört. Annemi şikâyet edecek misin? Sadece saat dokuzdan sonra, annem mola verince

Çalışıyorum. Sağda solda on beş dakika. Buna yasayı ığnemek bile denmez. Diğer zamanlarda arkadaki odada takılıp bilgisayar oyunu oynuyorum.”

“Video oyunu sesi duymadım.”

Theo altına etmeye hazır görünüyordu. Bakışlarını önüne indirdi; ellerinin titrediğini görebiliyordum. Heyecanını saklamak için kollarını gğ्सnde kavuşturdu.

Aklımda iyi bir fikir olduğunu düşünerek, “Arka odada ne yapıyordun?” diye sordum. Bir bilgisayarı varsa ve bilgisayar oyunu oynamıyorsa, aklıma on dört yaşında bir çocuğu bilgisayara yapıştırabilecek tek bir şey geliyordu.

Bu yüzden zgn, çok zgn bir sesle, “Dikiş. Dikiş dikiyordum,” demesi beni tamamen hazırlıksız yakaladı. Gelmesi kesin olan alayıma kendini hazırlar gibi, başını eğip omuzlarımı düşürdü.

Daha yirmi dakika önce, Dixie Jo’dan Inny’ye acıdığım için azar işitmiştim ama Theo’nun umutsuz yüzüne bakıp ona üzülmemek imkânsızdı. Sesimin normal ve ilgili çıkmasına zen göstererek, “Dikiş mi?” dedim. “Bunun nesi kötü?”

Theo’nun gözleri dükkânın içinde dolaştı ama yalnız olduğumuzdan emin olduktan sonra bile, eliyle sesimi alaltmamı işaret etti. “Benimle alay etmeyecek misin?” Gözlerini kırpıştırırken şaşkınlığı her halinden belliydi.

“Ne tür şeyler dikiyorsun?”

Yüzü bir parça yumuşadı. “şey, şu anda spor bir ceket üstünde çalışıyorum. Thunder Basin’de iyi dikilmiş bir spor ceket bulmak çok g. Açık lacivert bir yönlü kumaş kullanıyorum ve sonbahara yetiştirmeyi umuyorum...” Durdu, dudağını ısırđı ve daha fazlasını söyleyip söylememek arasında kararsız kalarak beni süzdü.

“Kıyafetlerimin skklerini dikmeyi öğrenmek isterdim,” dedim. Philly’deyken, annem düzenli olarak bir terziyle çalışırdı.

Sanırım adı Inga'ydı. Ama Theo haklıydı. Thunder Basin'de durum farklıydı. Daha şık kıyafetlerimi nerede diktirebileceğimi ya da daha doğrusu diktirip diktiremeyeceğimi bilmiyordum. Daha önemlisi burada şık bir şeyler giyecek bir ortamım olacak mıydı? Yine de, "Belki bir ara bana öğretirsin?" dedim.

Theo'nun yüzü mutlulukla aydınlandı. "Elbette! Ne zaman istersen. Hiç zor değil. Ve dürüst olmam gerekirse, ben harika bir öğretmenimdir. Kulağa öyle gelse de böbürlenmiyorum."

"Anlaştık o zaman."

Gözlüklerini bir kez daha yukarı iterek sırttı. Ve sonra bakışları arkamda bir yere kaydı. Yüzünün rengi attı ve yutkunurken boğuk bir sesle, "Ah, hayır," diye inledi.

Sorunun ne olduğunu sorma fırsatı bulamadan, kapının zili şangırdadı ve dönüp bakınca Trigger'ın elinde açık bir bira kutusuyla, yaylanarak içeri girdiğini gördüm. Aynı anda o da beni gördü, kıkırdadı ve beni selamlar gibi bira kutusunu havaya kaldırdı. Ya da belki de beni yüzüme tekrar sıvı boca etmek konusunda tehdit ediyor da olabilirdi. Her halükârda hareketi tadımı kaçırmaya yetti.

Son derece küçümseyici bir tavırla ve isme kaba saba bir esprinin vurucu noktası havası katmayı başararak, "Theo," dedi. "Seni görmek ne güzel, dostum. Bu akşam çalışmazsın diye endişeleniyordum. Az önce kafamı içeri uzatınca beni görmedin mi? Benden saklanmıyorsun ya? Sana kaç kez söyleyeceğim, mutlaka birini bulurum."

Theo'nun bakışları yere çevrildi. Çenesi neredeyse göğsüne bastırılmış bir halde ve zor duyulur bir sesle, "Birani almışsın işte," dedi. "O adamın sana verdiğini gördüm. Lütfen gider misin?"

"Gitmek mi? Bir anlaşmamız var, Theo."

Theo gözlerini kırpıştırarak yan kapıya baktı. "Annem her an geri gelebilir."

Trigger, "Annen alkoliğin teki," diyerek sözünü kesti. "Kolumun altına sıkıştırdığı Smirnoff'u gördüm. Çöp varillerinin orada sızacak ve birkaç saat boyunca kendine gelemeyecek. İkimiz baş başayız. Seni kurtaracak bir anneciğin yok." Sesindeki alaycı tını kayboldu. "Bana bir kasa bira borçlusun. Hemen ver. Elini çabuk tut. Senin yüzünden programın gerisinde kaldım."

"Annem stok envanterleri konusunda çok titiz. Her hafta sonu gelmeyi sürdürürsen, ayın sonunda dört kasa Miller High Life açığımız olduğunu fark eder."

"Akıllı çocuksun," dedi Trigger. "Bir yolunu bul."

Theo, "Birinin biranın parasını ödemesi gerek," diye üsteledi. "Dükkânımızdan bira çalışıyorsun."

Trigger abartılı bir sabır gösterisiyle iç geçirdi ve iyice yaklaşp parmaklarını Theo'nun göğsüne bastırdı. "İşin içinde bağış varsa ona çalmak denmez. Bunu kafana sok. Şimdi bana bir kasa getir. Yoksa partiye davetli değilsin."

"Partiler artık umurumda değil. Bir hata yaptım. Gel-gelmek istemiyorum." Theo kekeliyordu. "Gitmelisin. Gerçekten hemen gitmelisin."

Trigger'ın gülümsemesi yerini sert bir ses tonuna bırakarak kayboldu. Tezgâhın üstüne eğilip Theo'nun birkaç adım geri çekilmesine neden oldu. "Sana birayı vermen için beş saniye tanıyacağım, seni sivilce suratlı sıçan. Beş. Dört."

Theo'nun dudaklarının titremeye başladığını görünce, içimden homurdandım. Ah, şu ahlaki görev duygum yok muydu. Trigger'la önceki gece baş edebilmişim ve her ne kadar şu anda bunu yine yapacak havada olmasam da ağlaması an meselesi olan Theo'dan çok daha iyi baş edebileceğimi biliyordum. Trigger bu hafta yeterince gözyaşına neden olmuştu. Ayrıca kolam ısınıyordu. Altı saattir,

sonunda ılık bir kolayla kendimi ödüllendirmek için ayakta dikilip yemek tepsileriyle oradan oraya koşturmamıştım.

Trigger'ın tezgâhın üstüne koyduğu bira kutusunu sandviçimden ve kolamdan uzağa ittim. Bunu önce benim geldiğimi ve araya girmesinden hoşlanmadığımı açıkça belli edecek bir sertlikle yaptım. Theo'ya, "Borcum ne kadar?" diye sordum.

"Yine mi sen?" derken Trigger'ın suratına çarpık bir gülümseme yayıldı. "Beni takip etmekten daha iyi bir işin yok mu senin?"

"Önce ben geldim," dedim basitçe.

"Her zaman bu kadar kibirli misindir? Senin gibilere kız kaktüsü deriz." Koluma sürttüğü parmağını hızla ittim. Bana bir daha elini sürecektse olursa, parmağını kıracaktım.

Bu kez daha kararlı bir sesle, "Borcum ne?" diye tekrarladım.

Theo gergin bir tavırla, "Beş doksan yedi," dedi.

"Al sana bir onluk. Şu Miller High Life kasası ne kadar tutuyor?"

Theo kafasını hızla kaldırıp bana şaşkınlık ve eşit miktarda suçlulukla baktı. "Endişelenme," diye mırıldandı. "Ben masrafını kapatırım."

Trigger kıkırdadı ve eliyle Theo'ya susmasını işaret etti. "Cici bir kızın bana bira almasına izin verecek değilim." Yüzünü bana çevirdi. "Ama ben sana içecek bir şey ısmarlamak isterim. Theo bana şu kasayı getirdikten sonra, neden kamyonetime atlamıyorsun? Bu akşam Maloney Gölü'nde sıkı bir parti var. Sana iyi vakit geçirtirim. Haydi, Theo. Bu kızın imdadına koşmasına izin verme."

"Ah, ben biranın parasını ödemeyi teklif etmeyecektim," dedim. "Sadece üstüne yatmaya çalıştığın miktarı merak etmiştim."

Trigger kaşlarını çatı. "Ne?"

"Ben polisleri aramadan önce, buradan sıvışmak için sadece beş saniyen var," dedim. Cep telefonum yoktu ama ön tarafta

ankesörlü bir telefon görmüştüm ve 911 aramalarının ücretsiz olduğunu biliyordum.

Şaşkın bir ifadeyle başını salladı. Bir kez daha, “Ne?” dedi.

“Senin için daha basit ifade edeyim.” Kapıyı işaret ettim. “Şu kapıdan çık. Şu tarafa yürü. Arkana bile bakma ve buraya sakın bir daha gelme.”

Beni duymazdan gelerek başını yana yatırdı. Gözlerindeki hafif çakırkeyif matlığın arkasında, midemi kasan bir ısıltı gördüm. “Seni daha önce gördüm mü?”

Yutkundum ama heyecanımın sesime yansımalarına izin vermedim. “Evet, dün. Hatırladın mı? İçeceğini suratıma dökmüştün.”

“Hayır, daha önce...” Arkasını getirmede ama beni çok uzun zaman öncesinden bir şeyi hatırlamaya çalışır gibi artan bir dikkatle süzüyordu. Aradığı her neyse, bulmasına izin veremezdim.

“Sarhoşsun, Trigger. Mantıklı düşünmeyi bırak, doğru dürüst göremiyorsun bile. Araba kullanmamalısın. Bir arkadaşını ara, gelip seni alsın.”

“Yemin ederim, sende bir şey...”

Sözümü vurgulamak için onu hafifçe iterek, “Git,” dedim.

Yüzünde hâlâ dikkatli bir ifade vardı ama neyse ki itişimin onu kapıya yönlendirmesine karşı koymadı. Titreyen parmağını Theo’ya doğru uzattı. Dili dolanarak, çarpık bir sırıtışla, “Geri döneceğim. Bir dahaki sefere, kız arkadaşının arkasına saklanmak yok,” dedi. Alkolün onu ciddi anlamda çarpmaya başladığı besbelliydi.

Trigger dışarı çıkar çıkmaz, Theo’ya, “Kapıyı kilitle ve polis çağır,” dedim.

Ayak direr gibi, “Ne?” dedi.

“Sen aramayacaksan, bana telefonu ver, ben ararım.”

“Onlara ne söyleyeceksin?”

“Gerçeği.”

“Onu ele verirsem, Trigger beni *öldürür*. Senin araman durumu on kat kötüleştirir. Lütfen bunu yapma.”

“Saçmalamayı bırak. Trigger sarhoş. Araba kullanmamalı. Ayrıca sana bir şey yapamaz; seni rahatsız ettiği siciline işlenecek ve polis buna anlayış göstermez.” Gömleğinin göğüs cebinden telefonunu çekip numarayı tuşladım.

Theo yumruklarını çenesinin altında birleştirdi. Yüzü her saniye biraz daha yeşeriyordu. Onu konuşarak rahatlatmayı düşündüm ama beni dinleyeceğini sanmıyordum. İyi olacağını biliyordum. Haklı olduğumu birazdan görecekti.

Birleşik Devletler polis teşkilatının devamlı gözetiminden ne kadar şikâyet edersem edeyim, birlikte geçirdiğimiz üç fırtınalı günde onlara güvenebileceğimi öğrenmiştim. Telefonu hiç tereddütsüz çevirdim.

On dakika sonra üniformalı bir memur camı tıklattı. Onu içeri aldım. Theo parmaklarıyla oynayıp bana kaygılı bakışlar atarken, memur ifademi aldı. Trigger’ın adını anınca, memurun kaşları havaya kalktı.

Hikâyemi tamamlayana dek ilgili ifadesini korudu ve sonunda, “Bu hikâyede ısrar etmek istediğinden emin misin?” dedi. Bana Trigger’ı şikâyet etmekten vazgeçmemi öneren bir hali vardı. Herhalde onu yanlış anlıyordum.

“Şey, cevabım *evet*.”

“Trigger’ın hangi tarafa gittiğini gördün mü?”

“Maloney Gölü’ndeki bir partiye gideceğini söyledi.”

“Bu iş daha ileri gider ve Trigger tutuklanıp suçlanırsa, mahkemede tanık olarak ifade vermeye çağrılabilirsin.”

Sırtımdan yukarı bir ürperti tırmandı. Trigger’ı suçlamak beni altından kalkamayacağım bir medya ilgisiyle karşı karşıya getirir miydi? Birinin ona kafa tutması gerekiyordu ama kendimi ifşa

etmeye değer miydi? Polis karakolundaki teşhis sırasında Danny Balandó'nun iki taraflı camın arkasından bana bakışını hatırladım. Beni görememişti ama orada olduğumu biliyordu. Dondurucu bakışı bana neler yapmak istediği konusunda şüpheyeye yer bırakmamıştı. Bu küçük kasaba davası, ulusal medyaya yayılır mıydı? Öyle olmayacağına karar verdim. Korku, bütün soğukluğu ve ikna ediciliğiyle beni korkutup kaçırmaya çalışıyordu.

Memura, "Sorun yok," dedim. Tanık koruma programında olduğumu bilmiyordu. Sadece Carmina ve şerifin durumdan haberi vardı.

Memurun kaşları *kötü karar, küçük hanım*, dercesine bir kez daha kalktı. Bir vatandaşın doğru olanı yapmasından hoşnut, hatta minnettar görünmemesine hayret etmişim. Tamam, Trigger'ın enselendiğini görmek için kendime özgü, bencilce nedenlerim vardı ama memur bunu bilmiyordu. Her durumda, kesinlikle geri adım atmamı sağlamaya çalıştığı izlenimine kapılmışım. Trigger pisliğin tekiydi ve alkollüyken araç kullanmaktan ceza alacaksa, bu benim değil, onun hatasıydı.

Memur, "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Hayır, yardımcı olduğunuz için teşekkürler." Bunu gülümseyerek söylemişim ve eşit derecede nazik olmayan düşüncelerimi duyamaması muhtemelen iyi bir şeydi.

CUMA AKŞAMI GÜNEŞ BATMIŞTI VE CHET BENİ ALMAYA gelebilirdi. Kasabadaki ilk hafta sonumdu! Bir softbol maçı için bu kadar heyecanlanacağım aklıma gelmezdi. Ama hey, dilencilerin seçme şansı olmazdı. Gece çıkıyor muydum? Çıkıyordum. Önemli olan buydu.

Beden eğitimi derslerinde softbol oynamıştım ve temel kurallarını bildiğim için aptal durumuna düşmekten çekinmiyordum. Ayrıca, Chet bana kural gereği ligde süratli atışların yapılmadığını söylemişti. Kale sahasının üstünde ağır çekim süzülen greyfurt büyüklüğündeki bir topa vuramamak için gerçekten çok beceriksiz olmak gerekirdi.

Maç için hazırlanırken, ki hazırlığım üstüme bir tişört geçirmek ve saçlarımı örmekten ibaretti, üstüme beklenmedik bir ağırlık çöktü. Gerçek kafama bir anda dank etmişti. Bunu fark etmemin bu kadar zaman aldığına inanamıyordum.

Bir daha asla basketbol oynayamayacaktım. En azından üniversite takımında.

Üçüncü sınıftan lisedeki son seneme kadar her kışı basketbol oynayarak geçirmiştım. Basketbol benim sporumdu. İyiydim. Lise ikinci sınıftayken, liseler arası birkaç maça çıkma şansım olmuştu ama lise üçüncü sınıfa geldiğimde artık ilk beşteydim. Babson Üniversitesi ve Penn Devlet Üniversitesi'nde oynamam için teklifler almış ve sonunda Babson'la anlaşmıştım.

Yatağımın kenarına çöktüm. Dolaptan aldığım, Carmina'nın ödünç alabileceğimi söylediği beyzbol eldivenini can simidine tutunur gibi sımsıkı tuttum. Uyuşmuş gibiydim; acı gözyaşı dökemeyeceğim kadar derine işlemişti. Boş gözlerle duvara bakarak gerçeğin üstüme çökmesine izin verdim. Yeni hayatıma başlamak için Nebraska'ya uçurulmadan önce, gelecekte beni nelerin beklediğini biliyordum. En yakın arkadaşım Tory'yle seyahatte geçecek eğlenceli bir yaz ve ardından, sonbaharda üniversite. Tory'yle birlikte şu anda Atlantic City'de olmamız gerekiyordu. Tory bana ne olduğunu biliyor muydu acaba? Öldüğümü mü sanıyordu? Arkadaşlarımla ortadan kaybolmamı nasıl karşıladığını merak etmekte bu kadar geciktiğim için kendimi bencil hissettim ve utanç duydum. Bildiğim kadarıyla polisler ve şerif yardımcılar bana ne olduğunu anlatmamışlardı ve anlatmayacaklardı. Beni yok etmek onların işiydi. İyi ya da kötü kimseye izimi sürebilecekleri ekmek kırıntıları bırakmamak.

Bir hafta kadar önce tanık koruma programına alınmamdan bu yana olup bitenler arasında eski hayatımın yasını tutmaya fırsatım olmamıştı. Ya da yeni geleceğimin ne kadar farklı ve tamamen yabancı olacağını tam anlamıyla kavramaya.

Bana peş peşe darbeler indiren panik ve sersemliği yatıştırmaya çalıştım. Babson'da basketbol oynama hayalleri? Yeşil-beyaz forma? Hepsi gitmişti. Bursum kimliğimle birlikte geçersiz olmuştu. Ka-

riyerim bitmişti; artık ne kendim, ne takımım ne de seyirci için oynayabilecektim. Ve hepsinden ne uğruna vazgeçmiştim? Danny Balandó'yu demir parmaklıkların arkasına göndermek uğruna. Doğru olanı yapmak bana sahip olduğum her şeye mal olmuştu.

Şerif Yardımcısı Price, üniversiteye girebilmem için devletin yeni kayıtlar oluşturacağını söylemişti. Ama hangisine? Dedektifler takım elbiseleri ve polis rozetleriyle bütün soruların cevapları onlardaymış gibi davranmışlardı ama bana şunun cevabını verebilirler miydi? On yedi yaşında, nasıl sıfırdan başlamam bekleniyordu? Stella Gordon'ın geleceğini kabullenme düşüncesi, içimi derin ve sarsıcı bir kendimi kaybetme korkusuyla doldurdu. Ya da görünmez olma.

“Stella!” Carmina alt kattan seslendi. “Chet geldi.”

Düşüncelerimden silkindim ve uyuşukluğum geçene kadar derin derin soludum. Geriye dönüp bakmanın faydası yoktu. Geçmişimde benim için kalp ağrısı ve pişmanlıktan başka hiçbir şey kalmamıştı. Kaybettiğim onca şeyi düşünmek, canımı acıtiyordu.

Titrek adımlarla alt kata inerken gülümsememi yokladım. Biraz zoraki ve kırılgan gibiydi; bu yüzden doğru gülümsemeyi yakalayana kadar denemeye devam ettim. Chet bende en ufak bir hüznün belirtisi görürse, anlatmam için üstelerdi. Sorgusundan kaçınmak istiyorsam, normal görünmeyi başarmak zorundaydım.

Topla kendini.

Dışarıdaki ışıklar açık olduğu için, Chet'in verandanın basamaklarını tırmandığını gördüm. Üstünde diz hizasında, naylon bir şort ve kâğıt mendil kadar yumuşak görünen, gri renkli yıpranmış bir tişört vardı. Tişört vücuduna oturuyor ve yapılı göğsü ile omuzlarını vurguluyordu. Philly'de Chet gibi bir vücudu olan oğlanların okuldan sonra spor salonunda uzun saatler geçirdiğini biliyordum. Thunder Basin'de spor salonu olmadığına göre, Chet'in vücudunu

eski yöntemle, beden gücüyle çalışarak elde ettiği sonucuna varmak yanlış olmazdı.

Tel kapıdan bizi gördü ve davet beklemeden içeri girdi. “Carmina.”

Carmina ölçülü bir sesle, “İyi akşamlar, Chet,” dedi. “Stella’yı on bir buçukta geri getirmiş ol.” Bu bir rica değil, emirdi. “İzni dokuza kadar ama maç için istisna yapacağım.”

“Yarın işim yok,” dedim Chet’e. “Geç saate kadar uyuyabilirim. İstedğim kadar geç kalabiliriz.”

Carmina kararlı bir sesle, “İznin on bir otuza kadar,” diye tekrarladı.

Ona bana çocuk muamelesi yaptığını ve buna derhal bir son vermesi gerektiğini söyleyen bir bakış atarak, “Cuma gecesi,” dedim. “Ya maçtan sonra parti falan varsa?”

“Arkadaşlarına kibarca gelemeyeceğini söylersin.”

“Benim arkadaşım yok! Mesele de bu zaten. Beni bu eve hapsediyorsun. Bu işi üstlenirken on yedi yaşında olduğumu biliyordun; o zaman neden beş yaşındaymışım gibi davranmaya devam ediyorsun?”

Chet aramıza girdi ve sesini yükselterek, “Pekâlâ,” dedi. “Maç otuz dakika sonra başlıyor. Gitmeliyiz, Stella.” Carmina’ya döndü. “Onu on bir buçukta getirmiş olurum.”

Ağzım açık kaldı. “Yani onun istediği olacak.”

Kolunu omzuma attı ve beni dikkatle kapıya yönlendirdi. “Eldivenin var mı?”

Beyzbol eldivenim olduğunu biliyordu. Elimde tutuyordum. Dikkatimi dağıtmak için konuyu kasten değiştiriyordu. Ve kafamda geri dönüp Carmina’yla bu işi enine boyuna konuşmamı ve ona

istediği her halinden belli olan kavgayı vermeme haykıran sese karşı, dilimi ısırıp sessiz bir şekilde burnumdan solumayı seçtim. Annemin geçmişte kalan beni düzgün yetiştirme girişimlerini reddetmiştim ama şu anda sözünü dinleyip Chet'e gereksiz bir utanç yaşatmamaya karar verdim. Carmina'ya bu davranışları hakkında ne düşündüğümü söylemek için yalnız kalmamızı bekleyecektim.

Chet tel kapıyı arkamızdan kapadı ve tuttuğu nefesi duyabileceğim bir şekilde bıraktı.

Tırmanan sıklıklağını ona yönlendirerek, "Birinin karşısına geçip kafa tutması gerek," dedim. "Belli ki sen korkuyorsun ama ben korkmuyorum. Maçtan sonra bir parti varsa, gidiyoruz. Carmina en kötü ne yapabilir? Beni evden mi atar?" Daha fazlasını söylememek için çenemi kapadım ama bu, *durma, at beni evden. Price ve savcılıktaki arkadaşlarının kapıda bitmesi ne kadar sürecektir, diye düşünmeme engel* olmadı.

Chet arabanın kapısını açtı ve tek kelime etmeden binmemi bekleyip kapadı.

Softbol sahasına giderken hiç konuşmadık. Bunun bana sakinleşmem adına zaman vermek için gizli bir plan olabileceğini düşündüm. Pekâlâ, sakinleşmeye hiç niyetim yoktu. Chet ve Carmina'nın bir geçmişi olduğunu ve Carmina'nın ona şiddetle sinir olduğunu ya da en azından beni yakınında görmek istemediğini biliyordum ama bu iş gittikçe saçma bir hal alıyordu. Carmina beni cezalandırarak bizi birbirimizden ayrı tutamazdı. Buna göz yummayacaktım. Ama asıl mesele Chet'in benim tarafımı tutması gerektiği idi. Aslında istediğim buydu. Çok şeyle uğraşmak zorundaydı ama Carmina'ya nazik davranmakta ısrar etmek o şeylerden biri değildi. Reed'de en çok sevdiğim şey buydu. Anneme karşı çıkmak pahasına bile olsa, her zaman benim tarafımı tutardı. Ondandır korkmazdı. Elbette çoğu zaman bize geldiğinde annem yatakta baygın olurdu ama

önemli olan, Reed'in hep benden yana olmasıydı. Aynı şeyi Chet için söyleyemezdim. Bunu fark ettikçe, kendimi daha fazla ihanete uğramış gibi hissediyordum.

Chet kamyoneti park etti ve temkinli bir ifadeyle bana baktı.

Scout'tan indim ve kapıyı çarparak kapadım. Bozuk olduğumu anlamasını istiyordum. Belki böylece biraz kafa yorardı. Benimle iyi geçinmek istiyorsa, yolu Carmina'ya yalakalık etmek değildi. Carmina benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Benim için sadece bir şartlı tahliye memuruydu.

Stadyum ışıkları, iç sahanın tırmıkla düzeltilmiş toprak alanını ve dış sahanın gür, yeşil çimenlerini aydınlatıyordu. Tebeşirle çizilmiş faul çizgileri yeni tazelenmişti ve yiyecek içecek büfesinin önündeki kuyruk kaldırıma kadar uzanıyordu.

Chet bizi takımımızın yedek kulübesine götürürken, "Daha önce oynadın mı?" diye sordu.

"Wiffle ball⁶ sayılır, değil mi?"

Bana gözlerini şaşkın şaşkın açarak baktı. "Ah..."

"Rahatla. Oynadım. Ama üstünden biraz zaman geçti, o yüzden sopayı elime ilk alışımda sayı yapmamı bekleme."

Chet yedek kulübesinin merdivenlerini koşar adım çıktı ve takımın dikkatini çekmek için gırtlığını temizledi. "Millet, bu Stella, size bahsettiğim yeni oyuncumuz. Stella, işte takım. Bireysel tanıştırmayla uğraşmayacağım, siz kendinizi daha iyi tanıtırınız. Sadece Stella'ya Broncos takımı şapkalı çocuğa dikkat etmesini söylemek zorundayım. Kendini Don Juan sanıyor da."

Espriyi komik bulmuş olacaktı ki herkes güldü.

---

6 Beyzbolun daha küçük alanlar için tasarlanmış, daha hafif, plastik bir top ve plastik sopayla oynanan bir türü. (ç.n.)

Broncos şapkalı çocuk nazik bir sesle, “Don Juan’ın benden fazlası yok,” dedi. “Asıl numara bende.” Bana öpücük göndermek için dudaklarını büzerken göz kırptı.

Öpücüğüne karşılık verirken, her tür numarasıyla baş edebileceğimi göstermek için onu kibirli bir tavırla baştan ayağa süzdüm. Takım bunu da kaçırmadı ve herkes kahkahalar atarak Don Juan’la alay etmeye başladı.

Gülüşmeler kesilince, sıranın ucunda bir yere oturdum ve yanımdaki kızın parfüm sürmüştüğünü fark edince irkildim. Teninin bütün gözeneklerinden fişkirir gibi güçlü bir kokuydu. Kıza kaçamak bir bakış atınca, ruj da sürdüğünü gördüm. Aslında bütün yüzü makyajlıydı. Sıranın tamamını görebilmek için öne eğilip kızların geri kalanına da göz attım. Biri altın rengi saçlarını kıvrırmıştı. Bir diğerrinin yapay elmaslarla bezeli, kot şortu ve halka küpeleri vardı. Gerçekten softbol oynamaya gelmiş gibi görünen tek kız bendim.

Bir zamanlar ben de onlardan biriydim. Nasıl göründüğümü önemserdim, hele işin içinde oğlanlar varsa. Ama artık Estella Goodwinn değildim. Stella Gordon’dım. Manolo Blahnik’lerimi⁷ softbol kramponlarıyla takas etmişim bile ve şimdi sırada pahalı saç kesimimi eski usul kuaför salonlarındaki saç kesimleriyle takas etmek vardı. Thunder Basin’de başka bir seçenek görmemiştim ve daha da önemlisi devletin bağladığı aylık maaşla idare etmek zorundaydım. Devlet, Danny Balandó’nun kartelinin ailemin banka hesaplarının izini sürüp beni bulmasına izin vermemek için malvarlığımıza el koymuş ve bana aylık bir ödenek bağlamıştı ve miktar, ancak bir devletin ödeyebileceği kadar cömertti. Parasal kısıtlamalarım ve Stella Gordon’cılık oyununu sürdürmeyi önem-

---

7 Pahalı ve şık bir ayakkabı markası. (ç.n.)

seme beceriksizliğim göz önüne alınınca, modaya uymak ya da hoş görünmeye çabalamak anlamsız geliyordu. Artık kim olduğumu bile bilmiyordum ki.

Yanımdaki parfümle yıkanmış kız, “Ben Sydney,” dedi. Bir sütçü kızını anımsatacak şeffaflık ve şirinlikteki yüzünü sarı saç örgüleri tamamlıyordu.

İkimiz asla arkadaş olamayacağımız için bu konuşmayı boşuna yaptığımızı düşünerek, “Stella,” diye yanıtladım. Onu otuz saniyede çözmüştüm. Tatlı, masum, taşralı kız tipi. Muhtemelen liseden mezun olur olmaz evlenecek ve daha yirmi yaşına basmadan ilk çocuğunu doğuracaktı. Elbette, Inny konusunda yanıldığımı aklımdan çıkarmamalıydım. Belki de Sydney konusunda da yanıliyordum. Chet’in, tamamen sırtımı dönmeden önce, kasabaya (ve içindekilere) bir şans vermem konusundaki uyarısını hatırladım. *Sanırım* tavsiyesine uyabilirdim.

“Demek Chet’le arkadaşsınız,” dedi Sydney. “Seni onun getirdiğini fark ettim.”

“Arabam yok, Chet de yakınımda oturuyor.”

Kafası karışmış gibi kaşlarını çattı. “Chet Sapphire Skies’ta çayırıların orada oturuyor. Pek fazla komşusu da yok. Sen nerede oturuyorsun?”

“Yaz boyu Carmina Songster’da kalacağım.”

Gözleri büyüdü ve “Ah,” dedi. Ses tonundan benden bahsedildiğini duyduğunu anladım. Chet’ten mi yoksa başkasından mı duymuştu emin olamadım. “Ama sadece yaz boyu öyle mi?” diye tekrarladı.

“Plan bu.” Bu cevabın *evet, Tanrı’ya şükür* demekten daha nazik olacağına karar verdim.

“Chet’i uzun zamandır tanırım.” Gülererek, “Küçükken ona âşıktım ama artık geçti,” diye ekledi ve cevabımı beklerken beni biraz fazla dikkatli süzdü.

“Bayağı iyi birine benziyor.”

“Ah, evet.” Sydney kucağında duran ellerini biraz huzursuz bir tavırla ovaladı.

Takımı oyuna çıkış sırasına dizmekle meşgul olan Chet, Sydney ve benim önümüzde çömeldi. “Stella, sen üçüncü vurucu olacaksın ve sağ sahada oynayacaksın. Sydney, sen de yedincisin ve ortada oynayacaksın. Uygun mu?”

Sydney Chet’e heyecanla (daha doğrusu *hayranlıkla*) gülümseyerek başıyla onay verdi. Fark etmemiş gibi görünen Chet, Sydney’nin saçlarını küçük bir kız kardeşe yapacağı gibi okşadı. Dikkatini bana çevirince ona azarlar gibi bir bakış attıktan sonra gözlerimi durumdan bihaber, yanımda oturan Sydney’ye çevirdim. Chet’e açıkça Sydney’ye çok yakışksız davrandığını ve ona farklı bir türde ilgi göstermesi gerektiğini anlatmaya çalışıyordum.

Chet’in kaşları çatıldı ve anlamadığını göstermek için başını hafifçe salladı. Öfkeyle, başımı Sydney’ye doğru biraz daha sertçe eğdim.

Chet bana doğru yolda olduğu konusunda onayımı almak ister gibi bakarak tereddütle, “Şey, Sydney?” dedi. “Bana yazı tura için atıcı tümseğine kadar eşlik etmek ister misin?”

İyi iş çıkardığını göstermek için sııttım ama Chet bana uzaylı antenlerim çıkmış gibi dik dik bakarak kafasını bir kez daha salladı.

Chet ve Sydney yazı tura için atıcı tümseğine gittiler ve geri dönüp ilk vuruşu bizim yapacağımızı haber verdiler. Hakemlerden biri kalenin, diğeri ikinci kalenin arkasındaki yerlerini aldı. İlk vuruşu Don Juan yapacaktı.

Sırada yanıma oturan Chet’e, “Gerçek adı ne?” diye sordum.

“Juan. Evet, biliyorum. Şaka gibi.”

Juan sopayı kuvvetle savurdu ama ıskaladı. İspanyolca küfrettiğini oturduğum yerden bile duyabilmişim. Hakem parmağıyla uyarır gibi bir işaret yaptı ve onu birkaç kelimeyle azarladı. Ve bizim takımın geri kalanı ellerini ağızlarına kapayarak kıkırdadı.

Chet kafasını iki yana sallayarak, “Gösteriş budalası,” dedi ama o da gülümsüyordu.

“En yakın arkadaşın mı?” diye sordum.

“Tam bir kıza yakışacak bir söz.” Başparmağını burnuna sürttü. “Ama evet. Sanırım öyle. Yuvada öğle yemeğinde yanıma oturup tatlısını benimle paylaştı. Sonrası malum hikâye.”

İkinci kez öne eğilip takımımızı inceledim. “Beni uyarman gereken başka kimse var mı?”

“Evet, kısa top yakalayıcısı. Sahada çok serttir ama içi dışı birdir.” Bacağıyla bacağımı dürttü ve bir anda havaya bir ağırlık çökmüş gibi nefes almakta zorlandım. Chet’in şakacı tavrı fena halde şefkatliydi. Ve niyeti fazla açıktı.

Havayı dağıtmak için bir kahkaha attım ama bir anda yedek kulübesinden kalkıp hava alma ihtiyacıyla dolmuştum. Chet benimle flört ediyordu. Buna son vermeliydim. Benim erkek arkadaşım Reed’di. Kendime, bulduğum ilk fırsatta kütüphaneye uğramam ve e-posta hesabını kontrol etmem gerektiğini hatırlattım. Muhtemelen pazartesi işten önce olurdu. Şimdiye kadar mutlaka bir mesaj bırakmış olmalıydı.

Ama bu akşam bunun bana bir faydası yoktu. Chet’in kafasında ilişkimizi bir üst seviyeye taşımak gibi bir niyet varsa, o niyeti ortadan kaldırmalıydim. Hem de hemen.

Ayrıca kendimi de kontrol altına almalıydim. Chet telaş uyandıracak kadar açık davranıyordu ve ben buna alışık değildim. Reed benimle hiçbir zaman açıkça flört etmemişti ve ilgilendiğini

gösterme konusunda hep çok incelikli davranırdı. Elime dokunurdu. Odanın karşı tarafından gözlerime bakardı. Arabasında bir yere giderken en sevdiğim şarkıları çalardı. Yaptığı her şeyde çok ketumdu. Buna duygularım ele vermek de dahil olduğu için benimle ilgilendiğini anlamak için çaba harcamam gerekmişti. Tam aksine Chet son derece açık ve dolambaçsızdı. Bu, uzun süre kapalı alanda kaldıktan sonra öğlen güneşine çıkmak gibi, neredeyse rahatsız ediciydi. Diğer yandan tehlikeli bir şekilde kalbimin daha fazlasının özlemini duymasına neden oluyordu.

Juan topu dışarı atmıştı ve sikkın bir tavırla yedek kulübesine dönüyordu. Fırsatı kaçırmadım.

O kızgın bir tavırla sopasını yere atarken, “Daha ilk kaleye bile ulaşamıyor musun?” diye takıldım.

“Seninle, *cariño*, sonuna kadar gidebilirim.” Akıcı bir zarafetle Chet’le aramıza oturup kolunu omzuma attı. “Hiç gerilme, iyi bir öğretmenim.”

“Kes şunu,” dedi Chet onu şaka yollu sıradan iterken. Ama yüzünün hafifçe pembeleştiği gözümünden kaçmadı.

Juan pes etmedi ve beni ayağa kaldırıp vücudunu vücuduma yaslayıp kulağıma bir melodi mırıldanarak baştan çıkarıcı bir Latin dansına başladı. Komik girişiminin Chet’le az önce yaşadığımız yoğun anın etkisini dağıtmasına minnet duyarak ben de ona ayak uydurdum.

Güldüm. “Hakkını vermeliyim, iyisin.”

Juan baştan çıkarıcı bir tavırla yanağıma, “Ben açıldıkça açılan bir hediye paketiylim,” diye mırıldandı.

Chet, “Pekâlâ, ayrılın bakalım. Sıra Stella’da,” diye hatırlattı. Bana bir sopa verdi ve başıyla kaleyi işaret etti. “Git, canlarına oku, vurucu.”

Sıradaki kız oyuncunun sopasıyla vurduğu top üçüncü kaleci tarafından yakalanırken, yedek kulübesinin dışında birkaç vurma alıştırması yaptım. Hakem, kızın oyun dışı olduğunu söyleyince, vurucu alanına ben girdim. Kulübeden Chet'in ıslık çalarak beni alkışladığını duyabiliyordum. İyi bir takım kaptanıydı ve iyi bir arkadaş olma yolunda ilerliyordu. Kendi kendime bizim için iyi arkadaşlıktan ötesinin olmadığını hatırlattım.

Ayaklarımı toprağa sıkıca basıp sopamı hazırladım. Sopa biraz fazla uzundu ve sadece kaleye isabet ettirmeyi hedefliyordum; bu akşam havalı numaralara gerek yoktu. Atıcı ayağının üstünde yaylandı ve topu kolay bir kavisle bana doğru gönderdi. İlk atışı sopayı sertçe savurarak karşıladım. Topun çarpma sesini duyduğum anda sopayı elimden atıp koşmaya başladım. Kısa top yakalayıcısıyla ikinci kale arasında yerden bir vuruş yapmıştım ve ilk kaleye zorlanmadan ulaştım.

Yedek kulübemizden yükselen sevinç çığlıklarına önlerinde eğilerek karşılık verdim.

Chet'in ağzı kulaklarındaydı ama ben göz temasından özellikle kaçındım ve oyumu parmağıyla havada "sonuna kadar git" anlamına gelen bir çember çizen Juan'a dudaklarımı büzerek bakmaktan yana kullandım.

Benden sonra sıra Chet'teydi ve topu sol sahanın derinliklerine göndererek iki sayı yapmayı başardı. Yedi kez vuruş yaptık ve oyunu 5-4 kazanarak sezon puanımızı 3-0'a çıkardık. Oyundan sonra iki takım da park alanına dağıldı ve oyuncuların araçlarına atlayıp tek tek uzaklaşmasını kaygıyla izledim. Kimse beni bir partiye davet etmeyecek miydi? Juan bile. İyi vakit geçirme arayışında olan ve birilerinin peşine takılmaya açık birine benziyordu. Chet'in özellikle saat on biri geçtiği için, beni eve dönmeye ikna etmeye

çalışacağını biliyordum ama bu istediğim son şeydi. Zamanında dönersem, Carmina kazanmış olurdu. Ve bunu reddediyordum.

Moralim bozuk bir halde Chet'in peşi sıra Scout'a doğru yürüdüm. Bunu yapmamış olmasını dilesem de kapımı açtı. Bu bana göre kibar olmanın ötesine geçen, özel bir jestti. Sanki kız arkadaşımıymışım gibi. Birden beni Carmina'nın kapısına kadar götürüp verandada yalnız yakalarsa diye korkmaya başladım. Ne olursa olsun, buna izin veremezdim.

Koltuklarımıza yerleşirken, en iyi yolun samimi davranmak ve yakın arkadaş havasına girmek olduğuna karar verdim.

Ayaklarımı ön konsola yaslayıp muzip bir ifadeyle sııttım. "Sydney senden hoşlanıyor." Oyunun ortalarına doğru formasının önüne bir düğüm atıp kavisli göbeğini biraz açmıştı. Ayrıca boş bulduğu her saniyeyi Chet'le gevezelik ederek geçirmişti. İster şehirde yaşayın, ister taşrada, bazı sinyaller evrenseldi.

Chet şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "Ne? Sydney mi?" Kafasını iki yana salladı. "İmkânsız. Erkek arkadaş var. Hershey'den bir rodeocu. Bir süredir birlikteler."

"Bütün gece gözünü senden ayırmadı, âşık çocuk."

"Hayal görüyorsun."

"Ne kadar parfüm sıkıldığını fark etmedin mi? İlk anda Juicy Couture sandım ama artık Chet Falconer'ı Cezbetme Feromonu olduğundan neredeyse eminim."

"Kes şunu."

"Haklıyım ve bunu sen de biliyorsun."

"Benim hiçbir şey bildiğim yok."

Doğrudan, "Senin kız arkadaşın var mı?" diye sordum.

Yine başparmağını burnuna sürüp gırtlaklarını temizledi.

"Efendim?"

"Beni duydun."

“Kız arkadaşım olduğunu nereden çıkardın?”

“Var mı?”

“Hayır, yok,” dedi. Sorma ihtiyacı duymama biraz bozulmuş gibiydi. “Neden?”

Bu soruyla konuşmamız bir anda ciddi ve kişisel bir boyuta geçti ve bu hiç hoşuma gitmedi. Bu yüzden konuyu değiştirdim. “Beni ne zaman şu kutlama yemeğine çıkaracaksın?”

“Ne zaman istersen.”

“Böyle diyeceğini umuyordum,” dedim hem zafer kazanmış hem muzip bir gülümsemeyle. “Şimdi gitmek istiyorum.”

Chet iç geçirdi ve bana ayıplar gibi bir bakış attı. “Carmina’ya seni on bir buçukta geri götüreceğime söz verdim.”

İkna edici bir ifadeyle gözlerimi kırıştıtararak, “Bir kahve bile içmeyecek miyiz?” dedim.

Gözleri konsoldaki saate çevrildi: 11:20. “A&W hâlâ açıktır. Arabada dondurmalı kök birası. Son teklifim.”

Kaşlarımı çattım. “Sıkı pazarlıkçısın.”

“Ben mi? Şaka mı yapıyorsun? Ayna şurada,” diyerek açılıp kapanan gölgeliği işaret etti. “Var mısın, yok musun?”

“Varım,” dedim ama sesime mutsuz bir tını katmaktan geri durmadım.

Chet kasabanın içinden geçip A&W’nun araca servis kısmına girdi ve iki kök birasının parasını ödedi. En son ne zaman dondurmalı kök birası içtiğimi hatırlamıyordum. İçeceği gerçek dondurma yerine vanilyalı buzlu sütle hazırlamışlardı ama tadı şaşırtıcı derecede iyiydi. Chet yakındaki bir park alanına girdi ve pencerelerimizi sonuna kadar açıp boş otoparkta oturduk. Hava sıcak ve yapış yapıştı ama elimde soğuk, tatlı bir içecek çok da umurumda değildi.

“Bir işin var mı?” diye sordum. “Çim biçmek dışında?”

Küçümser gibi güldü. “Çim biçmek boş bir işmiş gibi sordun.”

“Kimseyle konuşman gerekmiyor. Hatta duş alıp şık giyinmene bile gerek yok,” diye açıkladım.

“Sadece iki evin çimini biçiyorum. Carmina’nınki ve bizimki. Gün içinde Milton Swope’un Çiftliği’nde çalışıyorum. Kuru otları biçer, çayırların bakımını yapar, büyükbaş hayvanlarına göz kulak olurum.”

“Devam et.”

Bunu samimi bir ilgiyle mi yoksa onunla alay edecek malzeme toplama amacıyla mı söylediğimi anlamak ister gibi, yan yan baktı. “Yorucu bir iş ama asla sıkıcı değil. Bir gün traktör sürerken, ertesi gün çit tamir ediyorum ve bir sonraki gün de kaybolan bir buzağının peşine düşmem gerekebiliyor. En iyi yanı, ister yağmur yağsın, ister güneş açsın, her zaman açık havadayım. Bir ofiste bilgisayar başında tıkılıp kalmıyorum.”

“Güneş cildini vaktinden önce yaşlandırır,” dedim bilmiş bir tavırla.

Kahkahası bu kez samimiydi. “Annem yetişkinlik hayatının büyük kısmını bahçesinde çalışarak geçirdi. Yüzünde gülümseme çizgileri, kaz ayakları ve güneş kırışıklıkları vardı, evet, ama gördüğüm en güzel kadındı.”

“Annene çok üzüldüm, Chet. Annen ve baban, her ikisi için de üzgünüm.”

Chet omuz silkti. “Teşekkürler. Zamanla kolaylaşıyor. Belki kolaylaşmıyor. Sadece daha katlanılır bir hal alıyor. Sanırım tamamen gitmediklerini düşünmek işe yarıyor. Ben bir şeyleri, varlıkları bir anda son bulsun diye yaratan bir Tanrı’ya inanmıyorum. Madde ne yaratılır ne de yok edilir; sadece dönüşür. Öyle değil mi? Annemle babamı göremiyorum, onlarla konuşamıyorum ama onları hissedebiliyorum. Her yerdeler. Bunu bilmek, kayıplarının acısını

hafifletiyor.” Kısa bir duraksamanın ardından hafifçe gülümsedi. “Ne zaman Dusty’nin derisini yüzmek istesem, annemin gözünün üzerimde olduğunu bilmek tekrar düşünmeme neden oluyor.”

“Ben Tanrı’ya inanmam,” dedim açıkça. “Bir Tanrı varsa, korkunç şeylerin olmasına nasıl izin verebildiğini aklım almıyor. İnsanların acı çekmesine ya da birbirlerine korkunç şeyler yapmasına göz yuman bir Tanrı, Tanrı değildir. Bir sadisttir.”

“Senin gibi hisseden insanlar tanıyorum. Dusty de onlardan biri. Tanrı’nın annemle babamın ölmesine neden izin verdiğini anlamıyor. Bizi önemseseydi, annemle babamı kurtarırdı diye düşünüyor. Makul bir bakış açısı. Ben de kendime aynı soruları sordum, aynı şüpheleri yaşadım. Ama annemle babamın ölümü beni daha iyi bir insana dönüştürdü. Artık Dusty’yi eskisinden çok daha fazla önemsiyorum. Tanrı’nın annemle babamı bizden beni daha iyi bir ağabey olmaya zorlamak için aldığını sanmıyorum. Hiçbirimizi zorladığını sanmıyorum; bu da benim bakış açım. Kötü şeylerin olmasına izin veriyor çünkü bizi kontrol etmiyor. Hayatlarımızı yaşamamıza izin veriyor ve eylemlerimiz iyi ya da kötü sonuçlara neden oluyor. Annemle babamı öldüren sarhoş sürücü kötü bir karar verdi. Tanrı annemle babamı kurtarsaydı bir kişinin kötü kararının (sarhoşken araba kullanmasının) doğal ve olumsuz bir sonucu olmazdı. Hepimiz hata yapmalıyız çünkü öğrenmenin tek yolu bu.” Düşünceli bir tavırla derin bir nefes verdi. “Bazı dersler diğerlerinden daha zordur.”

“Soylu bir bakış açısı ama sana katılmıyorum,” dedim. “İnsanlar sürekli sarhoşken araba kullanır ve kimse ölmez. Tanrı annenle babanı kurtarmayı gerçekten isteseydi, kurtarabilirdi.”

Chet usulca, “Tanrı’nın anneni kurtarmış olmasını diliyor musun?” diye sordu.

Sorusu beni tamamen hazırlıksız yakalamıştı. Bir an ne diyeceğimi bilemedim. O bana ruhunu açıyordu ve ben ona karşılığında sadece özenle işlenmiş bir yalan verebilirdim. Annem ölmemişti. Chet'le hiçbir ortak yanımız yoktu ve varmış gibi davranmam beni sadece sığ ve düzenbaz biri yapardı. Böyle hissetmekten nefret ediyordum. Ama beni asıl rahatsız eden, canımı en çok yakan Chet'in aslında olmadığım biri olduğumu sanmasıydı. Hayatımın bundan sonraki kısmı hep böyle mi olacaktı? İnsanlara yalan söyleyerek ve gerçek beni tanımlarına fırsat tanıyacak kadar yaklaşmalarına izin vermeden mi yaşayacaktım? Stella Gordon'dan nefret ediyordum. Ondan hiç kimseden etmediğim kadar nefret ediyordum.

Belki sadece annem dışında.

"Ben Tanrı'ya inanmıyorum, unuttun mu?" demekle yetindim. Konuyu değiştirmek için, "Inny Foxhall'u tanır mısın?" diye sordum.

İçeceğinden bir yudum almıştı. Elinin tersiyle ağzını sildi. "Sanırım. Kısa, koyu renk saçlı kız mı?"

"Evet. Hamile olduğunu biliyor muydun?"

"Bilmiyordum."

"Haydi ama. Burası küçük bir kasaba. Haberler hızlı yayılır."

"Öyle. Kulaklarını o haberleri almaya açanlar arasında."

Ukalalık ediyormuş gibi yüzümü buruşturdum. "Babasının kim olabileceği konusunda bir fikrin var mı?"

"Dusty'yle aynı sınıftalar, sanırım. O bilebilir."

"Trigger McClure'u tanıyor musun?"

"Elbette."

"Sence bebeğin babası o olabilir mi?" Trigger'ın yakında büyüklerden birinde oynamak için kasabadan ayrılabilceğini ileri sürdüğüm zaman takındığı hüznü tavır dışında, şüphemi destekleyecek bir kanıtım yoktu. Ve tabii Trigger'ın Sundown'a geldiği zaman, Inny'yi diğer bütün servis elemanlarına tercih eder

gibi görünmesi dışında. Aralarında rutin bir müşteri servis elemanı ilişkisinden fazlası olduğu hissinden kurtulamıyordum.

Chet kaşlarını çatı. “Trigger ve Inny mi? İç sesim hayır diyor. Ama yanılıyor olabilirim.”

“Sana hayır dedirten ne?”

Bir an düşündü ve omuz silkti. “Sanırım Inny onun tipi gibi gelmiyor. Ama diyorum ya yanılıyor olabilirim.”

“Trigger’ın tipi nasıl?”

Bakışları sohbet havasından çıkıp sorgulayıcı bir hal aldı. “Yoksa sen...”

“Kendim için mi soruyorum. Iyy. Hayır. Kesinlikle hayır.” Abartılı bir tavırla omuz silktim. Trigger’la ilgilenmiyordum.

Chet koltuğunda gevşer gibi oldu. “Dedikodulara bakılırsa, Trigger olgun kadınlardan hoşlanıyor.”

“Ne kadar olgun?”

“Tecrübeli olacak kadar.” Bundan bahsetmekten rahatsız olmuş gibi kontak anahtarını kurcalamaya başladı. “Onunla bir kadın öğretmen hakkında dedikodular çıktı. Bildiğim kadarıyla, sadece dedikoduydu.”

“Ah, insanlarda iyi bir şeyler bulmak için çabalamaktan vazgeç,” dedim. “Onu bir öğretmenle takılırken düşünmek bana uzak gelmiyor. Öğretmene ne oldu?”

İstemeyerek itiraf etti. “Dönem ortasında başka bir okula nakledildi. Trigger bahsi geçen ilişki yaşandığında on sekizini doldurmuş olduğu için, hikâye dallanıp budaklanmadı.”

“Gördün mü bak,” dedim bilmiş bir tavırla. Sonra tiksintiyle ekledim. “Elbette olan kadına olmuş.” Tıpkı Trigger gazozunu suratıma boca ettiğinde de *hatanın* bende olması gibi. Yolu Trigger’la kesişen her dişi hatalı gibiydi sanki. Ve bunun böyle sürmesi çok komikti.

“Çok pis sinirlenen biri olarak bilinir.” Chet bunu kısmen rahatsızlıkla, kısmen de uyarır gibi söylemişti. “Ve saldırgandır.”

“Kızlara karşı mı?”

“Herkese karşı. Belki o öğretmene de öyle davranmıştır. Kesin bir şey bilmiyorum. Sadece ona karşı dikkatli ol.” Saate baktı. “Seni eve götürmeliyim. Carmina elinde tüfekte volta atmaya başlamıştır.”

Suratımı astım ama görünüşe bakılırsa Chet ciddi bir oto-kontrole sahipti çünkü cazibeme yenilmeden saat tam on bir kırk beşte Carmina’nın araç yoluna saptı. Alt katın ışıkları açıktı ama perdenin arkasında Carmina’nın pusuda bekleyen silüetini görmedim.

“İçecek için teşekkürler,” dedim.

“Her zaman.”

Belirgin bir duraksama yaşandı.

Chet gözlerime baktı ve sıcacık bakışları, onunla baş başa kalmamış olmayı dilememe neden oldu. Scout’un içi karanlıktı ve onunla diğer yolculuklarımda kocaman görünen koltuk şimdi hiç de öyle gelmiyordu. Çok yakınımda oturuyordu ve vücudundan buram buram yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Ağır ve derin nefesini duyabiliyordum. Kolunu koltuğun arkasına attı; eliyle omzumun arasında sadece birkaç santim vardı. Tatlı ve baharatlı kokusuna karşı fazla hassastım ve bana dokunmuyor olmasına rağmen, bir an dokunabileceğini sandım. Başım döndü ve sinir uçlarımin heyecandan elektriklendiğini hissettim.

Ve sonra Reed’in yüzünü gördüm. Bir anda zihnimde canlanıverdi ve o kadar gerçek bir görüntüydü ki beni görebildiğine inanmak işten değildi.

İçimde müthiş bir tuhaflıkla Scout’tan neredeyse atlayarak indim.

Bu şartlar altında olabildiğince doğal bir gülümseme takınarak Chet’e, “Erimesinden önce içeceğimin kalanını buzluğa atsam iyi olacak,” dedim.

Yüzüne bakamıyordum. Yüzünden buram buram yayılan o sıcaklığı bir kez daha görmek ve ne anlama geldiğine kafa yormak zorunda kalmak istemiyordum. Aslında zaten biliyordum ama bir an bile düşünmeyecektim. Stella Gordon olmadığımı ve ne Thunder Basin’de ne de Chet’le bir geleceği olan, koruyucu aileye verilmiş bir çocuk olmadığımı hatırlamak zorundaydım. Ben Estella Goodwin’dim ve erkek arkadaşım Reed Winslow’du.

Carmina’nın kapının diğer yanında, bana bir çift laf etmeyi beklemediğini umarak veranda basamaklarını tırmandım. Bu akşam bununla uğraşamazdım. Chet’i aklımdan atmam ve asıl önemli olana, bir sonraki kütüphane ziyaretime odaklanmam gerekiyordu. Reed bir yerlerde benimle iletişime geçmeye çalışıyor olmalıydı.

Kendimi içeri attım ve sırtımı kapıya yaslayıp Chet’in garaj yolundan geri geri çıkmasını dinledim. Özlemle dolu masmavi gözleri zihnime doldu. Onu gördüğüm ilk andan itibaren göze hoş gelen bir çocuk olduğunu düşünmüştüm ama onu hiç bu akşam arabanın içindeki kadar çekici bulmamıştım. Bu karmaşık çekimi istemiyordum. Onunla ne yapacağımı bilmiyordum.

Ben bir erkeğin, kendisini etkilemesine kolayca izin veren bir kız değildim. Kontrol bendeydi, lanet olası.

Ama Chet’in beni altüst etmediğini söylersem, yalan söylemiş olurum.

12

“BU TÜR ŞEYLER İLGİNİ ÇEKİYORSA, AKŞAM KİLİSEDE bir bağış organizasyonu var.” Ertesi gün, cumartesi öğleden sonraydı ve Carmina köpüklü suyla dolu mutfak lavabosu başında, öğle yemeği bulaşıklarımızı barbekü kalıntılarından arındırmakla meşguldü.

İlgimi uyandırmamış olmasına rağmen uyandırdığı yönünde bir tatmin duygusu yaşatmamak için, duygusuz bir sesle, “Ne tür bir bağış organizasyonu?” diye sordum.

“Kadın sığınağına yardım amaçlı.”

“Daha fazla detay alabilir miyim? Araba mı yıkanacak? Patlamış mısır mı satacaklar? Ya da fahiş fiyatlı şekerler?” Önceki yazlarda, para toplamamız gerektiğinde, basketbol takımım hafta sonları araba yıkama günleri yapardı. Bağış toplamak denince, aklıma ilk gelen buydu.

Saç bandından kurtulup yüzüne düşen birkaç beyaz teli koluyla geri iterek, “Ah, sanırım karnaval denilebilir,” dedi. “Halka atma,

pasta yürüyüşü⁸, mısır ayıklama yarışması ve balonlara dart atılan şu oyun falan olacak.”

Yüksek sesle düşündüm. “Tanıdığımı kimse olacak mı?”

“Olacağını sanıyorum. Peder Lykins birkaç gençten oyun standlarına bakmalarını rica etti. Aralarında softbol liginde oynayanlar var.” Omzunun üstünden beni süzdü. “Sormaya çalıştığın buysa, Chet Falconer’ın orada olacağını tahmin ediyorum.”

“Hiçbir şey sormaya çalışmıyorum.” Ve çalışmıyordum da. Chet’i bu kadar kısa sürede, tekrar görmek konusunda duygularım karıştı. Dün gece yatmadan önce onu aklımdan atmış ve ona karşı beslemeye başladığım karman çorman duygulara bir son vermeyi kafaya koymuştum. İlişkimizin basitliğini korumak istiyordum. Arkadaşlık düzeyinde bir basitlik. Karanlıkta, terden sırılsıklam bir halde (ve sancılar içinde) uyanana kadar her şey yolundaydı. Rüyalarımı kontrol edemeyeceğimi biliyordum ama özellikle, içinde Chet’in olduğu ve Scout’un koltuk minderi ile güçlü ve *çok* hünerli ellerinin yer aldığı bu rüya Reed’e ve kararlılığıma ihanet gibi gelmişti.

Carmina kaşlarını çatarak, “Dün gece seni eve izninin bitiş saatinden sonra getirdiğini fark etmediğimi sanma.”

“Benim bir izin saatim yok. Ve on beş dakika için, cidden kalp krizi geçirecek değilsin ya?”

Beni duymazdan gelerek, “Yardım organizasyonu saat yedide başlayacak,” dedi. “Peder Lykins’a hazırlıklara yardım etmek için erken gideceğime söz verdim. Gelmeye karar verirsen, fazladan bir elin hoşuna gideceğinden eminim.”

---

8 İnsanların müzik eşliğinde, numaralandırılmış bir çember çizerek döndüğü ve müzik durduğunda, kurayla bir sayı çekilip çemberde o sayıya en yakın duran kişinin pasta kazandığı oyun. (ç.n.)

“Hiç bana göre değil,” dedim esneyerek. Kabalık olduğunu biliyordum ama mesajımı doğru ilettiğimden emin olmalıyım.

“Nasıl istersen.”

Ve hepsi bu kadardı.

Ve saat tam altı otuzu gösterirken, Carmina kamyonetiyle araç yolundan geri geri çıktığı sırada bir anda *canı cehenneme* anı yaşadım ve çantamı kapıp basamaklardan aşağı koştum. Yolun yarısında dikiz aynasına bakmayı akıl edene kadar peşinden koştüğüm için kendimi aptal gibi hissediyordum. Frene bastı. Nefes nefese bindim.

Havaya kaldırdığı kaşlarına cevaben, “Ne?” diye soludum. “Belki sıkıntıdan ölür ve sonsuza dek yakandan düşerim.”

“Ya da belki de iyi vakit geçirirsin,” dedi tatlı bir sesle.

Ona şüpheli bir bakış attım. Kendinden hoşnut bir ifadeyle gülümsedi.

Kilisenin park alanı doluydu. Carmina ara sokaklardan birine park etti. Lolipop, sakız, balon ve hava pompalarıyla dolu kutuları ve şarap çekilişi için eczaneden alınma iki şişe şarabı indirmesine yardım ettim. Kucağımızda kutularla turta atma, yüz boyama ve daha bir sürü karnaval oyununun reklâmını yapan stantların arasından geçerek kilisenin arka çimenliğinde ilerledik. Topu doğru yere isabet ettirince, üstteki sırada oturan kişinin aşağıdaki suyu boyladığı büyük oyun tanklarından bile vardı. Güneş ağaçların üstünde parlıyor, sıcak kafamı yakıyordu. Sırtımdan ter süzülüyordu.

Gözlerimi yumdum. Yaz gibiydi... ama yaz gibi *değildi*. Şu anda Tory'nin havuzunda güneşleniyor olmam gerekirdi. Ya da doğum günü partisi için davetli listesi yapmasına yardım etmem. Önümüzdeki çarşamba günü on sekizini dolduracaktı. Acaba hâlâ aklına geliyor muydum? Tabii ki geliyordum. Senelerdir birbirimizin en yakın arkadaşydık. Öldüğüme inandıysa bile, aklının bir köşesinde yer edecek, rastgele anlarda onu ağlatacaktım.

Sızlamaya başlayan burun kemerimi sıktım. Bunu yapamazdım. Sürekli geçmişe dönemezdim. Komiser Price'ın neden Thunder Basin'de hayata sıfırdan başlamamı söylediğini yavaş yavaş anlamaya başlıyordum. İnsanın bir ayağının sürekli geçmişte olması çok acı veriyordu. Geçmişe tutunmak istiyordum ama Philly'nin bana sunabileceği tek şey tehlike, daha kötüsü ölümdü. Onu yakınımda tutmak ve hâlâ bir seçenekmiş gibi davranmak hayalden başka bir şey değildi. Tehlikeli bir hayal.

Carmina'nın şarap şişelerini alıp şarap çekilişi masasını düzenlemekle uğraşan ve düzgün bir sıraya sokulmuş şişelerin boyunlarına etiketler takmakla meşgul olan Peder Lykins'e götürdüm.

"Merhaba, Stella," dedi güneş gözlüğünü burnundan yukarı iterek. Güneş gözlüğünün yakışmadığı adamlardandı; bir meleşinkini andıran yüzünde gözlük hoş durmuyor, zorlama görünüyordu. Ama kıyafetinin geri kalanı tam beklediğim gibiydi: Dockers pantolon, beyaz gömlek ve ayağında aşınmış mokasen ayakkabılar. Yüzü terden parlıyordu ve gömleğinin koltuk altları terden ıslanmıştı. Elimi sıktı ama gözleri beni aşır Carmina'ya kilitlendi. "Bunları Carmina mı gönderdi? Bu etiketleme işini bitirir bitirmez onu bulup teşekkür etmeliyim."

Karnaval başlamadan oyunlara göz atmak için arkamı döndüğüm zaman, daha önce fark etmediğim bir standın etrafına öbeklenmiş bir grup kız gördüm. Stand kırmızı kâğıtla kaplanmış ve büyük kalplerle süslenmişti. Standın penceresinin kenarına yerleştirilmiş, portatif ses sisteminden bir kadının heyecanla seslendirdiği bir şarkı yükseliyordu: "Bu öpücük, bu öpücük. Durdurulamaz. Bu öpücük, bu öpücük!"

Grubun arka tarafında duran kızlardan birine, "Kimin şarkısı bu?" diye sordum.

Bana ciddi olamazsın der gibi baktı. “Ah, Faith Hill. Şarkının adı *Bu Öpücük*⁹.” Beni jetonumun düşmesini bekler gibi izledi ama şarkıyı daha önce hiç duymamıştım. “Anladın mı? *Bu Öpücük*.” Sabırsız bir tavırla, “Burası öpücük standı,” diye ekledi.

Ciddi olup olmadığını sormama fırsat kalmadan, standı daha yakın duran kızlarda bir ciyaklama dalgası yükseldi. Bir kadın standın penceresine tutturulmuş bir postere isim yazıyordu.

Kızlardan biri kadının saat 19:00’un yanına yazdığı ismi yüksek sesle okudu. “Trigger McClure!”

Bir başka kız hülyalı bir sesle, “Chet Falconer!” dedi.

Yanımdaki kızı tekrar dürttüm. “Yani bu gerçek bir öpüşme standı mı? Ciddi öpüşmeli.” Bu bir sorudan çok, durumun inanılmazlığının ilanıydı. Bu olay doğru muydu? Bağış kavanozuna bakılırsa, kilise öpücük satın alma fikrine göz mü yumuyordu? Durum o kadar çok saçmalığı bir arada barındırıyordu ki hangisinden başlayacağımı bilemedim.

“Ah, evet, tabii ki,” dedi kız. “Gecenin sonunda en çok parayı toplayan isim Bay Seksi Dudak ilan edilecek. Bir tacı, kuşağı falan olacak. Gerçekten çok eğlenceli. Chet ya da Trigger kazanır. Herhalde yani.” Kadın postere son iki ismi eklerken kız, “Demek istediğim gönüllü olan diğer çocuklara baksana,” dedi. “Donovan Pipin ve Theodore LaMahieu.” Kız tiksindir gibi burnunu kııştırdı.

Tam o anda Chet’in sarı Scout’unun sarsılarak yaklaştığını gördüm ve onunla alay etme fırsatını asla kaçırmayacağıma karar verdim. Bahçeyi neredeyse koşar adımlara geçip kaldırımında karşısına dikildim.

---

9 Faith Hill’in *This Kiss* isimli şarkısı. (ed.n.)

Uzun ve rahat adımlarına ayak uydurmaya çalışarak, “Öpüşme standı ha?” dedim. Kot pantolonu, çimen lekeli çizmeleri ve masmavi gözlerini ön plana çıkaran lacivert tişörtüyle çok rahat görünüyordu.

Sırıttı. “İzimi mi sürüyorsun?”

“Sürmemek zor. Adını listeye yazdıkları anda, on beş kilometrelik yarıştaki kızların hepsi ayılıp bayılmaya başladı.”

“Sen bayılmadın mı?”

“Ben arkadaşlarımla öpüşmem,” dedim.

Dalga geçer gibi sıırıttı ama gözlerindeki işveli pırıltı biraz sönünce, duygularını incitmiş olabileceğim için üzüldüm. Fakat niyetimi açıkça belli etmeliydim. Yanlış umutlara kapılmasına izin veremezdim. Ya da dün gece Scout’ta sergilediği türde davranışları tekrarlamaya teşvik edemezdim.

Egosunu tamir etmeyi umarak, “Her neyse,” diye ekledim. “Bir öpüşme kabini, anın büyüsunü bozar. Prensip olarak karşıyım. Demek istediğim, bir öpücük için para vermekten daha az romantik bir şey olabilir mi? Zamanı gelince olmalı. Zorlama değil. Bir insanı ilk Vegas’ta... ve Paris’te öpmek arasındaki fark bu.”

Kucağındaki iki süt şişesi kasasını düzeltirken, “Hiç Paris’e gittin mi?” diye sordu.

Bir an kalbim hızla çarpmaya başladı. Sahte kimliğimi tehlikeye atabilecek bir şey söylediğimi sandım. Ama hayır. Zararsız bir benzetmeydi. Vegas’tan bir milyon kat daha romantik olduğunu bilmek için Paris’e gitmek şart değildi.

Estella Goodwinn gitmiş olsa da. Yani Paris’e demek istiyorum.

“Ne demek istediğimi biliyorsun,” dedim.

“Bana hangi saat aralığını verdiklerini görebildin mi?”

“Sekiz. Bütün gözler, pardon, dudaklar senin üstünde olacak.”

Çantamdan bir dudak nemlendiricisi çıkarıp tişörtünün ön cebine

yerleştirdim. “İhtiyaç sahibi bir dosta, dostça bir kıyak. Sana ayrılan saatin ortalarına doğru, bana teşekkür edeceksin.”

Nemlendiriciyi çıkarıp etiketini okudu. Nane aromalı. “Cidden mi? Bu akşam dudaklarına değmeye ancak bu kadar yaklaşacağım demek.” Acıklı bir tavırla başını salladı ve hayal kırıklığına uğramış gibi, derin bir iç çekti.

Sırıttım. Eski saçmalama ve birbirimizin yanında rahat davranma halimize dönmüştük. İstediğim buydu. Güvenli geliyordu. “Bana Bayan Öpülmemiş Dudak diyebilirsin.”

“En azından selam vermek için standa uğra ve birkaç dolar bağışla. Gelir, kadın sığınma evine alınacak yeni oyuncaklara gidecek.”

“Paramı yeni Bay Seksi Dudak olabilmek için istiyorsun.”

Chet’in bir espriyle karşılık vermesini bekledim ama bir anda durdu. Duvara toslamış gibiydi. Gözleri bahçenin diğer ucundaki bir şeye takılmıştı. Boynundan yukarısı biraz renk değiştirdi ve saçlarının havaya dikilmesinden endişelenmiş gibi, elini saçlarının arasında gezdirdi. Yeniden nefes alması için birkaç saniye daha geçmesi gerekti.

“Chet?”

Orada olduğumu unutmuş gibi yerinden sıçradı. Gülümsedi ama bakışları dalgın ve hüznünlüydü. “Evet. Özür dilerim. Ne diyordun?”

Baktığı tarafa baktım ama dikkatini neyin çektiğinden emin değildim. Herhalde onu ürperten öpücük standının önünde sıra olan kızlar değildi. Gönüllü olduğu zaman, nasıl bir işe bulaştığını tahmin etmiş olmalıydı. Hem zaten ilk sırada Trigger vardı. O kızlar Chet standı devraldığında çoktan gitmiş olabilirlerdi.

Ve sonra onu gördüm. Huskers takımı şapkası ve beyaz askılı tişört giyen kızılı. Bir eli kalçasında duruyordu ve duruşu biçimli kollarını ve omuzlarını daha da dikkat çekici kılıyordu. Bacaklarının da harika olup olmadığından emin olamadım çünkü eteği

dizlerinin altına kadar inen şu dökümlü, hippy tarzı eteklerdendi ama harika olduklarına bahse girebilirdim. Yüzü çillerle kaplıydı ve doğal, imrenilesi bir güzelliği vardı.

“Kim o?” diye sordum.

Ama Chet dikkatini yeniden bana çevirmişti ve gülümsedi. Bana, sadece bana. “Kim kim? Haydi, şu şişeleri halka atma standına bırakalım.”

Saat sekizi gösterirken, standların çoğunu ziyaret ettiğim turumu tamamlamıştım. Kendimi bir kilise karnavalında eğlendirmeyi başarabilmem, bir sosyal hayatım olması için nasıl yanıp tutuştuğum konusunda çok şey anlatıyordu. Yabancı insanların arasında dolaşmak bir açıdan iyi gelse de, bir yandan içimi özlemle dolduruyordu. Philly’yi özlüyordum. Hayatı ve enerjiyi, samimiyet ile şehir hayatının kim kime dum dumalığının birlikte barınabilmesini. Ayrıca Reed’i de özlüyordum. Kalbim, kendisinden üç kat küçük bir kutunun içine sıkıştırılmış gibi hissediyordum.

Acaba Carmina fark etmeden karnavalıdan sıvışma şansım olur muydu? Kütüphaneye yaya olarak gidip gelmem yaklaşık bir saatimi alırdı. Gittiğimi fark ederse daha sonra beni sorguya çekerdi. Daha kötüsü, gözetim seviyesini artırabilir veya sağda solda sorular sormaya başlayabilirdi. Sonunda gitmenin çok riskli olacağına karar verdim. Sabretmek zor olsa da, mecburdum. Carmina gizli bir e-posta hesabım olduğunu keşfederse her şey biterdi. Reed’le tek iletişim kurma yolumu kaybederdim.

Karnavalın diğer ucunda Chet, öpüşme standında nöbeti Donovan Pippin’den devralıyordu. Söz verdiğim gibi, onu Bay Seksi Dudaklar unvanıyla taçlandırma amacına birkaç dolar bağışlamak için o yöne doğru harekete geçtim. Yol üstünde Theo’ya, Red Barn benzin istasyonundaki çocuğa rastladım. Başı öne eğikti ve

kalabalığın arasında kararlı bir şekilde zikzaklar çizerken az kalsın bana çarpacaktı.

Bir adım geri sıçradım. “Yangın nerede?”

Kafasını hızla kaldırdı. “Ah. Hey. Stella. Burada ne arıyorsun?”

“Uyum sağlıyormuşum gibi yapmaya çalışıyorum. Birlikte birkaç standı uğramaya ne dersin? Şu lastik ördek yarışı dışında her şey olur. Onu iki kez oynadım.”

“Ah...” Neredeyse birinden saklanıyormuş gibi, gergin bir tavırla arkasına baktı. “Korkarım olmaz. Cepli bir şort ve polo yakalı sarı tişört giymiş, yaşlıca bir beyefendi görmüş olamazsın, değil mi?”

“Hayır. Neden?”

Kaygıyla etrafa bakınmayı sürdürerek, “Ah, hiç,” dedi. “Büyük-babam. Bazı nedenlerden... ondan... uzak durmaya çalışıyorum... Sonra görüşürüz.”

Omzunu tuttum. “Pasta yürüyüşünün oradaki Huskers şapkalı kız kim?”

Theo kalın camlı gözlüklerinin arkasından gözlerini kıstı. “Lacy Parish. Hafta sonu için gelmiş olmalı. UNL’ye gidiyor.”

“Lincoln, değil mi?” Thunder Basin’e gelmeden önce, sayabileceğim tek Nebraska şehri orasıydı.

Theo başını evet der gibi salladı. “Liseden geçen yıl mezun oldu. Yaz için Lincoln’de değişim programıyla iş bulduğunu duymuştum.”

Liseden geçen yıl mezun olan Lacy. Chet’le aynı yıl. Bu büyüklükte bir kasabada, Chet’in onu tanıdığı kesindi. Ama onu izlerken gözlerine yansıyan ifade, kızı tanımakla kalmadığını anlatıyordu. Biri göğsünüze bir yumruk indirdiği ve nefes almayı unuttuğunuz zaman öyle bakardınız.

“Chet Falconer’la olayı ne?”

Theo düşündü. “Şey, eskiden çıkarlardı ama artık kesinlikle birlikte değiller. Chet okumaya Omaha’ya gidecekti. Lincoln’e uzak

sayılmaz; böylece Lacy'yle birlikte olmaya devam edebileceklerdi. Ama sonra annesiyle babası bir araba kazasında öldü. Chet kardeşine bakmak için burada kaldı. Lacy de üniversiteye gitti. Ama önce Chet'ten ayrıldı. Onu beklemek ya da uzun mesafe ilişkisi yaşamak istemediğini söylediğini duydum. Araba kazasından önce, kasabadaki herkes evleneceklerinden bahsederdi. O tür insanlara ne derler? Mükemmel çift mi? Ama şimdi artık boşanmış bir çift gibiler. Lacy kasabadan ayrıldığından beri tek kelime bile konuştuklarını sanmıyorum.”

“Hüzünlü bir hikâye,” diye mırıldandım. Kilise bahçesinin diğer ucunda, Chet öpüşme standının penceresinden dışarı eğilmiş, Shirley Temple bukleli, küçük bir kızı, pembe yanağına minik bir öpücük kondurarak sevindirmekle meşguldü. Karşılığında kız bağış kavanozuna bir dolarlık banknot atıp hızla uzaklaştı. Çok tatlı bir tabloydu ve elimde olmadan, kalbimin biraz olsun eridiğini hissettim.

Chet izlediğimi hissetmiş gibi, gözlerini bana çevirdi. Üç ya da dört saniye boyunca göz göze kaldık ama o anda bana çok daha uzun geldi. Bakışlarım, tokatlanan tenin kan yüzünden koyulaşması gibi, öpüşmenin tekrarlanan basıncı nedeniyle koyulaşan dudaklarına kaydı. Chet de gözlerinde tuhaf ve arzu dolu bir gerilimle beni izliyordu. Telaşa kapıldım.

11-11. Bunu yapmayacaktım.

Kendimi ona neşeli bir gülümseme göndermeye zorladım. Sonra dudaklarımı büzüp abartılı bir tavırla açarak aptalca bir öpücük gönderdim. Chet sırtıp parmağıyla yaklaşmamı işaret edince, dikkat dağıtma girişimimin işe yaradığını anladım. O an, her neyse, geçmişti.

“Gitmeliyim!” Theo yutkundu ve daha fazla soru sormama izin vermeden hızla uzaklaştı.

Theo'nun söylediklerinin uyandırdığı merakla pasta yürüyüşü alanına doğru ilerledim. Pasta tasarımlarını incelerken Lacy Parish'i ve etrafına toplanan kızları dinledim. Gruplarından zaman zaman kahkahalarla kesilen dedikodu mırıltıları yükseliyordu.

Kızlardan biri Lacy'ye, "Onunla konuştun mu?" diye sordu.

Lacy kıza *bunu gerçekten mi soruyorsun*, der gibi delici bir bakış attı.

Kız kıpkırmızı oldu ve "Aptalca bir soruydu," diye mırıldandı.

"Onu bana dik dik bakarken yakaladım," dedi Lacy gözlerini devirerek. "Daha fazla belli edebilir mi? Bana karşı hâlâ bir şeyler hissediyor ama ben onu çoktan aştım. Nasıl desem, üniversiteli oğlanlarla rekabet edemez ki. Acı ama gerçek. Onlar hayatları için bir şeyler yapıyor ve Chet..." Çarpıcı etki yaratacak kelimeyi bulmak için bir an durdu. "Sadece otlarla uğraşıyor."

Kızlardan ikisi pis pis güldü.

Lacy kendinden hoşnut bir tavırla sırtıttı ama sonra ciddi bir ifade takınıp, "Demek istediğim, annesiyle babasımn, bilirsiniz işte..." boşluğu dinleyicilerinin doldurması için bir an durdu, "... süper suçlu hissettim ama lisede öpüşüp koklaştığım bir çocuk için bütün hayatımı askıya alamam. Sonsuza dek bir arada kalacağımızı sandıysa, yanlış kıızı seçmiş. Ben hayatta bir şeyler yapmak istiyorum. Üniversite müthiş bir yer. Siz de göreceksiniz, kızlar. Bambaşka bir dünya. Her gece bir şeyler oluyor. Partiler, danslar, futbol maçları." Güldü. "Yine partiler."

Kırmızı bandanalı, saçlarını arkada toplamış bir kız, "Erkek arkadaşın var mı peki?" diye sordu. Bana Perçinci Rosie'yi¹⁰ anımsatmıştı. Sesi meydan okur gibi sertti.

---

10 II. Dünya Savaşı sırasında fabrikalarda çalışan ve birçoğu cephanecilik ve savaş malzemeleri üreten Amerikalı kadınları temsil eden, Amerika Birleşik Devletleri'nin kültürel bir simgesidir. (ç.n.)

“Üniversitede kimse kimseyle çıkmıyor.” Lacy son derece rahat bir tavırla saçını arkaya attı. Ama gördüğü ilgiden çok hoşnuttu. Yeşil gözleri ışık saçıyor ve yüksek sesle, etrafa otorite saçarak konuşuyordu. “Lise kadar ciddi değil. Kimseye ait olma baskısı hissetmiyorsun. Her şey rastgele takılmalar ve eğlenmekten ibaret. Her hafta sonu farklı erkeklerle takılıyorsun. Aynı insanla aynı sıkıcı şeyleri yapmıyorsun. Bağlanmak, akli kıt insanların işi.” Dudaklarını bükerek alaycı bir tavırla, “Anlaşılan Chet’e bu bilgi gelmemiş,” diye ekledi.

Yeterince dinlemiştim. İlk başta Lacy’nin Thunder Basın’i ve Chet’i geride bırakmasının haklı nedenleri olduğunu düşünmüştüm. Geleceğini onun için beklemeye alması doğru olmazdı. Ama konuşmasını duyduktan sonra, kesinlikle Chet’in tarafındaydım. Lacy onu üzdüğü için kötü hissetmiyordu. Daha kötüsü arkasından ileri geri konuşuyor ve kendini haklı çıkarmak için onu aşağılıyordu. Chet’in ona hâlâ âşık olmadığını umdum. Lacy onun için yeterince iyi değildi.

Tam uzaklaşmaya hazırlanırken, Perçinci Rosie, “Kendinden bu kadar emin olma, Lacy,” dedi. “Belki Chet de hayatına devam etmiştir. Arkasından atıp tutmak yerine ona sormalısın.”

“Kıskançlık sana hiç yakışmıyor, Dawn,” diye cevabı yapıştırdı. “Hem zaten, sana soran oldu mu?”

Dawn omuz silkerek uzaklaştı ama yüzündeki küçük kibirli gülümseme bir an bile değişmedi. İçimden elini sıkmak geldi.

“Artık Chet’le kim çıkar ki?” dedi Lacy geride kalan kızlara. “Sizin benim arkadaşlarım olduğunuzu biliyor. Sevilmek istiyorsa, buralardan gitmesi gerek.”

Yeterince dinlemiştim. Yanından kararlı adımlarla geçerken ona pis bir bakış attım ama kendi alaycı sözlerine gülmekle meşgul olduğu için fark etmedi.

Öpüşme standına gidip dirseğimi üzerine yasladım. “Dudaklarının henüz düşmediğini görmek güzel,” dedim Chet’e. Kâğıt paralarla dolan bağış kavanozunu süzdüm. “Görünüşe bakılırsa Bay Seksi Dudaklar yarışmasında önde gidiyorsun.”

Yakınımızda duran Peder Lykins sözlerimi duyunca neşelendi. Bize doğru çevrilmiş başka kulakların olmadığından emin olduktan sonra, kısık ama heyecanlı bir sesle, “Yüz dolardan fazla topladı,” dedi. “İlk iki öpücüğün toplamının iki katı ama bunu söylediğimi kimseye anlatmayın. Kimsenin egosunu yaralamak istemeyiz.” Kıkırdadı. “Chet’in şovun yıldızı olduğunu söylemek yeterli.”

Chet bana bakarak *gerçeklerle savaşılamazsınız, hanımefendi*, der gibi omuz silkti.

“Bir de bunun onun için kusursuz bir görev olduğunu söylememe rağmen, gönüllü olmaktan vazgeçmek için mümkün olan her şeyi denemişti,” dedi Peder Lykins.

Chet bir kez daha omuz silkti ama bu kez kulaklarının kenarları pembeleşti. Alçakgönüllülük ederken can sıkıcı görünmeyen tanıdığım tek çocuktü. Hatta bu onu daha da çekici kılıyordu. Gizlemek için uğraşsa bile, duyarlı ve hassas bir yanı olan bir insanı takdir etmemek zordu.

“Henüz seni sırada görmedim, Stella,” dedi Peder Lykins. “Chet’in nasıl öptüğünü değerlendiremem ama henüz bir tek mutsuz müşteri görmedim.”

Utançtan yerin dibine geçerek yanaklarımın ısındığını hissettim. Yoksa kızarıyor muydum? Neden kızarıyordum ki? Daha önce Chet’i öpmekten kaytarma konusunda bir sorun yaşamamıştım ama şimdi bir şeyler değişmişti. Ne olduğunu bilmiyordum. Lanet olsun, kızarıyordum! Küpemle oynayarak, “Ah, şey. Aslında...” dedim.

“Stella parasını Theo’ya saklıyor,” dedi Chet. “Theo son sırada ve herkes bunun bir dezavantaj olduğunu biliyor çünkü o saate

kadar pek çok insan parasının tamamını harcamış olacak. Theo'nun kavanozuna da bir şeyler girdiğinden emin olmak istedi.”

Chet'e minnettar bir bakış gönderdim. Başını hafifçe eğerek karşılık verdi.

“İyi düşünmüşsün, Stella,” dedi Peder. Saatine baktı. “Görünüşe göre, saatin doldu Chet. Şimdi, Theo nerelerde acaba?” Batmakta olan güneşe karşı elini gözüne siper ederek kalabalığı taradı.

Chet standın arkasından çıkarken bana, “Sana içecek bir şey ısmarlayabilir miyim?” diye sordu. “Sanırım yiyecek büfesinde meyveli *punch* ve limonata var.”

Neden olmasındı? Beni serinletecek bir şeye kesinlikle ihtiyacım vardı. Peder Lykins'in duyamayacağı kadar uzaklaşınca, “Az önce beni kurtardığın için sağ ol,” dedim. “Bana ne oldu bilmiyorum.”

Çarpık bir gülümsemeyle, “Sanırım kilisede beni öpmek istemeyecek tek bir kız varsa, bununla baş edebilirim,” dedi.

Konunun üstünde durmayacağını görüp rahat bir nefes alarak güldüm ve yanıldığını ele verecek en ufak bir ipucunun bile ifademe yansımaması için çaba harcadım. Onu öpmek istemiyordum. Gerçekten. Bir erkek arkadaşım vardı; ciddi bir erkek arkadaş ve ben ona bağlıydım.

Yiyecek büfesinde birkaç bardak *punch* ve parçalanmış kurabiyelerden başka doğru dürüst bir şey kalmamıştı. Masanın kenarına oturup kurabiye parçalarından yemeye başladım. “Duyduğuma göre Lacy buradaymış.”

Chet limonatasını yudumlarken beni süzdü. “Sana ondan kim bahsetti?”

“Küçük kasaba. Haber yayılıyor.”

“Sana onu geride bıraktığımı söyleyebilirim ama bana inana-
cağından emin değilim. Herkes gibi. Lacy ne zaman buraya dönse,
herkes her an dağılmamı bekler gibi gözünü bana diker.”

“Onu görmek canını yakıyor mu?”

“Canımı yakmak mı?” Başını hayır der gibi salladı. “Ama beni geçmişe götürüyor. Ve artık orada olmadığımı hatırlamam birkaç dakika sürüyor.”

Ürkütücü bir kusursuzlukla anlıyordum. Zihnimde o gecenin anlık görüntüleri çaktığı zaman, bir anda kendimi Philly’ye savrulmuş buluyordum. Söylenecek hiçbir söz, dökülecek hiçbir dil beni artık orada olmadığımı ikna edemezdi; tek yapmam gereken durup geçmesini beklemektir. Bu birkaç dakika alıyor, zaman geçmek bilmiyordu.

“Hoş bir kız,” dedim.

Umursamaz bir tavırla omuz silkti.

“Ama biraz da gıcık.” İtiraz etmesine fırsat vermeden elimi havaya kaldırdım. “Benim görüşüm.”

“Ben etraftayken onun da iyi hissettiğini sanmıyorum. Bazı insanların ilişkimizin bitiş şekli için onu suçladığını biliyor. Oysa kaçınılmazdı.”

Ona Lacy’nin onu esprilerine malzeme ederken son derece rahat görüldüğünü söylemedim.

Özlem dolu bir sesle, “Her zaman onunki gibi kızıl saçlarım olsun istemişimdir,” dedim.

Şefkatli bir tavırla beni dirseğiyle dürttü. “Ben saçlarını beğeniyorum.”

Beni izlediğini, gözlerinin çekimini hissediyordum. Toprak kokusunu andıran baş döndürücü bir kokusu vardı. Sıcacık, altın renkli ışık, koyu renk buklelerinde parlıyordu. O da masaya yaslanmıştı ve eli benimkine çok uzak değildi. Müthiş elleri vardı; güçlü, yanık tenli ve dışarıda çalışmaktan nasırlaşmış. Bunlar amacı olan ellerdi. Bir kızın hayalini kurabileceği eller.

Gözlerimi daha fazla kaçırılmaz olunca, orada huzursuz bir şey gördüm ve beni etkilemesine karşı koymaya çalıştım. Bariyerlerimi yıkıyordu. Aramızda yavaş yavaş büyüyen bu sıcaklık başıma bela olacaktı. Buna bir son vermem gerekiyordu.

Ama anı bozan ben değil, Chet oldu.

Eski bir dostun samimiyetiyle, kurabiyemden biraz koparıp ağzına attı. “Eve dönmeliyim. Dusty’nin bela çıkarmadığından emin olmalıyım.”

Ve bunu söyledikten sonra dönüp gitti.

Scout’uyla uzaklaşmasını izlerken, kendimi onu düşünmekten alamadım. Hayatında birinin olduğunu tahmin etmem gerekirdi. Kızların dikkatinden kaçmayacak kadar yakışıklıydı. Bildiğim kadarıyla, Lacy’den sonra kimse olmamıştı. Kasabadaki söylentilere rağmen, ben onun Lacy’yi geride bıraktığını anlamıştım. Onu gördüğü anda yaralı gibi görünmemişti. Şaşırmıştı, evet. Geçmişe gitmişti, evet. Ama kırgın değildi. Ve bu çok önemli bir farktı.

Aklıma hayatına devam edebilmesi için başka bir neden daha geliyordu ama beni rahatsız ettiği için hemen bir kenara ittim.

Chet’i yalancı çıkarmamak için öpüşme standına Theo’yu bulmaya gitmeye karar verdim.

Theo tabureye adeta yığılmıştı ve yüzünün her çizgisinden mutsuzluk akıyordu. Kızarmış yanaklarıyla bütünleşen pembe bir papyon takmıştı. Yaklaştığımı görünce, başını iyice eğip yüzünü ellerinin arkasına sakladı.

“Selam, Theo,” dedim neşeyle. “Bu işe nasıl karıştın?”

“Büyükbabam beni gönüllü göstermiş,” diye mırıldandı. “Yanında bir siyanür kapsülün falan yoktur, değil mi?”

“İstifa ederken kapsülleri de KGB’ye bırakmak zorunda kaldım, üzgünüm.”

Cep mendiliyle alnını kuruladı. “Bu işkenceye yirmi dakika daha katlanmam gerekiyor.” Pencerenin kenarında duran boş bağış kavanozunu görünce, kavanozu hemen alıp ayağının yanına sakladı. “Kadın sığınma evine yardım etmek istiyorum, gerçekten ama bu şekilde değil. Diktiğim bir şeyi bağışlayabilirdim. Bir erkek ceketini mesela. Açık artırmaya çıkarabilirlerdi.”

Cüzdanımı açtım. “Kavanozu yukarı kaldır da ben de bağışımı yapayım.”

Theo şaşkınlık içinde gözlerini kırptırdı. “Ama seni öpmem gerekir. Seni öpmemi istiyor musun?”

“Bana yol göstereceksen, şey, evet, istiyorum.”

“Ama. Şey. Öhöm. Biliyorsun. Ben... Ben...” Gırtlığını temizledi. Her an biraz daha kızarıyordu.

“Theo,” dedim nazik bir sesle.

“Ben, şey... Tuhaf değil mi? Demek istediğim...” Öne doğru eğildi ve bilgiyi doğrudan beynime aktarması mümkünmüş gibi dikkatle gözlerimin içine baktı. “Sana ne söylemeye çalıştığımı gerçekten anlıyor musun, Stella.”

“Theo. Biz arkadaşız. Beni öpecek misin, öpmeyecek misin?”

“Şey...” Beceriksiz bir hareketle alnını kaşıdı. “Sanırım bunu yapabilirim.”

Öne eğildim. Öne eğildi.

Gözlerini yumdu ve dudaklarını şefkatle yanağıma değdirdi.

Ona dürüstçe, “Bu aldığım en güzel öpücüktü,” dedim. “Şimdi o kavanozu eski yerine koy ki bağışımı yapabileyim.”

Tatlı ve neredeyse sıkılgan bir gülümsemeyle kavanozu tekrar yerine koydu. İçine bir miktar kâğıt para koydum –elimdeki bütün paraydı– ve Theo’nun gözlerinin şaşkınlıktan kocaman açılmasını izledim.

“Stella. Sen ne yapıyorsun? Kesinlikle...”

“Yeni Bay Seksi Dudaklar olmanı garantileyemem ama Trigger’ı açık ara geçmene yeter.”

Theo standın arkasından çıkıp bana sımsıkı sarıldı. Kesinlikle yaşadığım en güzel kucaklaşmaydı.

13

ERTESİ HAFTA, VARDİYAMIN SONUNDA KARTIMI BAS-
maya hazırlanırken, Eduardo beni durdurdu.

“Bir dakikan var mı, Stells?”

Bana bu ismi tam olarak hangi gün taktığını hatırlamıyordum ama üstüme yapışmıştı. Artık bütün aşçılar bana Stells diyordu. Stells Bells, Stelly Belly ve Stellow Mellow gibi türevleri vardı ama sakıncası yoktu. İşteki ilk akşamımda duymaya mecbur bırakıldığım “Hey, yeni kız!”dan çok daha iyi oldukları kesindi.

“Elbette. Senin için ne yapabilirim?”

“Deirdre erken çıktı. Çocuğu hastaymış. Benden peçeteliklerini doldurmamı rica etti. Depodan bana biraz peçete getirebilir misin?”

Deirdre yuvada iki çocuğu olan, tam zamanlı bir garsondu. Genelde gündüzleri çalışıyor ama arada gece vardiyasına da kalıyordu. Anladığım kadarıyla Dixie Jo on yıl önce kapıları açtığından beri, Deirdre onunla birlikte Sundown’da çalışıyordu. Masaların peçetelerini tamamlamasını benden ya da birkaç dakika önce çı-

kan Inny'den değil, Eduardo'dan istemesine şaşırmıştım. Bildiğim kadarıyla aşçılar garsonlara masalar için hiç yardım etmiyordu. Ve molalarda Deirdre ve Eduardo'yu birlikte takılırken görmemiştim ama besbelli kaçırdığım bir şeyler vardı. İyi arkadaş olmalıydılar ya da en azından araları iyiydi.

“Sorun değil.”

Mutfağın aşçıların çalışma alanının karşı tarafında kalan depoya birkaç basamaklık ahşap bir merdivenle iniliyordu. Birkaç kez aşağı inmiştim; rutubetli betonun küflü kokusuna rağmen, içerisi her zaman serin oluyordu ve mutfağın sıcaklığından kaçmak için hiçbir fırsata hayır demiyordum.

Basamakların en tepesindeki düğmeye dokunup ışığı açtım ve ahşap basamakları koşar adım indim. Merdivenin sonuna gelince köşeyi döndüm ve el yordamıyla lambanın zincirini aradım. Depoda pencere yoktu ve geceleri en az yerin içine açılmış bir çukur kadar karanlık oluyordu.

Mideme inen sert darbe nefesimi kesti. Müthiş bir acı patlamasının ardından yerde kıvrınma isteğiyle doldum. Ama böyle bir şansım olmadı. Bir el beni yakalayıp alçı duvara çarptı. Başımın üstündeki raflar zangırdarken yanağımda sıcak bir nefes hissettim. Görüşüm bulanıklaştı.

Darbenin etkisini üstümden atabilmiş değildim; haykırmak bir yana nefes almak için savaşıırken bir el ağzımın üstüne kapandı. Nemli teni deri ve tuz kokuyordu. Beyzbol eldiveni ve ter. Kulağıma doğru hırladı ve ses zifiri karanlıkta amacına ulaştı; mutlak bir korkuyla titremeye başladım. Titrediğimi hissetti ve usulca güldü.

Ve sonra, çenemde boylu boyunca bir acı hissettim. Boynuma sert bir darbe alıp kendimi yerde nefes almak için kıvrınırken buldum. Çığlık attım ama basamakların üstündeki kapı arkamdan kapanmıştı ve çizmesi kaburgalarımın saplanınca, çıkardığım her

tür ses kesildi. Ciğerlerimdeki bütün hava bir kez daha boşaldı ve avuçlarım ve dirseklerimin yere koyduğum kısımlarından alevler çıkmaya başladı. Bir tekme daha attı. Ve bir tane daha.

Kollarımı başımın etrafına sarıp çenemi iyice gömdüm ama vücudumun geri kalanını koruyamıyordum. Bacaklarım ve sırtım keskin bir acıyla dağlanıyordu. Her tekme kemiğime kadar saplanan bir bıçak etkisi yaratıyordu. Hava alabilmek için son gücümü de kullanırken nihayet tüyler ürpertici bir feryat koparmayı başardım. Çığlığım deponun duvarlarında çınladı. Yukarıdan biri duymuş olmalıydı.

Birinin koşarak gelmesinin an meselesi olduğunu düşünerek cesaretimi topladım ve saldırılarına karşı koymak için bacaklarımı çılgın gibi savurmaya başladım. Ayağım sert bir şeye çarptı ve şiddet dolu bir küfür savurdu. Elleri karanlığın arasından bana uzandı ve iki kulağıma birden kafamın içini çınlamalarla dolduracak şekilde vurdu.

Sert bir fısıltıyla, “Bundan sonra seni böyle görmek istiyorum,” dedi. “Başın öne eğik, sadece kendi işinle meşgul.”

Çılgın gibi yumruklar savurmaya başladım ama çoktan ulaşamayacağım kadar uzaklaşmıştı. Basamakların ağırlığıyla gıcırdağını duydum; aheste aheste tırmanıyordu. Anladım. Bana kaçmadığını ve korkmadığını göstermek istiyordu. İş yerime elini kolunu sallayarak girip patronumun ofisinden sadece üç metre aşağıda beni dövebilirdi. Beni her yerde bulabilirdi.

Acının sersemliğiyle ayaklarının basamaklara düzensiz aralıklarla indiğini hayal meyal fark ettim. Topallar gibiydi. Bacağına mı vurmuştum? İçim hazla dolarken basamakların tepesindeki kapı aralandı ve karanlık, bir ışık huzmesiyle aydınlandı. Gözlerimi kısararak uzun ve geniş omuzlu silüetinin kapının arasından geçmesini izledim ve sonra yeniden karanlığa gömüldüm.

Başım beton zemine düştü. Bayılmamak için mücadele ediyordum. Acıyı takip eden o rahatlama duygusunda bayılmak umurumda değildi ama Dixie Jo birazdan kapıları kilitleyecekti. Arka taraftaki ağaca yaslı duran bisikletimi fark etmeyecekti bile. Boş park alanını görünce hepimizin gittiği sonucuna varıp kendisi de yola düşecekti.

Bütün gece, ağzımda kan tadıyla bu dehşet verici karanlıkta kalacaktım.

İnleyerek dirseğimin üstünde doğruldum. O kadar çok acı çekiyordum ki ağlayacak takatim bile yoktu. Kısa ve sık nefesler alırken, ciğerimden geldiğini sandığım tuhaf hırıltı karşısında telaşa kapıldım. Yoksa ciğerim falan mı parçalanmıştı?

“Eduardo.” İsmi telaffuz etmek bile, bıçak gibi bir acının içimi deşmesine yetmişti.

Eziyet veren hareketlerle basamaklara doğru süründüm. Kollarıma vurmadığı için, kendimi yukarı çekerken onlardan güç alabiliyordum. En üst basamağa kadar tırmanmayı nasıl başaracağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ayağa kalkamazdım. Kalçalarım ve sırtım zonkluyor, midem bulanıyordu. Yutkunarak mideme yatışmasını emrettim. Şimdi kusarsam, muhtemelen bayılırdım. Ve yarın restoran açılana kadar beni kimse bulamazdı.

Kendimi güçsüz ve aklımı kaçırarak gibi hissediyordum ve bu, içimi buz gibi bir korkuyla dolduruyordu. *Odaklan*. Gözlerim yaşlarla doldu. *Sakin pes edeyim deme, Estella*. Kapıya bir şeker tenekesi fırlatmaya gücüm var mıydı? Kimse duyar mıydı? Bütün gece burada kalmayacaktım. Beni fena hırpalamıştı ama ona beni bütün gece boyunca soğuk, korku ve yalnızlıkla baş başa bırakma hazzını yaşatmayacaktım.

Ayak sesleri. Ayak sesleri duyuyordum. Kapının tokmağı döndü ve içeriye ışık doldu. Eduardo şaşkınlıktan kaynaklanan

birkaç küfür savurdu. Bir sis perdesinin arasından, basamakların, hızlı adımlarının altında sarsıldığını hissettim. Yanımda diz çöktü ve titrek bir elle omzuma dokundu.

Kocaman açılmış gözlerini ve sersemliğini hayal meyal seçtim. Sütü kahveye çalan teni solmuş gibiydi.

Omzunun üstünden bağırdı. Polis çağırmalarını söylüyordu. Teri kurulamak için avuçlarını bacaklarına sürttüğünü duydum.

Onun gibi baştan ayağa tehditkâr dövmelerle kaplı, sert görünüşlü bir adam için, durumumu biraz fazla kötü karşıladığını düşündüğümü hatırlıyorum.

Ama elbette, henüz aynaya bakmamıştım.

14.

AMBULANSLA HASTANEYE GİDERKEN, KENDİMİ belirsizliğe bıraktım. Uyanıktım ama tetikte değildim; zihnimi ayrı bir yere göndermiştim. Gözümün önünden birtakım görüntüler geçiyordu ama ben herhangi bir tepki veremiyordum. Üstüme eğilmiş, hızlı hızlı hareket eden ilkyardım görevlilerini boş gözlerle izledim. Arkalarında tıbbi ekipmanlar, hortumlar ve monitörler görüyordum. Yine, hiç tepki vermedim. Uyuşmuş ve yön duygusunu kaybetmiş halimle, kısa cevaplarla karşılık bulan kopuk kopuk talimatlar duyuyordum.

Kırık yok. Bunu duyunca, gergin ve ürkek bir parçamın gevşediğini hissettim. Kırık yoksa iyi olurdum, değil mi? Bana ağrı için bir şey verdiler; etkisini gösterince hiçliğe tamamen gömülmek kolay oldu.

Carmina hastaneye benden hemen sonra ulaştı. Onu Dixie Jo aramış olmalıydı; ilkyardım görevlilerine kimi aramaları gerektiğini söylediğimi hatırlamıyordum. Carmina'nın telefonunu hâlâ ezber-

lememiştim. İçimden, *ezberlemeliyim*, diye geçirdim. Böyle bir şey bir daha olmayacaktı, bunu garantileyecektim ama yine de... Acil bir durumda arayacak birinin olması iyi bir şeydi.

Carmina perdeyi hızla çekerek muayene odasına daldı. Onu hiç görmediğim kadar ciddi ve sert görünüyordu. Konuşmaya hazır olmadığım için başımı çevirdim. Hareketimden mesajı alan Carmina dikkatini nöbetçi doktora verdi. Annemin sergileyeceğ i steri krizlerine girmek yerine, serinkanlılığ ını korudu ve görmüş geçirmiş bir polis memuru gibi bilgi almaya başladı.

“Durumu nasıl?”

“Kaburgalarda ezik, hafif kesikler ve şişlikler.”

“Ağrı kesici verdiniz mi?”

“Lortab. Önümüzdeki yirmi dört saati rahat geçirebilmesi için onu eve on tabletlik bir şişe ve bir reçeteyle göndereceğiz. Birkaç gün ağrısı olacak.”

“Olayın Sundown’da mesaisi sırasında olduğ u söylendi. Olayda kimin parmağ ının olduğ u, ona kimin saldırdığı konusunda bir şey duydunuz mu?” Carmina’nın sahte kimliğimle ilgili bir bilgi sızıntısı olduğ unu ve olayın arkasında Danny Baland o’nun olduğ unu dşnebileceğ ini fark ettim. Ama bu Danny’nin adamlarının işi değildi. Bunu kimin yaptığ ı konusunda hiçbir şüphem yoktu. Carmina doktoru sıkıştırmaya devam etti. “Stella’nın ifadesiyle ilgilenen memur nerede?”

“Henüz polisten kimseyi görmedim. Birazdan gelirler. Neden yanına bir koltuk ekmiyorsunuz? Hemşirelerden birinden size...”

“Kahve getirmesini mi isteyeceksiniz? Kahveye ihtiyacım yok. Lanet olası karakolun ifadesini almak için birini göndermesine ihtiyacım var. Bunu ona yapan kişi ya da kişilerin peşine düşmelerini istiyorum.”

Carmina'nın kamçı misali şaklayan öfkeli sesi, içimin tuhaf bir sıcaklıkla dolmasına neden oldu. Minnet ve rahatlama. Bundan sonrasını Carmina halledecekti. Bu endişeyi aklımdan attım ve hastaneye geldiğimden beri ilk kez, huzura benzer bir hisle doldum. Carmina benimle ilgilenilmesini sağlayacaktı.

Pantolon ve ipek bluz giymiş, uzun boylu, esmer bir kadın perdenin arasından geçip muayene odasına girdi.

“Carmina.”

“Grace.” Carmina ayağa kalkıp kadının elini sıktı. “Seni göndermelerine sevindim. Öyle olmasını umuyordum.”

“Üzgünüm. Böyle bir olay yaşandığı için çok üzgünüm.”

“Bunu ona söyle,” dedi Carmina başıyla beni işaret ederek. “Stella, bu Memur Oshiro. Emekli olmamdan önce birkaç yıl birlikte çalıştık. İyi bir polistir. Saldırı dahil her tür suçu soruşturacak şekilde eğitilmiştir. Sana birkaç soru soracak. Ara vermen gerekirse bana söylemen yeterli.”

Yatakta biraz doğrulup yastığıma yaslandım. “Daha iyiyim.” Öyleydim de. Carmina geldiği ve herkese patronluk tasladığı için kaos ve karmaşa az önceki kadar baş döndürücü gelmiyordu.

“Olsun.” Carmina'nın bakışları Memur Oshiro'ya odaklandı ve resmi baş hareketiyle başlayabileceğini işaret etti.

“Merhaba, Stella,” dedi Memur Oshiro. Yetişkinlerin kriz durumunda takındığı şu nazik ama ciddi ses tonuyla konuşmuştu. “Bu akşam neler oldu? En başından anlat. Elinden geldiğince detaylı olsun.”

Eduardo'nun depodan peçete getirmemi istediğini ve saldırganın beni merdivenlerin son bulduğu yerde beklediğini, beni nasıl tekmelediğini, yumrukladığını ve tokatladığını anlattım.

“Erkek miydi?”

“Benimle konuştu. ‘Bundan sonra seni böyle görmek istiyorum,’ dedi. ‘Başın öne eğik, kendi işinle meşgul.’” Yutkundum. Parmaklarımdaki karıncalanma öfkeden mi yoksa olayı sözcüklere dökerken yeniden yaşamanın travmasından mı kaynaklanıyordu, emin değildim. Boğuk ve nefret dolu sesini çok iyi hatırlıyordum. İçimi ürpertmişti.

“Yüzünü gördün mü?”

“Yerdeydim ve o tekme atarken kafamı korumaya çalışıyordum. Tekmeyle bayılmasından korktuğum için başımı kaldırıp bakmaya cesaret edemedim.”

“Ayırt edici bir şey fark ettin mi? Ne giydiği gibi? Bir saat, bir dövme ya da dikkate değer bir çift ayakkabı?”

“Işıklar sönüktü. Depo yerin altında ve camı yok. İçerisi zifiri karanlıktı.”

“Bunu sana kimin yapmak isteyebileceği konusunda bir fikrin var mı?”

Aklıma gelen ilk isim Trigger McClure’du, bunu memura da söyledim.

Carmina ve Memur Oshiro göz göze geldi. Carmina başını hafifçe eğince, sözsüz koca bir konuşma yapmışlar gibi bir duyguya kapıldım. Bu işin arkasında Trigger’ın olduğu varsayımımı güçlendiren bir konuşma.

Memur Oshiro, “Trigger’ın sana zarar vermek istediğini nereden çıkardın?” diye sordu.

“Geçen hafta isteyken içeceğini yüzüme boşalttı. Siparişini ızgaraya girdikten sonra değiştirmedim diye delirmişti. Ona ağzının payını verdim, sanırım bundan da hoşlanmadı.”

Carmina’nın dudakları gerildi. Onaylamayan bir tavırla, “Bana anlatmamıştın,” deyince suçluluk hissettim. Carmina’ya olabildiğince az şey anlatmaya özellikle dikkat ediyordum. Geriye dönüp

bakınca, belki de Trigger'ı anlatmalıydım. Ama anlatmamın bu akşamki saldırıya engel olabileceğini sanmıyordum. Suratıma gazoz boşaltmaktan bana saldırmaya kadar gideceği aklıma gelmezdi. Olacakları Carmina'nın bile tahmin edeceğinden şüpheliydim.

Memur Oshiro nazik ve anlayışlı sesiyle konuşmaya devam etti. "Kulağa ikinizin arasında bir çatışma yaşanmış gibi geliyor. Herhalde içeceği üstüne boşaltması seni delirtmiş olmalı."

"Pisliğin teki," dedim.

Carmina, "Stella," diye uyardı.

"Ne? Gerçek bu." Memur Oshiro'ya döndüm. "Bana gazoz banyosu yaptırdıktan sonra parasını ödemedi çekip gitti. Patronum Dixie Jo yemeğin parasını almak için annesiyle babasına gitmek zorunda kaldı. Ertesi akşam, Trigger'ı Red Barn'da bir çocuğa zorbalık ederken gördüm. Çocuğu ona bedava bira vermesi için sıkıştırıyordu. Ayrıca içtiği her halinden belliydi. Ben de polisi, yani sizi aradım. Söylemeye bile gerek yok, bunun bana ısınmasına katkı sağladığını hiç sanmıyorum."

Memur Oshiro, "Bu iki olay yüzünden seni dövmeye ve had-dini bildirmeye karar verecek kadar aşağılanmış hissettiğini mi söylüyorsun?" diye sordu.

"Bence Trigger egosunu okşamanın ya da o kur yaptığı zaman havalara girmenin dışında bir şeyler yapan kızların varlığına alışık değil."

Memur ve Carmina bir kez daha bakiştı ve ikisinin de dudakları bana onay gibi gelen bir ifadeyle gerildi. Besbelli Trigger'ın beyzbol yıldızlığının dışında da bir ünü vardı.

Alnıma düşen saçları iterken kazayla şişmiş gözüme dokununca acıyla yüzümü buruşturdum. Daha önce bir keresinde trambolinde oyun oynarken de gözüm morarmıştı. O zaman sekiz yaşındaydım ve görünüşe bakılırsa zaman hafızamı silmek konusunda iyi iş

çıkarmıştı çünkü bu kadar acıdığını hatırlamıyordum. Moraran gözümün arkasına sağlam bir baş ağrısı yerleşmek üzereydi.

Carmina'nın uzattığı yeni buz torbasını şişin üstüne yavaşça yerleştirdim. "Seni dövmesi ne kadar sürdü?"

"Bir iki dakika. O zaman öyle gelmedi ama çok çabuk olup bitti."

"Sonra ne oldu?" dedi Memur Oshiro.

"Gitti. Koşmadı. Korkmadığını çok net göstererek gitti. Aheste aheste yürüyordu. Ama saldırı sırasında ben de ona sıkı bir tekme yapıştırdım; bacağına isabet etmiş olmalı çünkü topallıyordu. Bu onu yavaşlatmış olabilir."

Memur Oshiro bunu defterine not etti. "Topalladığını nereden anladın?"

"Duyabiliyordum. Adımları düzensizdi. Bir bacağına daha fazla kullanıyordu."

"O topallayarak çıktıktan sonra ne oldu?"

"Mutfaktan üç çıkış kapısı var. Arabaya teslim kapısı, yemek salonuna açılan çift kanatlı, yaylı kapı ve çöpü çıkarmak için kullandığımız arka kapı. O kapıyı kullandığını tahmin ediyorum. Eduardo mutfaktaydı. Bir şey görmüş olabilir. Deponun kapısı aşçıların çalıştığı taraftan kolayca görülebiliyor. Eduardo da orada olmalı."

"911'i arayan Eduardo'dan mı bahsediyoruz?" Memur Oshiro hızlı hızlı bir şeyler daha not etti.

"Evet."

"Bunu onunla konuşacağım. Bu arada, saldırıyla ilgili gözüne batan başka bir şey var mı? Saldırgan başka bir şey söyledi mi?"

"Güldü." Trigger'ın sesinin hırıltılı tınısı zihnimde canlanınca beklenmedik bir şekilde ürperdim. "Yaptığını komik buluyordu. Hak ettiğimi düşünüyordu."

15

CARMINA’NIN EVİNİN ÜST KATINDAKİ KÜÇÜK İKİZ

yatağında uyanmak iyi geldi. Yatağın tanıdık gıcirtısını ve perdelerin arasından süzülen sıcak güneş ışığını ilk kez mutlulukla karşıladım. Oda yeni yıkanmış pamuklu çamaşır ve parke cilası kokuyordu; bu koku, ve havalandırmadan gelen hastaneyi istila eden steril havadan bin kat iyiydi.

Oturur konuma geçip sızılarımın ve ağrılarımın hızlı bir dökümünü yaptım. Her yerim eziklerle kaplıydı; bacaklarım, karnım ve göğsümde mor çiçekler açmıştı. İçimde derin bir sızı vardı ama ilaçlar, neyse ki, en beter kısmını gizliyordu.

Carmina kapıyı tıklattı ve başını aralıktan içeri uzattı. Elindeki kocaman yatak tepsisi yüzünden omzuyla işaret etmek zorunda kaldı. “Acıkmışsındır diye düşündüm ve kahvaltılık bir şeyler getirdim. Komodinine bırakayım mı?”

“Bir şeyler” dediği, *pankek*, yumurta, patates köftesi, jambon, küp küp doğranmış kavun ve kantalup ve büyük bir bardak portakal

suyuydu. Carmina neredeyse her öğün et ve patates pişiriyordu ama bu kahvaltı, olayı başka bir düzeye taşımıştı. Bu kadar çok yiyeceği bir arada hazırladığını hiç görmemiştim. Ve hepsi benim içindi. Üzerime titrendiğini hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. İçimdeki küçük kız annemin yanıma oturup serin avucunu ateşli alnıma yaslamasını özliyordu. Hafızamın derinliklerinde o anılar hâlâ yaşıyordu. Puslu ama gerçektiler. Zaten bu yüzden hatırlamak bu kadar acı veriyordu ya. Söyledikleri doğrudu, bir şeyi özlediğinizi acımasız bir şekilde kaybettikten sonra anlıyordunuz.

Komodinin üstünden *Walkman* ve kasetleri kaldırırken, “Teşekkürler,” dedim. Van Halen’la aramızda tuhaf bir bağ oluşmaya başlamıştı ve genelde en çok bilinen şarkılarını dinleyerek uykuya dalıyordum. Kasetin ses kalitesi berbattı ama müzik sağlamdı. Her neyse, en azından iyi bir telafi müziği idi. Evdeyken dinlediğim favori gruplarımı dinlemeyi reddediyordum. Estella’nın Philly’deki hayatı ile Stella’nın Thunder Basin’deki hayatı çok farklıydı ve karışmalarını istemiyordum. Estella’nın içinde taze ve keşfedilmemiş sesleri kalbine kazınana kadar tekrar tekrar çalan bir müzik kutusu vardı. Philly’den ayrılırken en sevdiği şarkıları bir kutuya koyup ulaşamayacağı bir yere kaldırmıştı. İyimser yanımda, geri dönüp yeniden o olmanın hayalini kuruyordu. Kutuyu raftan indirecek ve müziğin havada özgürce süzülmesine izin verecektim. Ama bu hiçbir zaman bir hayal olmanın ötesine geçemezdi ve her geçen gün, bu hayal biraz daha silikleşirken gerçeklik daha fazla ortaya çıkıyordu.

Artık Estella yoktu. Geleceğim Stella’ydı.

Carmina tepsiyi bırakıp pencerenin yanında durdu. Kafasında bir şey varmış ve söyleyip söylememek arasında kararsız kalmış gibi, derin bir nefes alıp verdi. Sonra biraz inatçı bir tavır ve her zamanki hoşnutsuzluk hissiyle, “Bu sabah Chet uğradı,” dedi.

“Ona ne dedin?”

“Uyuduğunu ve sonra uğramasını.”

“Olanları biliyor mu?”

“Evet.”

Yatağımda doğruldum. “Ona her şeyi anlattın mı? Hepsini yani?”

“Dün sen işten gelmeyince, nerede olduğunu belki biliyordur diye Chet’i aradım. Bilmiyordu ve benim de bilmemem onu endişelendirdi. Seni aramak için yardım teklif etti,” dedi ve derin bir iç çekti. “Buraya geldi ve tam o sırada Dixie Jo arayıp saldırıya uğradığını ve hastanede olduğunu haber verdi. Sanırım seni görmek istiyordu ama eve gitmesini söyledim. Ziyaret saatleri sona erdiği için geri çevrilirdi zaten.” Carmina sıkıntılı bir tavırla başını salladı. “Bu sabah çiçek getirmiş. Annesinin bahçesinden papatya ve ayçiçeği. Annesi papatyaları arka bahçeye seneler önce dikmişti ve yabancı ot gibi her yeri sardılar. En güzel çiçekler hep Hannah Falconer’ın bahçesinde olurdu...” Devamını getirmedim. Dalgın bakışları pencereden dışarı dikilmişti.

“Kahvaltıdan sonra onu görmek isterim. Yürüyerek gidebilirim, sana sorun çıkarmam.”

Carmina’nın bakışları bana çevrildi. “Yürümek mi? Bu durumda mı?”

“Dr. Simpson yürüyebilir gibi hissedersen yürümem gerektiğini söyledi. Ve öyle hissediyorum.”

“Chet’i görmek için can attığını biliyorum ama kendini zorlama. Daha sonra uğrayacağını söyledi.”

“Onunla şimdi konuşmak istiyorum. Biriyle konuşmaya ihtiyacım var. Beynimin içinde dönmesinden kurtulmak için, içimden atmalıyım.”

Çenesini gururlu bir tavırla kaldırarak yeniden pencereye dönünce, Carmina’yı incittiğimi anladım. Dün gece hastanede bir

şey olmuştu. Aramızda yeşillenen düşmanlığın bir kısmı, Carmina benimle ilgilenmeyi kafasına koymuş bir halde muayene odasına girdiği zaman solmuştu. Onunla ilgili görüşüm bir çentik yükselmışti ve sanırım o da bunun farkındaydı. Ve artık aramızın iyi olduğunu düşünüyor olabilirdi ama ben henüz ona açılmaya hazır değildim. Bunu kabul etmesi gerekecekti.

Pankekleri ve iki parça jambon yedim. Duş alıp giyindim. Saçlarımı düzleştirmekle uğraşamayacak kadar halsiz olduğum için basit bir atkuyruğuyla yetindim ama buna rağmen ağır hareket ediyor ve çok acı çekiyordum. Makyajı pas geçip sadece dudak nemlendiricisi sürdüm.

Kapı çaldı. Chet'in beni evine kadar yürümekten kurtardığını düşünerek sandaletlerimi giydim ve tutuk bacaklarımı sürükleyerek odamdan çıktım.

Basamakları dikkatle inerken Carmina ön kapıyı açtı. Kapalı bıraktığı tel kapı verandada duran üniformalı polis memuruyla arasında bariyer görevi görüyordu.

"Günaydın, Roger. Bu zevki neye borçluyuz?" Carmina'nın sesi nazikti ama pek samimi sayılmazdı. Arkasında bir sertlik, bir şüphe hissi barındırıyordu.

Memur, Carmina'yı şapkasını eğerek selamladı. "İş için geldim."

"İş mi? Ne işi?"

Memur gırtlığını temizledi. "Stella'nın ifadesi için."

"Grace Oshiro nerede? Stella'nın ifadesini o almıştı. Bu onun davası."

"Şef beni görevlendirdi. Bundan sonrasıyla ben ilgileneceğim. Karakolda resmi bir görüşme yerine burada sohbet edebiliriz diye düşündüm."

"Görüşme mi? Görüşme de nereden çıktı?"

"Birkaç veriyi tekrar kontrol etmek için."

“Son baktığımda veri, kontrol edilmesine gerek olmayan gerçek demekti. Tekrar kontrol etmek de neyin nesi?”

Roger tekrar gırtlığını temizledi. “İçeri gelmemin sakıncası var mı?”

“Kesinlikle yok. Ama önce bu ziyaretin gerçek nedenini öğrenmek istiyorum. Bana öyle geliyor ki bu sohbetin,” kelimeyi kulağa bir örtmece gibi gelmesi için özellikle vurguladı, “karakolda yapılması daha doğru olabilir. Avukatımızın huzurunda.”

Roger huzursuz bir kıkırdamayla, “Dur bakalım, Carmina,” dedi. “Köpekleri salmaya hiç gerek yok. İkimiz arkadaşız. Bu bir nezaket ziyareti. Üçümüz, sen, ben ve Stella oturup Stella’nın dün geceki ifadesini gözden geçiririz diye düşündüm. Elbette dostça.”

Carmina soğuk bir sesle, “Elbette,” dedi.

Roger yanağını kaşıdı. Rahatsızlığı her halinden belliydi. “Şu güzel fesleğenli limonatandan hâlâ var mı?”

“Aslına bakarsan var ama misafirlerime saklıyorum.”

“Haydi ama Carmina. Yapma böyle.”

“Nasıl yapayım? Saflık mı edeyim? Burada ne aradığını biliyorum. Teşkilatta seninle beş, babanla on beş yıl birlikte çalıştığımızı unutuyorsun. Stella’nın ifadesini geri çekmesini istiyorsun. Şikâyetçi olmamızı istemiyorsun. Haydi, itiraf et. Gelecek vaat eden bir beyzbol oyuncusunu bir kıza saldırmakla suçlamak birinizin için tatsız bir durum. Söylesene, Şef Hearst her cumartesi Trigger McClure’un babasıyla balık tutmaya devam ediyor mu? Ah, sonbaharda sülün avlayıp pazar akşamları şefin evinde futbol maçı izledikleri de aklıma geldi.”

Memurun yanakları kızardı. “Kızınkine karşı McClure’un sözü. Trigger’la konuşup hikâyeyi bir de ondan dinledik. Geçen hafta Sundown’da gazozunu Stella’nın üstüne yanlışlıkla döktüğünü ve o zamandan beri Stella’nın ona taktığını söylüyor. Onu takip edip

açığını yakalamaya çalışıyormuş. Geçen hafta peşinden Red Barn'a gidip bira çalmaya çalıştığı hikâyesini uydurmuş."

O ana kadar dizginleri Carmina'nın tutmasına izin vermiştim ama bir dakika daha sessiz kalmaya hiç niyetim yoktu.

"Öyle mi söyledi?" dedim öfkeyle. "Ve siz de buna inandınız. Kayıtlara geçmesi için söylüyorum, yemeğinin parasını ödemesi konusunda ısrar edince, gazozunu üstüme *kasten* boşalttı. Ve Red Barn'daki memura söylediğim her kelime doğrudu!"

Carmina'nın bakışları sertleşti. "Stella, Red Barn'da Trigger'ın oğlanı tehdit ettiğini gördü. Ve çocuk hikâyesini teyit etti. İki sağlam tanığınız var. Asıl sorun ne?"

"Dün geceki ifadesinde Stella Memur Oshiro'ya ona saldıranın Trigger olduğundan emin olduğunu söylemiş. Bu ağır bir suçlama." Roger topuklarının üstünde durarak sırtını dikleştirdi. Yuvarlak göbeği gömleğinin düğmelerini zorluyordu; bu haliyle bana kendini bir şey sanan bir tavuskuşunu anımsattı. "Ucu çok insana degecek ve daha ileri gitmeden, kesinlikle emin olmak isterim ki..."

Carmina, "Başka bir çocuk söz konusu olsaydı dönüp bakmazdın bile," diyerek sözünü kesti. "Bunu Trigger'ın yaptığını ikimiz de biliyoruz. Bir kadına vurmakla ilk kez itham edilmiyor. Şu öğretmen hatırlıyor musun? Sene ortasında başka bir okula postaladınız ve Trigger'a bir dahaki sefere uslu durmasını tembihlediniz. Sana sorunun ne olduğunu söyleyeyim. Oğlan ilk kez yaptıklarından sorumlu tutulma tehlikesiyle karşı karşıya ve kimse ortalığı ayağa kaldırma riskini üstlenmek istemiyor. Onu öğretmen 911'i aradığı anda nezarete almalıydık. Markette olay çıkmasın diye çocuklarına her istediğini alan ebeveynlerden bir farkımız yok."

Memur her saniye biraz daha geriliyordu. "Saldırı konusunda Trigger'la konuştum. Olay gerçekleştiğinde evde olduğunu söylüyor. Anne ve babası doğruladı. Elimizde dün gece Sundown'ın

yakınından geçtiğini doğrulayacak hiçbir şey yok. Dediğim gibi, mesele 'o şunu dedi, bu bunu dedi'ye dönmek üzere."

Carmina usulca kıkırdadı ama bıraktığı etki tehditkârdı. "Seni temin ederim ki onu tutuklamanız olay yaratacak, Roger. Ebeveynleri silahlarını kuşanacak. Avukatlar tutacaklar. Bay McClure birimde ne kadar arkadaşı varsa arkasına almaya çalışacak. Ama yapılması gereken bu ve bu senin işin. Şimdi, eğer buraya bir kez daha gelip Stella'dan sizin için yalan söylemesini ya da o oğlan canını yakmamış gibi davranmasını ve hatta bunu görmezden gelmesini istersen, seni sonsuza dek Dell Chivalry'nin arazisinin arka tarafındaki hadım edilmiş, çocukların bile geçerken dürtmeye korkmadıkları şu etkisiz ve utanç verici boğalara denk görmek zorunda kalacağım."

Carmina son sözünü söyledikten sonra kapıyı kapadı. Sırtını kapıya yaslayıp derin bir nefes aldı. Titrediğini fark etmem birkaç saniye sürdü. Baktığımı görünce gözlerini, *bazı insanlar gerçekten çok yüzsüz, öyle değil mi*, dercesine açtı.

Ne diyeceğimi bilmiyordum. "Teşekkürler," iyi bir başlangıca benziyordu ama ağzımı açamayacak kadar büyük bir şok yaşıyordum. Bir yanımda memura son derece cesurca kafa tutmasına takdirle gülmek istiyordum. Bir yanımda onu kucaklamak. Hatta belki de minnetle birkaç damla gözyaşı dökmek. Carmina arkamı kollamıştı. Yalnız değildim.

Sonunda soru sorar gibi kaşlarımı kaldırmayı başardım. "Polislik hiç bitmiyor, değil mi?"

"Roger Perkins'in canı cehenneme," dedi. "Yüzsüzün teki."

"Beni hırpalayanın Trigger olduğunu biliyorum. Başını belaya sokmak için yalan söylemedim."

"Ah, bunu biliyorum. Tıpkı bu olayın bütün okları üstümüze çevireceğini de bildiğim gibi."

Kafasını kurcalayan gerçekten toplumun bana ve dolayısıyla ona düşüreceği gölge miydi? Kendime Thunder Basin'in küçük ve herkesin birbirini tanıdığı bir topluluk olduğunu hatırlattım. Yakılan tek bir köprü bile bir sürü dumana neden olacaktı. Ama Carmina elini salladı ve "Dedikodulara aldıramayacak kadar yaşıyım," dedi. "Ellerinden geleni artlarına koymasınlar. Kolay pes etmediğimi görecekler. İçimden bir ses senin de etmeyeceğini söylüyor."

Ona gülümsedim, o da bana gülümsedi. Gülümseme yüzünü yumuşattı ve bir an için, içindeki polis onu terk etti ve daha önce fark etmediğim bir şeyi gördüm. Carmina nazik ve şefkatli görünüyordu. Neredeyse...

Sevilesiydi.

16

CARMINA'NIN BÜTÜN ENDİŞESİNE RAĞMEN, CHET'E kadar yürümekte ısrar ettim. Kafamı toplamak için yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Son on iki saati pasif bir şekilde geçirmiştım. Doktorların ve hemşirelerin beni evirip çevirmesine, Carmina'nın beni yatağa tıkmasına, ilaçlarımın idareyi ele almasına ve *onun* beni kişiye özel kum torbasına çevirmesine göz yummuştım. Bundan sonraki on iki saat çok farklı olacaktı. Arkama yaslanıp iplerin idaresini etrafımdakilere bırakmaktan sıkılmışım. Kontrolü geri almanın zamanı gelmişti. İstediğim yere ulaşmak için kendi ayaklarımı kullanmanın.

Chet'in kapısını çaldım. Gözümün morluğunu saklamak için koyu renkli güneş gözlükleri takmama rağmen biraz tedirgindim. Gergin. Saldırıya uğradığımı biliyordu ama Carmina'nın ona gerekenden fazlasını anlattığından emin değildim. Ne kadar kötü durumda olduğumu bildiğinden şüpheliydim ve beni hırpalanmış ve dövülmüş halimle görünce vereceği tepkiden endişe duyuyordum.

Kapıyı Dusty açtı. Onu Mustang'in bozulduğu Sundown Restoranı akşamından sonra bir daha hiç görmemiştim ama artık Chet'in kardeşi olduğunu bildiğim için karşılaştırma yapmamak imkânsızdı. Dusty Chet'le hemen hemen aynı boyda ama henüz formuna tam kavuşamamış gibi biraz daha sıskaydı. Aynı dalgalı saçlara sahipti ama onunkiler dağınık bir şekilde gözlerine kadar iniyordu ve iyi bir kesime ihtiyacı vardı. Benzerliklerine rağmen, Dusty'nin yüz hatları daha sert ve sığ, bakışları daha mesafeli ve hüznüydü. Omuzları dünyanın bütün yükünü sırtında taşıyormuş gibi çöküktü.

"Evet?" dedi. Beni Sundown'dan hatırlamışa benzemiyordu ve böylesi benim için daha iyiydi. Chet'in benden bahsedip bahsetmediğini ya da o gece Sundown'da olma nedenimi (daha açık ifade etmek gerekirse, ona casusluk etmek için orada olduğumu) açıklayıp açıklamadığını bilmiyordum ama her durumda Dusty'nin parçaları bir araya getirmesine yardım etmeye hiç niyetim yoktu.

"Chet evde mi?"

"Kim soruyor?"

"Ona Stella'nın geldiğini söyle."

Kafasının arka tarafını kaşıyarak beni baştan ayağa süzdü. Kötü niyetli ya da rahatsız etme amaçlı bir inceleme değildi; daha çok bilgi toplar gibiydi. Bir an kesiklere ve morluklara rağmen beni tanıyabileceğini sandım ama sonunda, "Karşı tarafın durumu ne?" diye sordu.

Topallıyor, diye düşündüm. Kesinlikle topallıyor.

"Beni hazırlıksız ve karanlıkta yakaladığı için, bilemiyorum."

"Buraya onunla ödeşmeye geldiysen yanlış adama gelmişsin. Ağabeyim canını kurtarmak için bile adam gibi bir yumruk atamaz. Ve hiçbir zaman bir kıza tokat atmamıştır."

"Beni Chet dövmedi. Sadece konuşmak istiyorum."

Kafasını hoşnutsuz bir tavırla sallayarak, “Diğer yandan, konuşmaya gelince,” dedi. “İşte bu konuda çok iyidir. Charlie Brown filmlerindeki kafa ütüleyen öğretmeni bilir misin? Dır dır dır dır. İşte o benim ağabeyim. ‘Şunu yap, bunu yapma, arkanı topla, kışını kaldır o yataktan. Sütü dışarıda bırakma.’ Bir dakika, gidip çağırayım.” Ve ‘gidip çağırayım’la kastettiği kafasını çevirmek ve ağabeyinin adını kulaklarımı çınlatacak kadar yüksek sesle haykırmaktı. Görevini tamamlayınca, evin derinliklerinde gözden kayboldu.

Bir dakika sonra Chet’in merdivenden indiğini duydum. Saçlarından sular damlarken, kaşının üstünde şampuan kalıntısıyla uzun adımlarla koridorda ilerledi. Kot pantolonunun üst düğmesi açıldı ve üstüne bir tişört geçirmeye çabalıyordu. Beni görünce durdu.

Beni dikkatle süzerken bakışları endişeliydi. Gözleri yüzümdeki morluklarda dolaşırken, çenesinin kasıldığı dikkatimden kaçmadı. Yüzü şimşek hızıyla, bana bunu yapan insana karşı nefretle doldu.

“Stella.” Ben geri çekilemeden ya da engel olmak için ellerimi kaldıramadan beni kendine çekip sımsıkı sarıldı.

Yumuşak bir itiraz ciyaklaması koyverince elektrik çarpmış gibi beni bir anda bıraktı. “Canını mı yaktım? Düşünmedim bile. Üzgünüm.”

“Yakmadın.” İçini rahatlatmak için gülümsedim. “Beni sağlam uyuşturuyorlar. Ben sadece... kucaklanmayı beklemiyordum.”

Beni süzerek elini saçlarının arasına daldırırken, ağzı gergindi. “Bu bir...” Dikkatli hareketlerle güneş gözlüğümü çıkardı ve morarmış gözümü görünce dudaklarını birbirine bastırıp küfretti. Usulca ve tehditkâr bir etkiyle. Şaşırdım çünkü Chet’in küfrettiğini hiç duymamıştım. Onu hiç gerçekten öfkeli görmemiştim. “Bunu kim yaptı?”

“Araştırıyorlar.”

“Kim olduğunu gördün mü?”

“Yüzünü görmedim. Depo zifiri karanlıktı.”

“Carmina sana iş yerinde saldırdığını söyledi. Restoranın içinde, birinin buna engel olması gereken bir yerde. Yalnız değilmişsin. İnsanlar varmış. Aşçılar, bulaşıkçılar, patronun. Issız bir sokak arasında değilmişsin, isteymişsin.” Mavi gözlerinden ateş çıkıyordu. “Bu asla olmamalıydı.”

“Onu bulacaklar. Buldukları zaman, bedelini ödeyecek.”

“Başka kim vardı? İsimleri istiyorum. Dün gece restoranda olan herkesin ismini istiyorum. Birileri bir şey biliyordur.”

Bunu yapamazdım. Yapabileceğimi sanmıştım ama yanılmıştım. Dün geceyi tekrar yaşayamazdım. Çökmem ve kontrolü kaybetmem hâlâ ciddi bir tehditken olmazdı. Memur Oshiro’ya ifade vermiştim ve detayları bir de Chet’le konuşmak istemiyordum. Ne istediğine ya da neye ihtiyaç duyduğuna aldırmadığım için değil; kendi ruh sağlığım için. Paramparça hissediyordum ve parçaları bir araya getirip kendimi toplamak zorundaydım. Yine *güçlü* hissetmek istiyordum. Dün geceye, çaresiz ve kurban gibi hissettiğim halime dönmek istemiyordum. Sadece bu da değil, Chet’in gözlerindeki öfkeli parıltı da beni rahatsız etmişti. İntikam diyordu. Chet meseleyi kendi yöntemiyle ele almak istiyordu. Ona izin verirsem –hatta vermesem bile– bu olayı üstlenecekti.

Chet’in beni koruma arzusunu takdir etmeme, hatta gururumun okşanmasına rağmen, bu onun kavgası değildi. Carmina, Memur Oshiro’nun davayı yeniden üstlenmesi için ağırlığını koymaya çalışacaktı ve üçümüz birlikte Trigger’ın suçunu ispatlayacaktık. Bizim açımızdan hiçbir hata ya da beceriksizlik olmayacaktı. Ve Trigger’ın paçayı kurtarabileceği açıktı. Yaptığı yanına kalmayacaktı.

Öfkesini dağıtmayı umarak, “Papatya ve ayçiçekleri için teşekkür ederim,” dedim. “Çok güzeller. Onlara bakarken neşelenmemek imkânsız.”

Chet nefesini bıraktı, ellerini ensesinde kenetledi ve başını öne eğdi. Omuzlarını çevirdi. Benim hatırım için öfkesini yatıştırmak istediğini görebiliyordum. “Bu konuyu konuşmak istemiyorsun,” dedi. İfadesi hâlâ sertti ama en azından gözlerindeki siyah ateş kaybolmuştu.

“İstemiyorum. Dürüst olmamı ister misin? Uzun bir araba gezisine çıkmak ve bunu düşünmek zorunda kalmamak istiyorum.”

Yapacak bir şeyinin olması ve öfkesi için bir çıkış yolu bulduğu düşüncesiyle az da olsa neşelendi. “Neresi dersen. Söyle yeter. Seni her yere götürebilirim.”

“Ayna olmayan bir yere götür.” Zorla güldüm. “Kendimi bu halde görmekten bıktım. Carmina’dan banyomun aynasını örtmesini istedim. Kendime bakmak zorunda kalmazsam, olanları unutabilirmişim gibi geliyor. Bir de tuvalet aynası meselesi var. Çirkin hissetmekten nefret ediyorum. Bunun için endişelendiğime inanabiliyor musun?”

Chet’in bakışları pencerenin dışına çevrildi. “Bunu sana yapanı buldukları zaman bana haber verecek misin?”

Yüzünde ateşin tamamen sönmediğini, için için yanmaya devam ettiğini söyleyen bir şey vardı ve Dusty’nin aksi yöndeki ısrarına rağmen, içimden bir ses Chet’in kavgada ellerini kullanma konusunda çok usta olduğunu söylüyordu. Ve böylece bir an için tatlı yan komşu görüntüsünün altında yatanı gördüm. Chet tamamen zararsız değildi; canımı yakan kimseye hoşgörü göstermeyecekti. Bunu ona söylemeyecektim (kendim bile kabul edecek durumda değildim) ama beni korumayı ve bana yapılan her tür yanlış düzeltmeyi kafaya koymuş hali, hem davetsiz hem kaçınılmaz bir sıcaklığın bütün vücudumda dolaşmasına neden oldu. Koruyuculuğuna nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum. Benimle ilgilenilmesi o kadar yabancı bir duyguydu ki içgüdüsel olarak reddediyordum.

Yutkundum. Usulca, “Sağ ol,” dedim ve uzanıp elini sıktım.

Birbirine kenetlenmiş parmaklarımızı hatamı anlamama neden olan bir ciddiyetle süzdü. Elini bıraktım.

Ön kapıya döndüm. Chet hiç sektirmeden yanımda bitiverdi. Kolunu belime sararken, “Gel, bana yaslan,” dedi.

“Gerçekten, ben iyiyim,” dedim ama yakınımda olması iyi gelmişti. Aramızda herhangi bir şefkat kırıntısı olmayacağına dair kendime söz vermiştim ama dün gece yaşananlar, bütün o korku, çaresizlik ve dehşet, sonunda sarsıcı etkisini göstermeye başlıyordu ve bir an, sadece bir an için de olsa kalkamımı indirebilmek istiyordum. Chet’in kolu beni sararken kendimi güvende hissediyordum.

“Gölün çevresinde dolaşmaya ne dersin?” diye önerdi. “Ya da parkın? Ördekleri beslemek için ekmek alabilirim. Ördek beslemekten daha rahatlatıcı bir şey düşünemiyorum. Hem ayna da yok. Göl kendi yansımanı bile göremeyeceğin kadar bulanıktır.”

“Önce kütüphaneye uğrayabilir miyiz? Bir hafta kadar hiçbir şey yapmadan oturacaksam iyi bir kitap iyi gelebilir.” Chet’in evine bir arkadaşına ihtiyaç duyduğum, yataktan çıkıp kendime acımdan vazgeçmek istediğim için gelmiştim ama başka bir niyetimin daha olmadığını söylersem, yalan olurdu. Chet’i kandırmak istemiyordum ama bir iş için yardımına ihtiyacım vardı ve Carmina bunu bilmemeliydi. Chet’i kullandığım için hissettiğim her tür suçluluk duygusu, Reed’le temas kurma ihtiyacımın gölgesinde kalıyordu. İki haftadır Thunder Basın’deydim ve ondan hiç haber almamıştım. Çok istememe rağmen e-posta hesabını sadece bir kez kontrol edebilmişim. Bunun önceliklerim konusunda düşündürdükleri hiç hoşuma gitmiyordu. Yeniden odaklanma zamanı gelmişti. Reed’in iyi olduğunu öğrenmeliydim. Ve yaz sonunda nasıl yeniden bir araya geleceğimiz konusunda plan yapmalıydık.

Dışarı çıkınca Chet, Scout’a binmeme yardım etti.

“Klimayı açmamı ister misin? Sanırım hâlâ çalışıyor,” dedi tuşları kurcalarken.

“Hayır.” Teklifini geri çevirerek kendimi de şaşırttım. Ama dün geceyi hastanenin ısı kontrollü ve klimayla serinletilen ortamında geçirdikten sonra, hayal gücüme o saatlere dönmek için fırsat vermek istemiyordum. Yapay serinliği acı, panik ve zayıflıkla bağdaştırmıştım. Ve artık öyle hissetmek istemiyordum.

“Dusty nasıl?” diye sordum.

Chet yüzünü buruşturdu. “Dün gece kendi yatağında uyudu. Hiç yoktan iyidir, değil mi?”

“Cooter Saggory’yle köşeyi dönme planında bir gelişme oldu mu?”

“Dusty’yi başını belaya sokmayacak kadar meşgul ederek her tür gelişmeyi engellemeye çalışıyorum. Onu yüzme havuzlarını sıvama işine soktum. Her akşam eve alçıyla kaplı bir halde geliyor, işinin zorluğundan yakınıyor, dolaptaki yiyeceklerin yarısını midesine indirip yatağa yığılıyor. Gizlice kaçmadığını biliyorum çünkü onu kontrol edebilmek için alarmımı gecenin dört farklı saatine kurdum. İşini kaybederse onu evden atacağımı söyledim. Atmam ama bunu ona söyleme. On sekiz yaşını doldurana kadar annemle babamın ona bıraktığı dört bin dolar bana emanet olduğu için, benimle arasını iyi tutmaya çalışıyor.”

“O zaman bu işe girmesine engel olabilirsin; sermaye senin kontrolünde.”

“Elimden geleni yapacağım.” Sıkıntıyla iç geçirdi. “Ama Dusty beceriklidir. Ben engel olursam, başka bir yolunu bulur. Şu anda yaz bitmeden havuz işlerinin arkasının kesilmemesi için dua ediyorum. Ya da sıkılıp istifa etmemesi için. Okula döndüğü zaman Cooter’ı ondan uzak tutmak kolaylaşır.”

“Dusty’yle ilgilenmek için bu kadar çaba harcamana hayranım.” Kendi annemle babamın boşanma dönemi boyunca benimle ilgilenmeye ne kadar hevesli göründüklerini hatırlıyordum ama sular durulup nafaka ve velayet gibi konular hallolunca, ikisi de başka ilgi alanlarına yönelmişlerdi. Adını koymak gerekirse iş ve uyuşturucu diyebiliriz. Evden ayrılmasından sonra babamı bir kez bile ziyaret etmemiştim. İki yıl boyunca iki yabancı olduk. Sanırım boşanma için onu suçluyordum. İşin acı tarafı artık sebebini hatırlayamıyordum bile. Evlilikleri boyunca annemin bir dolap dolusu reçeteli hâpı vardı ama boşanmadan sonra daha ağır uyuşturuculara geçmişti. Uyuşturucu tek önceliğine dönüşmüştü.

“Bazen keşke annem ve babam hâlâ hayatta olsaydı diyorum,” dedi Chet. “Dusty’ye nasıl yardım edeceklerini bilirlerdi. Dusty anneme yakındı. Bazen onunla bir kerecik konuşabilse diyorum...” Durdu. “Bunun tehlikeli bir oyun olduğunu biliyorum ve geçişe bakmaktan kaçınıyorum ama işte, zaman zaman...”

Devamını getirmede ama ne hissettiğini çok iyi biliyordum. Moralimin bozulduğu ve elimden gelen tek şeyin kendime acımak olduğu zamanlarda, ben de o oyunu oynuyordum. Asla kazanamayacağımı biliyordum ama bazı günler, bazı karanlık günler, “eğer” oyununu oynamanın cazibesi karşı konulmayacak kadar güçleniyordu.

Kütüphaneye gelince, Chet’i park etmeden durdurdum.

“Senden büyük bir iyilik isteyebilir miyim? Bir kola bana cidden iyi gelecek. Yolun karşısında bir restoran var. Sana zahmet olur mu?”

“Alırım elbette, ne zahmeti. Arabaya servisten alıp kütüphanenin içinde seni bulurum.” Kütüphanenin ana kapısının önüne çekip beni indirdi.

Kütüphaneye girince, hemen işe koyuldum. Reed çoktan e-posta göndermiş olmalıydı. Hesabımızı kontrol ettim. Bir hata olduğunu düşünerek sayfayı yeniledim. Ama hayır. Hiç taslak yoktu.

Aklım almıyordu. Bir şey olmuş olmalıydı. Yoksa Reed benimle temas kurmak için neden bu kadar beklesindi ki? Bir an en kötüyü düşündüm. Aklımdan bir sürü olasılık geçti. Reed yeni evine ulaşabilmiş miydi acaba? Yoksa Danny Baland o onu bulmuş muydu?

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Hayır. Aşırı tepki veriyordum. Bir sorun olduğundan hiç şüphem yoktu ama aklıma en kötüyü getirmeden önce, daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı. Reed on dokuz yaşındaydı ve tek başına yaşıyordu. Şu ana kadar bir akıllı telefon ya da bilgisayar almış olması yüksek ihtimaldi ama belki bir sorun olmuştu. Mesela ödeneği gecikmiş olabilirdi. Devlet söz konusu olunca, hiçbir şey zamanında yapılmazdı. Biraz daha sabırlı olmalı, Carmina'dan ne bilgi koparabileceğime bakmalıydım. Bir şey bildiğinden şüpheliydim ama şansımı deneyebilirdim.

Chet'in bana doğru geldiğini gördüğümde internet tarayıcısını yeni kapamıştım. Eli boş gelmişti. İçecekleri Scout'ta bırakmış olmalıydı. Kütüphane kurallarına uymak tam ona göre bir davranıştı. "Kitabını aldın mı?" diye sordu.

"Aramam gerekti. Şu tarafta." Onu kurgu kitapların durduğu raflara yönlendirdim ve belli bir kitabı arıyormuşum gibi yapıp rastgele bir tanesini çektim.

Kitabın kaydını yaptırdıktan sonra, "Asansöre mi binsek? Şu tarafta," dedi. Arkada kaldığımı görünce, kolunu belime doladı. Ona minnetle gülümsedim ve park yerine çıkarken yürümeme yardım etmesine izin verdim.

Scout'a binince kolumdan büyük bir yudum aldım. Tıpkı annemin uyuşturucuyu bırakmaya kalktığı gibi, ben de defalarca koladan vazgeçmeyi denemiştım ama yaşadığım onca

şeyden sonra, sağlıksız bir teselliye hak ettiğimi hissediyordum. Acaba annem de kendine aynı şeyi mi söylüyordu, diye düşündüm ve bir anda kola ağzımda çok kötü bir tat bıraktı.

Hayır, kendime çok fazla yükleniyordum. Annemle hiçbir ortak yanımdı yoktu.

Chet, “Şimdi nereye?” diye sordu.

Kendimi eski yüzlü deri koltuğa bıraktım. Tahmin etmediğim kadar rahattı. “Şaşırt beni.”

Parkın içinden geçip ördekleri beslemek için gölette durduk. Chet’in saçları kurumuş, buklelerinden biri alnına düşmüştü. Evine aniden gidişim yüzünden kısa kestiği duştan kalma sabun kokusunu hâlâ duyabiliyordum. Büyük olasılıkla kurulanıp benimle buluşmak için aşağı inmeden önce üstüne bir kot pantolon geçirmesi on saniye falan sürmüştü. Reed odasındaki banyoda hazırlanırken beni sık sık bekletirdi. Babasından ne kadar nefret etse de, ordunun dört yıldızlı generali, oğlunda bazı izler bırakmıştı. General Winslow’un oğlu her zaman jilet gibiydi ve dağınık bir halde insan içine çıkmayı reddederdi. Reed’e Chet’ten daha zıt olabilecek birini düşünemiyordum.

Suyun kenarında gölgelik bir bank bulunca, Chet ekmekten parçalar koparıp ayaklarımızın etrafında çılgın gibi vaklayan ördeklere atmam için bana verdi. İçlerinden biri ayak parmağımı gagalayınca, kahkaha atarak dizimi yukarı çektim.

Chet başını azarlar gibi sallayarak, “Etoburlar,” dedi. “Bunların hepsi böyle.”

Kolunu arkama attığını çok geç fark ettim. Yok sayılması imkânsız bir şekilde bankın arkasında duruyordu. Kalp atışlarım hızlandı. Kısmen kendime duyduğum kızgınlıktan (işin bu kadar ileri gitmesine izin vermeyeceğime yemin etmişim) kısmen de ne

yazık ki hissettiğim çekimden. İnanılmaz kokuyordu. Ya o gamzeler. Dudaklarının o miskin kıvrımını saymıyorum bile. Onu öpmek nasıl bir şey olurdu acaba...

Başımı iki yana salladım. İş oraya *varmayacaktı*. Reed'i aldatmayacaktım ve daha önemlisi, Chet'in bir yalana inanmasına izin vermeyecektim. Ve ben yalanın ta kendisiydim. Âşık olduğunu sandığı kız aslında yoktu. Sahtekârın tekiydi. Chet iyi bir çocuktı, harika bir çocuk. Kandırılmayı ve benimle yakınlaşmasının neden olacağı kalp kırıklığını hak etmiyordu. Hayatım yeterince mahvolmuştu ve onu öpersem, yalan yere ona umut vermiş olurdum. Bunu yapmayacak kadar çok önemsiyordum onu. Gerçek, ağustos ayında buradan ayrılacak olmam ve onun beni bir daha hiç görmeyecek olmasıydı.

Ama onu öpmek istiyordum.

Parmağının ucuyla alnımdaki kesigin üstünü örten bandaja dokundu. Dokunuşu içimi sızlattı. Bütün vücudumu huzursuz bir sıcaklık kapladı; sıcaklığın ne tepedeki güneşle ne de ışınlarının solduran yakıcılığıyla ilgisi vardı. Buna gerçekten son vermem gerekiyordu. Daha fazla nedene ihtiyacım varsa, öptüğüm son erkeğin geleceğinin benimle bir ilişkiye başladıktan sonra tepetaklak olduğunu hatırlamam yeterli olabilirdi. İş daha da ileri götürdüm. Chet'in bana yaklaşmasına izin verirsem ve Danny Bando beni bulursa Chet de zarar görürdü. Ve konu zarar olduğunda, zaten yeterince hasara neden olmuştum.

"Chet..." diye itiraz edecek oldum.

Ama arkasını getiremedim. Ondan beklemediğim bir açıklıkla yanağımı avuçlayıp yüzümü kendine çekti. Beni sertçe öptü. Her tür itiraz düşüncesi beni terk etti. Bütün argümanlarımı bir yana bırakıp sıcaklığına gömüldüm. Vücudum *evet, evet, evet*, diye haykırıyordu. Bunu istiyordum. Uzun süredir istiyordum ve artık karşı

koymayacaktım. Ağzımı ağzına bastırdım. Tamamen refleksten beslenen bir dürtüyle ustalıkla kucağına geçtim, bacaklarımı iki yana açıp oturdum ve parmaklarımı gür ipeksi saçlarının arasından kaydırdım.

Kollarını bana sararken gerilen kaslarının tadını çıkararak omuzlarını kavradım. Ona dokunmak arzumu daha da güçlendirdi. Onu hiç çekinmeden, açlıkla öptüm. Vücudum ısınmış, canlanmış ve enfes bir sızıyla dolmuştu. Bunu neden daha önce yapmadığımı hatırlayamıyordum bile. Chet ve bana yasladığı vücudunun baskısı dışında hiçbir şey hatırlamıyordum.

Dişleri dudaklarımı çekti. Nefesinin sıcak ve tatlı tadını duydum. Bacağımdaki eli çıplak tenimin üstünde dolaşıyordu. Bütün vücudum hazla irkildi.

Bir kıkırtı duydum.

Ağzımı Chet'inkinden güçlkle ayırdım ve bankın arkasında kalan güneşli patıkaya gözlerimi kırpıştıtararak baktım. İki küçük kız elleriyle ağızlarını kapamış, bizi işaret ederek gülüyordu. Beni görünce gözleri kocaman açıldı, iç geçirdiler ve koşarak uzaklaştılar. Bu kadarı aklımı başıma getirmeye yetti.

Chet'in kucağından inip geri çekildim. Beni durdurmak için uzandı ama elimi kaldırdım. Sıcaklık vücudumu terk etmeye başlamıştı ve çok utanmıştım.

Üstümü başımı düzelttim. Hiçbir şey olmamış gibi yapmam mümkünmüş gibi. Az önce öpüşmemişiz, ellerini üstümde hissetmemişim, sıcak ve sarsıcı bir arzuya yenilmemişim gibi.

“Carmina'nın evine dönmek istiyorum,” dedim. Ona bakamıyordum. Bakarsam tekrar kollarına atılabilirdim. O öpüşü...

Gözlerimi kapadım. Sımsıkı kapadım. Düşünmeyecektim.

“Canını mı yaktım?” diye sordu Chet soluk soluğa. Ellerini dizlerine dayamış, omuzlarını öne eğmişti. O da kendini kontrol altına almaya çalışıyordu.

Canım yanmış mıydı? Hayır. Sorun o değildi. Kendimi ana kaptırınca hiç acı duymamıştım. Sadece sarsıcı bir heyecan ve özlem vardı.

“Bunu seninle yapamam.”

“Başkası mı var?” dedi boğuk bir sesle.

“Evet.”

“Tennessee’de mi?”

Bir kez daha, üzgün bir sesle, “Evet,” dedim. Chet’e yalan söylemek ya da onu incitmek istemiyordum. Onu hiç öpmemeliydim. Yüzündeki acıya bakarken her şeyi mahvetmiş olmaktan korktum. Hasarı nasıl telafi edebilirdim? Chet’in arkadaşlığını kaybedemezdim. Yaza onsuz katlanma düşüncesi utancımdan ya da suçluluk duygumdan daha ağır geliyordu.

“Onu tekrar görecek misin?”

“Bilmiyorum,” dedim dürüstçe.

Chet başını ağır ağır salladı ama bu bir kabulleniş hareketi değildi. Acı çeken ifadesinin arkasında gözlerinin çakmak çakmak olduğunu görebiliyordum. “Kabul edelim, hayatından muhtemelen sonsuza dek çıkmış biri için, benimle bir şey yaşamayı feda edeceksin, öyle mi?”

“Üzgünüm.” Söyleyebileceğim başka bir şey yoktu. İzah etmek için, ona gerçeği söylemem gerekecekti. Ve bunu yapamazdım.

“Seni önemsiyorum, Stella,” dedi boğuk bir sesle.

Stella. Vurucu darbe bu sözcükle geldi. Chet beni tanımiyordu. Gerçek adımlı bile bilmiyordu. Kızgın ve kırılgan bir halde karşımda oturuyor, aslında var olmayan bir kız için kendini hırpalıyordu.

“Seni incitmek istemiyorum. Arkadaşın olmak istiyorum.”
Bunu söylerken sesim biraz titredi ve Chet güldü ama çıkan ses neşeden uzaktı.

“Sanırım bu konuda daha fazla tartışmanın bir anlamı yok.”
Kendini kollarıyla iterek banktan kalktı ve suyun kenarına gidip ellerini kalçalarına dayadı. O uzaklara baktıkça, benim gırtlığım-daki yumru büyüyordu.

Ağlamamak için kendimi zorlayarak dudağımı ısırdım. İçgüdüm, dayanıklı, soğuk ve duygusuz olmaktı. Her tür duygu belirtisini boğmak istiyordum. Kalbini sertleştirmeyi ve hayal kırıklığına uğrama, daha kötüsü incinme riski yüzünden fazla önemsememeyi öğrenen Estella’yı özliyordum. Reed beni boşanmadan sonra, tam annemin uyuşturucu kullanmaya başladığı zamanlarda bu halde bulmuştu. Soğuk, kopuk, güvensiz, hayattan etkilenmez bir halde. O hale dönmenin bir yolunu bulmalıydım. Kendimi korumanın bildiğim tek yolu buydu.

Ellerimin tersiyle gözlerimi kurulayarak, “Beni eve götürür müsün?” diye sordum.

Chet yol boyunca konuşmadı. Radyoyu açmadı. Beni cezalandırmaya çalışmadığını biliyordum; içinden gelmiyordu. Boğucu sessizlik bana verebileceği en büyük cezaydı. Bir şey söylesin istiyordum; herhangi bir şey. Havadan yakınmasına bile razıydım. Benimle konuşursa benden nefret etmediğini, hâlâ arkadaş olduğumuzu bilirdim.

Bir ışıktta durdu. Dik güneş ışıkları Scout’un kaputundan yansıyor ve belimin girintisine süzülen ter damlacıklarını hissedebiliyordum. Asfalttan ısı dalgaları yükseliyordu. Daha öğlen bile olmamıştı ama sıcaklık hızla artıyordu.

Pencereden dışarı beyzbol sahasına baktım. Oyuncular dış sahada antrenman koşusu yapıyordu. Yüzlerinin kırmızılığına ve

tişörtlerindeki ter lekelerine bakılırsa, uzunca bir süredir dışarıda olmalıydılar. Kim bilir ne kadar sıcak ve tükenmiş hissediyorlardı.

Biraz ötede, vuruş kafeslerinde, birkaç oyuncu atış makinele-
rinin ritmine uygun bir şekilde sopalarını savuruyordu. Sadece bir
oyuncu bir tenteyle gölgelenen banktan arkadaşlarını seyrediyordu.
Elindeki topu havaya atıp tutuyordu ve öne eğdiği omuzlarına
bakılırsa, bayağı sıkılmışa benziyordu.

Koç düdüğünü çalınca takım sahanın farklı köşelerinden ortaya
doğru toplandı. Antrenman sona ermişti. Banktaki oyuncu ayağa
kalktı. Kızıl-sarı saçları güneşte alev gibi parlıyordu. Topallayarak
park alanındaki kamyonetine doğru yürüdü; ağırlığını belirgin bir
şekilde sol bacağına veriyordu.

Görünüşe bakılırsa, Trigger McClure bacağına sakatlamıştı.

ESTELLA,

İKİ GÜNDÜR YAZMADIĞIM İÇİN ÜZGÜNÜM HIÇ BOŞ BIRAK-
MIYORLAR. KAFETERYADA, "BEYZBOLLA YAŞA, YE, UYU VE NEFES
AL" YAZAN BİR AFİŞ VAR. CİDDİYİM BENİM İÇİN LEENİN
YERİNDE BİR CHEESECAKE YE OLUR MU?

VE BEN BANA AİT OLANI SAVUNMAK İÇİN ORTALIKTA
YOKKEN, BAŞKALARIYLA TAKILMAK YOK.

ŞAKA YAPIYORUM. SAYILIR. SENSİZ NE YAPARDIM BİLMİYORUM
REED

17

O AKŞAM YEMEK YEDİĞİMİZ SIRADA KAPI VURULDU.

Carmina çatalını bırakırken öfkeyle iç geçirdi.

“Eğer Roger Perkins denen adam yine buralarda dolanıyorsa, ilk iş hayvan barınağına gidip bir bekçi köpeği edineceğim. Ben o herifi verandamdan uzak tutamıyorsam, belki bir Pitbull tutar.”

“Tak tak, evde kimse yok mu?” Carmina’nın geceleri biraz esinti sağlaması umuduyla kullandığı tel kapıdan tanıdık bir erkek sesi duyuldu. “Şerif Yardımcısı Price. Size birkaç tanıdık yüz getirdim.”

Carmina anlaşılmaz bir ifadeyle sandalyesini geri itti. “Buradayız, şerif. İçeri gelin.”

Ben Carmina’nın arkasından koridora çıkarken Price arkasında bir savunma oyuncusu gibi iriyarı, esmer bir adam ve koyu renkli, gür kıvrıcık saçları bir miğferi anımsatan bir kadınla içeri girdi. Philadelphia Emniyet Müdürlüğü’nden Polis Memuru Ramos ve Cherry. 911’i aradığım gece ifademi onlar almıştı. Alelacele Tanık Koruma Programı’na alındığım gece.

Arkalarında içeri girmeden önce ayaklarını silen bir adam daha vardı. İnce yapılıydı ve dünyayı tel çerçeveli gözlüğün arkasından izleyen yüzünde bilge bir ifade vardı. Adını hatırlamasam da kim olduğunu biliyordum. Danny Baland o davasıyla ilgilenen savcıydı.

“Hey, Stella, vay canına. Yüzüne ne oldu?” Price elimi sıkmak için öne uzanmıştı ama halimi görünce durdu. “Kavgaya karışmışa benziyorsun.” Carmina’ya kaygılı ve soran gözlerle baktı.

Carmina, “Dün gece,” diye açıkladı. “Dün gece oldu. Seni arayacaktım.”

“Aramalıydın.”

“Buradan bir oğlan. Öfke kontrolü sorunu var. İlgileniyoruz.”

“Tanığımı morluklar içinde görmek hoşuma gitmez.”

Carmina sert bir sesle, “İlgileniyoruz dedim,” diye tekrarladı.

Price düz bir sesle, “Neden seni sabah aramıyorum?” dedi. Ama gözlerindeki hoşnutsuz ışıltıyı saklamamıştı. “O zaman açıklarsın.”

Carmina başını tamam der gibi salladı ama telefon görüşmesi düşüncesinin hem canını sıktığını hem de onu tedirgin ettiğini anlamıştı. Sanırım eski bir polis olarak işini yapma becerisinin sorgulandığı hissine kapılmıştı. Özellikle hiç hatası yokken durumunun sorumluluğunun ona kalması canını sıktı. Saldırıdan beri benimle annemin hiç ilgilenmediği şekilde ilgileniyordu.

Price bana döndü. “Bunun için üzgünüm, Stella,” dedi. “Bir daha olmaması için gerekeni yapacağız, tamam mı? Sana burada güvende olacağını söylerken ciddiydim.” Yüzü ısındı. “Bakıyorum güneşe çıkmışsın. Tenin yanmaya başlamış.”

Ona şaşkın ve şüpheli bir bakış attım. Bu sohbeti neye borçluyduk? Buraya neden gelmişti?

“Seni tekrar görmek çok güzel, Stella,” dedi Polis Memuru Cherry. Gülümsemesi sevecendi ama iş başındaki gözleri beni, Carmina’yı, evi ve evin göremediği kısımlarını dikkatle süzüyordu.

Üçüne birden, “Burada ne arıyorsunuz?” diye sordum. Başım belada mıydı? Danny kaçmış mıydı?

“Sanırım mesajı almamışsın,” dedi Price Carmina’ya.

Carmina, “Mesaj mı?” dedi. “Telefon gün boyu hiç çalmadı.”

“Sana verdiğim özel cep telefonu. Mesaj bıraktım. Bu akşam geleceğimizi söyledim. Sıkıntı verdiğini biliyorum ama telefonu yanından ayırmamalısın.”

Carmina kaşlarını çatarak ellerini ceplerine vurdu. “Cep telefonu taşımaya alışık değilim. Sanırım bu sabah komodininin üstünde bıraktım.”

Grubun sözcülüğünü üstlenmiş gibi görüldüğü için, bu kez doğrudan Price’ı hedef alarak, “Burada ne arıyorsunuz?” diye tekrarladım.

“Memur Cherry ve Memur Ramos’u hatırlıyorsundur,” dedi. “Ve Başsavcı, Bölge Savcı Yardımcısı Charles Menlove’u.”

Bay Menlove elimi sıkmak için uzandı ama elimi tutuşu sıkı ve çok resmiydi. Yüzünde cılız ve kurbağayı andıran bir gülümseme vardı.

Karakolda geçirdiğim o uzun ve rahatsız edici geceden eksik olan tek oyuncuyu fark ederek, “Çocuk Hizmetleri’ndeki kadın nerede?” diye sordum.

“Carmina’nın ona vekâlet edeceğini düşünerek Çocuk Koruma’dan kimseyi getirmedik,” dedi Price.

Taşlar yerine oturdu. Polis karakolunda polislerle bir araya geldiğimde annem iyiliğimi gözetecek durumda olmadığı için, Çocuk Hizmetleri’ne gerek görmüşlerdi. Güvende olduğumdan emin olmak için, onun yerine daha önce görmediğim bir kadın görevlendirilmişti.

Price, “Davada birtakım gelişmeler var,” dedi. “Polisler annenden ifade almayı başaramadı ama işbirliği yapmayı kabul etse bile,

savunma, tanıklığını yüksek ihtimalle geçersiz bulacak. Oyunu, onu jüriye karşı güvenilmez gösterecek şekilde oynayacaklar.”

“Uyuşturucu bağımlısı olduğu için,” diye belirttim.

Price başını hafifçe eğdi. “Ve Reed. Onun sabıka kaydı da tanıklığını şüpheli kılıyor. İnsanlar suçlulara güvenmez.”

“O bir suçlu değil. Birkaç yanlış karar almış o kadar,” diye itiraz ettim. “Eve zorla girme suçlamasından haberim var ama o eve bir cesaret gösterisi olarak girmiş. İnsanlar evde bile değilmiş. Ve gece ortalıkta dolaşma suçlamasından da haberim var. Bunun yasada yeri olmasına bile inanamıyorum. Reed birkaç hata yapmışsa ne olmuş? Bu ona olan duygularımı değiştirmez.”

“Çünkü sen onu tanıyorsun,” dedi Price.

“Evet,” dedim savunmaya geçerek. “Babasının sert ve otoriter bir adam olduğunu biliyorum ve ebeveynliğe yaklaşımı, böyle denebilirse, geri teperek Reed’i isyankârlığa itmiş. Birini suçlayacaksanız, belki General Winslow’u sorguya çekmeniz daha doğru olur. Ona Reed’in, çatısı altında yaşamaya mecbur edildiği on sekiz yıl boyunca, oğluna nasıl davrandığını sorun. O adam tacizci sosyopatın teki.”

Price’ın dudakları büzüldü ama suçlamama karşılık vermedi. “Bir jüri için algı her şeydir. Reed’e güvenmek için hiçbir nedenleri yok. Şu anda en iyi şansımız sensin. Sana ertelemenin savunmanın en yakın arkadaşı olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun? Bunun nedeni zaman içinde tanıkların ifadelerini unutmalarıdır. Biz seninkinin kaya gibi sağlam kalmasını sağlamalıyız.”

“Memur Cherry ve ben, bize verdiğin ifadeyi tekrar gözden geçirdik,” dedi Memur Ramos, “ve kontrol amaçlı birkaç sorumuz olacak. Hikâyenin hiçbir yerinde açık olmadığından emin olmak istiyoruz. Savunmanın bizim atladığımız bir şeyi fark etmesini istemeyiz.”

Dizlerim biraz titredi ama kendime dağılmamayı emrettim. Kontrol amaçlı sorular. Hikâyemi biliyordum. Ona bağlı kalırsam, bu işi sorunsuz halledebilirdim.

Carmina, “Neden mutfakta oturmuyoruz?” diye önerdi. “Stella yemeğini bitirir, ben de size soğuk çağ ikram edebilirim.”

Memur Ramos kaslı vücudunu karşımdaki sandalyeye yerleştirirken ceketinin kuyruk kısmını eliyle arkaya itti. “Annenin Danny Balandó’yla ilişkisi neydi?”

İri cüssesinin beni ürkütmesine izin vermeyerek (ki niyetinin bu olduğundan emindim), “Daha önce de anlattım. Balandó onun uyuşturucu satın aldığı adamdı,” dedim.

“Yani ilişkileri tamamen profesyoneldi demek istiyorsun.”

Gözlerimi kırpmadan gözlerinin içine baktım ama zihnimin çarkları deli gibi dönüyordu. Ramos kurcalıyordu. Neden? Ne biliyordu? “Uyuşturucu alıp satmaya profesyonellik diyorsan, evet.”

“Bak, biz daha fazlası olduğuna inanıyoruz. Aynı zamanda erkek arkadaşı olduğunu düşünüyoruz. İncancımız aralarında romantik bir ilişki olduğu yönünde.”

Refleks olarak gözümü kırptım ama onun dışında hiçbir şeyi açık etmedim. “Bunu Danny mi söyledi? Çünkü hepimiz Danny’ye güvenileceğini biliyoruz. O harika biri. Demek istediğim cinayetten hapse falan tıkılmadı.”

“Stella,” dedi Carmina elini usulca elimin üstüne yerleştirerek. “Sadece gerçekler.”

Memur Cherry, “Annenin işbirliği yapmayı reddetme nede- ninin Danny’yi korumaya çalışması olduğuna inanıyoruz,” diye açıkladı.

“Annem bir bağımlı. Danny Balandó o adamı bizim evde vurduğunda annem baygındı. Annem işbirliğinden kaçmıyor. Sadece hiçbir şey bilmiyor.”

Ramos önündeki not defterinin sayfalarını çeviriyordu. “Annenden o geceyi anlatmasını istediğimiz zaman...” İşaret parmağını yalayıp doğru sayfayı buldu. “Cehenneme gidin,” dedi. Bu, olaylara dair hiçbir şey hatırlamayan bir insanın sözleri değil. Bir şey sakladığı için savunmaya geçen bir insanın sözleri.”

“Belki de onda olmayan bir bilgi için sıkıştırılmaktan bıkmıştır,” diye çıktım. Masanın altında, avuçlarımı şortuma kuruladım.

“Bize o gecedен bahset,” diye mırıldandı Memur Cherry. Koyu kahverengi gözleri yumuşak ve sempatikti. Klasik iyi polis. “Bir kez daha adım adım üstünden geçelim.”

“Yine mi?” dedim sıkkın bir tavırla.

“Yine,” dedi Charles Menlove. O ana kadar omzunu yasladığı duvardan, olanları yorum yapmadan izliyordu. “Bir kez daha dinlemek istiyorum.”

“Gece yarısını geçmişti,” diye başladım. Bu sözcükleri ezberleyene kadar prova etmişim. Hikâyem sağlamdı. “Saat gerçekten çok geç ya da çok erkendi; nasıl baktığınıza bağlı.”

“Saat kaçtı? Yaklaşık olarak?” diye sordu Memur Cherry yumuşak bir sesle.

Bilemediğimi gösterircesine başımı iki yana salladım. “Arkadaşlarımla dışarıdaydım. Zaman mefhumumu kaybetmişim.”

Memur Cherry, “Bize bir aralık verebilir misin? Şu ve şu saat arası gibi?” diye üsteledi.

“Yapamam. Üzgünüm.”

Başını tamam der gibi salladı. “Sorun değil. Devam et.”

“Annemi uyandırmak istemediğim için sokağa park ettim.”

Memur Ramos, “Çünkü izin saatini geçmiştin, değil mi?” diye netleştirdi. “Annen seni duyarsa başının belaya gireceğinden korkuyordun. Eve gizlice giriyordun. Ama tam olarak kaçta geldiğini hatırlamıyorsun? Araba kullanırken bir yandan da çılgın

gibi saati kontrol etmiyor ve geçen her dakikayla soğuk terler dökmüyordun, öyle mi?”

“Benim bir izin saatim yoktu.” *Sakin ol.* “Onu uyandırmaktan biraz çekiniyordum ama çok fazla değil. Baygın olması ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordum. Haklı çıktım.”

“On yedi yaşında eve istediğin gibi girip çıkmaya izin veriliyordu, öyle mi? Sence bunda bir gariplik yok mu?” diye üsteledi.

“Her istediğimi yapmama izin *vermezdi*,” diye çıktım. “Benim farkımda bile değildi. Kafası iyi olduğu zamanlarda ki genelde öyle olurdu, dünyanın geri kalanı umurunda bile olmazdı. Hiçbir şeyi umursamazdı. Beni umursamazdı. İkimiz... ev arkadaşı gibiydik. Tek bir çatı altında iki farklı hayat. Anlamanızı beklemiyorum.”

“Sen eve geldikten sonra ne oldu?” diye sordu Memur Cherry.

Gözlerimi yumdum ve o gecenin zihnimde canlanmasına izin verdim. Bunu her yapışımında, kâbusun etkisini biraz olsun kaybetmesini bekliyordum ama öyle olmuyordu. Her şeyi çok net görebiliyordum.

Arka kapıya doğru yürürken yağmurdan ıslanmış kaldırımın ayağımın altında gıcırdadığını hatırlıyordum. Uyuyan evlerin sessiz durgunluğunu. Gece havasının serin rutubetini.

İçeri girdim. Mutfak lambası yanmadı. Yemek odasında da aynı şey oldu. Karanlıkta, el yordamıyla yolumu buldum.

Kütüphanenin cam kapılarının önünden geçerken, annemi koltuklardan birine sızmış halde buldum. İlaçları sehpanın üstüne saçılıydı. Daha tiksintimi yatıştıramadan, dikkatim annemin arka tarafına kaydı. Bir adamın cesedine bakıyordu. İnfaz usulü vurulmuştu.

Çılgılık atamayacak kadar şaşkındım.

Dışarıdan, ayak sürüme sesleri geldi.

Pencereye döndüm. İri cüsseli bir adam daha ince yapılı bir adamı park halindeki bir Honda Civic'e sürüklüyordu. Sürüklenen adamın kafasına bir çuval geçirilmişti. Onda bana hayal meyal tanıdık gelen bir şey vardı ama bu düşüncenin üstünde durmayacak kadar şoke olmuşum.

İriyarı adam, diğer adamı Civic'in bagajına itti ve tüyler ürpertici çığlıkları kesilene kadar bir demir levyeyle vurdu.

İri cüsseli adam bagaj kapağını kapadıktan sonra, bizim eve baktı. Gözleri esrarengiz ve rahatsız edici bir ışıltıyla parlıyordu. O beni görmedi. Ama ben onu gördüm.

Ne kadar istesem de, Danny Balandó'nun yüzünü asla unutmayacaktım.

Memur Ramos, "Sen kütüphaneye girdiğinde, annen baygın mıydı?" diye tekrarlayarak beni Carmina'nın mutfak masasına geri döndürdü.

"Evet."

"Ve yerdeki adam, vurulmuş olan, ölmüş müydü?"

"Kıpırdamıyordu. Her yerde kan vardı," dedim titrek bir sesle.

"Danny Balandó o noktada eve girmeye yeltendi mi?"

"Tekrar girmeye. Hayır. Arabaya binip gitti."

"Kütüphanedeki adamı vurmak için kullandığı silahı gördün mü?"

"Hayır. Yanında götürmüş olmalı. Neden bıraksın ki?"

"Polisi kaçta aradın?"

"Danny uzaklaşır uzaklaşmaz."

Ramos notlarını karıştırdı. "Telefon kayıtları aramayı saat üç yirmide yaptığını gösteriyor."

"Doğru gibi."

"Yani eve saat üç on beş gibi geldiğini söylemek yanlış olmaz, katılıyor musun?"

“Sanırım.”

“İşte burada bir sorunumuz var. Elimize geçen yeni bilgiler var ve ifadenle örtüşmeyen bilgiler.”

Yeni bilgi mi? Ben Thunder Basin’deyken açığa çıkan bir şey mi? Ne bildiklerini tahmin etmeye çalışırken zihnimin çarkları çılgın gibi dönmeye başladı. Ellerim terden sırılsıklamdı; sandalyemde huzursuzca kıpırdandım.

Ramos anlatmayı sürdürdü. “Danny Balandó’yu olay yerinden kaçarken yakalama umuduyla bölgedeki kameralardan elde edilen güvenlik görüntülerini saatlerce didikledik. Bankalar, dükkânlar, o tür şeyler. Saat iki on beşte arabayı Audubon ve Sekizinci Cadde’nin kesiştiği köşeden geçerken gösteren bir sokak kamerası var. O kavşak sizin eve sadece birkaç blok uzakta. Eve doğru gidiyormuşsun. Eve saat iki yirmi gibi varmış olman daha mantıklı görünüyor. Ama 911’i ancak bir saat sonra aramışsın.” Kalın kollarını masaya yaslayıp sert bakışlarını benimkilere kilitledi. “O sokak kamerası arabayı saat iki on beşte sizin eve doğru giderken, saat iki kırkta da sizin evin aksi yönüne giderken kaydetmiş. Daha da kafa karıştırıcı olan kısım, saat üç onda seni tekrar dönerken göstermesi. Arabayla bol bol dolaşmışsın. Ne yapıyordun? Nereye gidiyordun?”

Ona dik dik baktım. Şaşkın halim sadece bir an sürdü. Sesimi bulmayı başararak, “Reed’lere gittim,” dedim. “Ölü adamı bizim evde görünce panikledim. Ne yapacağımı bilemedim. Annem baygındı. Bana yardım edemezdi. Ben de Reed’lere gittim ama evde değildi.”

“Reed Winslow’un evine mi gittin?”

“Evet.”

“İfadende bundan neden bahsetmedin?”

“Ben...” Gözlerim yaşlarla doldu. Yardım almak için Carmina’ya baktım ama o gece orada değildi. Bana ne söylemem gerektiğini

o söyleyemezdi. “Onu bu işe bulaştırmak istemedim. Korumak istedim.”

Memur Cherry, “Sen arabayla onun evine giderken, Reed’in sizin evde olduğunu fark etmedin, öyle mi?” diye sordu.

Batan gözlerimi kırıştıtırarak inatçı bir tavırla başımı salladım. “Hayır, Reed’in o gece yatak odamda, eve dönmemi beklediğini bilmiyordum. Aşağıda silah sesini duyup ne olduğuna bakmaya gittiğini de. Bir cinayet sahnesinin üstüne gittiğini de.” Sesim bir oktav yükseldi. “Annemin uyuşturucu satıcısının onu dışarıya sürükleyip bir arabanın bagajına tıkacağını ve gördüğünü unutturmak için bir levyeyle döveceğini biliyor muydum? Hayır! Bunu neden tekrarlıyoruz?” diye haykırdım. “Size olanları daha önce de anlattım. Bunu bana neden tekrar tekrar yaşıtıyorsunuz?”

“Mola zamanı,” dedi Carmina sakın ama inatçı sesiyle. Ayağa kalkarken, sandalyesinin ayakları parkeye sürtündü. “Memur beyler, Bay Menlove, Stella’yla konuşmak için uzun bir yoldan geldiğinizi biliyorum ama bu geceyi sonlandırmak zorundayım. Stella yeterince şey yaşadı.”

Memur Ramos ellerini yüzünde dolaştırdı ve Dedektif Cherry yenilgiyi kabul eden bir iç çekişle arkasına yaslandı.

Konuşan savcı Charles Menlove oldu. “Tek bir soru, Stella, sonra gideceğiz. Bize kütüphanedeki adamın kim olduğunu söyleyebilir misin? Vurulan adamın?”

“Annemin Danny Balandó’dan önceki satıcısı.”

“Şans eseri ismini biliyor olabilir misin?”

“Annem ona Eczacı derdi. O ve arkadaşları. Adam onlara ağı kesici tedarik ediyordu sanırım. Reçeteli ilaçlar.”

Charles Menlove’un sabit ve emin bakışları bunu zaten bildiğini söylüyordu. “Ve sence o gece sizin evde ne işi vardı?”

“Anneme reçeteli ilaç bulmuştu ve annem ona çok borçlanmıştı. Eve para istemeye gelmiş. Annemi tehdit etmiş, hırpalamış. Morluklarını ikimiz de gördük.”

Onaylayıcı bir baş sallama. “Ya Danny Balandó? O, olaya nerede dahil oluyor?”

Artık sinirlendiğim için, görüşümü açıkça kafa tutarak belirttim. “Bence Danny Balandó geldi, eczacıyı müşterisine saldırırken bulup onu vurdu. Ama sonuçta ben polis değilim. Bu gizemli ya da açık ipuçlarına anlam vermek bana çok uzak.”

Charles Menlove iğnelememi duymazdan gelerek, “Reed alt kata o zaman mı inmiş? Silah sesini duyunca?” diye sordu.

“Bu doğru. Reed ne olduğunu anlamak için aşağı koşmuş, Danny ona saldırmış ve onu batı yakasına götürüp ona ne olacağına aldırmadan sokağa atmış.”

“Teorinin taşlarını yerlerine oturtmuş gibi görünüyorsun. İtiraf ediyorum, iyi geliştirilmiş bir teori. Her şey açıklanmış, hiçbir açık yok. Bize neredeyse altın tepsiyle sundun.”

Etkisini kaybeden bir alaycılıkla, “Faturanızı postayla gönderirim,” dedim.

O gece, yatağıma uzanıp evin kıpırtısızlığını dinledim. Odamın içindeki hava sıcak ve durağandı ama ben titreyerek örtünün altına sindim. Pencereyi açma cesaretini bulduğumda gece yarısını geçmişti. Sırtımı duvara yaslayıp gözlerimi kapadım. Elim pencerenin kenarına koydum ve serin havanın yapış yapış tenimi okşamasına izin verdim. Ayaklarımı Thunder Basine daha sıkı basmaya çalışır gibi, derin derin soluk aldım.

Ne kadar gerildiğimi Price, Charles Menlove ve polisler gidene kadar fark etmemiştim. Bu akşam gelirken, Philly’yi de yanlarına almışlardı sanki.

Kaçtığım sırlar sonunda beni bulmuştu.

Ama dedektifler gitmişti ve dünyam yavaşlamaya başlıyordu. Çiftlik evinin etrafındaki geniş açık alanların beni sarmaladığını hissettim. Sorunlarım kuytulara çekildi ve hayat gözüme yeniden basit göründü. Serin ve tatlı bir rahatlama hissettim.

Bu akşam Thunder Basin bir hapisane gibi gelmiyordu. Uzun, acı verici bir yolun sonundan beni kendine çağıran bir çift açık kapı gibiydi.

Sığınagım gibi.

ESTELLA,

BEYZBOL KAMPIMIN SON GÜNÜ. SONUNDA ODA ARKADAŞIMDAN KURTULUYORUM VE SENİ GÖREBİLECEĞİM. SABIRSIZLANIYORUM. HAVAALANINDAN BİR TAKSİYE BİNECEK VE EVDE SULAR DURULANA KADAR ŞEHİRDE BİR ARKADAŞIMDA KALACAĞIM. DOĞRU OKUDUN. WINSLOWLARIN EVİNDE YİNE KAVGA VAR VE KOPTUĞUNDA BEN ORADA BİLE DEĞİLDİM. DÜN GECE ANNEMİ ARADIĞIMDA BABAMLA TARTIŞIYORDU. SESİNDEN ANLADIM. BABAM ONDAN ORDUDAKİ ARKADAŞLARI İÇİN PARTİ VERMESİNİ İSTİYOR. AMA ANNEMİN FİBROMİYALJİSİ YATAKTAN ÇIKMASINI ZORLAŞTIRIYOR. SÜREKLİ ACI İÇİNDE. NASIL EV SAHİPLİĞİ YAPSIN KI? SONUÇTA BABAMIN İSTEDİĞİNİ YAPACAĞINI BİLİYORUM. ANNEMİN ONA KARŞI KOYMAMASI BENİ DELİRTİYOR AMA BOŞVERMEYE MECBURUM. ON YEDİ YIL ANNEMİN ONA KAFA TUTMASINI BEKLEDİM VE SONUCA BAK. UMURSAMAK ZAYIFLIKMIŞ. UMURSADIĞIN ZAMAN KAYBEDECEĞİN ŞEYLERİN OLUYOR.

REED

18

ERTESİ PAZAR GÜNÜ, FİZİKSEL OLARAK ÇOK DAHA

iyi hissediyordum. Tıbben işe gitmemde bir sakınca kalmamıştı ve Carmina'nın aceleye getirmemem konusundaki ısrarına rağmen Sundown'ı tekrar görmeye hazırdım. Bütün küçük kasabalarda olduğu gibi, Thunder Basin'de de haberler çabuk yayılıyordu. Trigger'ın kulağına ulaşmasını istediğim bir haber varsa, o da işe geri döndüğümdü. Beni biraz hırpalamıştı ama görüp göreceği bundan ibaretti. Carmina'nın evinde saklanarak ve ondan korkarak yaşamaya niyetim yoktu.

Ama Sundown pazar günleri kapalı olduğu için varis çorabımı, yapay deri eteğimi ve kamuflaj desenli bluzumu giymek için bir gün daha beklemem gerekecekti. Carmina'dan önce uyanıp bir demlik kahve yaptım. Sonra kilise için duş aldım. Aynen öyle. Kilise için.

Bir hafta önce felaketle sonuçlanan öpüşmemizden bu yana Chet'i ne görmüş ne de onunla konuşmuştum ve hep söylenenin aksine zaman hiçbir şeyin ilacı değildi; her geçen gün kendimi daha

kötü hissediyordum. Aramızın iyi olduğunu öğrenmeye ihtiyacım vardı. Chet'in dostluğuna ihtiyacım vardı.

Çevremde başka kimse olmadığı için ondan hoşlanıyormuşum gibi yapabilirdim ama onda başka bir şey vardı. Karşı konulması güç bir şey. İnsanı altüst edecek kadar erkeksi ama aynı zamanda inanılmaz derecede duyarlıydı. Bu tehlikeli bir birleşimdi. Tehlikeli, baştan çıkarıcı, cezp edici bir birleşim. Chet'i Reed'le kıyaslamayı şiddetle reddediyordum; hiçbir anlamı yoktu. Ben Reed'le mutlu idim ama zihnimin arka tarafında istenmeyen bir ses, bunun nedeninin kimin kazanacağını bilmem olduğunu ve istediğimin o olmadığını söylüyordu.

Yoksa öyle miydi?

Özenle yaptığım planlara rağmen, kasabada Chet'e hiç rastlamamıştım. Oysa bunun bana duygularını tartma fırsatı vereceğini umuyordum. Onu arayacak cesareti de toplayamamıştım. Onunla yolumun kesişmesini hedefliyorsam, şansımın kilisede yüksek olduğu sonucuna varmıştım. Ayinden sonra kaçınılmaz bir şekilde karşılaşacağımız kadar yakınına oturursam, konuşma bahanemi de bulmuş olurum. Tuhaf olacağından hiç şüphem yoktu. Onu reddetmiş ve muhtemelen gururunu zedelemiştim. İncinmekte yerden göğe kadar haklıydı. Benimki bir umuttu işte.

İmkânsız umuyordum. Her şeyin eski haline döneceğini. Ama özür dilemeye de razıydım. Bu sabah kiliseye gitmeye bu kadar hevesli olmamın bir diğer nedeni de buydu. İnsan kilisede af dileyemezse, nerede dileyebilirdi ki?

Kiliseye Carmina'yla birlikte gittik. Kamyonetinden inince eteğimi düzelttim ve omuzlarımı dikleştirdim. *İşte başlıyoruz.*

Kapılara doğru ilerlerken, çimlerin üstündeki tabelanın yanından geçtik. YASAK MEYVELERDEN FAZLA ÇÜRÜK ÇIKAR.

Bir de suçluluk psikolojisi vardı. Chet'i öptüğümü hiç kimse, Reed ya da cemaatten kimse bilmiyordu ama olsun. Bir tür yirmi birinci yüzyıl Hester Prynne'ıymışım¹¹ gibi beni işaret ederek aralarında fısıldaşan insanlar görme beklentisiyle gergin bir şekilde etrafıma bakmaktan kendimi alamıyordum. Gerçi bu onları hiç ilgilendirmezdi.

Carmina da tabelayı benimle aynı anda görmüş olmalıydı. Hoşnutsuzluğunu belli eden bir ses çıkardı. "Bugünlerde pederlerin daha fazla insanı kiliseye çekmek için yaptığı cafcacılıklar. Bu tabela düpedüz bayağılık."

"Harfleri yeniden düzenlemeli ve bir anagram yaratmalıyız. *Ayıp* bir anagram. Bir bakalım..." Parmağımı düşünceli bir tavırla dudağıma vurdum. "Kalkan çüke el..."

"Ah, şişt." Carmina bana azarlar gibi baktı ama ağzının kenarları hafifçe kıvrılmıştı.

"Peder Lykins'in yüzündeki ifade paha biçilmez olurdu," dedim ayartmak ister gibi.

Bana katlanmak zorunda olduğuna lanet eder gibi gözlerini devirdi, derin bir iç çekti.

Basamakları tırmanmıştık. Peder Lykins bizi ellerimizi hevesle sıkarak karşıladı. Öne doğru eğildi, ciddi ve kısıp bir sesle, "Stella," dedi. "Geçen hafta olanları duyunca büyük bir yeis duydum. Daha iyi olmanı bütün kalbimle diliyorum. Çiçeklerimi aldın mı?"

"Evet, teşekkürler." Aslında Peder beni yoklamak için Carmina'nın evine iki kez uğramıştı ama her iki günde de şans benden yana olduğu için evde değildim. Carmina'nın diyeceğı gibi ne müthiş bir talihsizlikti ama.

---

11 Nathaniel Hawthorne'un 1850'de kaleme aldığı *Kızıl Damga* adlı romanının zinayla suçlandığı için boynunda kızıl bir harf taşımaya mahkûm edilen kahramanı. (ç.n.)

“Bu sabah seni kilisede görmek beni hem çok sevindirdi hem de çok rahatlattı,” diye devam etti Peder. “Umarım ayinden keyif alırsın. Carmina, her zamanki gibi hoş görünüyorsun.”

Carmina iltifata başını hafifçe eğerek teşekkür etti ve beni içeri soktu.

Pederin bizi duyamayacağı kadar uzaklaşınca, “Her zamanki gibi hoş mu?” diye tekrarladım. “Bana anlatmadığın bir şey mi var?”

“Saçmalama.”

“Sana asılıyordun!”

Carmina bana sert ve sitemkâr bir bakış atmak için duraksadı. “Yok, daha neler!”

“Artık İncil derslerinde ne yaptığınızı biliyorum,” dedim bilmiş bir tavırla.

Carmina, “Tanrım, bana yardım et,” diye mırıldanarak boş bir sıraya geçti.

Tam Carmina’nın yanına otururken, Trigger ve ailesi koridorda belirdi. Trigger lacivert kareli bir ceket ve bir Dockers pantolon giymişti ama pırıl pırıl görüntüsüne rağmen, onunla ilgili kirli gerçeği biliyordum. Tek kolunun altına kısırdığı koltuk değneğiyle sekerek iki sıra önümüze geçti. Koltuğuna dikkatle yerleşmeden önce, arkaya bakıp benimle göz göze geldi. İfadesi bir başkasına tamamen duygusuz gelirdi. Ama ben, bana pis pis bakan öfke dolu gözlerinde alaycı bir ışıltı gördüm. O anda bana Danny Balandu’yu hatırlattı. İkisi de aynı dokunulmaz kibre ve değişken öfkeye sahipti. Trigger’ın bana diktiği gözlerinde, birkaç hafta önce Danny’nin çılgına dönmüş gözlerinde gördüğüm bakışı görebiliyordum.

Önümdeki kadın Trigger’la konuşmak için öne eğildi. “Ne oldu, Trigger? Beyzbol antrenmanında mı sakatlandın?”

Trigger usulca gülümsedi. “Evet, hanımefendi. Ayak bileğime serseri bir top isabet etti. Doktor distal fibula kırığı olduğunu söyledi.

Kırık kemiğin havalı söylenişi; hâlâ üstüne basabiliyorum, sadece biraz dikkatli olmam gerek. Ve bu alçı dört hafta daha kalacak.”

“Çok yazık. Bu hafta seni izlemeyi planlayan yetenek avcısı var mıydı?”

“Elbette. Her zaman olur. Ama endişelenmeyin, Bayan Lamb. Benim gibi iyi bir atıcı olunca, kimsenin bir yere gideceği yok. Sadece onlara arkalarına yaslanıp salyalarını silmeleri için fırsat vermiş oluyorum, hepsi bu.” Trigger’ın gülüşüne Bayan Lamb de katıldı.

Yan gözle Carmina’ya baktım. Gözlerini boşluğa dikmişti ve görüldüğü gibi org müziğini dinlemediğini hemen anladım. Sonunda dikkatini üstüme çekmeyi başardım. Anlamlı bir bakışı paylaştık. Dizimi sıvazladı. Bu hareketin ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildim ama bir miktar dayanışma hissettim. Carmina benden yanaydı.

Chet kilisede değildi. Ayin sonrası Carmina’yla birlikte şapelden çıkarken, moralimi bozmamak için çaba harcadım. Benden uzak durmak için kendini zorladığından onu yargılayacak değildim ama bu onun tarzı değildi. Chet’in benden saklanma olasılığı, benim Trigger’dan saklanma olasılığım kadardı. İyi de, o zaman nerelerdeydi?

Carmina’nın şüphesini çekme riskini alarak, “Bugün Chet’i görmedim,” dedim. “Kiliseyi sık sık kaçar mı?”

“Neden? Aranızda bir şey mi geçti?”

Carmina’nın gözünden hiçbir şeyin kaçmayacağını tahmin etmeliydim.

Homurdandım: “Elbette hayır.” Sonra, “Bir şey olduğunu nereden çıkardın?” diye sordum.

“Suçlu gibisin.”

Gücenmiş gibi bir ses çıkararak, “Ah?” dedim. “Neden suçluymuşum acaba?”

“Biraz daha konuşursan, çözerim. Boşuna otuz senemi sorgulama becerilerimi geliştirerek geçirmedim.”

Ardından uzun bir duraksama oldu. Sonra ben, “Bir şey olsaydı, sence gidip düzeltmem gerekir miydi?”

Carmina sorumu tartar gibiydi. “Bence hayır.”

“Ama sen Chet’ten haz etmiyorsun,” diye itiraz ettim. “Elbette böyle diyeceksin. Onu bir daha hiç görmesem hoşuna gider. Kişisel önyargıları bir kenara bırakırsak, yapılması gereken doğru şey ne?”

“Chet’le bir *sorunum* yok. Bunu sen yakıştırıyorsun. Ben senin Thunder Basin’i, daha iyi bir yere uzanan yolunda kısa bir mola alanı olarak gördüğünü düşünüyorum. Ve bence Chet kalıcılık istiyor. Yelkeni rüzgâr alma umudu olmayan bir ilişkiyi teşvik etmek bana yanlış geliyor.”

“Belki de haklısın,” dedim usulca. Carmina saçmalıkların arkasındaki gerçeği görebilme konusunda esrarengiz bir beceriye sahipti.

“Ya diğer çocuk?” Gözlerini tam karşıya dikmişti ama sesinde keskin zekâ ve kurnazlık hissi uyandıran bir tını vardı. “Dosyayı okudum. Philadelphia’da genç bir adam olduğunu biliyorum.”

Carmina’nın açıksözlülüğüyle nasıl baş edeceğimi bilemeyerek, “Reed,” dedim. Bunu konuşmamıza izin var mıydı? Her zaman, Carmina’nın yanındayken bile yeni kimliğimin hikâyesine bağlı kalmam emredilmişti. Kuralları neden çiğniyordu ki?

“Belki de Chet’in onu unutmana yardım edeceğini umuyorsundur,” dedi sakın bir sesle.

“Hayır,” dedim hemen. Carmina bunu bana yakıştırabiliyor muydu? Chet’i o şekilde kullanmazdım... değil mi? Kullanıyor

olsam, itiraf eder miydim? Her şey neden bu kadar karmaşık olmak zorundaydı ki?

“Chet’in kusurları var ama o iyi, çalışkan ve düzgün bir oğlandır.”

“Bunu bana neden söylüyorsun?”

“Onunla sorunumun olmadığını söylediğimde bana inanman için.”

İçim suçlulukla doldu. “Onu inciteceğimi düşünüyorsun.”

“Chet annesiyle babasının ölümünden sonra zor bir sene geçirdi. Onunla yakınlaşmanın sonu sadece kalp kırıklığı olacaktır. Onun için olduğu kadar, senin için de. Buradan ağustosta gideceksin ve bir kez daha vedalaşmak zorunda kalacaksın. İlk seferi kolay mıydı? Hiç sanmıyorum. Chet iki sene daha burada kalıp kardeşini büyütmek zorunda. Ben mutlu bir son görmüyorum, Stella ve gerçek bu. Birbirinizi inciteceğinizi düşünüyorum.”

“Bir anda neden Chet’in duygularını önemsemeye başladın?” Kafa tutmuyordum, gerçekten öğrenmek istiyordum.

“Belki de onu kontrolünün dışında kalan şeyler için suçlamışımıdır.”

“Anlamıyorum.”

“Babasını tanırdım. Chet pek çok yönden ona benziyor. İki farklı insan olduklarını hatırlamak zor olabiliyor.”

“Bay Falconer’dan hoşlanmaz mıydın?”

“Ah, pek öyle denemez,” dedi ve sıkıntılı bir şekilde iç çekti. “Ama o artık yok. Ne önemi var ki?” Bakışları dalgın, gözleri kederliydi.

“Gerçekten bir şeyleri bitirmemin en doğrusu olacağınımı düşünüyor musun?”

“Evet.”

Sessizleştım. Bunu yapabileceğımden emin değıldım. Chet, Thunder Basin’deki tek arkadaşımıdı. Onsuz yaz bitmek bilmeyen

bir işkenceye dönüşürdü. Takılacak kimsem ya da saçma sapan şakalar olmayacaktı. Bir anlamı olmayacağından softbol maçları da olmayacaktı. Chet'ten uzak duracaksam, bunu doğru düzgün yapmalıydım. Bana o sıcacık mavi gözlerle dünyada ondan ve benden başka kimse yokmuş gibi bakışını özlerdim. Birlikte yürürken uzun adımlarına yetişmeye çabalamamı. Hatta o aptal kovboy şapkasını bile özlerdim. Ama onu incitmek istemiyordum.

Bu her şeyin üstündeydi.

19

“STELLA, SENİNLE KONUŞABİLİR MİYİM? BAŞ BAŞA?”

Dixie Jo kafasını ofisinden dışarı uzatıp beni içeri çağırdığında önlüğümü bağlıyordum. Saldırıdan sonra işteki ilk günümdü ve kaygılı yüzüne baktığım anda meselenin ne olduğunu anladım. Öfkemi yatıştırmaya çalıştım. Ben *iyiydim*. Kimse bana inanmıyor gibiydi ama iyiydim. Carmina'yı işe dönmeme izin vermeye ikna etmek için çok dil dökmüştüm. Bana göre bundan sonrası çocuk oynucağıydı. Dixie Jo'ya endişelenmesini gerektiren bir şey olmadığını gösterecektim.

Kapıyı arkamızdan kapatırken, “Nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

“Benim için endişelendiğini biliyorum ama ben buna hazırım.” Kocaman bir gülümseme takındım. “Bana güven, Carmina'nın evinde oturup şeftali kâsesindeki meyve sineklerini saymaya beş basar.”

“Doktorun sana işe gelmen için izin verdiğini biliyorum,” dedi hoşnut bir sesle. Ama ikna olmadığı her halinden belliydi.

Kollarımı havaya kaldırıp geri indirdim. “Gıcır gıcır oldum.”

“Korkman çok normal, Stella. Daha fazla zaman istemen de son derece normal. Inny ve Deirdre senin vardiyalarını idare ediyorlar, bu yüzden bizim için endişelenme. İstedğin kadar dinlen, çok ciddiylim.”

“Teklifin için sağ ol. Ama ben iyiyim. Gerçekten.”

“En azından birimiz iyiyiz,” diyerek sıkıntıyla iç geçirdi. O anda gözlerinin ne kadar yorgun ve kaygılı baktığını fark ettim. “Sen saldırıya uğradığından beri, huzurlu tek bir gece geçirmedi. Kendime sürekli bunun nasıl olabildiğini soruyorum. Sundown bir aile mekânıdır. Sadece müşterileri kastetmiyorum; personel de öyle. Birbirimizi kollarız. Birinin içeri girip bizden birine saldırabilmesi fikri...” Şaşkın ve endişeli bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Akıl almaz. Düşünülemez bile. Üzgünüm, çok üzgünüm.”

Bana kollarını açtı ve kucaklanmaya alışık olmamama rağmen, bana sarılmasına izin verdim. Dixie Jo’nun Trigger’ın bana yaptıklarından ötürü suçlu hissetmesini istemiyordum. Ona engel olamazdı. Kapıları kilitlemiyordu çünkü burası bir aile mekânıydı ve biz birbirimize güveniyorduk. Burada güvende hissediyorduk. Ve Trigger bundan istifade etmişti.

Biraz geri çekilip beni bir kol boyu mesafede tuttu. “Bu yaşlı kadından sana bir tavsiye. Bazen buranın iyileşmesi,” parmağını başına, kulağının hemen üstüne koydu, “buradan biraz daha fazla zaman alır.” Aynı parmağı kalbine götürdü. “Gözlerimin içine bak ve bana burada olmaya gerçekten hazır olduğunu söyle.”

Gözlerinin ta içine baktım. Buna ihtiyacım vardı. Trigger’a korkup sinmeyeceğime dair açık bir mesaj vermeliydim. “Başka hiçbir yerde olmak istemem.”

Hâlâ tam anlamıyla ikna olmamıştı ama beni omuzlarımdan tutup kapıya çevirdi. “O zaman git, canlarına oku.”

Bütün gece durmadan çalıştım ve yiyecek tepsilerini sokağa taşıyıp arkamda mutlu müşteriler bıraktım. Gülümsememin yemeğinin en güzel kısmı olduğunu söyleyen turuncu pantolon askısı takan, yaşlıca ve tatlı bir adamdan beş dolar bahşiş kaptım. Gülümsemek iyi geliyordu; bol bol gülümsedim. Trigger'ın içimde ve dışımda kalıcı bir yara izi bırakmadığını duymasını istiyordum. Beni yıkmayı umduysa, başaramamıştı. Zihnimde bir skor tahtası çizdim. Stella bir, Trigger sıfır.

Aynen öyle, seni pislik. Ben galip geldim.

Gecenin sonunda Deirdre erken çıkarak restoranı kapama işini bize bıraktı. Deirdre hem kıdemli hem iki çocuk annesi olduğundan, bunun benim için sakıncası yoktu. Inny'yle birlikte mutfağı temizledik ve sabah ekibi için düzenledik. Tuz ve karabi-berlikleri doldurduk, ketçap şişelerini silip yerleri süpürdük. Inny makinede kalan dondurmayı boşaltıp bize kirazlı içecek hazırladı. Yeni temizlediğimiz yerlere döküp saçmak istemediğimiz için, içeceklerimizi alıp arka taraftaki basamaklara oturduk.

“Sana elini süren geri zekâlıya,” dedi Inny içeceğini şerefe kaldırırken. “Taşakları çürüyüp düşsün ve akbabalara yem olsun.”

“Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle.” Bardağımı onunkine vurdum ve pipetimden uzun bir yudum çektim. “Şu senin bebek bu akşam nasıl?”

“Hâlâ tekmeliyor.”

Acaba Inny bebeğin ölmesini hiç dilemiş miydi? Kimse ölü bir bebek doğurmak istemezdi ama kimse on altı yaşında hamile olmak da istemezdi.

Burnumu soktuğumu düşünmediğini umarak, “Bebeğin babasının sana yardım edeceğini düşünüyor musun?” diye sordum. Adımlarımı dikkatli atmalıydım; Dixie Jo'nun tembihlediği gibi acımaya izin yoktu.

“Evet,” diye yanıtladı. “Parasal açıdan yardım edecek. Bunu açıkça belirtti. Tedarikçi olarak rolünü çok ciddiye alıyor. Ve doğumda da olacak.” Kendinden emin görünüyordu ama belki de on altı yaşında bebek sahibi olmayı daha az korkutucu kılmak için kendine yalanlar söylüyordu.

Hiç konuşmadan dondurmali içeceklerimizden birer firt çektik.

“Bana kimin saldırdığını sanırım biliyorum,” dedim biraz sonra. “Polise şüphemi anlattım ama bildiğim kadarıyla kimseyi tutuklamadılar.”

Inny bana kocaman açılmış gözlerle baktı. “Kim olduğunu nereden biliyorsun? Yüzünü görmemişsin diye duydum.”

“Bana saldırdığı zaman bacağına tekme attım. Sert bir tekme. Ve depodan çıkarken basamakları topallayarak çıktığını duydum.”

“Yani hasarlı bir bacak arıyoruz.”

Sıradaki cümlemin arkadaşlığımızı mahvetmeyeceğini umarak derin bir nefes aldım. Inny’yi seviyor ve arkasını kolluyordum. Ama ona çok gerekli olan bir bakış açısını da sunmak istiyordum. Bu ona duymak istemeyeceği bir şeyi söylemek anlamına gelse bile.

“Sanırım beni döven Trigger.”

Inny bunu düşündü. İçecek bardağını yere bıraktı, kollarını dizlerine yaslayıp başını öne arkaya salladı. Neyse ki savunmaya geçmemiş ya da kendimce sonuçlara vardığım için bana bağırma-mıştı. “Şey, inanırım.”

Temkinli bir tavırla, “Bebeğin babası Trigger, değil mi?” diye sordum.

Sorum, Inny’yi daldığı düşüncelerden sıçrattı. Yüzü şaşkınlıkla çarpıldı. “Ne? Ciddi misin? Bunu cidden sordun mu? Şimdi, Trigger McClure gibi mide bulandıran bir hayvanı, genetik malzemesini gen havuzuna katmasına neden isteyerek teşvik edeyim ki? Bunu

bir kez daha ima edersen kolunu ve işimi sağlama almak için burnunu kırarım.”

“Yani... baba o değil.”

“Hayır.” Inny dişlerini hırlayan bir köpek gibi göstererek, “Sanırım kusacağım,” dedi.

“Ama hep seni soruyor,” diye itiraz ettim. “Ve büyüklerden birinde oynamak için kasabadan ayrılabilceğini söylediğim zaman, hüzünlenir gibi oldun.”

“Kıskandım belki ama hüzünlenmedim. İnan bana kimse o tüylü kığın kasabadan gitmesini benden daha çok isteyemez. Onun gibi bir pisliğin çıkış biletinin olması bana haksızlık gibi geliyor, hepsi bu. İşe yaramıyorsa, karma ne diye var ki?”

“Yani Trigger kesinlikle bebeğin babası değil,” diye son bir kez onaylattım.

“Bunu bir daha sorarsan kolunu kıracağımı söylemiştim,” dedi tehditkâr bir sesle.

“O zaman baba kim?”

Bana hafiyelik girişimlerimin vakit kaybı olduğunu söyleyen bir bakış attı. “Kim olduğunu öğrenirlerse, annemle babam onu öldürür. Tabii önce kendi ailesi öldürmezse.”

“Bunun beni deli edeceğini biliyorsun, değil mi?”

Bir kahkaha attı. “Başından heri en büyük planım buydu: Bebek doğduktan sonra kafayı tek başıma yememek için sana da keçileri kaçtırtmak.”

İçeceklerimize döndük. Sersemlemiştim. Inny ve Trigger’dan o kadar emindim ki. Ve dürüst olmam gerekirse yanıldığıma hiç bu kadar memnun olmamıştım. Durduğum yerden Inny’nin geleceği bir anda çok daha parlak görünmeye başlamıştı. Baba her kimse, Trigger kadar kötü olamazdı.

Bu noktada söyleyebileceğim hiçbir şeyin Inny'yi gücendiremeyeceğini düşünerek, "Bana Eduardo, Trigger'a yardım etmiş gibi geliyor," dedim. "Onu içeri almış ve bana onun beni orada beklediğini bile bile depoya inmemi söylemiş olabilir."

Inny şüpheli bir ifadeyle baktı. "Eduardo'yu yıllardır tanırım. Kötü biri değildir."

"Saldırıya uğramamdan hemen önce, benden peçete almak için depoya inmemi istedi."

Inny'nin kaşları iyice çatıldı. "Bunu neden yapsın ki?"

"Deirdre'nin ondan peçetelikleri doldurmasını istediğini söyledi."

"O gece Deirdre'nin peçeteliklerini ben doldurdum." Inny pipetini içeceğinin içinde çevirerek bu ihtimali düşünmeye başladı. "Lanet olsun. Eduardo'yu severim. Dixie Jo'ya söyledin mi?"

"Hayır. Önce emin olmak istiyorum. Eduardo'yu ben de seviyorum. Trigger'ın canımı yakmasına yardım edeceğine inanmak istemiyorum."

"Eduardo ve Trigger arkadaş değiller, aynı ortamlarda takılmazlar. Bu işte birlikte olmaları için bir neden göremiyorum."

"Belki de yanıliyorumdur." Öyle olduğunu umuyordum. Ama o akşamla ilgili mantıklı gelmeyen kısımları görmezden gelemezdim.

"Öğrenmenin tek bir yolu var. Eduardo'ya sormak. Onu hazırlıksız yakalayalım ki sana dümen çevirecek fırsatı olmasın. Dürüst bir çocuktur. İşin içinde olup olmadığını hemen anlarsın."

"Yanıliyorsam benimle bir daha asla konuşmaz."

"Ama haklıysan, sonucuna katlanmalı. Söylesene, kızların canına okunmasına izin veren bir adamla aynı gece vardiyasında çalışmak ister misin? Ben kesinlikle istemem." Inny ayağa kalkarken beni de yanında çekti. "Haydi. İşimizi bitirelim. Sonra seni bir partiye götüreceğim."

Neşelendim. “Kimin partisi?”

“Bizim. Sana istediğin kadar içebileceğinden bahsetmiş miydin?” Şiş karnını ovaladı. “Kendine bir özel şoför buldun.”

Ben Carmina’nın kamyonetini kullanırken, Inny de hemen arkamdaydı. İşe bisikletle gidecek kadar güçlü hissetmeme rağmen, Carmina kamyonetini almamda ısrar etmişti. Kamyonetini asla alamayacağımı söylediğini hatırlatınca, pek memnun olmadı. Ne diyebilirdim ki? Gıcıklık yapma fırsatını kaçırarak biri değildim.

Inny ve ben nehri takip ederek kasabanın güneyine ilerledik. Evler seyrekleşti ve ay bulutların arkasına saklanarak sokakları karanlığa gömdü. Saptığımız çakıl taşlı yolda, farların ışığında havalanan tozlar yerden yükselen ruhları anımsatıyordu. Ensemdeki tüyleri diken diken etmediğini söylersem yalan söylemiş olurdum. Philly’de bu kadar ıssız ya da bu kadar boğucu, kasvetli bir yer bulamazsınız. Bir korku filmi yaratığının her an yola fırlamasını bekleyerek direksiyonu sımsıkı tuttum. Sonunda ileride bir evin ışıklarını görünce omuzlarım biraz gevşedi.

Kamyonet ve arabalar Craftsman yapı malzemeleri tarzı evin önündeki araziye rastgele park edilmişti. Arabadan inerken, arkamızın ne kadar karanlık olduğunu hayretle fark ettim. Ve gökteki yıldızların nasıl ışıl ışıl parladığını. Işık saçan, cilalı mücevherler gibi parıldıyorlardı. Bütün hayatını şehir ışıklarının birkaç kilometre ötesindeki banliyölerde geçirmiş biri olarak gökyüzünün böyle simsiyah olabileceğini hiç hayal etmemiştim. Bu kadar siyah ya da bu kadar uçsuz bucaksız.

Inny evi pas geçip ark tarafında kalan iki katlı beyaz ambara yöneldi. Açık kapılardan dışarı ışık vuruyordu ve her yerde insanlar vardı.

Demek Thunder Basin’in gece hayatı böyleydi.

Ambar talaş ve taze saman kokuyordu; hiç kötü bir koku değildi. Ambarın uzak ucunda atların bölmeleri ve sol tarafımda bir traktör vardı. Bir merdivenle tırmanılan çatı arasına düzgün saman balyaları depolanmıştı. Birkaç çiftin yukarıda sere serpe öpüşüp koklaştığını gördüm. Bazı klişelerin asla ölmeyeceğini düşünüp gülümsedim.

Birlikte kalabalığı yarararak ilerlerken, Inny birkaç kişiyi başıyla selamladı ama konuşmak için durmadı. Hızını kesmeden ambarın ortasındaki bira kasasının yanına istiflenmiş bardaklardan birini aldı ve musluğa yöneldi. Kendini göreve atayan bir şoförüm vardı ama dürüst olmak gerekirse içkiyle aram yoktu. Reed’le partilere gittiğimiz zaman, o kendini bir birayla sınırlandırır ve bir saat boyunca o birayla oyalanırdı. Muhakeme becerisinin körelmesinden hoşlanmazdı, bense tadını sevmezdim. Tabii bir de içime işlemiş anneme benzeme korkum vardı; sonuçta daha sert uyuşturuculara geçişinden, boşanma sürecinde aşırı alkol tüketimi sorumlu tutulabilirdi. Bu yüzden ben de Inny’ye ayak uydurdum ve kendime bir bardak su doldurdum.

“İşemem gerek,” dedi.

“Sundown’dan çıkmadan önce gitmiştin.”

“Hamile kal da gör. Mesanemin üstünde iki kiloluk bir bebek oturuyor.”

“Bu kadarını bilmeme gerek yoktu.”

“Arkasında çömelecek bir ağaç bulsam iyi olur. Yoksa bu kadarını da bilmene gerek olmadığını mı söyleyeceksin?”

Inny’nin geri dönmesini beklerken bir tur atmaya karar verdim. Belki softbol takımımından birilerini görürdüm. Tanıdık bir yüz aramaya başladım ve bir anda buldum. Tam karşımda duruyordu. O da beni aynı anda görmüş ve mavi gözlerini benimkilere kilitlemişti.

Ellerimi pantolonumun arka ceplerine sokarak rahat ve sakin görünmeye çalışıp topuklarımın üstünde sallanmaya başladım ama aslında ne yapmam gerektiğini belirlemeye çalışıyordum. Bu an geldiğinde söyleyeceklerimi kaç kez prova etmiştim ve işte gelmişti ve düşüncelerim darmadağınktı. Tek düşünebildiğim, vücudunun o soluk tişörtü ne çok öne çıkardığıydı. Kovboy şapkasından kurtulmuştu ve dağınık saçları seksi bir düşüşle gözlerine iniyordu. Sonra kendime o vücudu ve o gözleri düşünmemem gerektiğini hatırlattım. Arkadaşlar arkadaşları hakkında bu tür şeyler düşünmezdi.

“Selam,” dedim samimi arkadaşların yapacağı gibi neşeyle gülümseyerek. “Bana mı öyle geliyor, yoksa benden kaçıyor musun?” Chet’e takıldığımı ve öpüşmeden sonra ilk resmi karşılaşmamızı olabildiğince hafife alarak ikimizi de tuhaf ve küçültücü bir durumdan sakınmaktan yana olduğumu göstermek için güldüm.

“Daha iyi görünüyorsun,” dedi kibar ve duygusuz bir ifadeyle. Gözlerini benden özenle kaçırıyordu. “Kesikler ve ezikler iyileşiyor.”

“Evet ve bu berbat bir şey. Yakında özel ilgiyi kaybedeceğimden korkuyorum. Bu akşam işteki ilk akşamımdı ve müşteriler arabaya teslim kapısının dışında siparişlerini kırılğan ve yaralı ellerimden almak için hazır bekliyordu. Bunu özleyeceğim.” Şaka yapıyordum ama Chet gülmedi. Benim aksime o henüz saldırı hakkında espri yapabileceği bir noktaya ulaşmamıştı. Bu, midemin tuhaf bir şekilde kasılmasına neden oldu.

“Daha iyi hissettiğini duyduğuma sevindim.”

Konuşmamızın resmi ve yapmacık hissinden nefret ederek, “Evet,” diye tekrarlardım. Neden bu şekilde davrandığını biliyordum ama onunla konuşmanın çok kolay olduğu zamanları özliyordum. Belki konuşmayı sürdürürsem onu neşelendirebilirdim. “Söylesene, burada ne arıyorsun?”

“Dusty’ye göz kulak oluyorum. Ve sen sormadan ben söyleyeyim, kendimi aptal gibi hissediyorum. Geçen yıl mezun oldum ve bir lise partisindeyim.” Parmaklarının üstünde yükselip kalabalığı taradı. Kovboy şapkasını çıkarmıştı ama çizmeler duruyordu. İşin tuhaf yanı çizmeler her geçen gün biraz daha fazla hoşuma gider olmuştu. Chet’e yakışıyorlardı. Dayanıklı, sert ve ona uygun. Bunu fark etmemin neden bu kadar zaman aldığını merak ettim.

“Onu bu kadar önemsemen çok hoş ama o artık bir çocuk değil ve ne yapsan almayı planladığı kötü kararlara mani olamazsın. Sen sadece tanıklık edebilirsin.”

Şimdi bana şaşkınlık ve belki de biraz öfkeyle bakıyordu. Gözlerinde bir ışık yandı ama onu yargılamadığımı sadece durumu daha net görmesini sağlamaya çalıştığımı anlayınca, ışık kayboldu.

Duruşu gevşedi. “Ya sen?”

“Neden mi buradayım? Ah, beni gelmeye Inny ikna etti.”

“Inny nerede?”

“Söyledim ama o kadarını bilmene gerek yok. Yürümek ister misin?” dedim. “Nehir kıyısında? Görebileceğimize söz veremem, kırsal arazinin geceleri gerçekten karardığını söylemiş miydin?” Chet’in gülümsemesini bekledim ama gülümsemeyince gırtlığımı temizledim. “Şaka bir yana, söylemek istediğim birkaç şey var. Öncelikle geçen gün ördek göletinin orada duygularına düşüncesiz şekilde yaklaştığım için özür dilemek istiyorum.”

Chet beni şeffaf olduğum duygusunu uyandıran berrak gözleriyle süzdü. Onun içimi, benim onun içini okuduğumdan daha iyi okuyabilmesi fikrinden hoşlanmıyordum. Şu anda onu okumak imkânsızdı. Kendini benden korumak için bir kalkanın arkasına saklanmış gibiydi ve bu, içimi acıtıyordu. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Stella.”

Bozulduğumu belli etmemeye çalıştım ama reddetmesi içimi acıtmıştı. Özür dilememe bile izin vermeyecek kadar mı öfkeliydi? Yazın geri kalan kısmını, Chet'in bana kızgın olduğu düşüncesiyle geçirdiğimi hayal edemiyordum. Ya ağustos sonunda barışmadan buradan gidersem? Bu düşünce içimde panik baloncuklarının kabarmasına neden oldu. Birbirimize sözlediğimiz son şeylerin öfkeli sözcükler olmasına dayanamazdım.

"Dinle," dedim biraz pişmanlıkla. "Üzgünüm. Ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. Seni cesaretlendirmek istemezdim. Ben gerçekten arkadaş olduğumuzu sanıyordum; sadece arkadaş. O öpücüğü beklemiyordum. Ama oldu ve elimde olsaydı... geri alırdım."

Bütün bedeni taş kesildi. Yanlış bir şey söylemiştim.

"Lütfen, biraz yürüyebilir miyiz?" Sesim telaşlı çıkmıştı. Koluna uzandım ve elimin altında kasıldığını hissettim. Neyim vardı benim? Bu gürültüde düşünemiyordum. Thunder Basın ya da içindeki herhangi bir kişiye alışmayacağıma yemin etmiştim ama Chet bir şekilde içime işlemişti. Şansımı kaybetmeden, durumu düzeltmeliydim. Kötü ayrıldığımızı bilerek yaşayamazdım.

"Dusty'ye göz kulak olmam gerek."

"Hayır cevabını kabul etmeyeceğimi biliyorsun." Kolunu yavaşça çektim. Daha da çaresiz bir sesle, "Lütfen?" diye ekledim.

Gözlerimin içine baktı. Bakışları duygusuz ve mesafeliydi. "Yürüyüşe çıkmak istemiyorum çünkü bence bu erkek arkadaşına haksızlık olur. Geçen hafta o bankta niyetimi açıkça belli ettim. Ben arkadaştan fazlası olmak istiyorum. Yakınındayken bunu istemekten vazgeçebileceğimi sanmıyorum. Dürüst olmam gerekirse, senden çok hoşlanıyorum, Stella. Bilseydim, öyle davranmazdım. Daha fazlası için üstelemezdim. Arkadaşın olabilmeyi isterdim ama kendime bunun bana yetebileceği konusunda güvenmiyorum."

Sanırım aramıza biraz mesafe koymam en doğrusu olur.” Nefesini bıraktı. “Ve karşılığında senden de aynısını rica ediyorum.”

Ona bakarken, gırtlığının tıklandığını hissettim. Bu gerçek olamazdı. Haftalardır ailem ve arkadaşlarımdan mahrum bir şekilde Thunder Basin’de yaşarken sonunda önemseyeceğim biriyle karşılaşmıştım ve onu kaybediyordum. Ellerimin arasından kaydığını hissediyordum. Keskin bir korkunun içime saplandığını hissettim. Dünya kontrolüm dışında fırıl fırıl dönüyor gibiydi. Kendime bir daha asla böyle çaresiz, bağımlı ve muhtaç hissetmeyeceğime söz vermiştim. Chet’in karşısında kalkanımı indirmiştim. Ben farkına bile varmadan olmuştu. Onu içeri almıştım ve şimdi hatamın bedelini ödüyordum. Reed haklıydı, önemsemek zayıflıktı. Önemseydiğiniz zaman yükünüz artıyordu. Kaybedecek şeyleriniz oluyordu.

Gözlerim nemlenmişti; yanaklarımdan aşağı sıcak gözyaşlarının süzüldüğünü fark edince şaşırdım. Yanaklarımı düşünmeden silerken, “Anlıyorum,” dedim. “Sen Inny’yi eve bırakır mısın? Ben gitmeliyim.”

Başım dönerek ve yönümü bulmakta zorlanarak kalabalığın arasından ilerlerdim. Chet bana seslenmiş gibi geldi ama emin olamadım. Başımın içi bir arı kovanına dönmüştü sanki. Temiz havaya ihtiyacım vardı. Oradan hemen uzaklaşmalıyım.

Kendimi ambardan dışarı atıp Carmina’nın kamyonetine koştum.

Çiftlik evine varana kadar kendimi tutmayı başardım. Ama ön kapıdan içeri girdiğim anda dudağım titremeye başladı ve tuttuğum gözyaşları bir anda boşaldı. Carmina gelip beni bulmadan üst kata koştum. Beni bu haldeyken görmesini istemiyordum. Kendimi odama kapayıp yatağıma kıvrıldım.

Yüzümü yastığa gömdüm ve içimden geldiği gibi ağladım.

20

SANDALYEMİN ARKASINA YASLANDIM VE SIKINTIYLA

iç geçirdim. Kütüphanedeydim ve Reed'den hâlâ tek bir e-posta yoktu. Bir şey olmuştu. Artık emindim. Sessizliğini makul gösterecek yüzlerce bahane uydurabilirdim ama için için bir sorun olduğunu biliyordum. Midemin bulantısını engellemeye çalıştım ama nasıl engelleyebilirdim ki? Erkek arkadaşım acımasız bir suçlu tarafından aranılıyordu (daha doğrusu *avlanıyordu* ve hepsi annemin suçuydu) ve bir anda ortadan kaybolmuştu. Noktaları birleştirip dehşet verici bir sonuca ulaşmamak çok zordu.

Kendi kurallarımdan birini çiğneyip düşüncelerimin kısa bir süreliğine anneme kaymasına izin verdim. Onu düşünmek beni her zaman öfkeliendirmiş ve yormuştu; zihnimi ona bu yüzden kapatıyordum. İster sağlıksız deyin, ister inkâr ettiğimi söyleyin ama şu ana kadar başarılı bir savunma mekanizması olmuştu. Onu bir an ile düşünmeden günler, hatta haftalar geçirebilirdim. Böyle

daha mutluydum. Ve şimdi, sonunun çok parlak olmayacağını bildiğim bir şey yapıyordum.

Annem güvende miydi?

Neredeyse refleks sonucu, onu zehirli bir kimyasalmış gibi zihnimden dışarı fırlattım. Güvende olup olmaması kimin umurundaydı ki? Bu işi başımıza o açmıştı. Eylemlerin sonuçları vardı; küçükken bunu beynime o kazınamış mıydı? Tehlikedeyse bile, kendi ettiğini buluyordu.

Nefesimin hızlandığını duyabiliyordum; yavaşlatmak için kendimi zorladım. Vücudumdaki bütün sıcaklık yatışana ve kontrolü yeniden ele geçirene kadar kütüphane sandalyesinden kalkmadım. Annemin güvenliği benim sorunum değildi. O bana açıkça aldırmazken, ben onu neden umursayacaktım ki?

Düşüncelerimi yeniden odaklayabilmek için Reed'in yanımda getirdiğim mektuplarından birini çıkardım. Yıpranmış kâğıdı düzelttim. Elyazısının tanıdık görüntüsü beni biraz olsun yatıştırdı.

ESTELLA,

BAZEN SÖYLEMEK İSTEDİKLERİMİ GERÇEKTEN DÜŞÜNECEK ZAMANIM OLDUĞUNDA DUYGULARIMI MEKTUPLA DAHA İYİ İFADE EDİYORMUŞUM GİBİ HİSSEDİYORUM. İŞTE BU YÜZDEN YAZIYORUM. ÖNCELİKLE BAŞTA ÇENEMİ KAPALI TUTMAYI DÜŞÜNDÜĞÜMÜ (BURADA SÖYLEDİKLERİMİN SENİN DÜN GECE ANNEN HAKKINDA ANLATTIKLARINI GÖLGEDE BIRAKMASINI İSTEMİYORUM), AMA SONUNDA YALNIZ OLMADIĞINI BİLMENİN ÖNEMLİ OLDUĞUNA KARAR VERDİĞİMİ BİLMENİ İSTERİM. BENİM ANNEM DE BAĞIMLI FİBROMİYALJİ DENEN BİR RAHATSIZLIĞI OLDUĞUNU BİLİYORSUN AMA BUNUN SÜREKLİ OLARAK CİDDİ BİR KAS AĞRISI VE YORGUNLUK ÇEKMESİ ANLAMINA GELDİĞİNİ BİLİYOR MUYDUN? DOK-

TORU AĞRISINI KONTROL ALTINDA TUTMAK İÇİN ONA OXYCONTIN ADINDA NARKOTİK BİR İLAÇ VERDİ. ANNEMİN ON İKİ SAATTE BİR HAP ALMASI GEREKİYOR AMA ONU İKİ HAPI TOZ HALİNE GETİRİP BİR SEFERDE YUTARKEN GÖRDÜĞÜM OLDU. BÖYLECE BÜTÜN İLAÇ KANINA AYNI ANDA KARIŞIYOR VE ANNEM KAFAYI BULUYOR. EN BAŞINDAN BERİ İLACA BAĞIMLI BAĞIMLILIĞINI ARKADAŞLARINDAN, KOMŞULARDAN, HATTA DOKTORUNDAN SAKLIYOR. BABAM ANNEMİN SORUNUNDAN HABERDAR AMA BİLMİYORMUŞ GİBİ DAVRANIYOR. HER AY YENİ BİR REÇETE İÇİN ONU DOKTORA GÖTÜRÜYOR. ÇÜNKÜ ÜSTÜNÜ BİR YARA BANDIYLA KAPAMAK, YARAYI İYİCE AÇIP TEMİZLEMekten DAHA KOLAY.

SADECE BİLMENİ İSTEDİM. BENİM İÇİN ÜZÜL DİYE DEĞİL. YALNIZ OLMADIĞINI BİL DİYE.

KONUŞMAK İSTERSEN, ARA.

REED

Yirmi dakika sonra Carmina'nın garaj yoluna girdim. Ambar kapıları ardına kadar açıktı ve bütün dikkatini önündeki işe veren Carmina kaşları çatık bir halde bir tezgâhın üstüne eğilmişti. Kamyonetin sesini duyunca kafasını kaldırıp el salladı.

Ne yaptığına yakından bakmak için içeri girerken, "Orada ne yapıyorsun?" diye sordum. Tezgâhın üstü kırmızı ve kahverengi ağırlıklı olmak üzere rengârenk boya lekeleriyle kaplı teneke kutularla doluydu ve rafa küçük kavanozlarda cilalar, balmumları ve bitki boyaları sıralanmıştı. Carmina'nın elinde parlak renkli bir çift kovboy çizmesi vardı. Çizmeleri sert bir fırçayla fırçalayarak deriyi parlatıyordu.

"Bugün sen Thunder Basine'ne geleli bir ay oldu," diye yanıtladı.

Kafamdan bir hesap yaptım ve haklı olduğunu fark edip şaşırdım. İlk birkaç hafta boyunca günleri büyük bir ciddiyetle saymış, doğum gününe kadar olan günleri işaretlemiştim ama son zamanlarda sıcak yaz günleri birbirine karışmaya başlamıştı.

“Kutlamamız gerektiğine karar verdim,” diye devam etti Carmina. “İkimiz için şık bir yemek. Ve bir de sana bir armağanım var.” Başıyla çizmeleri işaret etti. “Beğenmezsen giymek zorunda değilsin. Her durumda bu yaz için, buraya özgü bir şeyinin olması hoşuna gider diye düşündüm. Senin genele uyacak biri olmadığını biliyorum ama buranın insanları bunlardan giyiyor.”

Çizmeleri ondan büyük bir dikkatle aldım. Elimi yumuşak, çok yumuşak derinin üstünde dolaştırdım. Çikolata rengi derinin üstüne parlak turkuvaz ve tozpembe çiçekler işlenmişti. Çizmeler yeni değildi. Çizgiler ve kırışıklıklar cilalı yüzeyde yıpranmış oyuklar oluşturmuştu. Her çizgi ayrı bir hikâye anlatır gibiydi. Bu çizmelerin nerelere seyahat ettiğini merak ettim. Neler gördüklerini.

“Her çifte yeni bir astar koyarım,” dedi Carmina. “Bu yüzden daha önceki sahibinin ayaklarının nerelere bastığı konusunda endişelenmene gerek yok.”

“Çok güzeller,” diye mırıldandım. Ve ciddiydim. Çizmelerde şöyle bir doğrulup daha dikkatli bakmanıza neden olan seçkin ve özel bir şey vardı. Gün boyu Main Line’ın ikinci el dükkânlarını arşınladıktan sonra kuytu bir köşede bulduğunuz nadide bir hazine gibiydi. “Neyle giyeceğim?”

Carmina bir kahkaha attı. Keyiflendiği besbelliydi. “Neyle istersen. Kot pantolonlarla, elbiselerle. Kasabada senin çok sevdiğin şu kot şortların altına giyen kızlar gördüm.”

Bir an çizmeleri Tory’ye gösterebilmeyi istedim. Tory ikinci el eşyalara meraklıydı. Çok kıskandığını haykıracak ve Carmina’dan ona da bir çift yapmasını istemem için ısrar edecekti.

Ve o anda bir çizgiyi aştım. Geçmiş şu ana ait değildi. Neden bunu yapmaktan vazgeçmiyordum ki? Kusursuz bir anı mahvetmek zorunda mıydım?

Dikkatimi yeniden Carmina'ya çevirdim. "Bunu yapmayı nereden öğrendin?"

"Çizmeleri yenilemeyi mi? Yıllardır yapıyorum. Büyükbabam Papa-Dew ben küçükken öğretmişti. O iyi bir ayakkabı tamircisiydi. Tezgâhının başına oturup bütün ailenin çizmelerini tamir ederdik. Tabanlarını yeniler, cilalardık. Yenilerini almaktan kurtulurduk.

"Bir yıl, Papa-Dew'a çiçekli çizmeler istediğimi söyledim. Güldü ve çiçeklerin çizmelere yakışmayacağını söyledi. Ama elbette, Noel sabahı ağacın altında konçları deri çiçeklerle süslü, mavi bir çift çizme buldum."

"Ben büyükannemle büyükbabamı o kadar az gördüm ki," dedim, elimi ipeksi derinin üstünde dolaştırmaya devam ederek. "Babamın ailesi ben doğmadan ölmüş. Ve annem de kendi ailesiyle sürekli didişirdi. Onları görmememizin daha iyi olacağını söylerdi. Sıkıntıya değmezlermiş. Knoxville'de yaşıyorlar, biliyorsun. Evlerini hiç görmedim. Duyduğuma göre sekiz hektarlık bir alanda yaşıyorlarmış ve atları varmış. Annem beni oraya götürmeyi hep reddetti. Büyükannem ve büyükbabamı sadece Philadelphia'ya sayılı ziyaretleri sırasında gördüm. Annem bir otelde kalmalarını istediği için, onları mümkün olandan bile daha az görürdüm. Bir iki günün sonunda annem onları onu kontrol etmeye çalışmakla suçlardı ve büyük bir kavga kopardı. Kaçınılmaz olarak, ertesi sabah büyükannemle büyükbabamı sorduğum zaman annem bana bir işlerinin çıktığını ve Tennessee'ye erken dönmek zorunda kaldıklarını söylerdi.

“Çok üzüldüm, Stella.” Carmina elini koluma koydu ve bana acıma değil, hüznün dolu gözlerle baktı. Bana acımayacak kadar saygı duymasının anlamı çok büyüktü.

Carmina’nın önünde hıçkırıklara boğulmak istemiyordum. Tek nedeni onun duygusallaşmayacağına güvenmemem değildi; kendime de güvenmiyordum. Yine sürekli acı çeken o zavallı kızcağız olmak istemiyordum. Beni acınacak birine dönüştürmesi olası tek insan Carmina değildi; dikkatli davranmazsam bunu kendim de yapabilirdim.

“Gidip duş alayım ve yemek için hazırlanayım,” dedim.

Elini kolumdan çekmedi. Ondan ayrılınca kendime gelirim sandım ama elini çektiği anda içimi tuhaf bir boşluk hissi kapladı.

Eve kendimi yalnız hissederek ve yakıcı yaz güneşine rağmen üşüyerek yürüdüm.

Akşam yemeğinde sarı yazlık bir elbise ve çizmeleri giydim. Thunder Basin için şık sayılabilecek bir mekân olan Dirk’ün Yeri’ne gittik. Sebzeli burgerinizi aklınıza gelebilecek her tür garnitürle sipariş edebiliyordunuz: Gelenekselciler için domates, marul ve soğan; vejetaryenler için avokado, yonca tohumu ve mantar; İtalyan dokunuşunu tercih edenler için kızarmış salam ve *ricotta* peyniri. Hatta yüzde ellisi dana, yüzde ellisi koyun kıyma burgerleri bile vardı.

Philly’de olsak, kesinlikle vejetaryeni seçerdim. Thunder Basin alınmasın ama vejetaryende pek iyi değildiler. Diğer yandan et konusunda ustalıklarını konuşturuyorlardı. Sonuçta bir büyükbaş hayvan cennetindeydik. Bu mantıktan yola çıkarak, 50/50 burger ısmarladım.

Yemeğimizi bitirince Carmina, “Haydi, nehir kıyısında yürüyelim,” dedi. “Günün bu saatinde gölge ve huzurlu olur.”

Birkaç blok sonra, suyun kıyısına sık öbekler halinde kümelenmiş kavak ağaçlarının oluşturduğu sayvanda yürümeye başladık. Gölge enfesti, esinti akıntıyla yarışıyordu. Ellerini beceriksiz hareketlerle ceplerine sokarken Carmina'nın yüzü ciddileşti. Rahat görünmeye çalışarak, "Bugün Şerif Yardımcısı Price aradı," dedi.

Bu birkaç kelimeyle sanki kalbim durdu. Kendimi elbisemin kurdelesine yapışmış buldum. Ya da yapışmaya çalışırken demek daha doğru olur. Parmaklarım karıncalanmaya başlamıştı. Sıcağa rağmen, üşüdüğümü hissettim. Zihnimden bir anda pek çok farklı düşünce geçmeye başladı ve hiçbirini iyi sayılmazdı.

"Kötü haberleri yumuşatma konusunda hiç iyi değilimdir. Bu yüzden sana bunu dosdoğru söyleyeceğim. Reed Winslow kayıp."

"Nasıl?.." Başımı salladım. Nehir kıyısındaki yol bir daralıp bir genişlemeye başlamıştı sanki. Carmina'ya baktım. Onun yüzü de dalgalanır gibiydi. Elimin ayasını alnıma bastırarak dünyamın dönmesine son vermeye çalıştım. Bir yandan üşüyor, bir yandan soğuk ter döküyordum.

"Stella." Carmina'nın elimi tuttuğunu hissettim. Eli serin ve güçlüydü. Ona neredeyse istemdişi, sımsıkı yapıştım. Şu anda bana gerçek gelen tek şey oydu.

"Kayıp mı?"

"İki gün önce kaybolmuş. Birleşik Devletler federal polisi onu bulmak için yerel polisle işbirliği yapıyor."

"Danny Balandó?"

Carmina nefesini bırakırken başını hızla salladı. "Şu anda, buna inanmak zorundalar. Reed kuralları çiğnemiş, Stella. Bilgisayarında Philadelphia'ya gönderdiği e-postaları bulmuşlar. IP adresinin yönünü değiştirecek bir yazılım yüklemiş ama yüzde yüz başarılı olamamış. Kuralları ve riskleri biliyordu. Bir komşu dışarıdaki suyu açık bıraktığını fark edip haber vermiş. Daha fazla

bilgi edinene kadar, onu Danny'nin adamlarının götürdüğünü varsaymak zorundayız.”

Sersemlemiş bir halde, “Philly’ye e-posta mı göndermiş?” diye mırıldandım. Bunca zamandır bir bilgisayar vardı ve benimle temas kurmamıştı, öyle mi?

“Şu anda analiz ediyorlar.”

Usul usul ağlamaya başladım. “Ona işkence ederler. Hemen öldürmezler. Uzattıkça uzatırlar. Acı çekmesini istiyorlar.”

“Çok üzgünüm, Stella.”

Yanıldığımı söylemeye bile yeltenmedi. Demek doğruydu. Reed’i akla gelebilecek her şekilde mahvedeceklerdi. Ağlamam şiddetlendi.

“Bir ekip Reed’i aramakla görevlendirildi. Dışarıda bir yerdeyse, onu mutlaka bulurlar. Bu insanlar işlerinde en iyileri.”

Dışarıda bir yerdeyse. Ölmediyse.

Carmina, “Birleşik Devletler şerif gücünün senin tehlike altında olduğunu düşünmesi için bir neden yok. Senin ya da annenin,” dedi.

“Elbette öyle söyleyecekler!” diye haykırdım. “Kaçıp saklanmamı istemezler çünkü bir tanığı daha kaybetmek gibi bir lüksleri yok. Keşke ifade vermeyi kabul etmeseydim. Doğru olanı yapmaya çalıştım ve olanlara bak.” Yüzümü ellerime gömüp acıyla hıçkırdım. “Hiçbir şeyi düzeltemedim, daha da kötüleştirdim.”

Onlardan nefret ediyordum. Hepsinden. Danny Balandó’dan. Onu hayatımıza sokan annemden. Reed’e yeterince göz kulak olmayan şeriflerden. Philly’ye o aptal ve akılsız e-postaları gönderip beni yok sayan Reed’dan.

Chet haklıydı. Eğer oyununu oynamamak imkânsızdı. Şu anda ben de oynuyor ve hayatımın başka bir yöne sapmış olmasını dili-

yordum. Nefret ettiğim insanların iki dudağının arasına bırakmak yerine, geleceğim üzerinde söz hakkım olsun istiyordum.

“Ağlaman çok normal,” dedi Carmina. Beni kollarının arasına aldı. Sırtımı daireler çizerek sıvazladı ve saçlarımı okşadı. Geri çekilmeye yeltenmedim. Teselli ihtiyacıyla ona iyice sokuldum. Bunun beni güçsüz gösterdiğini biliyordum ama canım acıyordu. Bir an, beni gerçekten önemseyen birine sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyormuşum gibi yapmak istedim.

“Buldukları zaman Price sana haber verir mi? Reed’in... Onun...” Sesim titredi. Artık tamamen dağılmıştım. Yüzümden sıcak ve ıslak yaşlar yuvarlanıyordu. *Cesedini buldukları zaman.* Söylemeye niyetlendiğim sözcükler bunlardı ama yüksek sesle söylemeye dayanamayacaktım.

“Verir. Eminim verir.”

Reed’in cesedi yakında bulunurdu. Danny Balandó’nun çetesi yaptığını gizlemek istemezdi. Cesedi bulunabileceği bir yere bırakırlardı. Onu ibret için kullanacaklardı... Bana gerçek bir tehdit mesajı göndermek için.

Sırada ben vardım.

21

BEN CARMINA'NIN KAMYONETİNİ SUNDOWN'IN

arkasındaki park alanına sokarken, Eduardo da motosikletiyle iki ötemdeki boşluğa girince, kaderin bana işaret verdiğini anladım. Kendi kendime hızlı bir cesaret konuşması yaptım ve onu içeri girmeden yakalamak için telaşla kamyonetten indim.

“Eduardo! Bekle.”

“Hey, Stells Bells,” dedi arkasına dönerken. Çukur ve çikolata rengi gözleri beni hızla süzdü. “Çirkin morluklar neredeyse tamamen geçmiş. Yakında ilk günkü gibi yepyeni olacaksın.”

“Aslında ben de seninle bunu konuşmak istiyordum. Saldırıya uğradığım o gece, benden depoya inmemi istemiştin. Umarım yanıliyorumdur ama kendimi bana sen mi tuzak kurdun diye düşünmekten alamıyorum.”

Derin bir nefes aldım. *Bu, senin için, Inny,* diye düşündüm. Konuya daha dolambaçsız giremezdim.

Eduardo'nun yüzü dondu. Ağzını açtı ama bir yalan bulmaya çalıştıysa da, tek kelime etmedi. Ve anladım. Elini kana bulamış kadar suçluydu.

Sesimin titremesine mani olmaya çalışarak, “Neden?” dedim. Eduardo'ya güvenmiştim. Arkadaştık. Nasıl olurdu da bana bunu yaptıktan sonra yüzüme bakmaya devam edebilirdi?

Başını iki yana salladı. Yutkundu; hâlâ söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Yüzü soldu, dudaklarını yaladı. Sert görüntüsü bir anda kaybolmuştu. Gözlerinde samimi bir korku gördüm.

“Bilmiyordum,” dedi çatlak bir sesle. “Bana inanmalısın. Canının yanacağını bilmiyordum. Bilseydim, ona yardım etmezdim.”

“Trigger seni bu işe nasıl kattı?”

“Trigger mı? Bunu yapanın o olduğunu mu düşünüyorsun?”
İşte bu beni şaşırtmıştı. “Trigger değil miydi?”

“Bilmiyorum.” Eduardo kafasını bir kez daha salladı. “Nasıl olduğunu sana anlatayım.”

Ve bana o akşam işe giderken, motosikletinin selesinde içinde yüz dolar olan bir zarf bulduğunu anlattı. Paranın yanındaki notta tek bir talimat vardı: *Saat 22:00'da Stella'yı depoya gönder. Tek başına.*

Eduardo, “Seni hırpalayacağı aklımın ucundan bile geçmedi,” diye ısrar etti. “Eşek şakası sandım; onun gibi bir şey. Belki seni çiçeklerle şaşırtacaktı. Çok fazla düşünmedim bile. Parayı cebime attım ve nottaki talimatı yerine getirdim. Bilseydim... Bana inanmak zorundasın, Stella. Ben sana asla zarar vermem. Bunu biliyorsun. Olanları görünce dağıldım. O zamandan beri içim hiç rahat değil.”

“Yine de ortaya çıkıp olanları anlatmadın.”

“Tutuklanacağımı sandım. Suç ortağı olarak görülebilirdim. Tanrım, Stella. Bunun için hayatımı mahvetme. Sana yalvarıyorum. Bunu telafi edeceğim; yeter ki beni ele vermeyeceğine söz ver.”

“Memur Oshiro'ya yalan söyledin.”

“Not ve para konusunda, evet. Diğer her şey doğrudu. Depodan kimsenin çıktığını görmedim. Belki de görmek istemedim.” Ellerini yüzünden aşağı kaydırды. Gözlerinin beyazları daha da belirginleşmişti sanki. “Belki içime kötü bir his doldu ama görmezden geldim. Bilmiyorum. Kendimi inandırmaya çalıştım... neye inandığımı bile bilmiyorum. Böyle bir şeyin olacağına inanmadığım kesin.”

“Yüz dolar bu kadar basit bir iyilik için büyük para gibi gelmedi mi? Sus payı olabileceği aklından geçmedi mi?”

“Bilmiyorum. Tanrım. Bilmiyorum.”

“Memur Oshiro’ya anlatmak zorundasın. Not hâlâ sende mi? Trigger’ı olayla ilişkilendirmeye yardımcı olabilir. Şu anda benim sözüme karşı onun sözü olduğunu söylüyorlar. Ben saldırıya uğradığımda evde olduğunu iddia ediyor.”

“Notu attım. Parayı harcadım. Keşke harcamasaydım. Dixie Jo’ya söylemeyeceksin, değil mi? Kıcıma tekme basar.”

“Kıçın o tekme hak ediyor.”

“Tanrı aşkına, Stells. Para kazanmak zorundayım. Bu işi kaybedersem yeni bir iş bulmak haftalar sürebilir. Kötü bir niyetim yoktu. Evde bir kız arkadaşım ve bir çocuğum var. Beni harcama.”

İçimden, *senin beni harcadığın gibi*, diye geçirdim.

“Memur Oshiro’ya gerçeği söyle. O zaman ödeşiriz.”

“Başka yolu yok mu?” Alnında beliren ter dehşetle büyüyen gözlerinin yanından süzölmeye başlamıştı.

“Hayır.”

Koluyla alnını sildi. “Sence beni içeri tıklarlar mı?”

“Bence bunu açıklamana memnun olurlar. Bir şeyler düşünürler. Senin değil, Trigger’ın peşindeler. Tek yapman gereken özellikle Memur Oshiro’yla konuşmak.” Davaya geri dönmemişti ama belki bu bilgi dönmesini sağlardı. “Ve bu kez gerçeği söyle. Tamamını.”

“Evet. Anladım. Tamam.”

“Ben Dixie Jo’ya bir şey söylemeyeceğimi.”

Eduardo nefesini bıraktı. “Teşekkürler. Yani ciddi teşekkürler.” Kapıya yürüdü ve geçmem için açık tuttu. “Ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. Gerçekten çok üzgünüm, Stelly Belly.”

Onu affedebilmeyi istiyordum ama o kadar basit değildi. Trigger’ın beni aşağılamasına ve hırpalamasına yardım etmişti. Trigger’ın bana yaptıklarını hatırlamaktan nefret ediyordum. Güçsüz ve teslim olmuş hissetmekten. Eduardo’nun yardımı olmadan, beni asla dövemezdi.

Bu yüzden, “Umarım öylesindir,” dedim.

Saldırıdan bu yana, Carmina ben işten dönene kadar yatmamayı alışkanlık haline getirmişti. Bu akşam da istisna değildi. Ön kapıdan içeri girince onu sehpa da iskambil falı bakarken buldum. Son zamanlarda ben işten dönünce, yatağıma çıkmadan önce birkaç dakika sohbet ediyor ya da birlikte M*A*S*H’in tekrar bölümünü izliyorduk.

Beni beklemesi hoşuma gidiyordu. Sundown’da olanları ona anlatmayı seviyordum. Yatmadan önce biraz gevşememe yardım ediyordu. Sundown müşterilerinin çoğunu tanıyan Carmina’nın da kasaba haberlerini ertesi sabah dedikoduya dönüşmeden almaktan keyif aldığını görebiliyordum. Annemle olduğumuz gibi, sadece aynı mekânı paylaşan iki ev arkadaşı gibi değildik. Aramızda daha fazlası vardı.

Ama bu sefer, ben içeri girer girmez Carmina tatsız bir ifadeyle ayağa kalkınca, bu akşam beni havadan sudan sohbetin ya da televizyonun beklemediğini anladım. Bir sorun vardı.

“Ne oldu?” diye sordum. Ama biliyordum. Reed’in cesedini bulmuşlardı. Tahmin edebileceğimizden çok daha beter bir iş-

kenceye maruz kalmıştı. Cenazesini kapalı tabutla defnetmeleri gerekecekti. Benim törene katılmam güvenli değildi.

“Annen aradı.”

Sözeükleri algılamam birkaç saniye sürdü. Gözlerimi yumup derin bir nefes bıraktım. Beklediğim haber bu değildi. Daha iyi mi, yoksa kötü müydü, emin değildim. Çektiği eziyeti aklımdan çıkarabilmek için Reed’in cesedini bulmalarını istiyordum. Ölümünden kendimi sorumlu tutuyordum. Benimle tanışmasaydı, annemle de tanışmayacaktı. Philly’de olacaktı. Ve hayatta.

“Ona on biri biraz geçte evde olacağını söyledim ama saat dokuzdan sonra özel telefon görüşmeleri yapamıyormuş. Klinik kuralları gereği.”

“Yine ararsa, konuşmak istemiyorum.”

“Yalnızlık çekiyormuş. Seni özlüyormuş. Ve evi.”

Gözlerimde bir ışık yandı. “Ben de özlüyorum. Ona bunu söyledin mi? Ona kendisinin rehabilitasyonda olduğunu, benim de onun yaptığı aptal ve düşüncesiz seçimler yüzünden Thunder Basin’de olduğumu hatırlattın mı?”

“Yarın arayacak. Akşam çalışmadığını söyledim.”

“Bunu yapmamalıydın. Neyse, zaten yarın planlarım var.”

“Beş dakika. Ona beş dakikanı ayıramaz mısın?”

“Bilmiyorum,” dedim kızgın bir sesle. “O bana hayatımı geri verebilir mi? Erkek arkadaşımı? Arkadaşlarımı? Çok fazla bir şey istemiyorum, değil mi?”

“Kazdığı çukur, hiçbir zaman geri tırmanma şansının olmadığı kadar derin mi?”

“Annem olmayı uzun zaman önce bıraktı. Kendi tercihi. Uyuşturucuyu bana tercih etti. Onu o kadar çok geri kabul ettim ki. Onu geri istedim. Bir anneye ihtiyacım vardı. Sonra kendimi toparladım ve haplarıyla yarışamayacağımı kabullendim. Artık çok

geç. Onunla hiçbir ilgim olsun istemiyorum. Sana daha önce de rehabilitasyona gittiğini söyledi mi? Her defasında başarısız oldu. Onu göndermek, sonra tekrar eve getirmek çok yorucu. Tekrar tekrar aynı şeyi yapmak. Dayanağı benmişim gibi davranıyor ama on beş, on altı, on yedi yaşında bir kız annesini nasıl temiz tutabilir ki? Küçük olan bendim.” Sesimin yükseldiğinin farkındaydım ama kontrol edemiyordum. “Onun bana bakması gerekiyordu!”

Carmina, “Affetmek kızgın bir telin üstünde yürümek gibidir,” diye onayladı. “Önemli olmayan şeyleri boş verip önemli olanlara tutunmak arasında denge kurmak zorundasın.”

“Onu affetmek istemiyorum!” diye itiraf ettim. “Onu geri almak da istemiyorum çünkü beni yine incitecek. Defalarca!”

“Ona korkularını anlattın mı?”

“Biliyor.” Bu konuşmayı yapmak zorunda olmaktan bunalarak ellerimi havaya kaldırdım. Annemi hiç düşünmememin ve ondan hiç bahsetmememin bir nedeni vardı. Annem istemediğim bütün duyguları yüzeye tırmandırıyordu. O duygulara hâlâ tutunduğumu hatırlamak bana kendimi daha kötü hissettirmekten başka bir işe yaramıyordu. Neden her şeyi geride bırakıp yoluma devam edemiyordum? İstediğim tek şey buyken, beni alıkoyan neydi?

“Belki biliyordur. Belki de bilmiyordur. Bazen bazı şeylerin anlaşılması için iki kez söylememiz gerekir. Bazen de defalarca.”

“Buna mecbur olmamalıyım.”

“Hayır, bence de olmamalısın. Yapmalıydın, yapabilirdin, yapardın. Bu Vegas casinolarına yakışacak bir oyun. İyi insanların asla kazanamayacağı bir oyun. Avantaj her zaman casinonun.”

“Sen hiç kimseyi affetmek zorunda kaldın mı?” diye sordum. “Gerçekten affetmek? Bunu öğrenmek istiyorum.”

Carmina bir süre sessiz kalıp düşündü. Söze, “Ben ketum bir insanımdır, Stella,” diye başladı.

“Beni geçiştirme.”

Çenesini kaldırıp uzun ve derin bir nefes aldı. “Evet. Kaldım.”

“Ne kadar sürdü?”

“Sanırım, yıllarca. Ayak diredim. Boş vermek ve huzura kavuşmak yerine, huysuz olmayı ve yaralarımın iltihaplanmasına izin vermeyi seçtim. Kızmaya hakkım olduğunu düşündüm. Aslında iyileşmeye hakkım olduğunu anladığımda çok geçti.” Sesinde belirgin bir hüznle, “Bazı şeyleri düzeltebilirdim,” diye ekledi. “Düzeltebilirdim ama düzeltmedim.”

“Buna üzüldüm. Gerçekten. Ama affetmek incinmek demek. Bana yaptığın şey sorun değildi demek. Annemin yaptığı sorundu! Her zaman yanılttı!”

“Evet, öyle. Bana sorarsan, bunu annen de biliyor.”

“Affettiğin kişi seni bir daha incitti mi?” diye üsteledim çünkü cevabı bildiğimi tahmin ediyordum.

Tereddüdü yeterli bir onaydı.

“İncitti. Seni yine incitti. Nasıl olur da karşıma geçip bana daha fazla acı vereceğini bile bile annemi affetmem gerektiğini söylersin?”

“Çünkü o acı öfkeye tutunmak seni annenin hatalarından daha fazla incitecek.” Carmina derin ve acı verici bir pişmanlıkla parlayan gözlerindeki yaşları sildi. Ağladığını görmemi istemediği için kafasını çevirdi.

Suçluluk duygusuna kapılarak, “Seni üzmem istemedim,” dedim. Çizgiyi aşmıştım. Daha kötüsü haklı olduğumu ispatlamak için onun yaşadıklarını örnek göstermiştim. O affetmenin gücüne inanıyordu; ben inanmıyordum. Ama ona kafa tutarken daha saygılı olmalıydım.

“Üzülmedim,” dedi alçak ve boğuk bir sesle. “Bütün hayatımızı bize koşulduğunu ve onu asla geçermeyeceğimizi asla fark etmeden, geçmişimizden kaçarak geçiriyoruz.”

Carmina’nın yalnız kalmak isteyip istemediğinden emin olamadığım için huzursuzca kıpırdandım. Sesi değişmişti; çok uzaklardan gelir ve yalnızlık çeker gibiydi. Artık benimle konuştuğundan bile emin değildim. “Yatsam iyi olur,” dedim.

“Seni anlıyorum,” dedi Carmina normal görünmeye çalışarak ama sesi uzaktı. “Sen yukarı çık. Birazdan ben de gelirim.”

“Sana bir fincan çay getirmemi ister misin?”

“Ah, hayır. Teşekkürler, Stella. Haydi, git. Ben biraz daha oturup radyo dinleyeceğim.”

Sırtı bana dönük bir halde, kanepenin üstüne uzanırken her zamankinden daha yavaş hareket ediyordu. Radyoya uzandı ve parmakları düğmeye birkaç santim kala durdu. Bütün vücudu beklenmedik, nahoş ve soğuk bir rüzgâra kendini hazırlar gibi kaskatı görünüyordu.

Ama mevsim yazdı ve gün batımından çok sonra bile, asfalttan sıcak buharlar yükseliyordu. Bu akşam hiç esinti olmayacak, hava hiç serinlemeyecekti.

22

GÜÇLÜ BİR ÇARPMA SESİYLE SIÇRAYARAK UYANDIM.

Ses aşağıdan mı gelmişti? Hayal mi etmiştim? Saat ikiyi biraz geçiyordu.

Danny Balandó.

Felç olmuş bir halde çarşafıma sımsıkı yapıştım. Vücudumdan ter fişkırdı. Adamları beni bulmuştu. Carmina'nın evindeydiler ve beni öldüreceklerdi.

Korkudan donmuş bir halde düşünmeye çalıştım. Nasıl kaçabilirdim? Dilim damağım kurumuştu. Bir çıkış yolu düşünemiyordum.

Basamaklarda ayak seslerini duymayı bekledim ama ev sessizliğe gömülmüştü.

Birkaç dakika sonra, korkunun etkisi geçti ve zihnim açıldı. Danny Balandó'nun adamları burada değildi. Öyle olsa, beni çoktan bulurlardı.

Çarşafı üstümden atıp çıplak ayaklarla kapıma yürüdüm ve koridoru görebileceğim kadar araladım. "Carmina?"

Aşağıda oturma odasının lambası açık kalmıştı. Işığı soluk duvar kâğıdına vuruyordu. Carmina yatmamış mıydı yoksa? Geç saate kadar oturmak ya da ışığı açık bırakmak ondan beklenecek bir davranış değildi.

Merdivenin ilk birkaç basamağını indim. Usulca, “Carmina?” diye seslendim. Kanepede uyuyakalmışsa, onu uyandırmak istemiyordum.

Onu gördüğüm anda zihnim bir sise gömüldü. Kahve sehpa-sının üstüne doğru yığılmış halinin tuhaf görüntüsünü tam olarak algılayamamış gibiydim.

Gerçekten o muydu yoksa yine anıların anlık görüntüleri mi uyanmıştı, emin olamıyordum. Annemi kütüphanede morarmış bir ten ve iyice küçülmüş gözlerle, yüksek arkalıklı bir koltuğa yığılmış haliyle gördüm. Arkasında duvara insan dokuları saçılmıştı. Carmina’yı öne doğru eğilmiş ve beyaz saçları yüzüne dökülmüş bir halde gördüm.

“Carmina!” Koşmaya başladım. Yanında dizlerimin üstüne çöktüm. Onu uyandırabilecek bir şiddetle sarstım. “Beni duyabiliyor musun?” Cevap vermeyince kalbim küt küt atmaya başladı.

Vücudunu arkaya itip kanepeye yasladım. Gözleri kapalı, yüzü acıdan kaskatıydı. Nefes alıyordu; göğsü sık ve sık nefeslerle bir inip bir kalkıyordu.

Telefon. Telefon neredeydi? Mutfaktaki yuvasında buldum ama almaya çalışırken ellerimin arasından kayıp yere düştü. Küfrederek tekrar denedim. Titreyen parmaklarla 911’i çevirdim.

“Dokuz yüz on bir. Acil durum nedir?”

Bir çırpıda, “Sanırım koruyucu annem Carmina Songster kalp krizi geçiriyor,” dedim. Ve kendime daha yavaş konuşmam gerektiğini telkin ettim. Onlara evin tarifini verene kadar sükûnetimi koruyamazsam, Carmina’ya yardım edemezdim. Anlaşılır bir şekilde

konuşmam gerekiyordu. “Bir şeyin devrildiğini duydum ve aşağı geldiğim zaman, onu sehpanın üstüne yığılmış halde buldum. Rengi çok solgun ve normal nefes almıyor. Uyandırmaya çalıştım ama işe yaramadı.”

“Adresiniz ne?”

“Sapphire Skies, on iki numara.”

“Acil durum personeli mümkün olan en kısa sürede orada olacak.”

“Ne kadar sürer?” Sesim yükseldi. “İyi olduğundan emin değilim. Lütfen yardım edin, ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.”

“Ellerinden geldiğince çabuk gelecekler.”

Telefonu kapadığım anda gözyaşlarına boğuldum. Yün battaniyeyi Carmina’nın üstüne örttüm. Ölümü düşünmeyi reddediyordum. Carmina iyileşecekti. İlk yardım ekibi vaktinde yetişecek ve onu hastaneye götürecekti. Doktorlar ona nasıl yardım edeceklerini bilirdi.

Elimi Carmina’nın soğumuş avucuna yerleştirdim. Parmaklarını sıkmak için hiç çaba harcamadı. Varlığımın farkında olduğundan bile emin değildim.

Ağlamam şiddetlendi. Endişeden kusacak gibiydim. Kimsem yoktu. Carmina beni bırakıp giderse, yapayalnız kalırdım. Beni alıp götürür ve başka bir yerde yeniden başlamaya zorlardı. Sorunlarımla tek başıma yüzleşmek zorunda kaldırdım ve o anda bu düşünce o kadar aşılmaz göründü ki bir an altında ezileceğimi sandım. Carmina ve Chet olmadan ne yapardım? Ve Inny. Thunder Basin’de kendimi güvende hissediyordum. Yatağımdaki mavi çarşaflara ve Carmina’nın et ve patatesten oluşan akşam yemeklerine alışmıştım. Konuşma ihtiyacı duyduğumda, sözümü kesmeden ya da yargılamadan dinliyordu. Beni görmezden gelmiyordu. Gerçek

beni tanımişti ve onun yanında kendim olabiliyordum. Ona güveniyordum.

Ondan başka kimsem yoktu.

Bir süre sonra ambulans geldi. Ne kadar sürdüğünü hesaplayacak durumda değildim. 911'i aramamla ambulansın sesini duymam arasında geçen zaman bana çok ama çok uzun gelmişti. Oysa gerçekte sadece birkaç dakika sürmüş olmalıydı çünkü kapıyı açmaya koşarken hâlâ ağlıyordum.

"Oturma odasında, kanepede." Telaş içinde hangi yöne gitmeleri gerektiğini işaret ettim.

Bundan sonrasını ilkyardım ekibi devraldı. Akıcı hareketlerle onu bir sedyeye kaldırıp dışarıda bekleyen ambulansa taşıdılar.

İçlerinden biri, "Aspirine alerjisi var mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Aile üyesi misiniz?"

"Ben... evet." Cevap ağzımdan çıkıvermişti. Ama yalan değildi. Carmina benim için aileye en yakın şeydi.

"Kaç yaşındasın?"

"On yedi."

"Reşit olmayanların ambulansla yolculuk etmesine izin yok. Bizimle hastanede buluşman gerekecek."

"İzin yok mu? Az önce size ailesi olduğumu söyledim!"

Bütün dikkatini Carmina'ya çeviren ilkyardım görevlisi ambulansın arka tarafına tırmandı ve Carmina'nın yumuşak koluna bir tansiyon aleti taktı. Diğer görevli kapıları kapadı ve ben arkasından bakarken, ambulans hızla uzaklaştı.

Zihnim düşünemeyecek kadar doluydu. Bir pus perdesinin arkasından kendimi Carmina'ya olabileceklere hazırlamaya çalıştım. Ve bana. Tam anını kestiremiyordum ama bir yerde Carmina'yı

hayatımın bir parçası olarak görmeye başlamıştım. Pes etmek daha kolayken duvarlarımı aşmayı başarmış biri. Carmina pes etmemişti.

Bu sefer de pes etmemesi için yalvardım.

Sıcak gece havasında dışarıda oturup bir süre Carmina'nın salıncağında sallandım. Etrafımda vızıldayan böceklerin sesini duyuyordum ama varlıklarının pek de farkında değildim. Ne zaman içeri girmeye yeltensem, dizlerimin şiddetli titremesi yüzünden geri oturmak zorunda kaldım. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama Carmina için duyduğum endişe, kalan enerjimi de tüketmişti ve şimdi artık sadece sersem değil, bitkindim de. Ve başım biraz zonkluyordu.

Onu mutlaka görmeliydim. En kötüyü kaldırmaya hazır değildim ama onu vedalaşmadan gönderirsem kendimi asla affetmezdim. Thunder Basin'de bir sürü korkunç hata yapmıştım ama bu onlardan biri olmayacaktı.

Kalktım ve sadece irade gücümle kendimi içeri attım. Telefonu kaldırırken elim titriyordu. Başka ne yapacağımı bilemediğim için Chet'i aradım. Onun numarası Carmina'nınki dışında Thunder Basin'de ezbere bildiğim tek numaraydı.

"Alo?" Uyku mahmuru sesi her zamankinden kalın çıkmıştı.

"Chet." Sesimin titremesine engel olmak için yutkundum.

"Carmina'ya bir şey oldu. İyi değil. Onu ambulansla götürdüler."

Uykulu sesi bir anda açıldı. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim ama... onun için endişeliyim. Hem de çok." Sesimdeki titremeyi duyabiliyordum ve bu yabancı bir sestti. Hiç bu kadar küçük hissetmemiştim. Bu kadar küçük ya da bu kadar yardıma muhtaç. "Beni hastaneye götürür müsün? Yanında olmalıyım."

"Hemen geliyorum."

23

CHET'İN SCOUT'U CARMINA'NIN GARAJ YOLUNA

saptığında, verandada bir ileri bir geri gidip geliyordum. Motoru çalışır durumda bırakıp beni karşılamak için dışarı atladı. Saçları dağınık, giysileri kırıktı ama ikisini de umursamadım. Benimkileri delip geçen endişeli mavi gözleri bana kavgamızı unutturdu ve ona doğru koşmama neden oldu. Güvenli bir mesafede durmadım. Kollarımı boynuna dolayıp yüzümü gömleğine gömdüm. Dökecek gözyaşımın kalmadığını sanıyordum ama gözlerimin arkasında hâlâ birkaç damla kalmıştı.

“Ah, Chet. Onun için o kadar endişeliyim ki.”

Kollarıyla beni sardı ve güven veren bir sesle, “Her şey yoluna girecek,” diye mırıldandı. Kendime ona inanma iznini verdim çünkü mecburdum. Carmina’nın hatırına pes edemezdim. Onun için güçlü duracaktım.

“Doğru dürüst nefes almıyordu. Ona nasıl yardım edeceğimi bilemedim. Eğer ona... Eğer o...” Gözlerimi sımsıkı kapadım. Düşünmeyecektim. Mecbur kalana kadar.

Yazın başından beri Thunder Basin Bölge Tıp Merkezi'ne ikinci gelişimdi. Daha karanlık bir yer düşünemiyordum. Ya da daha az umut veren.

Ama Chet'le birlikte ACİL masasındaki hemşirelerle konuşurken, tutunduğum tek şey umuttu. Carmina'nın ben hastane yatağındayken yaptığı gibi güçlü olmak ve kontrolü ele almak istiyordum. Oysa tek yaptığım Chet hemşireleri soru yağmuruna tutarken, kıpkırmızı gözler ve akan bir burunla kıpırdamadan durmaktı.

Carmina kalp krizi geçirmişti. Tekrar nefes almaya başlamıştı ama durumu kritikti. Kalp kası zarar görmüştü ve doktorlar hasarı azaltmak ve kalbe kan akışını yeniden sağlamak için koroner anjiyoplasti uygulayacaklardı. Prosedürden sonra, durumu hakkında daha fazla bilgi sahibi olacaklardı.

Bu arada tek yapabileceğimiz beklemektir.

Bekleme odasında uyuyakalmışım. Uyandığımda sabah güneşi pencereden içeri süzülüyordu. Başım Chet'in omzundaydı. Bir *Sports Illustrated* dergisinin sayfalarını çeviriyordu ama kıpırdadığımı hissedince dikkatini bana çevirdi.

“Sen uyurken doktor geldi.”

Doğrudum. “Ve sen beni uyandırmadın, öyle mi?”

“Bize sadece her şeyin yolunda gittiğini haber vermek istemiş. Carmina'yı özel bakım ünitesine aktarmışlar. Toparlanmak için birkaç saat orada kalacakmış. Onu birazdan görebileceksin. Doktor, sanırım adı Dr. Zielke'ydi, Carmina'yı özel odaya alır almaz bizi

götürmeye geleceğini söyledi. Stella..." Konuşmak için göz göze gelene kadar bekledi. "Hayatını kurtardın. Onu çok geç olmadan buldun."

Midem gergin bir rahatlama duygusuyla kıpırdanmaya başladı. Carmina iyiydi. Onu yakında hastaneden çıkaracaklardı. Ben ona bakacak ve tekrar ayağa kalkmasına yardım edecektim. Bana ihtiyacı olduğu sürece Thunder Basin'de kalabilirdim.

Hâlâ evim diyebileceğim bir yerim vardı.

Chet bize otomatik makinelerden kraker ve yabanmersini-elma suyundan oluşan bir kahvaltı aldı ve tam kalanları kaldırırken ACİL masasının arkasındaki çift kanatlı kapıdan çıkan doktor bize doğru yaklaştı.

"Merhaba, Stella. Adım Dr. Zielke. Carmina'nın anjiyoplastisini ben gerçekleştirdim ve prosedürün olabildiğince kusursuz gerçekleştiğini haber vermekten çok mutluyum. Umarım birkaç dakika olsun uyuyabilmişsinizdir. Gerçi çok huzurlu bir uyku olduğundan şüpheliyim. Merhaba, Chet," diye onu selamladı.

"O nasıl?" diye sordum.

Dr. Zielke sevecen bir gülümsemeyle, "Seni soruyor," diye yanıtladı. "Biraz keyifsiz ve çok yorgun ama seninle konuşmak için sabırsızlanıyor."

"Eve ne zaman dönebilecek?"

"Yarın. Onu aldığın zaman, sana iyileşmesine yardım edebilmen için gerekli talimatları vereceğiz. Kan pıhtılarının oluşmasına engel olmak için ilaç yazdım. İlaçlarını gerektiği gibi alması çok önemli. Sen bu konuda ona yardımcı olabilirsin." Bir kez daha gülümsedi. "O iyi olacak, Stella. Bir haftaya kalmaz ayağa kalkmış olur ve eski sağlığına kavuşur."

"Onu görmek istiyorum."

Onu takip etmemi işaret etti.

Çift kanatlı kapının arasından geçip bej tonlardaki koridorda Dr. Zielke'nin peşinden yürürken, içim kıpır kıpırdı. Chet de yanımdaydı. Elimi sıktı. Karo kaplı zeminde yankılanan ayak seslerimizi dinleyerek onu görünce ne diyeceğimi düşündüm. Carmina resmi ve olgun bir duruş sergileyecek ve beni biraz mesafeli bir tavırla selamlayacaktı. Tantanadan ya da şamatadan hoşlanmazdı. Nasıl davranmamı isteyeceğine karar veremiyordum.

Carmina'nın kapısı açıktı. Dr. Zielke bizi içeri soktu. "Size çiçek ve balondan daha iyi bir şey getirdim," dedi neşeli bir sesle.

Odayı bölen paravanın arkasına dolaşırken kendimi daha fazla tutamayacağımı hissettim.

Ben çok ağlayan biri değildim. Estella Goodwinn de ağlayan biri değildi ve Stella Gordon'ın da öyle olmasını istemezdim. Ama Carmina'yı beyaz saçları keçeleşmiş ve gözleri yorgunluk halkalarıyla çevrili bir halde görünce, duygularım kontrolümden çıkıverdi. Yatağa yaklaştım ve kollarımı boynuna sararak kendimi de şaşırttım.

"İşte özlediğim bir yüz," dedi çatlak bir sesle. Saçlarımı okşadı ve göğsüne bastırdı. "Ah, seni nasıl özlemişim."

"Eve yarın gelebileceğini söylediler," dedim boğuk bir sesle.

"Doğru. Yarın eve geleceğim. Daha fazla doktor ve hastane olmayacak. Sadece sen ve ben olacağız, Stellam."

24

EVE DÖNÜŞ YOLUNDA CHET'LE HAVA DURUMUNDAN

konuştuk. Carmina ve Dusty'den bahsettik. Chet, Ulusal Beyzbol Ligi konusunu açtı ve softbol takımımızın üst düzey kalitesi hakkında birkaç yorumda bulundu. Yirmi dakikalık yolculuk boyunca, göğsümde bir delik açan konu dışında her şeyden bahsetmiştik.

Kasabadan çıkıp Carmina'nın evine uzanan asfaltsız yolda ilerlerken, yerden sıçrayan çakılların lastiklere vurunca çıkardığı tıkırtıyı dinledim. Mısır tarlaları yemyeşildi ve koçanlar bir gecede boy atmış gibi görünüyordu. Buğday rengi püskülleriyle neredeyse Chet'le aynı boydaydılar. Uçsuz bucaksız gökyüzünün masmavi örtüsünü kesintiye uğratacak tek bir bulut bile yoktu. Rüzgârla aşınmış çitlerin arkasında otlayan büyükbaş havyan sürülerinin ve uzun bacaklı ayçiçeği tarlalarının arasından geçtik. Manzara Philly'nin vızır vızır işleyen caddelerinden çok farklıydı. Farklıydı ama kötü değildi. Sadece alışması zaman alıyordu.

Sonunda anlamsız konuşmalarımıza daha fazla dayanamaz oldum.

“Milton Swope’un çiftliği nerede?” diye sordum. Bizden bahsetmeye hazır olduğunda bu konuyu konuşmasına izin verecektim ama artık gerçek bir sohbeta ihtiyacım vardı. Arada sırada tuhaf bir sessizlik anının yaşanması başka bir şeydi. Ama kamyonette Chet’in yanında oturmak ve o hava durumu hakkında gevezelik ederken, söylenmeyi bekleyen rahatsız edici ve kelimelere dökülmeyen şeylerin arasında kıvranmak, işte bu katıksız işkenceydi.

“Kasabanın kuzeyinde. Kumullara doğru.”

“Kumullar ne?”

“Kum tepeleri,” dedi bana okunması güç bir bakış atarak. “Hiç kum tepesi görmedin mi?”

“Nebraska’da hayır.” Gözlerimi kapadım. “Haydi, tarif et.”

“Samrım onlara kumdan yapılma küçük sıradağlar diyebiliriz.”

“Daha fazla ayrıntı ver, lütfen.”

Chet derin bir nefes alıp verdi ama kızgın olmadığını hissedebiliyordum. Derin nefesinin arkasında olsa olsa bir gülümseme vardı. “Ben şair değilim.”

“Elinden geleni yap.”

Derin ve rahatlatıcı sesiyle konuşmaya başlamadan önce, uzunca bir süre duraksadı. “Yüzlerce, belki binlerce yıl önce rüzgârla savrulan kumlar, yan yana tepecikler oluşturmuş. Bir kum okyanusu gibi düşün; bir bozkır okyanusu. Tepelerin üstünde yabani otlar ve yaban çiçekleri dalgalanır. Kumullardan geçerken saatlerce tek bir arabaya rastlamadığın olur. Dünyada kalan son insanın sen olduğun duygusuna kapılırsın. Ama bu ürkütücü bir duygu değildir çünkü etrafın başka hiçbir yerde bulamayacağın huzurlu bir sükûnetle kaplıdır. Arabanı park edip yoldan ayrıldığın zaman, sihirli bir şey olur. Rüzgâr sana fısıldamaya başlar. İyice kulak vermen gerekir ama

sana yalnız olmadığını anlatır. Bir nehrin kıyısında tek ayağının üstünde kıpırdamadan duran bir balıkçıl görürsün. Seni izliyordur. Senin onu merak ettiğin gibi, o da seni merak eder aslında. Yeni ve yabancısındır ve senin türüne aşina değildir.

“Biraz daha ilerlersin. Işıldayan göllerin üstünde pelikanlar süzülüyordur. Zaman zaman balık yakalamak için kafalarını suyun içine daldırırlar. Baharda bozkır tavukları eşlerinin dikkatini çekmek için ayaklarını yere vurup havaya zıplarlar. Kur ritüelleri ilk başta komik gelir ama izledikçe büyülenirsin. Dansları karmaşıktır. İnsana Siyu’ların ya da Lakota’ların kabile danslarını hatırlatır. Nihayet arabana geri döndüğünde, keşfedilmemiş bir ülkeye veda eder gibi hissedersin. Kendini bu yerin gözden kaçmasının bir mucize olduğunu düşünmekten alamazsın. Zihninde dünyanın yüzlerce yıl önce, insan eliyle kirletilmeden önce nasıl bir yer olduğuyla ilgili bir resimle yola koyulursun.”

Hoşnut bir tavırla iç geçirdim. “Çok güzeldi. Bir gün gitmek isterim.” Gözümü açıp ona baktım. “Beni götürür müsün?”

Chet, Carmina’nın garaj yoluna girip park etti. Kendime motoru kapamasının ne anlama geldiğini düşünmemeyi emrettim. Benimle kapıya kadar mı gelecekti? İçeri girecek miydi? Yoksa nihayet konuşmaya hazır mıydı? Ona sormak istediğim bir sürü soru olmasına rağmen, çenemi özellikle tuttum ve bunu kendi bildiği gibi yapması için, ipleri ona bıraktım.

“Önceki gece partide o sözleri söylerken biraz bunalmıştım. Ayrıca hayal kırıklığı yaşıyordum,” diye itiraf etti. “Senin beni arkadaştan daha fazlası olarak gördüğünü sanmıştım. Kafamda birlikte olabileceğimiz bir hikâyeye yarattım. Hayalde biraz ileri gittim sanırım ve sen beni reddedince, düşüşüm şiddetli oldu.

“Sana arkadaş olma konusunda kendime güvenmediğimi söyledim ama yanılmışım. İhtiyacın olan buysa, o kişi de olabilirim.

İstediğin sürece arkadaşın olabilirim. Zorlama yok. Hiçbir zaman bir karşılık istemeyecek, hatta beklemeyeceğim. Kim bilir?” dedi belli belirsiz bir gülümsemeye. “Belki de ilişkilerini tamamen platonik düzeyde tutabilen ilk kız-erkek arkadaş olarak tarihe geçebiliriz.”

Gülümsemek için kendimi zorladım ama içimde tuhaf bir duygu kıvranıyordu. Hayal kırıklığı ve pişmanlık karışımı bir duygu. Sığ ve yanlış olduğunu biliyordum ama Chet’in bana olan duygularının son bulmasını istediğimden emin değildim. İlgisi gururumu okşuyordu. Ve bir de şu minik ondan etkilenme konusu vardı. Arkadaş olabilir miydik? Sadece arkadaş? Chet üzerine düşeni yapma konusunda kendinden emin görünüyordu ama şimdi bir tutum benimsemeye zorlanırken, ben kendime bu tür bir güven duyabileceğime güvenemiyordum.

Reed’i hatırladım.

Onu hatırlamak doğru etkiyi yarattı. Beni kendime getirdi ve havayı dağıttı. Neyim vardı benim? Erkek arkadaşımın yaşayıp yaşamadığı bile belli değilken nasıl olur da bir başka erkekle ilgili fikirlere kapılabilirdim? Ölü olduğundan emin olana kadar Reed’e bağlıydım. Ve ölse bile, yasını gerektiği gibi tutmak istiyordum. Chet haklıydı. Bu platoniklik olayını başarabilirdik.

“Beni hastaneye götürdüğün için sağ ol,” dedim. “Arabayı kullanabilecek durumda değildim ve bekleme odasında saatlerce tek başıma oturmayı kaldırabileceğimi de sanmıyordum.”

“Teşekküre gerek yok. Elbette yanında olacaktım.”

Sözleri karnımda bir kıpırtıya neden oldu. Yok saymayı kafaya koyarak, “Yarın taburcu edildiği zaman, benimle Carmina’yı almaya gelir misin?”

“Kesinlikle.”

“Saati öğrenir öğrenmez seni ararım.”

“Bu akşam çalışıyor musun?” diye sordu.

“Evet. Haftanın son mesaisi. On bir civarında çıkıyorum.”

“Evde buluşuruz. Sağ salım döndüğünden emin olursam daha iyi hissederim. İstersen evin içini de dolaşabilirim. Kimse boş bir eve girmekten hoşlanmaz.”

“Beni karanlıktan korkmakla mı suçluyorsun?” dedim. Normalde korkmazdım da ama Trigger bana saldırdığından beri, karanlık yerlerde biraz tedirgin oluyordum. Carmina’nın evinde güvende hissediyordum ama yine de Chet’in eve bir göz atmasının sakıncası olmazdı.

“Sana tam bir beyefendi olduğumu düşündürmeye çalışıyorum,” dedi.

“Önce bütün geceyi benimle hastanede geçirdin, şimdi de öcü var mı diye evi dolaşıyorsun. Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyisin.”

“İçeriye hızla bir göz atıp eve geçeceğim. Planlarını aksatmam.”

“Planım yok,” dedim. “İstersen Carmina’nın çok rağbet gören fesleğenli limonatasından ikram edebilirim. Ve elbette yanında arkadaşlığım da olacak. Daha kötüsü de olabilirdi,” diye takıldım.

Beni adeta gözlerine hapsederek, “Herkes bana gıptayla bakacak desene,” dedi rahat bir tavırla. Dikkat çekici gözleri vardı. Koyu renk saçlarıyla tezat oluşturan tutkulu bir mavi. Bakışlarımı kaçırmak istedim ama sonra o büyüleyici gözlerde kendi yansımamı gördüm. Damarlarıma sıcacık bir sıvı yayıldı ve bir kez daha kararlılığımın tehlikeli bir çekiştirmeye karşı karşıya kaldığını hissettim.

Çekimine ne kadar direnirsem o kadar güçsüz hissediyordum. Bazı açılardan, uzak durmaya çalışmak o kadar yorucuydu ki...

Hele bu kadar kaçınılmaz gelirken.

Ateşle oynamanın bir anlamı olmadığına karar vererek Scoot’tan atladım.

“Seni kapiya kadar geçireyim,” diyerek kamyonetin ön tarafında benimle buluştu. “Hayır, ısrar ediyorum. Bir kızı garaj yolunda indirme yanlısı değilimdir. İstersen suçu anneme atabilirsin ama beni kızları kapılarına kadar geçirecek şekilde yetiştirdi.”

Onu vazgeçirmenin zor olacağını görebildiğim için, istediği gibi olmasına izin verdim. Ama verandaya adım attığımız anda, aceleyle teşekkür ettim, kapının kilidini açıp içeri girdim.

Bunu yapabilirdim. Platonik takılıyormuş gibi yapabilirdim. Reed konusunda istediğim kadar suçluluk duyabilirdim ama kalbimin üstüne çöken ağırlık çok daha derinlere dayanıyordu ve bunu biliyordum. Chet’e âşık oluyordum. Ve ağustosta kalbini kıracağımı bile bile onunla yakınlaşamazdım.

Neyse ki iş çok yoğundu. Mutfağın karmaşasında Chet’i gecenin ilerleyen saatlerinde göreceğimi düşünmeye vaktim olmadı. Evde baş başa kalmamızın büyük bir olay olmadığını söyleyip duruyordum; sonuçta arkadaştık ama kendime bunu aslında olduğundan daha önemsiz göstermeye çalıştığımın ben bile farkındaydım. Çok çekici bir erkekle baş başa kalmanın tamamen zararsız ya da masum olduğunu kimse söyleyemezdi.

İşten çıkınca, eve Carmina’nın kamyonetiyle döndüm. İlk kez hız sınırını zorlamadım. Mümkün olan her kırmızı ışığa takılarak ve midemdeki tuhaf yanmadan nefret ederek uzun yoldan döndüm. Gergindim. İşte, söylemiştim. Ben, Estella Goodwinn, Stella Gordon, her kimsem, bir erkek yüzünden karnımda kelebekler uçuşturmayı hâlâ başarabiliyordum.

Chet’in Scout’u garaj yoluna çoktan park edilmişti bile. Uzun yoldan geldiğim için benden önce gelmiş olması sürpriz değildi. Carmina’nın kamyonetini arkasına park ettim, sonra çıkışını kapadığımı fark ettim. Onu akıllı bir manevrayla gece boyunca

alıkoymaya çalıştığımı düşünmesini istemediğim için, geri geri gidip Scout'un yanına yanaştım. Artık çıkmak için istediği kadar yeri vardı. Ve çıkmasının çok sürmeyeceğinden emindim. Ne de olsa buraya sadece evi kontrol edip içimi rahatlatmak için gelmişti.

Chet'i kollarını göğsünde kavuşturup veranda korkuluğuna yaslanmış bir halde buldum. Saat gece yarısına yaklaşmasına rağmen, hava hâlâ biraz boğucuydu. Yumuşak esinti havanın sıcak ağırlığını dağıtmaya yetmiyordu. Tepemizde parlayan aydan, puslu sarı bir ışık yayılıyordu. Chet'in yüzünün çukurlarına düşen gölgeler, gözlerini ve elmacık kemiklerini öne çıkarıyordu.

"İş nasıldı?" diye sordu.

"Bahşiş alanında kişisel rekorumu kırdım."

"Kulağa çok kârlı geliyor."

"Gecenin sonunda, Inny ve ben bozukluklarımızı sıralıyoruz ve en eski basım tarihine sahip paranın hangimizde olduğuna bakıyoruz. Bu gece 1938'le o kazandı. İkinci Dünya Savaşı'ndan hemen önce. O zamandan beri o bozukluğa kaç kişinin elinin değdiğini düşünmek bile baş döndürücü. Çiftlik nasıldı?"

"Bozukluk geleneğini sevdim. Çiftlik iyiydi. Sürüden ayrılan birkaç danayı bir çamur çukurundan kurtarmak zorunda kaldım. Dediğim gibi, çiftlikte sıkıcı geçen tek bir gün yok."

"Ne tatlı, değil mi? Beyaz inekli prens."

"Buraya gelebilecek hale gelmek için saçlarımı üç kez yıkamam gerekti. Baştan ayağa çamurla kaplıydım. Daha kötüsü, çamuru akıtma fırsatını bulana kadar güneşte pişti. O kadar sert ovalanmak zorunda kaldım ki en az birkaç kat derimi kaldırmış olmalıyım."

"Sanırım bir noktayı atlamışsın." Farkına bile varmadan, başparmağımı kaşının yanına sürttüm. Çamur falan yoktu. Sadece ona dokunmak istemiştim. Saçları duştan hâlâ ıslaktı ve yağmuru andıran, temiz ve topraksı bir koku yayıyordu. Kot pantolon ve

kollarını dirsek hizasına kadar sıvadığı bir kot gömlek giymişti ve harika görünüyordu. Kot pantolon uzun bacaklarını öne çıkarıyordu ve gömlek kaslarını ortaya çıkaracak kadar dar kesimliydi. Çıkık elmacık kemikleri ve o göz alıcı mavi gözleriyle bir araya gelince, çekiciliğini görmezden gelmek güçtü.

Dokunduğum yeri içgüdüsel olarak ovalayarak, “Öyle mi?” dedi. “Çamurlu halde gelmek istememiştim.”

Sivrisinekler üstüme konmaya başladığı için, “Haydi, içeri girelim,” dedim. “Umarım karanlığa saklanmış canavarları kovalamak için yanında beyzbol sopanı getirmişsindir. Carmina’da olduğunu sanmıyorum.”

“Var. Şemsiyelikte saklıyor. Nereden bildiğimi sakın sorma.”

Ön kapının kilini açtım ama holün lambasına hemen uzanmadım. Chet’in hemen arkamda durduğunu hissedebiliyordum. Dizlerimin bağı çözüldü ve içim sıvı bir sıcaklıkla doldu. İçerisi o kadar sessizdi ki Chet’in düzenli nefes alıp verişini duyabiliyordum.

Gözlerimi kapadım ve içimdeki her şeyin yavaşlamasını diledim. Onu içeri alacaksam, aklımı başımda tutacağıma dair kendime söz vermem gerekiyordu.

“Kıyafetini sevdim.” Chet’in sesi karanlığın içinden bana doğru süzüldü. “Kamuflaj deseni ve deri. Sana yakışmış.”

“Neden?”

“Sert. Atılgan. Seksi.” Gırtlaklarını temizledi. “Bunu söylememeliydim. Kast ettiğim...”

Döndüm. “Beni hoş mu buluyorsun?”

Işığı henüz yakmamıştım. Karanlığa alışan gözlerim Chet’in vücudunun ana hatlarını seçebiliyordu. Geniş, atletik omuzları tam karşımda duruyordu. O kadar yakındı ki ona dokunabilirdim. Gömleğini parmaklarımın arasına alıp vücutlarımızı birbirine yaklaştırayabilirdim.

“Hayır,” dedi Chet, alçak ve boğuk bir sesle. “Hoş değil.”
Nefesim kesildi.

Aynı alçak sesle, “Baş döndürücü,” diye devam etti. “Büyüleyici. Akıllı. Şımarık. Seninle tanıştığımдан beri aklım başımda değil. Seni düşünmediğim tek bir gün bile hatırlamıyorum. Düşünmem gereken yüzlerce başka şey var ve ben seni düşünüyorum. Ne yaptığını, seni bir daha ne zaman göreceğimi, ne düşündüğünü...”

Uzulca, “Ne düşündüğümü bilmek ister misin?” diye sordum.
“Evet.”

İçimdeki o sıvı sıcak karnımın alt kısmında hızla dönmeye başladı. Başım dönüyordu. *Şu anda geri adım atabilirim*, diye düşündüm. Çok geç değildi. Dışarı çıkıp aklımı başıma toplayabilirdim.

Ama o anda aklımı başıma toplamak falan istemiyordum. Kontrol de istemiyordum. Chet’e dokunmak istiyordum. Onun da bana dokunmasını.

Ona baktım. O da beni aynı dikkatle süzüyordu. Ona doğru kayıyordum. O kaygan çekimi ve hızlı düşüşün o harika ve vahşi hissini duyuyordum.

Ve bir anda dizginlerimden kurtuldum. Aynı anda Chet de kendi dizginlerinden sıyrıldı.

Beni içeri itip ayağıyla kapadığı kapıya yasladı. Ağzıma kapanan ağzı sıcak ve telaşlıydı. Kollarımı boynuna sarıp kendimi yoğun duyguların kollarına bıraktım. Chet sıcacık, sert ve güçlüydü. Ağırlığı beni enfes bir şekilde eziyordu. Bu anı hayal etmişim. Bu anın hayalini kurmuştum ama hayalimde yaşanan, gerçeğin yanında sönük kalıyordu. Eriyen kanım damarlarımda dalga dalga çağlıyor ve başımı döndürüyordu.

Elini kolumdan yukarı kaydırınca ürperdim.

Tepkim karşısında omuzlarımın iki yanına yasladığı kollarını bana sımsıkı sardı.

Dengemi sağlamak için parmaklarımı kot pantolonunun bel kısmına geçirdim. Dizlerimin bağı çözülmüştü. Arzu, gittikçe hızlanan ve şiddetlenen dalgalarla beni içine çekiyordu. Parmak uçlarım kot pantolonunun, kalçalarıyla birleştiği yerde pürüzsüz tenine değince, Chet ürperdi ve beni daha sert öptü.

Beni kucaklayıp kanepeye taşıdı. Sırtımın altında minderleri hissettim, vücudu vücudumun üstüne örtüldü. Elini baştan çıkarıcı bir okşamayla uyluğumdan yukarı kaydırırken öpüşü daha da derinleşti. Ağzı sıcak ve ıslaktı ve bana, bende haykırma isteği uyandıran utanmazca şeyler yapıyordu. Ateş almış gibi hissediyordum. Çılgınlar gibi döndüğümü hissediyordum ama hiçbir irade gücü beni o durağan ve akli başında noktaya geri getiremiyordu. Her şeyi geride bırakıp kanat açtım.

Chet durdu. Bana bakarken gözleri derin ve kocaman açılmıştı.

“Sorun ne?” diye sordum soluk soluğa.

Başını eğip yüzünü boynuma bastırdı. Kesik kesik nefesi kulağımı okşuyordu. “Bunu Carmina’nın kanepesinde yapmak yanlış geliyor.”

Hafif bir inilti koyuverdim.

“Carmina beni öldürür,” diye ekledi.

“Öğrenirse.” Beş saniye içinde beni yeniden öpmeye başlamazsa, solup ölecekmişim gibi hissediyordum.

“Sana sinsice gelmiyor mu? Saygısızca? Carmina hastanede. Ve sana göz kulak olmam için bana güveniyor.”

Bu kez gerçekten inledim. “Neden bu kadar... ahlaklı olmak zorundasın?”

“Bunu doğru şekilde yapmak istiyorum. Geriye dönüp baktığımda sana daha iyi muamele etmiş olmayı dilemeyi istemiyorum.”

Gülsem mi, ağlasam mı bilemeyerek başımı yastıklara bıraktım. “Sen tanıdığım en kafa karıştırıcı erkeksin. Buradayım ve istekliyim.”

“Bunu yapma, Stella,” dedi yüzünü boynuma sürterek. “Sen bana durmamı söylemezsen, kendi başıma dönüp gidebilecek gücü bulabileceğimden emin değilim.”

Kontrol altında tutmaya çalıştığı arzu yüzünden vücudu kaskatı kesilmişti. Ona inandım. Evet dersem, durmayacaktı.

İç geçirerek vücudumu gevşettim. “Kendimi paralel bir evrene ışınlanmış gibi hissediyorum.” Parmaklarımı onca öpüşme sırasında atkuyruğumdan kurtulan saçlarımın arasından kaydırdım. “Bu benim için bir ilk. Hiç hayır diyen erkek duymamıştım.” Onu soran gözlerle süzdüm. “Bakir misin?”

Chet biriken enerjinin bir kısmını boşaltmak için nefesini bırakarak üstümden kalktı. “Evet.”

“İşte şimdi paralel evrende olduğumdan şüphem kalmadı. Bakir olduğunu itiraf eden bir adam? Dünyayı gerçekten çok geride bırakmış olmalıyız.”

Yan gözle bana baktı. “Ya sen?”

Bu kadar açık sormasını beklemiyordum. Sanırım haksızlık ediyordum çünkü az önce ben de aynı soruyu sormuştum. “Hayır.”

“Erkek arkadaşın. Tennessee’deki.”

Yutkundum. Yalanlarım yakamı bir türlü bırakmıyordu ve en azından şu anda dürüst olmalıydım. “Ondan başkası olmadı.”

“Sana düzgün davrandı mı?”

Beklemediğim bir soru daha. “Bu nasıl bir soru? İnsan tutkunun doruklarındayken diğerini çok fazla düşünemez ki.”

“Ben az önce seni düşünüyordum,” dedi usulca. “Kendimi düşünüyor olsaydım, durmazdım. Gerçekten benimle olmak isteyip istememene aldırılmazdım. İstedigini alırdım.” Duraksadı. “Bana benim için üzülmediğinden ya da yalnız hissettiğin veya ortalıkta benden başkası olmadığı için evet demeni istemem.”

“Bu akşam seni öpme nedenim bunlar değildi.” Değildi, değil mi? Reed’i geride bırakmaya ya da anılarını defetmeye çalıştığımı sanmıyordum. Yalnız hissediyordum ama Thunder Basin’e ilk geldiğimde olduğu kadar değil. Chet’ten etkileniyordum. Bu akşam onunla birlikte olmayı bu yüzden istemiştim. Onu önemsedığım için. Ondan bu kadar çok sır saklamak canımı acıtıyordu; bir kez olsun, benimle ilgili özel bir şey bilmesini istemiştim. Bunu, bu duygusal bağı onunla paylaşmak, ona benden, gerçek benden bir şey vermek gibi gelmişti.

“Benden bir şey saklıyormuşsun gibi geliyor,” dedi Chet. “Ne olduğunu bilmiyorum. Ama görünenin altında varlığını hissediyorum.”

Ona her şeyi anlatmak için yanıp tutuşuyordum. Her şeyi itiraf etmek için. Ama bu çok riskli olurdu, bu yüzden kendimi kelimeleri yutmaya zorladım.

“İçerisi çok boğucu,” dedim saçlarımı ensemden kaldırırken. “Keşke Carmina’nın kliması olsaydı. Dışarısı pencereleri açmak için çok sıcak ama temiz havaya ihtiyacım var. İçerisi düşünemeyeceğim kadar sıcak.”

“Bir fikrim var,” dedi Chet gözlerinde meydan okuyan bir ışıltıyla. “Sen de varsan tabii.”

“Bana meydan okuyormuşsun gibi geldi.”

“Hiç gece vakti gölete gittin mi?”

“Ben hiç gölete gitmedim, nokta.”

“Sıcak hava, serin su. Kötü bir kombinasyon olmaz.” Elleriyle tartar gibi bir hareket yaptı. “Ama burada kalmak ve bu sıcakta uyumayı denemek istersen...”

“Mayomu alıp geliyorum.”

Üst kata çıkıp mayomu giydim. Kmart’ta bulabildiğim en havalı, siyah, tek parça mayoydu. Çarşaf dolabından Carmina’nın

kirlenmesinden endişe duymayacağını düşündüğüm soluk renkli bir havlu aldım.

Dolabımda sandaletlerimi ararken, Chet'in söylediklerini düşündüm. Kafam biraz yerine gelmişti. Reed'le ilk seferimizi hatırlamaya çalıştım. Biraz sert, biraz kusurluydu. Bittiği zaman doğru şekilde yapmış olmayı umduğumu hatırlıyorum. Aslında, her ilişkiye girişimizde, Reed'in gözünün dışarı kaymayacağı kadar iyi olduğumu ummuştum.

Ve bir kez bile kendi memnuniyetimi düşünmemiştim.

Ve Reed hiç sormamıştı.

25

O GECE GEÇ SAATLERDE YATAĞIMA GİRDİĞİMDE, göletin suyunun serinliğini hâlâ tenimde hissediyordum. Alt kattaki ışıkları açık bırakmıştım ama güvende hissetmeme yetmemişti. Birden Chet'ten, onun evinde uyumak için izin istemediğime pişman oldum. Misafir odası ya da kanepeler fark etmezdi; yalnız olmak istemiyordum.

Dışarıda önce bir şimşek çaktı, ardından gök gürültüsü geldi. Hızlanan rüzgâr dalların evin duvarlarına çarpmasına neden oluyordu. Cama birkaç yağmur damlası düştü. Titreyerek çarşafa iyice sarındım.

Reed, Danny Balandó'nun adamları onu tuzığa düşürmeden hemen önce neler hissetmişti acaba? Şu anda benim hissettiğim gibi, içinde soğukluk hissetmiş miydi? Evindeki her çatırtı ve gürültü donmasına, bütün duyularının harekete geçmesine neden olmuş muydu?

Reed'e ne yaptıklarını merak etmemek imkânsızdı. Düşüncelerimi her tür kuruntudan arındırmak istiyordum ama en beter düşünceler zihnime hücum ediyordu. Onu parça parça mı etmişlerdi? Cesedi bulununca onu tanıyabilecek miydim?

Danny bana da aynı şeyleri yapmanın hayalini kuruyor muydu?

Beni bulmaya yaklaşıp yaklaşmadığını bilmeme imkân yoktu. Bu daimi ve amansız korkunun dışında bir hayat kurmaya çalışmak zorundaydım.

Ve Danny'nin rüyalarına girdiğimi biliyordum. Tıpkı onun da benim rüyalarımaya girdiği gibi.

Rüyalarımdayan korkuyordum.

Ertesi gün öğleden sonra, Chet Carmina'yı hastaneden eve getirmeme yardım etti. Garaj yolunun kenarındaki yüksek çitlerin köşesinden dönerken, Carmina'nın gözleri şaşkınlıktan kocaman açıldı.

"Siz ikiniz ne yaptınız böyle?"

Carmina'nın çimenliğinde toplanan kalabalık, kamyoneti garaj yoluna sokunca hareketlendi. İnsanlar ellerindeki balon ve çiçekleri sallayarak bize doğru yürüdüler. En önden yürüyen Peder Lykins birkaç el hareketi ve çocuksu bir gülümsemeyle Chet'e ne tarafa park edeceğini işaret ediyordu.

"Benim fikrim değildi," diyerek kendimi her tür sorumluluktan azat ettim. Ama doğrusu içim burulmuş ve biraz kıskançlık hissetmiştim. Carmina'ya eve hoş geldin partisi verecek kişi ben olmalıydım.

"Benim de değil," dedi Chet.

Park etmesiyle Scout'un kapılarının dışarıdan açılması ve küçük gruptan alkış ve tezahüratların yükselmesi bir oldu. Ellerindeki tencereleri, salata kâselerini ve tatlıları yeni fark etmiştim.

Peder Lykins, “Evine hoş geldin, Carmina,” diyerek bir adım öne çıktı ve elini tutup Carmina’nın inmesine yardım etti. “Pazar pikniğini kaçırdığın için biz de sana, kendi çimenliğinde bir piknik düzenleyelim dedik. Umarım sakıncası yoktur.”

“Saçmalamayın,” dedi Carmina, yanakları al al olmuştu. “Stella evi misafir ağırlamaya uygun bir durumda bıraktıysa, yiyecekleri mutfağa yerleştirip arka bahçede yiyebiliriz. Bu saatte gölge olur. Chet, ön kapıyı açar mısın?”

Carmina’nın evinden sesler dışarı taşıyordu. Mutlu konuşmalar, çatal bıçak şingirtıları, kahkahalar. Açık pencerelerden içeri ötüşen kuşların sesleri doluyordu. Chet Carmina’nın talimatı doğrultusunda çimenliğe piknik battaniyelerini sermiş ve açılıp kapanan sandalyeleri geniş bir çember halinde yerleştirmişti. Yiyecekler elverişli bir şekilde arka bahçeye açılan tel kapının yakınında duran mutfak masasına sıralanmıştı.

Tabağımı bir ekmek somunu ve jambonlu sandviç için gerekli malzemelerle doldurduktan sonra hardal almak için buzdolabına yöneldim.

Bir kadın arkamdan yaklaşıp beni buzdolabının önünde sıkıştırdı. “Sanırım Trigger McClure’a olanları duymuşsundur.” Bana doğru eğilmişti ve alçak sesle konuşuyordu. Yanağına bulaşan sosa bakılırsa, barbekü tabaklarından bir şeyler yemişti.

Kayıtsız değilse de doğal bir ses tonu takınmaya çalışarak, “Duymadım,” dedim. Beni onun dövdüğü kamuya açıklanmış bir bilgi değildi, bu yüzden kadının bunu nereden bildiğini tahmin edemezdim. Ama Trigger’in adını duymak bile tadımı kaçırmaya yetmişti.

Kadın biraz heyecanlı bir sesle, “Polis teşkilatı gizlemeye çalışıyor,” diye devam etti. “Daha doğrusu, içeri alındığını sadece

birkaç kişi biliyor. Kardeşim adliye muhabiri olarak çalışıyor, bana o anlattı. Trigger sana yaptıkları yüzünden tutuklanmış. Onu adi taarruzla suçluyorlarmış. Ölümcül silah ya da ciddi fiziksel hasar olmadığı için ağırlaştırılmış değil. Hâkim ona beş saatlik kamu hizmeti cezası vermiş ve öfke kontrolü derslerine girmesi istenmiş. Ne diyorsun?” Gözleri dedikodu ışıltılarıyla parlıyordu.

Trigger’ı tutuklamış ve bundan bana ya da Carmina’ya bahsetmeyi atlamış olmalarına çok şaşırmıştım. Suçlamada bulunmuşlardı demek. Aklımdan işi biz başka sorunlarla meşgulken oldubittiye getirmek için Carmina’nın kalp krizinden istifade etmiş olabilecekleri geçti.

Kadın beni dürterek, “Biraz rahatlamışsındır, değil mi, hayatım?” dedi.

“Bana sorarsanız fazla merhametli davranmışlar. İzninizle.” Bahane uydurmaya bile gerek görmeden, kadının yanından uzaklaştım. *Adi taarruz*. Trigger’ın elleri ve ayakları öldürücü silahtan sayılmıyor muydu? Ve herhalde morluklarım ve kesiklerim ciddi değildi? Trigger’ın on yedi yaşında olduğu ve davanın muhtemelen çocuk yargı sisteminde görüldüğü düşünülünce, ona sert çıkmamaları beni şaşırtmamıştı ama beş saatlik kamu hizmeti ve öfke yönetimi ne demekti? Ceza kısmı neredeydi? Yüzüme karşı özür diletmelerini tercih ederdim. Bu onu hafta sonlarında çöp toplamaktan daha fazla incitirdi.

Masaya gidip kendime bir bardak limonata doldurdum. Elim ayağım titriyordu, az kalsın sürahiyi düşürecektim. Kendimi bir an önce toplamalıydım. Kadının bakışlarını üstümde hissediyordum; habere ne tepki verdiğimi dikkatle analiz ediyor olmalıydı. Herhangi bir zayıflık işareti sergilersem haber Trigger’a mutlaka uçardı. Trigger galip gelmişti. Ama ben herhangi bir yenilgi işareti sergilemezsem, zaferi o kadar tatlı gelmezdi.

“Sen Stella olmalısın.”

Sürahiyi bırakıp başımı kaldırıncaya, kiliseden bir başka kadını gördüm. Korodaydı ve gördüğüm en kalın kollara sahipti. Yumuşacık et katları arasında kaybolmuş birer gamze gibi görünen dirseklerinden adeta torbalar sarkıyordu.

Özel alan duygusundan yoksun olsa gerekti ki omuzlarımdan sımsıkı kavrayıp beni bir kol boyu mesafede tutarken az kalsın limonatamın bardağın kenarından dökülmesine neden olacaktı. “Ne hoş bir şeysin sen böyle. Çarpıcı gözler, hem de ela. Bahse girerim oğlanları kendinden uzaklaştırmak zorunda kalıyorsundur.” Sinirimi bozan içten ve gürültülü bir gülüşü vardı.

Kendimi ellerinden kurtarıncaya, “Özür dilerim, tanışmış mıydık?” dedim.

“Mavis. Bana Mavis de. Carmina’yla uzun yıllardır arkadaşız. Birlikte okuduk, aynı yıl mezun olduk. Carmina’nın beni kandırabileceği aklıma bile gelmezdi ama o kadının gizlediği birkaç numarası varmış. Bir çocuğun koruyucu annesi olmak! Kimin aklına gelirdi?”

İlgisini kaybedip beni yalnız bırakacağını umarak hiçbir şey söylemedim.

“Duyduğuma göre, Chet Falconer’la takılıyormuşsun,” diye devam etti. “İşte hayatını tersine çevirmiş bir oğlan. Sözüme kulak ver, her zaman Chet’in sonunun iyi olacağını söylemişimdir. Kimse bana inanmadı ama benim insanlarla aram iyidir.” Bilmiş bir tavırla kafasını salladı. “Sert dış görünüşünün altında neyin yattığını görebiliyorum. Ergen isyankârlığının altında altın bir kalp var.” Güçlü bir kahkaha daha.

Sabırsızlıkla arka kapıya baktım. “Evet, şey...”

“Elbette, senin Hannah Falconer’in oğluyla takılman Carmina’ya zor gelmiştir. Eski yaralar.” Başını acımayla salladı. “Hiçbir zaman

iyileşme şansı olmadı. Ve şimdi sen buradasın ve o yaralar yeniden açılıyor. Senin hatan olduğunu söylemiyorum, hayatım. Hayat böyle. Zavallı Carmina.”

Ona dik dik baktım. “Efendim?”

“Herhalde Chet’in annesi Hannah Falconer’in ölümünün Carmina’ya ne kadar ağır geldiğini öğrenmişsinizdir. İkisi çok yakın dosttular, bilirsın işte. Çocukluktan beri en yakın arkadaş. Hatırladığım kadarıyla Thomas Falconer’ı önce Carmina beğenmişti. İkisinin lisedeki danslara birlikte gittiğini hatırlıyorum. Sonra Hannah da Thomas’tan hoşlanmaya başladı ve bu durum bir süre Carmina ve Hannah’nın dostluğunu zedeledi. Sonunda Carmina geri çekilip meydanı Hannah’ya bıraktı. Düğünlerinde nedime oldu. Hayatta en çok sevdiği iki insanın evlendiğini görmek içini çok acıtmış olmalı. Kendimi Carmina’nın kalbinin bugün bile sızladığını düşünmekten alamıyorum. Öyle olduğunu söylemiyorum, o iyi bir Hristiyan’dır ama babasının birebir kopyası olan Chet’e bakmanın içinde o eski ihanet ve karşılıksız aşk acısını uyandırıp uyandırmadığını merak ediyorum.” Eliyle boş ver der gibi bir hareket yaparak, “Her neyse,” dedi. “Sanırım içimdeki küçük dedikoducu eski derin duyguları kurcalamak için bir hikâye arıyor. Carmina ve Hannah’nın Falconer’ların öldüğü güne kadar en yakın arkadaş olarak kaldıklarını biliyorum. Ve Carmina anne ve babasının ölümünden Chet’i sorumlu tutuyor.”

“Neden Chet’i suçlasın ki?” Hikâyeyi anlatma şekli yüzünden kadına, onu anlatmaya devam etmeye cesaretlendirecek bir soru sorduğum için kendime sinir oldum. Ama bir anda sindiremeyeceğim kadar çok bilgi almıştım ve düşünmeden soruvermişim.

“O sarhoş sürücü Hannah ve Thomas’a çarptığında Chet’i karakoldan almaya gidiyorlarmış. Chet saçma sapan bir şey yaparken yakalanmış ve parmaklıkların arkasında bekliyormuş. Chet sürekli

bela arayan, haylaz bir çocuktur. O gece başını belaya sokmasaydı, anne ve babası asla yola dökülmezdi. Elbette bu, hikâyenin sadece yarısı. Carmina'nın torunu Nathaniel da Chet'in en yakın arkadaşıydı. O gece o da arabada Falconer'larla birlikteymiş, arkadaşına aklını başına toplamasını söylemeye gidiyormuş. O da diğerleriyle birlikte öldü. Carmina tek seferde ilk aşkını, en yakın dostunu ve doğumundan itibaren büyüttüğü torununu kaybetti."

Donakaldım. Demek Carmina Chet'i bu yüzden uzak tutuyordu. Onu görmek torununun anılarını canlandırıyordu. Bir torunu mu vardı yani? Benim yerleştiğim oda onun muydu? İşte bu çok acı vericiydi. Chet etraftayken Nathaniel'ı hatırlamaması imkânsızdı. Nathaniel'ı, Hannah'yı ve Thomas'ı.

Keşke Mavis –adı bu muydu?– bunları anlatmasaydı. İçimden tuhaf bir sıcaklığın aktığını hissettim. Kızgınlık. Başka insanların işine burnunu soktuğu için ona kızmıştım. Thunder Basin'deki insanların başlıca uğraşı bu muydu? Geçmiş kurcalamak ve birbirlerinin suratına vurmak?

Sesim öfkeden titreyerek, "Yanılıyorsunuz," dedim. "Carmina Chet'i suçlamıyor. O bunu yapmayacak kadar iyi bir kadın. İnsanların hata yapabildiğini anlıyor. Ve Chet'in yaptığı da bu. Hata. Ona hayatının sonuna kadar rahat vermeyecek bir hata çünkü sizin gibi insanlar geçmiş ait olduğu yerde, geçmişte bırakmayı başaramıyor!"

"Aman Tanrım." Mavis elini rujlu, büyük bir ovale dönüşen ağzının üstüne kapadı. "Aman Tanrım."

"Gerçekten mi? Şimdi mi nutkunuz tutuldu?"

"Senin Carmina'yı tanıyacak zamanın olmadı," diye kekeledi. "Geçmiş bilmenin sana biraz..."

"Carmina'nın karakterini çözecek kadar zamanım oldu. Onları gerçekten tanımamız için, insanların bize çok fazla şey anlatmasına gerek olmaması inanılmaz."

Elini kat kat olmuş gırtlığına götürürken, şaşkın ifadesine gücenmişlik eklendi. “Sanırım.”

“Ah, yeterince sanmışsınız zaten,” dedim tiksintiyle.

Ve Mavis kabalığım karşısında bir kez daha iç geçirerek burnunu havaya kaldırdı ve dışarı doğru yürüdü.

Burnumdan soluyarak mutfakta kaldım. Midem bulanıyordu. Tuhaf bir şekilde ağlamaklı da olmuştum. Chet’i bulmak, genç adamı kenara çekip ona sımsıkı sarılmak istiyordum. Onu tamamen karşısına almış bir kasabada nasıl kalabiliyordu? Onun yerinde olsam, ilk fırsatta kaçırdım. Neden uzun zaman önce çekip gitmemişti? Ve sonra hatırladım.

Dusty.

Chet kardeşi liseyi bitirene kadar burada kalmaya mahkûmdu. Hakkını vermem gerekirdi ki bir kez bile yakındığını duymamıştım. Ona aksini hissetmek için bir sürü neden vermesine rağmen, Dusty’ye büyük şefkat besliyordu. Yapılacak en doğru şey bu olduğu için Thunder Basin’de kalıyordu. Ailesi ona geveze kadın ve erkeklerin yersiz konuşmalarından daha çok şey ifade ediyordu.

Aile. Benim bir ailem vardı ama Chet’in aksine, ben aileme uzun zaman önce sırt çevirmiştim. Annem rezil durumdaydı ve yakınında olmaya tahammülüm yoktu. Onsuz çok daha iyiydim. Bunlar kendime söylediğim sözlerdi ama Chet ve hayatı bana örnek olup ne yaptığıma yakından bakmama neden olmuştu.

Korkunç bir insan mıydım? Chet ben ve ailem hakkında gerçeği bilse, hâlâ benimle olmak ister miydi?

İşte o anda beklenmedik bir şey oldu. Gırtlığım kayganlaştı, ellerim terlemeye başladı. Ne kadar zor olsa da annemi aramak zorundaydım. Çok geç olmadan, gururumu kenara bırakmalı ve hissettiğim o derin adaletsizlik duygusunu unutup her şeyi yoluna koymalıydım.

Birimizden birine bir şey olursa, ondan nefret etmediğimi bilmesini istiyordum. Onu affetmemiştim ama ondan nefret de etmiyordum. Bu da bir başlangıçtı.

Kimse bakmazken Carmina'nın telefonunun arama kaydını gözden geçirdim. Annemi bugün arayamazdım; önce söyleyeceklerimi planlamam ve kendime bir telefon almam gerekiyordu. Onu arayacağımı Carmina bilmemeliydi. Kendimi tutamayıp öfkelenirsem, Carmina'nın hayal kırıklığına uğramasını, daha kötüsü hakkımda kötü düşünmesini istemiyordum.

Telefonda Thunder Basin'in alan kodunun olmadığı tek arama 800'lü bir numaradandı. Kliniğin numarası olmalıydı. Rakamları küçük bir kâğıda yazıp kâğıdı cebime tıktım. Bunu yaparken ellerim titriyordu ve Carmina burada olup görmediği için bir kez daha şükrettim.

26

SCOUT'UN YOLCU KOLTUĞUNDA OTURUYORDUM VE

Chet beni nereye götürdüğünü söylemeyi reddediyordu. Kasabadan çıkalı birkaç kilometre olmuştu, otoyolun genişlediğı yerde hız yapmaya başlamıştık. Yolun kenarında tek tek posta kutuları göze çarpıyordu ve gözlerimi kısıp uzağı bakınca, posta kutularının ait oldukları evleri ve alüminyum çatıları güneşte göz kamaştıran ambarları görebiliyordum. Yeldeğirmenlerinin ve büyükbaş hayvanların otladığı alçak tepelerin arasından geçtik. Çayırların buğday sarısı otları yanımızdan hızla akıyordu.

Sonunda Chet yavaşladı ve otoyoldan çıkıp dar, toprak bir yolun iki yanına dikilmiş ahşap direklerin üstüne inşa edilmiş yüksek bir kapıdan geçti. En yüksek direkte asılı olan demir tabela bize varış noktamızla ilgili önemli bir ipucu verdi: MILTON SWOPE'UN ÇİFTLİĞİ.

Neyi atladığımı çözmeye çalışarak, “Beni işyerine mi getirdin?” diye sordum. Yüzündeki pis sırıtışa bakılırsa bir şeyler çeviriyordu. “Hem de cumartesi?”

“İşyerinde mangal partisi. Patron yanımda bir arkadaşımı getirebileceğimi söyledi. Kartvizitliğimden rastgele bir isim seçtim ve talihli sen çıktın.”

Penceremi sonuna kadar açıp esintiyi hissetmek için başımı dışarı uzattım. Esinti saçlarımı savururken ensemdaki teri alıp götürdü.

Burnumu kırıştırdım. “Bu koku da ne?”

Chet sırıttı. “Para.”

“Ciddiyim. Pis kokuyor.”

“Büyükbaş hayvanların da işini yapması gerek.”

“Yani mangalı arka planda hoş bir kokuyla mı yapacağız?”

“Sabırlı ol. Biraz daha yolumuz var. Çiftliğin az önce geçtiğimiz giriş kapısı var ya? Evle arasında sekiz kilometre var. Oraya ulaştığımızda hayvanların kokusunu duymayacaksınız.”

Sonraki sekiz kilometre bana Nebraska’da gördüğüm en güzel kır manzaralarından birini sundu. Dar ve kıvrımlı derelerin yer yer kesintiye uğrattığı engebeli arazinin arkasında, ufukta altın rengine alçak, dik kayalıklar yükseliyordu. Çiftlik evine vardığımızda garaj yolu çoktan araba ve kamyonlarla dolmuştu. Chet haklıydı; aldığım tek koku ızgarada cızırdayan etin kokusuydu.

“İstedğin kadar burger ve patates salatası ye,” dedi Chet. “Ama Rocky Mountain istiridyelerinden uzak durmak isteyebilirsin.”

“İstiridyeyi severim. Hiç tatlı su istiridyesi yemedim ama her şeyi denemeye hazırım.”

Başparmağıyla burnunu kaşdı. “Bunlara hazır olmayabilirsin.” Gülümsemesini saklamaya çalışıyordu ama ben ilk ipucumu almıştım.

“Bu istiridyelerin nesi var ki?”

“Rocky Mountain istiridyeleri istiridye değil. Erkek buzağı testisi.”

Bakakaldım.

Sırıtarak, “Hâlâ denemeye var mısın?” dedi.

Yavaşça Scout’tan indim. “Sanırım kusacağım.”

“Çiftlik sahipleri üstün geni olan birkaç seçkin boğa dışında, bütün hayvanları hadım etmek zorunda. Boğaların çoğu alt düzeydir ve üremelerini istemezsin. Bir şey yapmadan bırakırsan, öfkelenirler. Alçak çitleri, ahır kapılarını, yükleme bacalarını ve inekleri kızıştırmak için, arkasına kapatıldıkları her tür engeli yerle bir ederler. Şaka yapmıyorum. Kamyonları, su tanklarını mahvettiklerini gördüm.

“Ama bu şeylerini... nereleri olduğunu biliyorsun, yemenizi gerektirmez!”

“Hiçbir şeyi israf etmemek gerek,” dedi kuru bir sesle. “Al bakalım, sana küçük bir hediye aldım.” Arka koltuğa uzanıp çikolata renginde ince bir şeridi olan, kızlara göre hasır kovboy şapkasını aldı. “Gel buraya.”

Ben öne doğru eğilince, şapkayı usulca başıma yerleştirdi. Gözlerine bakınca, başımın biraz döndüğünü hissettim.

Bir şapka mankeni gibi başımı iki yana çevirerek, “Buralılara benzedim mi?” diye sordum.

“Seni bir de at sırtına bindirelim, kimse buralı olmadığından şüphelenmez.”

“Bir keresinde Philadelphia’nın hemen dışındaki bir at çiftliğine gittim. Parasını büyükannemler...” Yaptığım hata karşısında dehşete düşerek bir anda sustum. Gerçeği (on altı yaşımı doldurmamdan önceki yaz gittiğim at çiftliğinin parasını annemin ebeveynlerinin ödediğini) ağzımdan kaçırmanın kıyısından döndüğüme inana-

mıyordum. Ona az kalsın Philadelphia'dan bahsediyordum. Ve Estella'dan.

Hikâyemi hemen değiştirip ekledim: "İki haftalık at binme kursunun parasını büyükannemler ödedi. Kısa süre sonra da öldüler. Sonra da annem öldü. Ben de koruyucu aileye verildim."

"Keşke bunları yaşamak zorunda kalmasaymışsın," dedi üzgün bir sesle. "Babana ne olduğunu sormamın sakıncası var mı?"

"Ah, o da öldü."

"Ailende ne çok ölüm olmuş. Zor olmalı."

"Evet, ama şey, insan aşıyor. Haydi, gidip burger ve patates salatası yiyelim, olur mu?"

Bakışlarında kanmadığını söyleyen bir şey vardı ama neyse ki üstüme gelmedi. Cevap almak için üstelemeyecekti. En azından şimdilik.

Öğle yemeğinden sonra Chet'le birlikte çiftlik evinin arkasındaki, iki ucunda birer basket potasının olduğu beton alana geçtik. Yerde bir top vardı. Chet topu hemen aldı ve parmağımın ucunda ustalıkla çevirmeye başladı.

"Şut atmaya var mısın?"

Siyah spreyle boyanmış çizilmiş serbest atış çizgisine geçtim ve pas vermesi için elimi uzattım. Topu bana dokunduğunda kırılmamdan çekinir gibi, yavaşça attı. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Doğrudum ve bir şut çektim. Tam isabet.

Bana şaşkın bir ifadeyle baktı. "Daha önce oynamışsın."

"Ah, bunu mu diyorsun?" Abartılı hareketler ekleyerek ribaunt pasını kabul ettim, potanın altına top sürdüm, sol ayağımın üstünde yükselip topu potaya elimle koyar gibi bıraktım.

Chet'in şaşkın sırtışı bütün yüzüne yayıldı. "Softbol becerini gücendirmek istemem ama basketbolda daha iyisin. Çok daha iyi."

“Geldiğim yerde oynardım,” dedim ve bir pas daha alıp bu kez sıçrayarak şut attım.

“Okul takımında mı?”

“Evet?”

“Kaç burs kazandın?”

Top sürerken az kalsın sendeleyecektim. Hızla toparlandım ve sesimin normal çıkmasına özen göstererek bir sonraki şutumu nereden atmam gerektiğini kestirmeye çalışır gibi gözlerimi potaya sabitledim. “Hiç.”

“İnanmam. Gözden kaçmayacak kadar iyisin.”

“Geçen sene son sınıfta oynamadım,” diye yalan söyledim.

“Sakatlandın mı?”

“Sadece meşguldüm. Başka şeylerle.”

“Başka şeyler derken, neyi kastediyorsun?” diye sordu gülünç bir şekilde. “Sporu sevdiğin her halinden belli. Yüzünden, vücut dilinden. Ve iyisin, gerçekten iyisin. Daha önemli ne olabilir ki?”

“Bunu konuşmak istemiyorum.” Bir anda savunmaya geçme ihtiyacı duymuştum. Ve gerilmiştim. Chet’in gerçeği öğrenmesinden korkmuyordum; öğrenmesine izin vermezdim. Sadece...

Ona yalan söylemekten yorulmuştum. Bunu konuştukça, başka bahane ve hikâyeler uydurma ihtiyacı duyacaktım. Chet’i Stella Gordon olduğuma inandırmaya çalışmaktan yorulmuştum. Bir düzenbaz. Sahte bir insan. Sürekli biçim değiştiren bir yalan. İstedğimden daha sert bir sesle, “Basket atmaya devam edelim, olur mu?” dedim.

“Ben burs aldım,” dedi şutumun ribaundunu alıp topu yeniden potaya gönderirken. “Creighton.”

Şaşkınlıkla bakma sırası bana gelmişti. “Etkileyici bir programları var. İkinci sınıftayken oradan bir yetenek avcısıyla görüşmüştüm. Gerçekten iyi olmalısın.”

“İyi dim. Ama sürdürmedim. Üniversite masraflarımı karşılamak için o bursa bel bağlamıştım. Biyoloji alanında eğitim alacak, belki Kızıl Haç için çalışıp biraz hayat tecrübesi edindikten sonra lisansüstü eğitime devam edecektim.”

“Dusty yüzünden bursu kabul etmedin,” dedim yüksek sesle. “Hayat planların onun yüzünden değişti.”

“Evet.”

“Pişman mısın?”

“Hayır. Ama bazen ben geri çevirdikten sonra bursu verdikleri çocuk aklıma geliyor.” Gülümsedi ama gerçek bir gülümseme değildi. “Umarım hakkını veriyordur.”

“Şimdi planın ne?”

“Dusty’nin bundan bir yıl sonra lise sahnesinde elinde diplomasıyla yürüdüğünü görmek. Sonra devlet üniversitesinde ders alacağım. Ve sonrasında Lincoln’e transfer olmaya çalışacağım. Diplomamı alacağım; normalden biraz daha uzun sürse bile.”

“Hangi konumda oynuyordun?”

“Forvet.”

Bunu tahmin etmiştim. Forvet oynayacak kadar uzun boy-luydu ama pivot olmak için yeterince iri değildi. Tahminime göre, doksan kilo civarındaydı.

“Sen?” diye sordu.

“Oyun kurucu.” Her zaman pota altında oynamak istemiş-tim ama çok kısaydım. “Hazır mısın?” Topu potanın hizasına fırlattım ve Chet üstün bir refleksle sıçrayıp topu potaya soktu. Bayağı etkileyici bir smaçtı.

“Şık sıçrama,” dedim.

“Sen de fena değilsin. Formun harika.”

Ribaundu kapınca göz kırptım. “Demek kızların Chet Falconer’in dikkatini çekmesinin yolu bundan geçiyor? İyi şut atma becerisinden?”

“Aklıma listede daha üst sıralara girebilecek birkaç özellik daha geliyor.” Elini topa doğru kaldırıncas pas verdim.

“Ne gibi mesela?”

“Ela gözlere zaafım var.”

“Demek öyle.”

“Koyu kahverengi saçlar. Hazırcevaplık. Bana haddimi nasıl bildireceğini bilmesi.”

Kamçı şaklatır gibi bir hareket yaptım ve ses çıkardım.

Güldü. “Teke tek maça var mısın?”

Topu serbest atış noktasına götürdüm. Sağ koldan top sürdüm, hızla dönüp gösterişli bir yarım çember atışına kalkıştım. Ben hamlemi gerçekleştiremeden, Chet beni belimden yakaladı ve yerden kaldırıp kendi etrafında döndürdü. Bu arada elimden kaçan top sekerek uzaklaştı.

“Faul!” diye haykırdım ama deli gibi kıkırdıyordum çünkü boşdaki eliyle beni gıdıklıyordu. Kıkırtılar arasında, “İki... atış... kazandım!” dedim.

Beni yere bırakıp direğe kadar geri geri itti. Koşmaktan ve kendimi ona bu kadar yakın bulmaktan nefesim kesilmişti. Onu dikkatle, kalbim gittikçe daha hızlı çarparak izledim.

Elini boynumun arkasına kaydırıp yüzümü kendine çekti. Dudaklarıma değdiğinde, dudakları sıcacıktı. Gözlerimi kapadım ve kendimi bu duyguya bıraktım. Başım deli gibi dönüyor, bacaklarım harikulade bir şekilde titriyordu.

Geri çekildiğinde Chet de nefes nefeseydi. “Sana karşı koymak zor.”

“Karşı koymak için ne kadar çabalıyorsun?”

“Çok değil.” Ve beni tekrar öptü.

O anda Chet’le olmanın ne kadar doğru geldiğinden başka bir şey düşünemiyordum. Mutluydum, çılgıncasına mutlu ve mutluluk içimden taşıyordu.

27

KASABAYA DÖNÜŞ YOLUNDA, CHET BİR SÜT ÜRÜNLERİ büfesinde durdu. Barakanın üstündeki tabelada 1951'de kurulduğu yazıyordu ve rengi solmuş mor boya iddianın doğruluğuna şahitlik eder gibiydi. Yan taraftaki çimenlik alanda beyaz atları olan bir atlıkarınca dönüyordu. Bana Philly'deki Franklin Meydanı'nda yer alan Parx Liberty Atlıkarıncası'nı anımsatmıştı.

Küçükken sıcak yaz akşamlarında, annem ve babam beni oraya götürür, son çeyrekliklerini de harcayana kadar binmeme izin verirlerdi. İnsanın bir şeyin değerini ancak kaybedince anladığını söyleyenler, doğru söylüyor. Tanık Koruma Programı'na alınmadan önce, Philly'ye bir daha asla dönemeyeceğimi bilseydim, atlıkarıncaya son bir kez daha binerdim. Eski zamanların hatırına değil; sadece o anın tadını çıkarmak, ona sımsıkı tutunmak ve arkama baktığım zaman, üçümüzü mutlulukla gülümserken ve birbirimizi samimiyetle önemserken görebilmek için.

Büfenin içinde bir masa buldum ve sırtım pencereye dönük bir halde oturup kasanın üstündeki mönüye göz attım. Chet ATM'den para çekmek için dışarıda kalmıştı. Çikolata parçacıklı naneli dondurmayla doğum günü pastası arasında seçim yapmaya çalışırken, sesi beni, sırtıma bıçak saplanmış gibi yerimden sıçrattı.

“Oturmamın sakıncası var mı?” Trigger hem de çok sakıncası olduğunu söylememi beklemeden karşımdaki sıraya yerleşti. Beyzbol şapkasını masanın üstüne bırakıp parmaklarıyla kızıl saçlarını düzeltti. “Bugün mönüde ne var? Morarmış bir göz? Yarılmış bir dudak?”

“Benden hemen uzaklaş.”

Bir anda yumruğunu bana doğru savurdu ve ben korkuyla geri çekilince kıkırdayarak durdu. “Çok dokunaklı, çok.”

“Bu kadarı yeter. Polisi arıyorum.”

Hiçbir yere gitmeyeceğini göstermek için oturduğu yere iyice yayıldı ve ağzını yaya yaya, “Beni konuştuğum için tutuklatamazsın,” dedi.

“Beni tehdit ediyorsun.”

“Kim, ben mi? Bu tatlı, sevecen sesle mi? Hiç sanmıyorum.”

“Benden uzak durman için emir çıkarttırabilirim.”

“O emri sana kim çıkarır ki? Duymadın mı? Öfke yönetimi dersine gidiyorum. Yeniden yapılandırılıyorum.” Öne eğilip ellerini masanın üstünde kavuşturdu. Oturduğum sıranın alt kısmını ellerimdeki bütün kan çekilene kadar sıktım.

“Senden gitmeni istiyorum,” dedim kararlı bir sesle.

“Gitmezsem ne olur? Ne yaparsın?”

“Canına okurum. Bu kez hazırlıklıyım.”

“İşte ben tehdit diye buna derim. Bak ne diyeceğim, avukatımla sohbet ediyordum ve görünüşe bakılırsa fiili saldırı hukukun en muğlak, en belirsiz konularından biriymiş. Saldırıyla suçlanman için

bana elini sürmene gerek yok. Beni sözle tehdit etmen ve benim makul kaygı hissetmem yeterli.” Nefretle koyulmuş gözlerle öne doğru eğilerek alanıma girdi. “Haydi, bir daha söyle, Stella, halka açık bu koltuktan kalkmazsam, bana ne yaparsın?”

Öfkeden tir tir titriyordum. Sakin bir sesle konuşabilmek için var olan bütün kontrol gücümü kullandım. “Kendini bu kasabanın sahibi sanıyorsun.”

“Sahibiyim.”

“Hayır, değilsin. Beni dövdün –senin kuralların– ve ben de seni tutuklattım, bu da gerçek dünyanın kuralları. Kamu hizmeti ve öfke kontrolüyle yırttın ama bir dahaki sefere bu kadar rahat davranmayacaklar. Yapamazlar. Baban isterse Birleşik Devletler Başkanı’yla balığa çıksın, bana bir daha elini sürersen, hapsi boylarsın.”

“Bunu senden duymak ne tuhaf. Buraya gelirken yolda kendi kendime, ‘Bu kasaba benim değilse, bir şey bilmiyorum. Kuralları ben koymuyorsam, bir şey bilmiyorum. Ve Stella’ya haddini bildirmeye *bu kadar* yaklaşmadıysam, bir şey bilmiyorum,’ diyordum.” Kibirli gülümsemesi bir sinir bozma taktiğinden daha fazlasıydı. Elinde bir şey vardı. Bir şey biliyordu. Ne olduğunu tahmin edemiyordum ama beni fena halde huzursuz etmişti.

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Sende bir şeyler var,” dedi parmağını sallayarak. “Sert ve gizemlisin. Saklayacak bir şeyin varmış gibi davranıyorsun. Sakladığın ne, Stella? Her ne ise umarım gerçekten iyi saklamışsındır çünkü kurcalıyorum. Henüz aradığımı bulmadım ama bulacağım.”

Buz kestim. Ürpertinin üstüme kar gibi çöktüğünü hissettim. Carmina’ya hemen anlatmalıydım. Bütün cesaretimi topladım ve özgüvenli bir tavırla, “Boş bir gölde balık bekliyorsun,” dedim.

“Hiç sanmıyorum.”

“Benim yerimde oturuyorsun.”

Trigger ve ben aynı anda başımızı kaldırdık. Chet masanın başında duruyordu. Duruşu rahattı ama gözlerinde hiç görmediğim bir sertlik vardı.

Trigger avuçlarını havaya kaldırdı. “Sahibi olduğunu fark etmemişim.”

“Var.” Chet rahat bir tavırla konuşmuştu ama sözleri alev almış gibi, sıcak ve tehlikeliydi. “İzin verir misin?”

“Elbette. Stella’yla işimiz bitti zaten.”

Trigger masadan kalkınca, Chet onu gömleğinden yakalayıp durdurdu. “İşiniz bitti, nokta. Bu konuda net miyiz?”

Trigger uyuşuk gülümsemesini takınarak, “Elbette, ahbap,” dedi. “Sen nasıl istersen.”

“Sakin unutayım deme. Çünkü Stella’nın yanına yaklaştığını duyarsam, bu konuşmayı tekrarlamak zorunda kalırız. Ve kendimi tekrarlamaktan hiç hoşlanmam.”

Trigger gömleğini düzelterek geri geri uzaklaşırken, tadı kaçan gülümsemesini korumaya çalışıyordu. “Hepiniz göreceksiniz.”

O gidince, Chet boş koltuğa oturup elime uzandı. “İyi misin?” Başımı evet der gibi salladım.

“Kızgın görünüyordun. Ve biraz sarsılmış.”

Öyleydim, diye düşündüm.

“Mesele neydi?” diye sordu.

“Trigger, Trigger’lığını yapıyordu.”

“İçimden bir ses daha fazlası olduğunu söylüyor.”

Ona gerçeği söylemeyi düşündüm ama Chet’e güvenmiyordum. Ona yediğim dayaktan Trigger’m sorumlu olduğunu ve kurcalayıp sinirimi bozmaya geldiğini söylersem, mutlaka peşine düşerdi. Kavgadan Chet’in galip çıkacağından hiç şüphem yoktu; ben sonrasında yaşanacaklardan korkuyordum. Chet on dokuz

yaşındaydı. Trigger şikâyetinde bulunursa, mesele ceza mahkemesine taşınırdı. Biraz egom okşanacak diye Chet'in adının sabıka kaydıyla lekelenmesi ya da parmaklıklar ardına girmesi riskini alamazdım.

“Trigger geçen hafta işte Inny'ye biraz zorluk çıkardı; ben de kafa tuttum,” dedim. “Sadece sinirimi bozmaya çalışıyor. Kısa süre sonra unuttur. Görürsün.”

28

CHET BENİ EVE BIRAKINCA, HEMEN CARMINA'YI

bulmaya gittim. Arka verandada bir sallanan koltukta, yüzünde düşünceli bir ifadeyle, uzaklara bakarak oturuyordu. Dizinde, elini bile sürmediği bir fesleğenli limonata bardağı duruyordu.

“Ne oldu?” dedim hemen. “Kalbin mi?”

“Hayır, hayır, o değil. Sadece düşünüyorum. Yaz keşke bu kadar çabuk geçmek zorunda olmasaydı. Her yıl bir öncekinden daha hızlı geçip gidiyor.” Eliyle yanındaki boş sallanan koltuğa vurdu. “Chet’le randevunuz nasıldı?”

Kolunu şaka yollu dürttüm. “Böyle deyince kulağa çok eski moda geliyor. Eğlenceliydi. İçinde gerçek inekleri falan olan bir çitliği ilk kez canlı olarak gördüm. Ama eve dönüş yolunda belaya rastladım.”

“Öyle mi?”

“Trigger.”

Carmina sallanmayı bıraktı ve kırmızı kovboy çizmeli ayakları zemine sıkıca bastı. “Devam et.”

“Sırrım olduğunu biliyor. Kurcalamakla tehdit etti.”

“O çocuğun kurcalayacak bir yeri yok,” dedi emin bir tavırla. “Birleşik Devletler savcılığı, standart Tanık Koruma prosedürüne uygun olarak kasabaya gelişini şerife bildirdi ama şerifin hiçbir bilgi ifşa etmemek konusunda çok katı sorumluluğu var. Şerifi tanırım. İyi adamdır. Dürüst ve adildir. Ne kanunu çiğner ne de seni tehlikeye atar. Yine de onunla görüşeceğim ama durumu açıkça görebiliyorum. Trigger seni kışkırtmaya çalışıyor. Sen ne dedin?”

“Ona beni bir daha tehdit ederse canına okuyacağımı söyledim.”

Sıkıntıyla iç geçirdi ama gözlerinde bir gurur ışıltısı gördüğümü sandım. “Böyle davranmak bir hanımefendiye yakışmaz.”

“Haklısın. Boş tehditler bir hanımefendiye yakışmaz. Oracıkta canına okumam gerekirdi.”

Bu kez uzanıp elimi sıktı. “Bunu yapmayı hepimiz istemez miyiz?”

“Carmina? Sana bir soru sorabilir miyim? Özel bir soru, o yüzden cevaplamak istemezsen anlarım.”

“Sorabilirsin.”

“Odam. Kime aitti? Ben gelmeden önce yani.”

Sallanan koltuğun gıcirtısı yarım saniyeliğine kesildi. Sonra yeniden başladı ama bu kez eskisi gibi yavaş ya da düzenli değildi.

“Torunuma. Nathaniel.” Dalgın bir tavırla limonatasından bir yudum aldı. “En sevdiği renk maviydi. Bahse girerim tahmin edememişsindir.”

“Onu özlüyor olmalısın.”

“Ah, özlüyorum. Cıva gibiydi. En komik espriler ondan çıkardı. Ayrıca çok da zekiydi. Benimle her şeyi tartışabilirdi. Kendi tezine inanmasa bile, sırf tartışmanın hatırına, onu var gücüyle savuna-

bilirdi. Ayrıca çok gözü karaydı. Yüzde elli yaşama şansı olduğu sürece, denemeyeceği hiçbir şey yoktu. Bir keresinde, eve gelince onu Chet'le..." Bir anda sustu.

Usulca, "Ne yapıyorlardı?" diye sordum.

Kederin ağırlaştırdığı bir sesle, "Çatıdaydılar," dedi. "İki kat yukarıda. Sırayla aşağı atlıyorlardı. Büyük trambolinlerden birini evin yakınına çekmişlerdi ve üstüne iniyorlardı." Carmina göz yaşlarını silerken kıkırdadı. "Altıma edecektim. Üstelik sırtımda polis üniformamla."

"İyi bir büyükanne olduğuna eminim."

Gülümsemesi soldu. "O öldü, Stella. Bir yıl oldu."

"Biliyorum."

"Chet mi söyledi?"

"Hayır, kilisedeki kadınlardan biri. Gerçeği senden duymak istedim. Nathaniel'in anne-babasını sormamın sakıncası var mı?"

"Kızımı demek istiyorsun."

"O nerede?"

Carmina'nın yüzü sıkıntıyla buruştu. "Hatalar yaptım, Stella. İyi bir anne değildim. Kızım Nathaniel'i doğduğu gün terk etti. Torunumda iyi iş çıkardım ama kızımda başaramadım. Nathaniel doğduğunda on altı yaşındaydı. Korkunç şeylere bağımlıydı. Uyuşturucu, alkol, erkekler. Ben hep isteydim. Kariyerim benim için önemliydi. En önemli şeydi. Yanlış insanların arasına karıştı. Ona cezalar verdim. Kurallar, kitaptaki bütün kuralları dayattım. Polistim, hem de çok sıkı bir polis. Onu hizaya sokmak istedim. Ama ihtiyacı olan tek şeyi hiç yapmadım. Onu dinlemedim. Yanında olmadım. Hiç yoktum. Görüyorsun ya, sevgim olmadan adam gibi büyümesini bekledim. Gitmiş olmasına şaşırmamalı. Ve asla dönmemesine."

Carmina'nın itirafını ağır ağır sindirdim. Bu ihmalkâr versiyonu, zamanla derinden önemsemeyi öğrendiğim akli başında, güçlü kadınla bağdaştırmaya çalıştım. Carmina'nın annemle ortak noktası olabileceğini düşünmek çok zordu. Hiç ortalıkta olmayan, sevgisiz, bencil. Bunlar Carmina'yı tarif ederken kullanmayı düşünebileceğim sözcükler değildi. Onunla annem arasında herhangi bir bağ kurmak canımı yakıyordu.

Ama dürüst olması ona hataları için kızmamı güçleştiriyordu. Bana sadece gerçeği anlatsa annemi kim bilir kaç kez affetmiştim. Carmina bana tarif ettiği kadın değildi. Katı ve göreve odaklı olduğu kesindi. Ama sert, duygusuz ya da ihmalkâr değildi. Annemin aksine, o değişmişti. Geçmişi ve geleceği aynı değildi.

“Kızına ne oldu?” diye sordum.

“Angie'ye mi? Son gördüğümde dünyaya bir erkek bebek getiriyordu. Ertesi sabah hastaneden arayıp ortadan kaybolduğunu haber verdiler ve bebek konusunda ne yapmak istediğimi sordular. Geri dönmesi için ne kadar dua ettiğimi tahmin edemezdim. Özür dilemem, kendimi affettirmem gerekti. Daha da önemlisi, hayatımda olmasına ihtiyacım vardı. Ama onun bana ihtiyacı olduğunda, ben hiç yanında olamadım.” Carmina bu sözleri gözlerini limonata bardağından ayırmadan söylemişti.

“Üzgünüm.”

“Ben de öyle. Ama hepimizin dertleri var, değil mi?”

Telefon çaldı.

Carmina sallanan koltuğundan kalkmak için doğruldu ama ben ayağa fırladım. “Ben açarım.” Evde ona elimden geldiğince yardımcı olmaya çalışıyordum; özellikle kalbinin güçsüzleştiğini öğrendiğimden beri. Hastaneye dönmesini istemiyordum.

Mutfaktaki telefonu kaldırdım. “Songster’ların evi. Stella konuşuyor.”

“Estella? Sen misin? Gerçekten sen misin? Ah, bebeğim! Sesini duymayı özlemişim.”

Taş kesildim. Öylece kalakaldım.

“Bebeğim? Orada mısın? Annene bir şey söyle,” dedi azarlar gibi. “Seninle konuşmak için o kadar uzun zamandır bekliyorum ki bir dakika daha bekleyemem.”

Gırtlığımın panikten sıkıştığını hissettim. Annemi aramaya karar vermiştim ama bunu kendi şartlarımla yapacaktım. Planım bu değildi. Hazırlıksız yakalandığım için, duygularımı kontrol edemiyordum. Onu cinayet gecesinden beri görmemiştim. Birleşik Devletler Federal Polisi’nin korumasına alındığımdan ve şanslıyım ki ondan ayrıldığım gecedan beri. Onu unutmak dışında her şeyi başarmıştım. Ve şimdi hattın ucundan, aylar boyunca bastırdığım öfke ve kızgınlığı bir anda canlandırmayı başarmıştı.

Konuşmayı başardım. “Neden arıyorsun?”

“Sence neden olabilir?” dedi kola kadar şekerli ve baloncuklu bir sesle. “Hasret gidermek için *yanıp tutuşuyorum!* Her neyse, bir anne bebeğini öylesine arayamaz mı?”

Öylesine mi? Buna bir an bile inanmazdım. “Konuşamam. Meşgulüm,” dedim duygusuz bir sesle.

Hayal kırıklığı sesine yansıdı. “Seni dünyaya getirmek için yirmi dört saat boyunca sancıdan kıvranmış bir kadın için meşgulsün, öyle mi? Seni vakumla çekip çıkardılar. Yaşadığım en acı verici şeydi. Düşüncesi bile içimin bir tuhaf olmasına yetiyor.”

“Çıkmak üzereydim,” dedim, aynı yavan ses tonuyla. “İşe gitmem gerek.”

“Bir dakika, Estella. Söyleyeceklerim bitmedi. Seni aramamın bir nedeni var.”

İşte bu daha gerçekçiydi.

“Danny’ye karşı şahitlik yapmak da neyin nesi? Philly’deki polisler beni görmeye geldi. En azından ikimizden biri onlara defolmalarını söyleyecek kadar akıllı çıktı. Bunu yapamazsın, Estella. Buna izin vermem. Bunlar tehlikeli işler. Danny’nin çalıştığı adamlar var ya. İnan bana onları hafife almamalısın. Onlar kötü adamlar, tatlım. Gerçekten kötü adamlar.”

“Ve sen onları hayatımıza soktun.”

Yorumum vicdanını sarstıysa bile, çabuk toparlandı. “Federal mahkemeden gelen o kurbağa suratlı savcıya Danny’den acayip korktuğunu ve hükümetin korumasını takdir etmekle birlikte, hayatının onların hüküm giymesinden daha önemli olduğunu söylemen herkesin yararına olur.”

“Tanıklık etmeyi kabul ettiğim için beni koruyorlar. Anlaşma böyleydi. Seni de bu yüzden koruyorlar.”

“Ah, hayatım. Seni sıkboğaz etmelerine izin verme. Tanrı aşkına, Birleşik Devler hükümetinden bahsediyoruz. Sen tanıklık etmeyi reddetsen bile, on yedi yaşındaki minicik bir kızı güçlü bir kartelin insafına bırakacak değiller ya. Ve yapacağın bu olacak. Reddetmek.” Son kelimeyi neredeyse tehdit eder gibi söylemişti.

“Beni önemsiyor musun ki?”

“Ben... Ne? Bu nasıl bir soru? Ben senin annenim. Ne yaptığımı sanıyorsun? Hayatını kurtarmaya çalışıyorum.”

“Bütün bu süreçte, önce beni düşündüğün tek bir an oldu mu?” diye sorarken çenem titriyordu.

“Ne demeye çalışıyorsun, Estella?” dedi sinirli bir tavırla. “Söyleyecek bir şeyin varsa, hemen söyle. Şimdi.”

“Ben senin kızınım. Danny’yi değil, *beni* korumalısın. Onun umurunda bile değilsin. Anlamıyor musun? Sen onun gelir kaynağısın. Ondan hoşlanmanı sağladı çünkü parayı istiyordu. Seni sevmiyordu.” Düşüncenin saçmalığı karşısında sesim kendiliğinden

yükselmşti. Benim gördüklerimi o neden göremiyordu? Nasıl bu kadar çaresiz ve kör olabiliyordu?

“Dinlemeyi reddedeceğini tahmin etmeliydim.” Sözümü keserken, sesi öfkeli ve gücenik çıkmıştı. Ama altında, belli belirsiz ve insani bir şekilde, mahcubiyetini duydum. Bir an ona ulaşmayı başarabileceğimi düşündüm. Annemin eski halinden bir şeyler derinlerde bir yerde, hayatta kalmak için mücadele veriyordu ve ben o şeye tutundum. “Beni hiç dinlemiyorsun. Senin için her şeyi yaptım, sana paranın satın alabileceği en iyi şeyleri verdim...”

Yüzümü elimle örttüm. Gırtlığımdaki o nahoş karıncalanmayı yutkunarak gidermeye çalıştım. Gerçek meselenin üstünü cilalayarak kapatmaya çalışması içimi acıtiyordu. Neden hatalarını itiraf edemiyordu sanki? Bir özür istiyordum. Eski annemi geri istiyordum. Bunu ona söylemeyi düşündüm ama öfkem geride hafif bir kalp sızısı bırakarak silinmeye başlamıştı. Kendimi tamamen tükenmiş hissettim.

“Bunu daha fazla dinleyemem. Yeter. Bir daha arama,” dedim.

“Beni dinle. Danny’ye karşı tanıklık etme. Hayatında bir kez olsun annene kulak ver. Bu adam ters düşmek isteyeceğin biri değil. O mahkeme salonuna adım atarsan seni bulur. İzini sürmek için bütün kaynaklarını kullanır ve seni öldürür. Çevresi çok geniş. Vahşi, pis adamlar...”

Annemin hayatımıza girmesine izin verdiği adamlar. *Benim* hayatıma.

Titreyerek telefonu kapadım.

Annemin buraya, sığınağıma ulaşmasına izin vermeyecektim. Beni şimdikinden daha fazla korkutmasına izin vermeyecektim.

O gece Danny Balandu’yu rüyamda gördüm. Nefes nefese ve geceliğimin sırtı terden sırılsıklam bir halde uyandım. Kendime

bunun sadece bir rüya olduğunu, burada güvende olduğumu, beni asla bulamayacağını söyledim. Ama söyleyeceğim hiçbir şey, titrememe mani olamazdı.

Kapının altından ışık süzüldü.

Carmina kapıyı usulca tıklatarak, “Stella?” dedi.

“Uyanığım.”

İçeri girdi. “Çılgılık attığını duydum.”

“Kâbus gördüm.”

“Trigger mı?”

“Danny Balandó.”

Kalp krizi sonrası hâlâ biraz hassas durumda olduğu için, hareketlerine dikkat ederek yatağın kenarına ilişti. Dizimi okşayan parmaklarının serinliği iyi geldi. “Kâbuslarından kimseye bahsettin mi? Bu çılgılığını ilk duyuşum değil.”

“Hayır, onlarla yaşamaya alıştım.”

“Bana anlatmak ister misin?”

Gözlerinin içine baktım. “Ne bilmek istiyorsun?”

“Tecrübeme göre, iyileşmek için bazen kötü şeyleri kusmak gerekir. Dışarı atmak acı verir ama zehri içeride tutmaktan iyidir.”

Söylediklerini düşündüm. “En başa dönebilirim. Sana annemi anlatabilirim.”

Carmina sahne senin der gibi ellerini iki yana açtı; ne kadar sürerse sürsün, dinlemeye hazırды.

Doğru kelimeleri bulmak için ne kadar durdum, bilmiyordum. İçimde anneme karşı o kadar çok öfke barındırıyordum ki ortaya dökmesi kolay olmalıydı. Gırtlığıma kadar o öfkeyle dolu olduğumu hissediyordum. Ama açığa çıkarma seçeneğiyle karşı karşıya gelince, sandığımdan çok daha derine gömülüymüş gibi geliyordu. Carmina haklıydı. Bu zehirdi. Sistemimdeydi. Kök salmıştı.

“Önceleri sosyal ortamlarda içerde ya da akşam yemeğinden önce bir kadeh şarap alırdı,” diye başladım. “Ama boşanma sırasında çok içmeye başladı. Bazı günler sabah uyanır uyanmaz. Sanırım ne kadar üzüldüğünü unutmak için içiyordu. Babama hâlâ âşık olduğunu ya da onu kaybetmenin yasını tuttuğunu sanmıyorum. Daha kişisel bir şeydi. Boşanmayı kendine yönelik bir saldırı, kişisel bir başarısızlık olarak görüyordu. Babam onu aldatıyordu ve boşanma anneme yeterince genç ya da yeterince güzel olmadığını, ona artık yetmediğini söylemesinin yoluydu.”

“Babanın bir ilişkisi olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordu.

“İlişkileri. Çoğul. Annem onu takip etmesi için özel bir dedektif tutmuş. Fotoğraflar vardı.”

“Annen onları seninle mi paylaştı?”

“Babamın canını yakmak istiyordu. Babam düşüncesiz davranışlarını ona itiraf etmekten utanmıyordu ama annem ben birleşsem küçük düşeceğini düşündü.” Annemin beni bir gece yarısı yatağımdan zorla kaldırdığı geceyi hatırlayıp duraksadım. Aslında çoktan uyanmıştım; bağırış çağırışlarından uyuyamıyordum ve annem beni babamın karşısına sürükleyip fotoğrafları önümüze itmiş ve babamdan bana açıklama yapmasını istemişti. Babam hiçbir şey söylememişti. Bana bakmadan, kapıyı çarpıp çıkmıştı. Ertesi gün, giysilerini ve birkaç kişisel eşyasını toplaması için asistanını göndermişti.

“Savcılık için Danny Balandó aleyhine tanıklık yapmayı kabul ettiğim zaman, savcılık bürosu babamı benimle birlikte Tanık Koruma Programı’na almayı teklif etti. Sonuçta ailedendi. Ama babam teklifi geri çevirdi. İşinden ayrılmak istemiyordu ve Tanık Koruma Programı insanların yerleştirildikleri yeni yerlerde eski işlerini sürdürmelerine izin vermiyor. Babama onunla ne şahsen ne

e-posta aracılığıyla bir daha asla iletişim kuramayacağım söylendi. Sanırım babam için sakıncası yoktu.”

Carmina başını omzuna yasladı. Hiçbir şey söylemedi ama nefesinin değiştiğini hissedebiliyordum. Yavaş ve derin derin soluyordu.

“Annem boşanımdan hemen sonra Sandy Broucek adında bir kadınla takılmaya başladı. Bütün arkadaşlarının babam aracılığıyla tanıştığı ve hâlâ onun sosyal çevresinde var olan insanlar olduğundan yakınıyordu. O dünyadan kopmak ve kendi arkadaşlarını edinmek istiyordu. Eski arkadaşları yüzüne karşı nazikti ama arkasından dedikodusunu yapıyorlardı.

“Depresyon ilaçları kullanıyordu. Sandy ve yeni arkadaşlarıyla dışarı çıkınca, eve döndüğünde ot kokuyordu. Sonra reçeteli ilaçları kötüye kullanmaya başladı. O ve Sandy Eczacı dedikleri birinden bahsederdi. Gerçek bir eczacı mıydı bilmiyorum ama evde başkalarının adıyla etiketlenmiş OxyContin şişeleri dolaşmaya başladı. Annem saklamaya çalışıyordu ama ben biliyordum. Bir süre sonra Eczacı’dan bahsetmez oldu; ben de reçeteleri görmeye başladım. Bir şekilde Danny’yle tanıştı. Danny annemin yeni satıcısı oldu ve ona eroin verdi. İlk başlarda annem çok mutluydu. Arkadaşlarıyla dışarı çıktığı gecelerin ertesinde benimle gülüşüp şakalaşırdı. Benimle ilgileniyor gibiydi. Üzgündü ama uyuşturucu üzüntüsünü maskeliyordu. Sanırım uyuşturucunun onu olmak istediği insana dönüştürdüğünü düşünüyordu. Mutlu, eğlenceli, rahat. Ama aslında annem bunların hiçbiri değildi. Hâlâ depresyondaydı ve uyuşturucular kendine dair algısını bir süreliğine çarpıtiyordu.”

“İçki içmek ve uyuşturucu almak ona sorunlarıyla yüzleşip yardım almaktan daha kolay geliyordu,” dedi Carmina.

“İlk baştaki mutluluğu geçince, durum kötüleşmeye başladı. Ona yardım bulmaya çalıştım. Onu metadon¹² kliniklerinde sıraya girmek için her sabah erkenden şehre götürmeye başladım. Metadonun onu eroinden kurtarması gerekiyordu. Klinikler şehrin kötü yerlerindeydi ve soğukta ya da sıcakta, yıkanmayan, çaresiz görünümlü insanların arasında dışarıda beklemek zorunda kalıyorduk. Bazen sırada kavgalar çıkıyordu ve gitmek için anneme yalvarıyordum ama günü kurtarmasına yetecek kadar ilaç almaya mecburdu.

“Metadon işe yaramayınca, tekrar eroine döndü. Tanınmaz hale gelecek kadar zayıfladı. Yemek yemez, duş yapmaz ve Sandy’yle gecelere akmak dışında evden çıkmaz oldu. Uyuşturucu almak dışında yataktan çıkmayı reddediyordu. Zamanla gece hayatı onu benden tamamen kopardı. İhtiyaç duyduğumda yanımda yoktu. Verdiği bütün sözleri çiğnedi. Öyle bir noktaya geldi ki korkudan büyükannem ve büyükbabamı aradım. Bu, durumu daha da kötüleştirdi. Bana çok kızdı ve konuşmamaya başladı. Annesi ve babası onu rehabilitasyona soktu ve merkezde bize uyuşturucuyu bırakmanın çok acılı bir süreç olduğunu ve büyük olasılıkla geri döneceğini anlattılar. Öyle de oldu.”

“Rehabilitasyona kaç kez gitti.”

“Bu üçüncü.”

“Polislik hayatım boyunca sadece birkaç bağımlının iyileştiğini gördüm. Uyuşturucu insanların kötü yanlarını ortaya çıkarır. Bazen bağımlılığın bir hastalık olduğunu hatırlamak zorlaşır; mağdur olan kişi uyuşturucuyla tanımlanmamalıdır. Bağımlılığın arkasında gerçek bir insan, saygıyı hak eden bir birey vardır.”

---

12 Narkotik tedavisinde kullanılan bir ilaç. (ç.n.)

Başımı hızla salladım. “Annemin sorumluluğunu bir kalemde silme. Bu hayatı o seçti. Ben vardım ama o uyuşturucuyu seçti. O korkağın teki. Asla onun gibi zayıf olmak istemem.”

“Senin inancına ihtiyacı var, Stella.”

“Bu kez iyileşeceğine inanmam gerektiğini düşünüyorsun,” derken omurgamın kasıldığını hissettim. Carmina beni dinliyor muydu? Bu annemin üçüncü girişimiydi. Uyuşturucu kullandığı süre uzadıkça, bırakması da o kadar güçleşiyordu. Ben umudumu kaybetmiştim. Umursamak can yakıyordu. Ve umursadığınız zaman, kaybedecek şeyiniz oluyordu.

“İnanç güvenden önce gelir. Umut da inançtan.”

“Ben umutlanmak istemiyorum.”

“Can acıttığı için mi?”

Gözyaşlarımı daha fazla tutamadım. Dudağım titriyor, gırtlığım yanıyordu. Sesim boğuk ve çatlaktı. “Beni hayal kırıklığına uğratması canımı acıtıyor. Uyuşturucunun onun için benden daha önemli olduğunu bilmek canımı acıtıyor.”

“Onu yok saymak, olmamasını dilemek daha kolay. Olmadığı zaman, seni incitemez de.”

“Evet,” dedim boğulur gibi.

“Ah, Stella. Benim tatlı Stellam.” Beni kollarının arasına aldı ve ağlarken beni öne arkaya usul usul salladı.

Ağlamamın şiddeti biraz kesilince, “Bugün o aramadan önce, onu aramayı aklımdan geçirmeye başlamıştım.” Burnumu çektim ve koluma sildim. “Ona ondan artık nefret etmediğimi ve yoluma devam etmeye hazır olduğumu söylememin kendimi daha iyi hissettireceğini sanmıştım. Bu benim aptal olduğumu mu gösterir, yoksa sadece saf mı, bilmiyorum.”

“Cesur, Stella. Cesur olduğunu gösterir.”

“Güçsüz olduğumu ya da boyun eğdiğimi düşünmesini istemiyorum. Onu aramamı istiyor. Ona istediğini vermek istemiyorum.

“Ya senin isteklerin? Neden bu açıdan bakmıyorsun?”

Carmina’nın sözlerini düşündüm. Cesur olmak istiyordum. İyileşmek. Hepsinden önemlisi Carmina’nın benimle gurur duymasını istiyordum.

“Neden beni evine kabul ettin? Bunu neden yaptın? Beni tanıımıyordun. Bana hiçbir borcun yoktu.”

“Şey,” dedi. “Kısa cevap: çünkü bunu yapmamı rica ettiler.”

“Uzun cevap ne?”

“Sanırım Birleşmiş Devletler Polis Teşkilatı’na otuz dört yaşında atandığımı bilmelisin. Temel eğitim için Glynco, Georgia’ya gitmeye hazırlanıyordum. Eğitim on yedi hafta sürecekti ve kızım Angie ben yokken Thomas ve Hannah Falconer’la kalacaktı. Yola çıkmadan birkaç gün önce Angie’nin hamile olduğunu öğrendim. On beş yaşındaydı ve altı ay sonra doğum yapacaktı. Şey, gitmedim. Kaldım. Önce ona, sonra Nathaniel’a baktım. Hiçbir zaman Birleşmiş Devletler Federal Polisi olamadım. Ama beni her zaman göz önünde tutmuş olacaklar ki arayıp tanık koruma programına yerleştirilen bir kızıdan bahsettiler ve yaz boyunca yanımda kalmasını rica ettiler.”

“Ailenle ilgilenmek için kendi başarından fedakârlık etmen yetmezmiş gibi, beni yanına almak için emekliliğinden vazgeçmişsin.”

“Benden iyi bir kadınmışım gibi bahsediyorsun, Stella. Ama bunu çok geç fark ettim. Birkaç yıl geç,” diye tekrarladı. “Angie’nin kaçmasını izleyen o karanlık haftalarda beni suyun üstünde tutan umut oldu. Değişebileceğime dair umut. Beni bir gün affedebileceği umudu.”

Gözlerim artık kupkuru gelse de gözyaşları yeniden akın etti. “Ben umut etmek istemiyorum. Annemin beni haksız çıkarma-

sından korkuyorum. Beni o kadar çok hayal kırıklığına uğrattı ki. O gece, Tanık Koruma Programı'na girdiğim gece, son kez olduğuna yemin ettim.”

“Bana o geceyi anlat. En kötü kısmını. İçini boşalt. Anlat ve sonra bırak gitsin.”

Ona anlatmak istiyordum. Her şeyden çok. Zehri akıtıp devam etmek? Tek düşündüğüm buydu. Ama korkuyordum. Korku, utanç ve suçluluk sokmaya hazır bir yılan gibi etrafıma sarılmıştı. Carmina o gece gerçekten olanları bilse, ne yaptığımı öğrense, beni artık sevmez diye korkuyordum.

Bana sırt çevirirdi. Ve beni yetkililere teslim ederdi.

29

İŞTEN ÖNCE RADIOSHACK'E UĞRADIM. BİRAZ ARAŞ-
tırdıktan sonra ucuz, basit ve dakika hesabıyla çalışan bir telefon
buldum.

Kasada çalışan adam barkodu taratırken ıslık çaldı. “Kendinize
gerçek bir dinozor bulmuştunuz.”

“Bütçem kısıtlı.”

“Belli. Başka bir şey var mı?”

“Evet, iPhone’lu cep telefonu kampanyaları ne kadar?”

“Ayda yetmiş civarı.”

“Android’ler daha mı ucuz?”

“Üç aşağı beş yukarı aynı.”

Biriktirdiğim bahşişlerin kabaca hesabını yaptım. Belki de bir
cep telefonu almayı Thunder Basin’den ayrılıp bir yere kalıcı olarak
yerleşeceğim doğum gününe kadar ertelemek daha iyi olacaktı.
Son zamanlarda hayatımın on sekiz yaşımı doldurduktan sonra
nasıl değişeceğine kafa yormaz olmuştum ama ağustosla birkaç gün

kalmıştı. Thunder Basın'deki süremi yarısından fazlasını doldurmuşum ve bunu fark etmemin beni sevinçten havalara uçurması gerekirken, tuhaf bir sızı hissediyordum. Dört hafta içinde Thunder Basın'den sonsuza dek ayrılacaktım ve bundan henüz Chet'e bahsetmemiştim. Planlarımı Carmina'yla da konuşmamıştım. İkisini de çok önemsiyordum ve onlarla vedalaşmak için can atmıyordum ama sağduyum Thunder Basın'ın son durağım olmadığını biliyordu. Belki Stella Gordon'ın yerleşebileceği türden bir yer olabilirdi ama adımları değiştirmem Estella Goodwin'i kanımdan arındırmaya yetmezdi. Burada tamamlanmış ve hoşnut hissedebilir miydim? Yoksa kaderimde daha büyük, daha iyi şeyler mi vardı? Her zaman Reed'le birlikte uzaklara kaçma, orada hayatımıza sıfırdan başlama, onun yanımda olup bana sahip çıkması hayalleri kurmuştum ama artık böyle bir seçenek yoktu. Olsa bile, bunu istediğimden emin değildim. Bu yaz beni değiştirmişti.

Kendi yolumu bulmak istiyordum.

İş yerinde personel eksiklerimiz vardı. Inny arayıp hasta olduğunu haber vermişti ve Jo akşam kalabalığında bize yardım etmesini rica etmek için çılgın gibi telefonla Deirdre'ye ulaşmaya çalışıyordu.

Başımı ofisinden içeri uzatıp, "Bir gelişme var mı?" diye sordum.

"Hayır." Dixie Jo şakaklarını ovaladı. "Ve bunun bir cumartesi akşamına denk gelmesi, tam bir talihsizlik."

"Arabalara yetişmek için elimden geleni yapacağım."

"Ah, yapacağını biliyorum. Canımı sıkan bu değil. Inny," diye itiraf etti. "Ona ulaşamıyorum. Saatler önce arayıp hasta olduğunu haber veren bir mesaj bırakmış. Telesekretere. Bu Inny'den beklenecek bir davranış değil. Mesaiye gelemeyeceğini doğrudan bana söylediler. Yerine birini bulmama yardım etmeyi teklif ederdi."

Kendimi benden özellikle kaçındığını düşünmekten alamıyorum. Bunu neden yapsın ki?”

“Doğuma girmesi an meselesi,” diye yanıtladım. Hastaneye gittiğini duyduğum anda götürmek için bir bebek hediyesi hazırlamıştım. “Sence doğuma gitmiş olabilir mi?”

“Bunu da düşündüm ve hastaneyi aradım. Giriş yapmamış. Cep telefonunu açmıyor. Ya tek başına yolda bir yerdeyse ve araba-
basının arka koltuğunda tek başına doğum yapmaya çalışıyorsa?”

“Bunu yapar mı?”

“Hastane faturasını ödeme konusunda endişeliydi.” Dixie Jo bir kez daha şakaklarını ovdu. “Aylardır fazladan mesai yapıp para biriktiriyor. Anne ve babası hamileliği desteklemiyor; bebeği doğurmak isterse onu reddedeceklerini söylediler. Hatta faturaları ödememekle tehdit ettiler. Yasal olarak elbette mecburlar ama artık iş gurur meselesine döndü. İnny yardımlarını kabul etmeyecek. Hastane masraflarının altından kalkamayacağından korkuyorsa, bir tarlada doğum yapmak ondan beklenmeyecek şey değil. Annesi ve babasından para istemektense her şeyi yapar. Bana gelmeliydi. Ona bana gelmesini *söyledim*.”

“Bunu yapmaz.” İnny’yi tanıdığım iki ay boyunca, bir kez olsun yardım istediğini görmemiştim. Şiş ayak bilekleri ve bir plaj topu yutmuş gibi sivrilen karnına rağmen gecenin sonunda soluk almak için oturmayı, tuzluk ve biberliklerini benim doldurmama izin vermeyi reddederdi. Her şeyi kendi başına yapmayı kafaya koymuştu.

Dixie Jo, “Aptal kız,” diye söylendi. Sandalyesinden kalkıp ofisin içinde dolaşmaya başladı. “İnatçı, dik başlı kız.” Yanağından aşağı bir damla gözyaşı yuvarlandı. “Yalnız kalmalıyım, Stella. Bebeği doğurmak için nereye gidebileceğini düşünmeliyim.”

“Aramana yardım edebilirim. İster şimdi, ister vardiyam bitince. Ne yapmamı istediğini söylemen yeterli.” Inny için ben de endişelenmiştim; hele durumunu öğrendikten sonra. Anne ve babası bebek konusunda yanında değilse, Inny onlardan yardım isteme fikrine uzun zaman önce sırt çevirmiş olmalıydı. Ne kadar çaresiz olursa olsun, bunu tek başına yapacaktı. Ölümüne mal olsa bile.

“Çok iyi olur,” dedi Dixie Jo yüzünde ağır bir kederle. “Ama her halükârda çok geç kalmamızdan korkuyorum.”

İşten sonra Carmina’nın kamyonetinin ön cam sileceğinin altında bir not buldum. Mesaj Chet’tendi ve verdiği haber moralimi düzeltmedi.

Dusty o gün işe gitmemişti. Chet gün batana kadar çiftlikteydi ve Dusty’nin patronunun telefonuna bıraktığı mesajı çok geç dinlemişti. Daha da kötüsü, Dusty Chet’in evde sakladığı acil durum parasını da yürütmüştü. Hepsi gitmişti. Chet onu aramaya çıkmıştı ve bir haber alır almaz, beni Carmina’nın evinden arayacaktı.

Dusty için kötü şeyler düşünmek istemiyordum ama içimden bir ses, ağabeyini aldatmak pahasına bile olsa Cooter’la işe başlamak için can attığını söylüyordu. Annemle arasında paralellik kurmak zor değildi. Bir kez ama sadece bir kez, annem alışkanlığına kaynak sağlamak için benden para çalmıştı. Yatmadan önce para cüzdanımdaydı. Sandy’yle dışarı çıkmıştı ve sabah paranın yerinde yeller esiyordu. Paramı saklamayı öğrenmeseydim, tekrar çalabilirdi.

Olası her tür esintiyi odama çekebilme umuduyla pencerem açık uyumuştum ve Scout’un derin homurtusuna hemen uyandım. Karanlıkta üstüme bir şort geçirip alt kata koştum.

Chet ağır hareketler, düşük omuzlar ve ölü gibi bakışlarla kamyonetten indi. Bana bakıyordu ama beni görmüyor gibiydi.

Sersemlemiş bir halde durdu, kaybolmuş gibi gözlerini kırıştırdı. Dusty'yle ilgili olduğunu hemen anladım. Korkunç bir şey olmuştu.

“Chet?” Ayağıma Carmina'nın bahçe takunyalarını geçirip veranda basamaklarını koşarak indim. Gece havası ağır ve sıcaktı ama Chet'in yüzündeki ifade beni iliklerime kadar ürpertti. Omzuma bir şal almış olmayı diledim. “Dusty, değil mi?”

Garaj yolunda yere çöktü. Sırtının bütün ağırlığını Scout'a yaslamıştı. Bana her zaman güçlü ve emin görünen yüzü, katıksız bir bitkinliğin izlerini taşıyordu. “Harcamış. Hepsini. Üniversite birikimini, bu yaz kazandığı parayı, acil durum fonumuzu. Yaklaşık beş bin dolar. Hepsi gitti.”

Alçak sesle, “Uyuşturucu mu?” diye sordum.

Keskin bir kahkaha attı. Buz gibi ses tonu içimi bir kez daha ürpertti. “Keşke uyuşturucuya harcasaydı. Satabileceği uyuşturucuya. Uyuşturucu kârlı olurdu. Parayı ebe tutmak için kullanmış. Kız arkadaşı hamileymiş. Bir kız arkadaşı *olduğunu* bile bilmiyordum.”

Şimdi gözlerini kırıştırmaya sırası bendeydi. Gözlerimi boşluğa diktim ve ismi dudaklarımdan istemdişi dökülüverdi. “Inny.”

“Bebeği büyüteceklermiş. Beni duyuyor musun? Bebeği büyüteceklermiş!” diye bağırdı öfkeyle. “Bana sorumluluk sahibi bir insan gibi davrandığı için minnet duymam gerektiğini söyleme. Bir kez olsun sorumluluk üstlenmesini istemiyorum. Bencil olsun istiyorum. Benim şu anda olduğum gibi.”

“Onunla konuşmayı denedin mi?”

“Bana hastaneye paraları yetmeyeceği için ebe tuttuklarını söyledi. Bebeği büyüteceklerini ekledi ve bu sözlerin anlamı kafama dank ettiği anda ona deli gibi bağırmaya başladım. Ona bebeği evlatlık vereceğini, yoksa onu evden atacağımı söyledim. Telefonu yüzüme kapadı.” Chet'in göğsü hızla inip kalkıyordu; gözleri koyu ve çakmak çakmaktı. “Dinlemek istemiyor ama haklı olduğumu

biliyor. Bebeği büyötmeye kalkarsa oyun biter. Üniversiteye asla gidemez. Burada kalır ve sırtı tutmaz hale gelene kadar havuz alçılar ve sonra da North Platte'de demiryolunda işe girer. Annemle babamın istediğı bu değildi." Ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Ben bu işe uygun değilim. Başaramadım. Herkesi hayal kırıklığına uğrattım. Dusty'nin Cooter Saggory'yle ortaklık kurmak istemesi bu yüzdendi; kız arkadaşına ve çocuğına bakmak için. Bunu göremedim. Dünyadan bihaberdim. Ve artık çok geç. Etrafımdaki her şey tek tek yıkılıyor."

Ne diyeceğimi bilemedim. Yüzünü ellerimin arasına aldım, alnımı alına dayadım. Ellerim titremiyordu ama gücümün tükenmeye başladığını hissediyordum. Chet'in söylemediğı ama benim kadar iyi bildiğı, Dusty bebeğı sandığı gibi destek olamazsa, Chet devreye girecekti. Şimdi öfkeliydi ve Dusty'yi evden kovmakla tehdit ediyordu ama bunu yapmayacaktı. Sakinleşince, Dusty'nin vasisi olduğunu kabul edecek ve bu işi, kendi geleceğini ve hayallerini hiçe saymak uğruna sonuna kadar götürecekti.

"Ah, Chet," dedim, onun için içimin parçalandığını hissederek.

"Inny'nin anne ve babası onu zaten evden kovmuş," dedi sert bir sesle. "Gidecek bir yeri yok. Bebeğı evlatlık verirse, onu geri alacaklar."

"Inny bunu yapmaz."

Göz göze geldiğimizde, Chet'in gözleri şaşkınlıkla doluydu. "Ebeveyn olmanın nasıl bir şey olduğu konusunda bir fikri var mı? Dusty kolay olmayacağını bildiğini söylüyor ama onu neyin beklediğı konusunda hiçbir fikri yok. Mesele kolay olmaması değil. Mesele, Dusty'nin yaptığı ve yapacağı en zor şey olması. Buna hazır değil. Olduğunu sanıyor ama daha bir çocuk. Kendi hayatını yaşamamışken, bir başkasına nasıl bakacak ki?"

Ona daha sıkı sarıldım. Cevabım yoktu ama şu anda ihtiyaç duyduğu son şey yalnız hissetmektir. Ona en azından bunu verebilirdim. Arkadaşlığımı ve onu dinlemeye hazır kulaklarımı.

“Dusty’ye Inny’nin bizimle yaşayamayacağını söyledim,” dedi Chet tatsız bir sesle. “Bunu önerince güldüm. Ona aptal olduğunu falan söyledim. Ona, ‘Sakin yanında o ya da bebekle kapıya gelme çünkü sizi içeri almam,’ dedim.

“Gerçek ironi şu ki,” diye devam etti, “bu hafta işte boğaları hadım ediyorduk ve ben genelde kolay tiksinnem ama yüzümü buruşturmak ve onlara acımak için biraz durdum, anlıyor musun? Ve sonra Dusty’nin başına bu geldi ve ilk düşündüğüm, *hayır, hadım hiç kötü bir şey değil, oldu. İnsanlara da uygulanmalı.*”

Beni eğlendirmeyi amaçlıyordu ama bir türlü gülemedim.

“Eve taşınmasına göz yumacağım, değil mi?” dedi usulca. “Bu doğru olan mı yoksa aklıma gelen en kötü fikir mi bilmiyorum ama bunu gerçekten yapmaktan, onun ve bebeğin bizimle yaşamasına izin vermekten aklımı kaçırarak kadar korkuyorum.”

“Annen ne yapardı?” Cevabını beklerken, aynı soruyu kendime de sordum. Reed beni hamile bıraksa, annem ne yapardı? Bir önemi yoktu. Ben Reed’le kaçardım. Çoktan taşındığım için tepkisini görecektim kadar bile kalmamış olurum çünkü işin aslı, annemin umurunda bile olmazdı. Uyuşturucunun işi buydu. Daha fazla, daha fazla uyuşturucudan başka hiçbir şeyi önemseyemez oluyordunuz.

“Onu eve almazsam, Dusty okulu bırakıp tam zamanlı bir işe girer. Kirayı, yiyecek içeceği, faturaları, her şeyi halletmek zorunda kalır. Hayatı orada son bulur.”

“Büyük olasılıkla, bunların hepsi doğru.”

Tekrar iç geçirdi ama bu kez vücudu gevşemişti. Bunun cevabı bulduğu anlamına geldiğini tahmin ettim.

“Ben yanında olup sana yardım ederim, biliyorsun,” dedim.

Çenemi omzunun girintisine yasladım. Dalgın bir tavırla saçlarımı düzeltti ve özlemle iç geçirdi. “Bunu hak etmek için ne yaptım?”

Hafifçe gülümseyerek, “Carmina’ya cehennemi yaşattın,” dedim. “Bazıları buna karma diyor.”

Geri çekildi ve dosdoğru gözlerimin içine bakarak, “Seni kastettim,” dedi. “Seni hak etmek için ne yaptım, Stella? Hatalar yaptım. Her şeyi defalarca mahvettim. O zaman, benim gibi bir adamın karşısına nasıl oluyor da senin gibi bir kız çıkıyor?” Bana bakışında samimi bir merak ve hayret vardı ve daha önce suçluluk duygusu hissettiğimi sandıysam, yanıldığımı anladım.

Chet başımı tekrar göğsüne yaslayınca, sessiz ve derin bir nefes aldım. Ona Thunder Basin’den ayrılacağımı söylemeliydim.

Daha fazla erteleyemezdim.

30

BİRKAÇ GÜN SONRA, CARMINA'NIN GÜL TARHINDA çömelmiş ve kafamı dağıtmak için kendimi ayırkotu yolma işine adanmış bir halde annemi geri arayıp ona öncelikle tanıklık edeceğimi ve ikinci olarak ondan artık nefret etmediğimi söylemek için cesaret toplamaya çalışıyordum.

Son konuşmamızda telefonu suratına kapadıktan sonra onunla bir daha asla konuşmamaya yemin etmiştim. Ama bunu söyleyen zehirdi; içime kök salmak ve beni acı öfkeyle karartmak istiyordu. Onu aramalıyım. Bu kez kendi şartlarımla. Geçmiş def etmek ve hayatıma devam etmek zorundaydım.

Hiç kimseyi bir günah çıkarma seansındaki bir rahip gibi resmen affetmemiştim ve duymasını istediklerim ile hissetmesini istediklerim arasında nasıl denge kuracağıma karar vermekte zorlanıyordum.

Annemin konuşmamızdan davranışı için affedildiği hissiyle ya da suçluluk duygusundan arınarak çıkmasını istemiyordum.

Sanırım, beni daha fazla üzmesine izin vermeyeceğimi bilsin istiyordum... ama eğer kötü tercihleri için kendini hırpalamak istiyorsa, öyle olsun.

Carmina onaylamayacaktı ama bir yerden başlamak zorundaydım. Belki yol üstünde bir yerde, annemi *tamamen* affetmeye karar verirdim. Tanrı'ya hâlâ inanmıyordum ama kâinatın üstün bir yöneticisi olması akla yatkın geliyordu; bu tür yerleşik duyguların bir anda bertaraf edilmesini beklemezdi herhalde. Affetmenin zaman alacağına karar verdim. Bu bir süreçti ve bir yerden başlamak lazımdı.

Yoldan Scout'un yaklaştığını duydum. Topuklarımın üstünde doğruldum ve tam Chet garaj yoluna saparken, bahçe eldivenlerimi çıkardım.

Kolunu şoför penceresinden sarkıtıp, "Meşgul müsün?" diye sordu. Öne eğdiği kovboy şapkasının gölgelediği gözlerinde muzip bir ışıltı vardı.

"Keyfin yerinde."

"Benimle gelmeyi kabul edersen, daha da iyi olacak."

"Aklında ne var?"

"Hiç rodeoya gittin mi?"

"Kovboylar, palyaçolar falan mı?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Evet. Ve boğaya binme, kement atma, at arabası yarışı ve koyun binme."

"Hayır," dedim temkinli bir sesle. Bunların hiçbirisi bana göre şeylere benzemiyordu; hatta kelimelerin yarısı yabancıydı.

"Atla." Başıyla yanındaki koltuğu işaret etti. "Bir kültür dersi almak üzeresin."

"Bak ne diyeceğim, 'kültür' kelimesinin ne anlama geldiğini bildiğini sanmıyorum." Zaman kazanmak için, "Dusty nerede?" diye sordum.

“Kız arkadaşı ve bebekle birlikte evde. Haydi ama. Zaman kaybediyoruz.”

Inny, hafta sonu Dusty ve Chet’in yanına taşınmıştı. Ziyaret etmek ve Beatrix adını verdikleri kız bebeğin hediyesini vermek için uğramıştım ama Inny uyuyordu. Onunla konuşmak ve Sundown’ın son dedikoduları konusunda açığını kapamak için sabırsızlanıyordum.

Kaçamak davranmayı sürdürerek, “Bilmiyorum,” dedim. Chet’le takılmak istemediğimden değildi. Ama Rodeo? Rodeolar hayvan hakları savunucuları tarafından sürekli olarak eleştirilmiyor muydu? Ayrıca gözümün önünde, kirli bir yiyecek kamyonunda çikolatalı lokma ve akıtma yanında satılan kızarmış boğa yumurtaları canlanıyordu.

Muhtemelen fazla çelişkili görünen yüzümün aldığı şekle gülümseyerek, “Çok fazla düşünüyorsun,” dedi.

“Boğa yumurtası olmayacak,” dedim sonunda. “Son teklifim.”
“Anlaştık.”

“Ve yağmur yağarsa, sığınacak bir yer arayacağız.” Utku koyu renkli bulutlar kaplamıştı ama akşamüstü güneşi yakıp kavuruyordu ve hava durumunda yağmur beklentisi görmememe rağmen, işimi sağlama almak zorundaydım.

“Bugün ıslak tişört yarışması olmayacak, tamamdır.”

“Carmina dükkânda. Üstümü değiştirip ona bir not bırakayım. İçeri girince, sarı yazlık elbisemi giydim ve tezgâhın üstüne Carmina için bir not bıraktıktan sonra, buzdolabından buz gibi iki kola aldım.

Kendi etrafımda dönerek Chet’e, “Rodeo için uygun kılıkta mıyım?” diye sordum. Elbiseyi Carmina’nın hediye ettiği çizmelerle tamamlamıştım.

“Buralı gibi görünüyorsun.”

Kolalardan birini ona atıp araca bindim.

“Önce birkaç rodeo malzemesini bırakmam gerekecek ama fazla uzun sürmez,” dedi Chet garaj yolundan geri geri çıkarken. “Milton Swope beni bu akşam eyerli ve eyersiz yarışan bronc¹³ binicilerine yolladı. Onların malzemelerini teslim edeceğim.”

Otuz dakika sonra, rodeo alanının arkasına yanaştık. Arenanın etrafını dolaşan tekerlek izleriyle kaplı toprak yol, kamyonlar ve at arabalarıyla doluydu. Tribünlerin karşısındaydık ve rodeonun başlamasına yarım saat olmasına rağmen, dolmaya başladıklarını görebiliyordum. Chet yükleme bacalarının önünden geçerken, bacalarını esneten bir dizi kovboyu işaret etti.

“Bronc binicileri ısınıyor. Mahmuzlarını bağlamaları, kasıklarını esnetmek için çömelme hareketleri yapmaları ve elbette tütün çiğneyip bira içerken diğer binicilerle ağzı bozuk konuşmalar yapmaları gerek.”

“Eldivenlerindeki o şeyler ne?”

“Reçine. Yapışkanlığını sağlamak için, at binerken kullanacakları halatlara sürmek zorundalar.”

“Gergin görünüyorlar.”

“Evet, bazıları öyle ama çoğu konsantre oluyor. Kafalarında en iyi ve en kötü durum senaryolarını canlandırıyorlar. Kesenin hayalini kuruyorlar. Bu akşam ortada yaklaşık yüz bin papel var.”

“Vay canına.” Küçük bir kasaba eğlencesinden bekleyeceğimin çok üstünde bir miktardı.

Sonra bir boğa bölmesinin önünden geçtik. Kapılar yüksekti ama aradan, etli butları kaplayan siyah deriyi ve sivri boynuzları görebildim.

---

13 Rodeolarda atın biniciyi sırtından atmaya çalıştığı yarışmalara verilen isim. (ç.n.)

“Boğa biniciliği nasıl oluyor?” diye sordum. “Sydney’nin erkek arkadaşının boğa binicisi olduğunu söylemiştin. O da burada mı?”

“Olabilir. Denemeyeceğim bir rodeo sporu varsa, o da boğa biniciliğidir. Çok riskli. Çocukken bir binicinin bacağına, kasiğının tam yanına, bir boğa boynuzunun saplandığını gördüm. O görüntü merakımı hemen bastırdı. Ama izlemesi heyecan veren bir spor. Her biniş sıfırla yüz arasında puanlanır. Yetmiş beşin üstündeki her skor etkileyicidir. Binicinin puan alabilmek için sekiz saniye boyunca boğa sırtında kalması gerekir; düşerse puanı boğa alır. Binici boştaki eliyle, her zaman havada gördüğün elle boğaya, halata ya da kendine dokunursa, diskalifiye olur.”

“Binicilerin ellerini dengelerini sağlamak için havada tuttuğunu sanıyordum.”

“Biniciler biniş stilleri ve kontrolleriyle değerlendirilir. Hareketlerini boğanınkilerle senkronize etmeleri ya da boğanın nasıl bir performans sergilediği gibi. Eğer boğanın sıradışı bir saldırganlığı varsa ve biniciye zorluk çıkarırsa, binici ekstra puanla ödüllendirilir. Sekiz saniye sonunda, yüksek bir zil sesi duyulur ve binici boğadan atlayabilir.”

Deri kovboy pantolon ve çizmeleri giymiş kovboyların, kıvrılıp bükülen bir boğanın sırtında bez bebek gibi eğilip kalktığı fotoğraflar görmüştüm. Ben de Chet’le aynı fikirdeydim; muhtemelen yakın zamanda denemek isteyeceğim bir şey değildi.

Chet hayvanların sahaya çıkmadan önce sıra beklediği daracık kabinlerden biraz uzağa park etti ve Scout’un arkasından birkaç kutu çıkardı.

“Yardım edebilir miyim?” dedim.

“Hayır, on dakikaya kadar dönerim.”

O gözden kaybolunca, çizmelerimi torpidoya yasladım ve dikiz aynasından esneme hareketleri yapan boğa binicilerini izledim.

Chet'in hediye ettiği kızlar için olan kovboy şapkamı almayı akıl etmediğime pişmandım. Tam arkamdaki boğa bölmeleriyle bir taşra selfie'si çekebilirdim.

Ama artık sosyal medya kullanmadığına göre (hükümet bütün hesaplarımı kapamıştı), fotoğrafları paylaşacak bir yerim yoktu. Ve tabii bir de kameralı bir telefonumun olmaması gibi bir detay vardı.

Konuştukça öde telefonumu çantamdan çıkarıp elimde çevirmeye başladım. Anneme tam olarak ne diyeceğimi hâlâ bilmiyordum. Kafamda bir metin oluştursam bile, onu bir kenara bırakıp bağırmaktan ya da daha kötüsü ağlamaktan korkuyordum.

Günlerdir doğru kelimeleri arıyordum ama artık bunun prova edilecek bir konuşma olmadığını kabul etmeye başlıyordum. Kusursuz sözlerde asla karar kılamayacaktım. Belki de yeni bir yaklaşımın zamanı gelmişti. Bodoslama dalmak ve sözcüklerin, ihtiyaç duyduğum anda imdadıma koşacağına inanmak.

Onu şimdi arayabilirdim. Chet'i beklerken.

Derin bir nefesten yardım alarak detoks kliniğinin numarasını tuşladım. Daha midemdeki kelebekleri yatıştırma fırsatı bulamadan, telefon açıldı.

Carmina bana Adalet Bakanlığı'nın anneme benimle aynı soyadını verdiğini söylediği için, "Savannah Gordon, lütfen," dedim.

"Bir dakika." Bir dakika sonra, resepsiyon görevlisi hatta geri döndü. "Üzgünüm. Savannah Gordon artık bizimle değil."

"Ne?"

"Bu sabah çıkış yaptı."

"Bu doğru olamaz. Bir hata olmalı. Tekrar bakın."

"Burada, dosyasında yazıyor. Programdan kendi isteğiyle ayrılmış."

"Nereye gitmiş?"

“Hastalardan bu bilgiyi vermeleri talep edilmiyor. Hanımefendi? Diğer hat çalışıyor. Beklemenizin sakıncası var mı?”

“Evet, var,” diye çıktım. “Savannah’nın nereye gittiğini öğrenmeliyim.” Sinirlenmenin bir işe yaramayacağını biliyordum ama kibar olamayacak kadar büyük bir şok yaşıyordum. Annem sadece rehabilitasyondan mı ayrılmıştı, yoksa tanık koruma programını da mı terk etmişti? Tanık koruma programının isteğe bağlı olduğunu ve istediği an ayrılabilceğini biliyordum ama herhalde annem eski kimliğine dönecek kadar aptal olamazdı.

Acaba savcılık bürosunun annemin bu yaptığından haberi var mıydı?

Resepsiyon görevlisi katı bir sesle, “Programdan ayrıldıktan sonra, hastaların izini sürmek politikamızda yok,” dedi.

“Tanrım, yardımınız için teşekkürler,” dedim ve telefonu kapadım.

Sersemlemiş bir halde boşluğa baktım. Annem rehabilitasyondan neden ayrılmıştı ki?

Çünkü uyuşturucuya ihtiyacı vardı. Bu yüzden çıkmıştı. Uyuşturucuya dönmüşse, Philly’ye dönmüş demekti.

Bu kadar tehlikeli bir şey yaptığına inanamıyordum. Riskleri hiç düşünmüş müydü acaba? Danny’nin adamları onu bulursa, öldürürlerdi. Yetkili makamlarla işbirliği yapmaması bir şey değiştirmezdi; Danny bunu bilmiyordu. Ve annemi sevmediği kesindi. Kafasının bir kez daha güzel olması canına değer miydi? Bu düşüncesizliğin beni nasıl etkileyebileceğini bir an düşünmüş müydü acaba?

Birleşik Devletler savcılık bürosunun anneme yeni adımı söylemiş olması akla yatkındı. Danny’nin adamları onu uyuşturursa, annem benim adımı verebilirdi. Ondan bu bilgiyi koparmaları işten değildi. Annemin ayıkken bana ihanet edeceğini düşünmek

istemiyordum ama emin değildim. Annem söz konusu olduğunda, hiçbir şey kesin değildi.

Düşünmeliydim. Danny artık parmaklıkların ardında olduğuna göre, annem Philly'ye gidince kimi arardı? Sandy'yi.

Annem Philly'ye döndüyse, Sandy'nin haberi olurdu. Annem onsuz gece hayatına akmazdı.

Eski hayatımdan kimseyle irtibat kurmamam konusunda uyarılmıştım ama arkama yaslanıp annemin kendini öldürmesine seyirci kalmayacaktım. Ve beni riske atmasına da izin vermeyecektim.

Çılgın gibi koşturan düşüncelerimi özenle yavaşlattım. Akıllıca davranmak zorundaydım. Danny Balandò'nun çetesi annemin ona eninde sonunda ulaşacağını umarak Sandy'yi izliyor olmalıydı. Komiser Price ailemizi ve yakın arkadaşlarımızı göz hapsine alarak boşluğa düşüp onlarla temasa geçmemizi sabırla beklemenin Danny'nin (ve eğer ona destek veriyorlarsa kartelinin) stratejilerinden biri olacağını söylemişti. Çok ama çok dikkatli olmalıydim. En ufak bir şüphe dahi uyandıramazdım.

Reed bana bir keresinde bir aramanın izinin sürülmemesinin en iyi yolunun tek kullanımlık kontörlü bir hat kullanmak olduğunu söylemişti çünkü o telefonların izi ancak açık oldukları zaman sürülebilirdi. Sandy'yi aramanın tamamen risksiz olmadığını biliyordum ama kullandıktan sonra telefonu derhal atarak yakalanma riskimi büyük ölçüde azaltabilirdim. Beni bulmak için, Danny Balandò'nun çetesinin Sandy'nin telefon görüşmelerini dinliyor olması, sesimi tanımaları ve hangi numaradan aradığımı bilmeleri gerekirdi. Şans benden yanaydı. Tamamen güvende değildim ama şansım vardı.

Sinirlerimin zonkladığını hissederek Sandy'yi aradım. Telefon numarası hâlâ aklımdaydı. Philly'deyken annemin eve gelmediği gecelerde, Sandy'yi aramam gerektiğini biliyordum. Her zaman birlikteydiler. Sızmadılarsa, ikisinden biri bana bir adres verebiliyordu.

O zaman gidip annemi bulmak ve sürükleyerek eve getirmek bana düşüyordu. Gözyaşlarımın kirpiklerimin arasından süzüldüğünü hissederek gözlerimi kapadım. Hatırlamak acı veriyordu.

Sandy aksi ama ayık bir sesle, “Alo?” dedi.

“Sandy Broucek’le görüşebilir miyim?” Sesimi biraz daha kalınlaştırmıştım ama beni tanımasından endişelenmiyordum. Sadece birkaç kez konuşmuştuk. Sandy evimizi sık sık ziyaret etmezdi. Benimle ilgilenmediğini daha ilk karşılaşmamızda anlamıştım.

“Kimsiniz?” diye sordu.

“Adım Mary Dutton. Savannah Goodwinn’in sahip olduğu birkaç hesaptan sorumluyum ve ona ulaşmakta sorun yaşıyorum. Öncelikli temas kurulacak isim olarak sizin adınızı vermiş. Halihazırdaki iletişim bilgilerini rica edebilir miyim?”

“Alacak tahsildarı mısınız?”

Gerçek alacak tahsildarlarının kimliklerini ifşa etmek zorunda olup olmadıklarını bilmiyordum ama ben aynı kurallara uymak zorunda değildim. “Ben Keystone Finans Hizmetleri’nde görevliyim. Savannah’nın hesaplarında gelecekteki işlemleri etkileyecek birtakım önemli güncellemeler yapıldı. Onu bilgilendirmem çok önemli.”

“Savannah neden benim adımı versin ki?” Sandy’nin sesi rahatsız olmuş gibi çıkmıştı.

“İşimin bir parçası onun izini bulmak ve geçerli telefon numarası ve adresine ulaşana dek, bu numarayı aramaya devam etmek zorundayım.”

Bu sözüm onu ciddi ciddi düşünmeye itti. Çok fazla beklemeden, “Pekâlâ, tamam, size numarasını verebilirim,” dedi. “Şimdi aradığınız için şanslısınız, aylardır Savvy’den haber almamıştım ve bu sabah aradı. Bir saniye lütfen, buradaydı. Hazır mısınız?”

“Evet.” Sakin kalmaya ve fazla kaygılı konuşmamaya çalıştım.

“Alan kodu iki bir beş...”

Numaranın tamamını not ettim, tekrar okudum ve görüşmeyi bitirdim.

Bir sonraki aramayı yapmam daha zor olacaktı. Annem telefonu açınca, ona bağırmamak için bütün gücümü kullanmam gerekecekti. Çok kızgın ve tiksinti doluydum ama işbirliği yapmasını sağlamak istiyorsam, sakin olmayı başarmak zorundaydım. Ben sükûnetimi korursam, belki o da korurdu. Belki beni dinlemesini sağlayıp onu rehabilitasyona geri dönmeye ikna edebilirdim.

Telefon uzun uzun çaldı. Her geçen saniye öfkemin azaldığını ve yerini endişenin aldığını hissediyordum. Ya anneme çoktan bir şey olduysa?

Scout'tan inip önünde ileri geri gidip gelmeye başladım. Kollarıma birkaç yağmur damlası düştü ama gökyüzü dayanacak gibi görünüyordu. Chet dönmek bilmiyordu. Uzaktan rodeo anonsçularının kementçilerin isimlerini ilan ettiğini duyabiliyordum.

Kamyonetin tamponuna yaslanıp sinirlerimi yatırtmaya çalıştım. Haklı bir nedemin olana kadar paniklemeyecektim. Annemin kafası telefonunu açamayacak kadar iyi olabilirdi. Mesaj bırakamazdım, çok riskliydi. Aramaya devam etmek zorundaydım. Bu geceye kadar cevap vermezse, yarına kadar cevap alamazsam...

"Thomas Dickerson konuşuyor." Hattın ucundaki erkek sesi beni yerimden sıçrattı.

"Şey, Savannah orada mı?" Biraz önceki boğuk sesimi takındım.

"Kim?"

Annemin adını tekrarladım.

"Üzgünüm, sanırım yanlış numarayı aradınız."

Numarayı bir kez daha kontrol ettim. Doğru tuşlamıştım.

"Savannah diye birini tanımıyorum," diye ekledi.

İnanamıyordum. Sandy bana uyduruk bir numara vermişti. Bunu tahmin etmeliydim.

Hat kesilir kesilmez telefonu kapadım ve çöp varillerinden birine attım.

Scout'a geri binerken kendimi enayi yerine konmuş gibi hissediyordum. İçimden Sandy'ye bir sürü şey saydım. Şimdi anneme ulaşmak için başka bir yol düşünmek zorundaydım. Vaktimin hızla tükeniyor olmasından korkuyordum. Annem Danny'nin adamlarından uzun süre kaçamazdı. Özellikle kafası iyi olduğu zamanlarda, geriye kalan kısıtlı sağduyusu da işlevini kaybediyordu.

Carmina'ya anlatmalıydım. Bu işin altından tek başıma kalamazdım. Chet geri dönünce ona acil bir durum olduğunu ve eve gitmem gerektiğini söyleyecektim. Carmina Price'ı arayacaktı ve annemin peşine düşmesi için bir ekip organize edeceklerdi.

Kapı dışarıdan hızla açılmadan önce aklımdaki son düşünce buydu. Omzum kapıya yaslı olduğu için, az kalsın aşağı yuvarlanıyordum. Düşmekten son anda kurtulurken, kendimi Trigger McClure'la burun buruna buldum.

31

YÜZEYDE TATLI AMA ALTINDA SİYAH BUZ GİBİ BİR sesle, “Hey, merhaba küçük hanım,” dedi. Yanakları hafif kızarmış, gözleri puslanmıştı. Parmaklarının arasında bir bira şişesi tutuyordu.

“Benden uzak dur, Trigger.”

Şişeyi dudağına yaklaştırdı. “Hayır, sanmıyorum.”

“O zaman ben bu arabadan inip canına okuyacağım.”

Avuçlarını yukarı açarak, “Zararsızım. Sadece konuşmak istiyorum,” dedi.

“Konuşmak mı? Dalga mı geçiyorsun?..”

“Lafım bitmedi. Sıra bende. Sonra sana geçecek. Bu iş böyle yürür.”

“Bu iş ancak benim yumruğumu çenene geçirmemle yürür.” Boş bir tehdit olmadığını göstermek için bacağına bir tekme indirip dengesini kaybetmesinie sebep oldum.

Gözlerindeki öfke parıltısını derhal kontrol altına aldı. Ağzı çarpık bir gülümsemeyle büküldü. “Seni nereden tanıdığımı, neden

bu kadar tanıdık geldiğini nihayet çözdüm. Fotoğraflar. Beyzbol kampı. Sen onun kız arkadaşıydın. Onda bir sürü fotoğrafın vardı. Ama şimdi farklı görünüyorsun, seni bu yüzden tanımadım.”

“Ne?”

“Beyzbol kampı. İki yaz önce. Erkek arkadaşınla aynı odadaydık. Reed Winslow.”

Mideme bir yumruk yemiş gibi nefesimin kesildiğini hissettim. Trigger’a ağzım açık bir halde bakarken boynumdan yukarı, şaşkınlığın ve şokun neden olduğu bir sıcaklık tırmanıyordu. Reed’i tanıyor muydu? Reed’in yakındığı, “budala” oda arkadaşı o olabilir miydi? Onu ilk görüşümde bu yüzden mi tanıdık gelmişti. Reed bana beyzbol kampından fotoğraflar gösterdiği için.

Evet.

Trigger durumu benden önce çözmüştü.

Kendimi topladım ve ona elimden gelen en saçma ve gülünç bakışı attım. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Reed fena biri değildi. Hem beyzbolda hem de oda arkadaşı olarak.” Omuz silkti. “İrtibatı korumak isterdim. Ama olmadı. Eski dostum Reed nasıl? Siz ikiniz hâlâ... Hayır, olamaz. Sen bugünlerde Chet Falconer’la takılıyorsun.” Bana ahmakça ve tatsız varsayımları hakkında ne düşündüğümü söyleme fırsatı bırakmadan, sohbet eder gibi konuşmayı sürdürdü. “Philadelphia’lı olduğu için Phillies favori takımıydı. Aksamı vardı. Hani şu televizyonda duyduğun New York aksanının biraz farklısı. Sende de aynı aksan var.” Dengemi sağlamama yardım eder gibi omzuma dokundu ve endişelenmiş rolü yaparak, “Rengin soldu, Stella. Sana içecek bir şey ikram edebilir miyim?” dedi.

Elini hızla ittim.

“Philadelphia’lı bir kızın ta Thunder Basin’de ne işi var? Yoksa bu büyük sırrının bir parçası mı?”

Başımı hızla kaldırdım. “Devlet korumasındayım, gerzek. Koruyucu aile yanında yetişen bir çocuğum. Evet, Philly’den geldim, ne olmuş?”

“Koruyucu aile çocuğu mu?” Başımı hayır der gibi iki yana salladı. “Ben öyle hatırlamıyorum. Reed’in senin paralı bir ailenin çocuğu olduğunu söylediğini net olarak hatırlıyorum. Annen en iyi müşterilerinden biriymiş. Pis bir alışkanlığı varmış. Evet, bundan haberim var. Bir şey içmek istemediğine emin misin? İhtiyacın var gibi görünüyor. Hayır mı? Sanırım buna hak verebilirim. Sonunda annen gibi olmaktan korkuyorsun? Bir ayyaş ve bağımlı. Bağımlılığın aileden geçebildiğini söylüyorlar. Genetikmiş. Ama konumuzdan sapmayalım. Ben ne kadar koruyucu aile çocuğuy-sam, sen de o kadar koruyucu aile çocuğusun. Tabii eğer annen aşırı dozdan nalları dikmediyse. Ama öyle olsaydı, ailenin yanında yaşıyor olurdun. Zengin, büyük ailenin yanında. O zaman burada gerçekten işin ne?” diye üsteledi. “Senin gibi ayrıcalıklı, zengin bir kız benim küçük kasabamda ne arıyor?”

“Sen annem için ne dedin?” Sesim titriyordu. Öfkeden mi, korkudan mı emin değildim.

“Ah.” Gözlerinin beyazlarını göstererek, “Bilmiyor muydun?” dedi. “Bak şimdi kendimi pislik gibi hissettim. Reed’in annene OxyContin sattığını söylemek bana düşmezdi. Herif bu konuda uzmanlaşmış. Kampta da sıkı işadamıydı hani; diğer oyunculara satıyordu. Kamptaki satışlardan kayıt ücretinin fazlasını kazandığını anlata anlata bitiremiyordu. Annesiyle babasının yanından ayrılıp kız arkadaşıyla yaşayacaktı.” Gözlerini gözlerime dikti. “Seninle.”

Yalan. Trigger yalan söylüyordu. Reed’i tanıyordum. Hayatımın iki yılını ona âşık bir şekilde geçirmiştım. O iki yıl boyunca, dünyada daha yakın olduğum kimse yoktu. Uyuşturucu satıyor olsa bilirdim. Ona annemin bağımlılığını itiraf ettiğimde, çok sevecen

ve anlayışlı davranmıştı. Bana destek olmuştu. Beni sevmişti. Uyuşturucu satıyor olması imkânsızdı. Mutlaka bir şeyler fark ederdim.

Eve dönüp onu bizde, beni beklerken bulduğum o geceler. Oraya annem için gelmiş olması ihtimalini düşünmeyi bile reddediyordum. Danny Balandó'nun onu levyceyle dövdüğü gece, Reed bizim evde *beni* bekliyordu. Oraya anneme OxyContin satmaya gelmemişti.

Ama OxyContin annemin favorisiydi. O ve Danny'nin tedarik ettiği eroin.

Bir OxyContin tedarikçisi. Bir de eroin.

Hayır.

Ah, Tanrım, lütfen hayır.

Reed'in annesinin fibromiyaljiyle baş etmek için OxyContin aldığını biliyordum. Ama şimdi, görüşüne bakılırsa Reed ya annesinin ilaçlarından satış yapıyordu ya da en azından onu izleyerek ilacın neler yapabileceğini keşfetmişti. Beni nasıl böyle incitebilirdi? Gözlerim yaşlarla doldu ama dökülmelerinden korktuğum için, gözlerimi kırpmayı reddettim.

Trigger bana doğru sokuldu. Leş gibi alkol kokuyordu. Sesini sır verir gibi alçaltarak, "Endişelenme, hayatım," dedi. "Sırrın bende güvende. Aslında, sanırım geçmişini kurcalamaktan tamamen vazgeçeceğim. Sırların hiç ilgimi çekmiyor. Demek istediğimi, bana zarar vermem için bir neden vermiş değilsin ki... öyle değil mi? O güzel, küçük beyninle bunu biraz düşün." Gözleri sertleşti. "Aynen böyle, Stella. Ben her zaman kazanırım."

Titriyordum. Rüzgâr çıkmış, hava serinlemişti ama benim içim üşüyordu. Sırlar ortaya dökülmeye başlıyordu ve ben sadece benim sırlarım olduğunu düşünecek kadar bencil ve kendime dönüktüm. Annem bunu nasıl yapabilmişti? Reed bunu nasıl yapabilmişti? İkisine de ne kadar aptal görünmüştüm, kim bilir.

Aptal, dünyadan habersiz, kör. Şokum dağılmaya, yerini müthiş bir ihanet ve aşağılanma duygusuna bırakmaya başlamıştı. Arkamdan iş çevirmişlerdi. Reed benim müttefikim değildi. Annemin satıcısıydı. Yoksa beni ona yaklaşmak için mi kullanmıştı? Ya da önce benden hoşlanmıştı ve annemin bağımlılığı bir ek fayda, kaçırılmayacak bir fırsat mı olmuştu?

Thunder el çırpınca, yerimden sıçradım. Dünya bir anda öylesine kararmıştı ki. Açık camlardan içeri buz gibi bir soğuk hava dalgası doldu ama midem bir yanma hissiyle kaynıyordu. Trigger'ı itip kaçmak istiyordum. Koşmak, durmadan koşmak... Ama gerçekten kaçış yoktu.

Trigger'ın şaşkın iç çekişi dikkatimi yeniden ona çevirdi. Yana doğru sendeliyor, dengesini bulmaya çalışıyordu. Rüzgârla saçları uçuşan Chet de arkasındaydı. Gözleri soğuk ve sertti; yüzü bir an, çakan şimşegin ışıyla aydınlandı.

Trigger sırtını doğrultarak, "Bana bir daha dokunursan, elini kırarım," diye hırladı. İkisi aynı cüsseye sahipti ama Chet'in gözlerinde, onu çok daha ürkütücü kılan bir ciddiyet vardı.

"Sana ondan uzak durmanı söyledim."

"Burası özgür bir ülke, kiminle istersem konuşurum," dedi Trigger kelimeleri uzatarak.

"Doğru," dedi Chet. Çenesi kaskatıydı. "Ama konuşmakla taciz etmek arasında fark var ve bunu sana anlatmak zorunda kalmak sabrımı zorluyor. Seninle anlaşmıştık. Stella'yla bir ilgin yok. Ona yaklaşmayacaksın. Ona bakmayacaksın. Aklından adını bile geçirmeyeceksin. O odadayken, sen görünmez olacaksın. Stella söz konusu olduğunda sen diye biri yok."

"Tehditlerden pek hoşlanmam," dedi Trigger alaycı bir gülüşle.

Daha ne olduğunu anlamadan, Chet'in yumruğu Trigger'ın çenesine yapıştı. Kaburgalarına indirdiği ikinci bir sert yumruk

Trigger'ın ulumasına neden oldu. Trigger, Chet'e vahşi bir yumrukla karşılık verdi ama Chet yan dönerek darbeden kurtuldu ve Trigger'ın kolunu yakalayıp dirseğini bükte. Chet hamlesini Trigger'ın burnuna bir yumrukla tamamlayıp onu yere serdi.

Trigger ayağa kalkmak için debelenirken, "Senin neyin var?" diye kekeleydi.

"Olduğun yerde kal," diye gürledi Chet. "Kalkarsan bir daha vururum."

Trigger, "Seni tutuklatacağım," diye homurdandıysa da poposunun üstünde kaldı.

"Sakın durma. Polise canına nasıl okuduğumu anlat. Rapora geçtiğini görmek çok hoşuma gider. Ama elbette mızıldanmak için sabahı, ayılmayı beklemen gerekecek çünkü polisler içki içme yaş sınırı konusunda hassastır. Ama bu da neden sabahı beklediğin gibi bazı sorulara neden olacak. Gazateye çıkacağından bahsetmiyorum bile. Profesyonel yetenek avcılarının öfkesini kontrol edemeyen, ele avuca sığmayan adamlara bayıldığına eminim. Yumrukları gevşek adamlara."

"Yine mi tehdit?" derken, Trigger'ın yüzü gökyüzündeki fırtına bulutları kadar kararmıştı.

"Ben sadece seçeneklerini görmene yardım ediyorum. Bu işlerin iki yolu var: Zor ya da kolay yol. Sen seç."

"Kolay yolu seçip senin beni korkutmana izin vermem gibi bir olasılık olduğunu mu sanıyorsun?"

Chet sessizce güldü ve elinin parlak kırmızı boğumlarını, ikinci raunda hazırlar gibi, kot pantolonuna sildi. "Umarım zor yolu seçersin. Çünkü daha yeni başlıyorum."

"Sen ölümüne susamışsın, seni kaçık pislik..."

"Kaçık değilim. Kızgınım. İçimde hayal dahi edemeyeceğin kadar çok öfke var. Sana vurmak, o öfkeyi boşaltmama yardım

ediyor. Bu yüzden kışkırt beni, Trigger. Haydi, ayağa kalk ve bana istediğimi ver.”

Chet’in blöf yapmadığını anlamış gibi, Trigger’ın suratında bir şey değişti. Usulca geri çekildi. Elini kaldırarak Chet’e uzak durmasını işaret etti. Diğer eliyle taze bir morluğun yerleştiği çenesini tutuyordu.

Trigger suçlayıcı bir tavırla beni işaret ederek, “Kız arkadaşın sandığın kişi değil,” dedi. “Koruyucu aile olayı sadece bir yalan. Philadelphia’da bir annesi var; uyuşturucu bağımlısı bir anne. Ve bu, sırlarından sadece biri. Araştırıyorum. Dahasını da bulacağım. Onda doğru görünmeyen bir şeyler var.”

“Burada işim bitince, insanlar da senin için aynısını söyleyecek,” dedi Chet ona doğru hamle yaparak.

Trigger, “Beni dinlemiyor musun?” diye bağırarak geri kaçtı. “Az önce kız arkadaşının sana yalan söylediğini söyledim. Hepimize.”

“Birkaç sırrı varsa ne olmuş yani? Bundan sana ne?” Chet beni savunmaya geçmişti ama sesindeki acıyı duyabiliyordum. Trigger’ın haklı olduğunu bilmek onu incitmişti. Ona yalan söylemiştim ve görünüşe göre bunu aleyhime kullanmayacaktı ama unutmaya da hazır değildi. Gözleri parlıyordu. “Onu neden bu kadar önemsiyorsun? Onu neden rahat bırakamıyorsun?”

“Pekâlâ, adamım, sakın ol. Ondan uzak duracağım.”

“Ona var olduğunu unutması için her tür imkânı vereceksin.”

“Tamam. Nasıl istersen, dostum.”

“Seni bir daha görmeyecek.”

“Benim yüzümden asla.” Trigger temkinli bir tavırla, ani hareketler yapmadan geri çekiliyordu. “Şimdi gidiyorum. Benden uzak dur, anladın mı?”

Chet’le arasına güvenli bir mesafe koyunca, Trigger döndü ve topallayarak telaşla uzaklaştı. Chet ve ben sert rüzgârdan kaçıp

kendimizi Scout'un içine kapadık. Ama rüzgâr o kadar sert esiyordu ki biz camları kapadıktan sonra bile aracı sallamaya devam etti.

Chet yumruğunu salladı, parmaklarını açıp kapadı. "Birine vurmayalı uzun zaman olmuştu. Ne kadar acıttığını unutmuşum."

"Ona neden vurdun? Bu çok..." Doğru sözcüğü aradım... Chet'ten beklenecek bir hareket *değildi*.

"Sundown'da seni döven oydu, değil mi? Saldırganın oydu?" dedi alçak sesle.

Yutkundum. "Chet..."

"Bana söylemedin. Biliyordun ama benden sakladın."

"Hesabını sormaya gitmenden korktum. Başının belaya girdiğini görmekten. Trigger'ın senin sicilinde kara bir leke olmasını istemedim. Ya da daha kötüsü."

"Öyle mi?" Gözleri çakmak çakmaktı. "Pekâlâ, ben de senin başının belaya girmesinden korkuyorum. Canını yaktığını düşünmek beni öldürüyor. Kimse, ne Trigger ne de bir başkası, sana o şekilde dokunamaz. Her yerin haraptı, Stella," derken sesi yükseldi. "Bu beni nasıl etkilemez? Nasıl hesabını sormam? Birini sevdiğin zaman, onu kollarsın. Onun mücadelesine ortak olursun."

Kaşlarımı çattım. "Benim mücadelelerime ortak olmana ihtiyacım yok. Ben zayıf bir kız çocuğu değilim. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Başını yana yatırıp beni dikkatle süzdü. "Ona vurmama kızdın."

"Hayır."

"Haydi canım, sende!"

Yüzüm cama dönük bir halde ona bakmadan, "Beni eve götür," dedim.

"Şimdi bana surat mı asacaksın?"

"Beni eve götür dedim," dedim dişlerimi sıkarak.

“Bana neden kızdığını söyle. Bunun üstesinden gelebilirim. Ama surat asıp sırt çevirmek? Sessizlikle cezalandırmak? Ben son bir yıldır bir erkekle baş başa yaşıyorum, Stella. Pasif-agresiflik bana göre değil. Bana ne düşündüğünü söyle. Beni sessizlikle cezalandırma. Bana kız arkadaşlarından biriymişim gibi davranma.”

“Seni küçümseyici pislik.”

“Bana seni neyin rahatsız ettiğini söyle,” dedi bu kez daha yüksek sesle.

Gözlerim öfke gözyaşlarından yanıyordu. Ona güçsüz olduğumu düşünmesine kırıldığımı söylemek istiyordum. Ben yıllardır kendi başımın çaresine bakıyordum. Neler yaşadığım ya da ne kadar güçlü olduğum konusunda hiçbir fikri yoktu. Ama daha da önemlisi, bana âşık olduğunu düşünmek beni korkutuyordu. Benim mücadeleme ortak olmasına izin verip sonra onu terk etmeyecektim. Bu haksızlık olurdu. Korkaklık olurdu ve ben artık korkak olmaktan bıkmıştım. Beni sevdiğini bilmenin ağırlığı olmadan, onu bırakmak daha kolay olurdu.

Tekrar denedi. “Senin için dövüşmeme kızdın. Saldırgan erkeklerden hoşlanmıyorsun. Ya da şiddetten. Biri canını mı yaktı? Geçmişinden biri? Sorun bu mu?”

Öfkeyle ona döndüm. “Kapa çeneni, Chet. Sadece kapa çeneni.”

Yüzümü görünce, bir anda durdu. “Sorun ne? Lanet olsun, anlat bana. İstedğin buysa bir daha kavga etmem. Sadece seni anlamak istiyorum.”

Ellerimi saçlarımın arasına daldırdım ve küt küt atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Gerçeği söylemek istedim. Gerçek de gözyaşlarım gibi dökülmek için tetikte bekliyordu. Ona anlatabilirdim. Chet’e karşı dürüst olmak, yükümü paylaşacak birinin olması, baraj kapaklarımı açmak ve bu zehirli sırlardan nihayet kurtulmak o kadar iyi gelecekti ki.

Ama ona gerçeği anlatmak sadece geçici bir rahatlama verecek, sorunlarımı çözmeyecekti. Hatta onları büyütecekti. Ve Chet'i kendisinin hiçbir katkısının olmadığı bir tehlike ağının içine çekecekti. Bu yüzden acımı kilit altına aldım ve kendime, dile getirmeyi umutsuzca istediğim sözcükleri yutmayı emrettim.

İlk konuşan yanımda kaskatı oturan Chet oldu. Düz bir sesle, "Pekâlâ, seni eve götüreyim," dedi.

Carmina'yı arka tarafta, eve çarpan kuru ot ve yaprakların arasında fırtına panjurlarının sürgülerini çekerken buldum.

Ben yardımına koşunca, "Havanın kötüleşeceğini hissediyorum." dedi. "Fırtına kopacak gibi." Yüzümü gördü. "Sorun ne, Stella?"

Ona anlatmak zorunda olmamayı ne kadar dilesem de, bir seçenek göremiyordum. İstedikimi yapmak ile akıllıca olanı yapmak arasında tek bir doğru cevap vardı. Ona Trigger'ın Philadelphia'dan geldiğimi çözdüğünü anlattım. Sonra da annemin rehabilitasyondan ayrıldığını söyledim. Bana Trigger'ın geçmişin parçalarını nasıl birleştirdiğini ya da kliniğin numarasını nereden bulduğumu sormadı. Derhal içeri girip Şerif Yardımcısı Price'ı aradı.

Trigger'ın keşfi güvenliğim için tehdit oluşturunuyordu. Küçük bir tehdit de olsa, Trigger kurcalamaya devam edecekti. Eninde sonunda beni gerçekten tehlikeye atacak bir şey bulabilirdi. Artık burada güvende değildim.

Thunder Basın'den ayrılma vakti gelmişti.

32

O GECE FIRTINANIN ŞİDDETLENİP KÜKREMESİNİ

dinledim. Sert rüzgâr pencere camlarını dövüyor, çatıya dolu yağıyordu. Yatak odamın penceresinden buz parçalarının çimenliği beyaza boyamasını ve yolu buza çevirmesini seyrettim. Dünya o kadar karanlıktı ki manzaranın aydınlanması için şimşek çakması gerekiyordu. Hayvan sürüleri ve atlar çayırlardan kaybolmuştu ve otlar hırçın bir denizin dalgaları gibi, oradan oraya savruluyordu.

Vahşi fırtına kalbimin bir yansımasıydı sanki. Orada saklı olan ve kurtulmak için vahşi kuşlar gibi kendilerini oradan oraya vuran sırlarımı düşündüm. Şimdi bile beni yendiklerini hissediyor ve Estella'nın hırçın gücünün nereye gittiğini merak ediyordum. Aylar önce, yetkililere yalan söylemeye karar vermiştim. Polislere inanmalarını istediğim hikâyeyi anlatmışım. Ne yaptığımı tam anlamıyla idrak edemesem de güçlü olacağıma güvenmişim. Sırlarımı ölene kadar saklayacağıma söz vermişim.

Beni öldüreceklerini bilmiyordum.

Dışarıdaki şiddetli gürültüler kulaklarımı acıtıyordu. Sonunda kulaklığımı taktım. Ama bu akşam Nathaniel'in kasetlerindeki gümbür gümbür, gitar ağırlıklı müzik dikkatimi dağıtmaya yetmedi.

Ertesi sabah, güneş safir tonunda ıslıl ıslıl parlıyordu. Bahçenin her yerinde çöpler ve dal parçaları, yol boyunca çamur birikintileri vardı ama önceki gecenin tek kanıtı onlardan ibaretti. Kuşlar neşeyle şakıyor, çimenlerin üstündeki çiğ damlacıkları sabah güneşinde ıslıydı. Sakin hava omuzlarımı sıcak ve kalın bir şal gibi sarıyordu.

Mutfak tezgâhındaki not Carmina'nın süt almak için markete gittiğini söylüyordu ama beni kandıramazdı. Yolculuğum için yiyecek almaya gitmişti. Ekşi mayalı çıtır çıtır çöreklerin, rostonun, peynirin ve patates cipslerinin üstünde adımın yazdığı kahverengi bir kesekâğıdındaki yerlerini aldıklarını hayal ettim. Carmina'ya göre, yemeksiz hiçbir şey olmazdı. Özellikle de et, patates ve ekmeksiz.

Şerif Yardımcısı Price'ın beni yeni ikâmet adresime nakletmek üzere ertesi akşam gelmesi planlanmıştı. Bu kez ona kötü davranmamaya kararlıydım. Bu onun işiydi. Benim işim de güvenliğimi sağlamasına izin vermektir. O kadar. Bu kez tavır yapmayacak ve kalamayacağım bir yerde kalmak için çabalamayacaktım. Hakklılığımı ispatlamak için, kendi kendime Thunder Basın'dan zaten birkaç hafta içinde ayrılacağımı hatırlattım. Tarih biraz öne alınmışsa ne olmuştu yani? *Aş bunu.*

Derin bir nefes aldım. Yarını düşünmeyecektim. Thunder Basın'da yaklaşık otuz altı saatim vardı ve hakkını verecektim. *Sırtını dik tut, cesur ol.* Stratejim buydu. Ama için için o kadar çok şeyden korkuyordum ki. Sevmeyi öğrendiğim bu yerden ayrılmaktan. Chet'in kalbini kırmaktan. Carmina'yı geride bırakmaktan. Dünyayla ikisinin yokluğunda yüzleşmekten. Vedalaşmak istemiyor, nasıl vedalaşacağımı bilmiyordum.

Belki de böylesi daha iyiydi. Şerif Yardımcısı Price beni almaya gelince, ağlamaklı ve uzun bir vedalaşmaya zaman kalmayacaktı. Çabuk ve kısa tutmak zorunda kalacaktık. Ben arabada olacaktım; kayıp duygusu ve kalp acısı vurduğunda Thunder Basin geride kalmış olacaktı. Her zaman yaptığım gibi, altından tek başıma kalkacaktım.

Dışarıya çıktım ve Carmina'nın viski fiçilerindeki petunyaları parmaklarımla okşadım. Kokularını içime çekip hafızama kazıdım. Ilık çimenlerin üstünde çıplak ayakla dolaştım. Güneşi yüzümde hissettim ve tarlakuşlarının tatlı, dostcanlısı şakımalarına kulak verdim.

Tekerleklerin arkamdaki yolu çiğnediğini duyduğumda, sabah postasına göz gezdirerek yalınayak eve yürüyordum.

Garaj yolunun sonunda durduğunda, arabanın ön camından güneş parlıyordu. Sürücü araçtan indi ve elini gözlerine siper ederek dış cephesi beyaz ahşap kaplama evi süzdü. Temiz ve ütülü çiçekli bir elbise ve sandaletler giymişti. Omuzlarından dökülen açık kahverengi saçları yeni yıkanmıştı ve capcanlıydı. Kadının gözlerindeki boş bakış kaybolmuştu. Bana takılan gözlerinde bir heves ve beni geçmişe döndüren bir ışıltı gördüm.

"Anne?" dedim şaşkınlık içinde.

"Bebğim!" Kollarını iki yana açarak rahat adımlarla bana doğru yürüdü. Sonra kendimi göğsüne bastırılmış bir halde buldum. "Ah, tatlım. Annen seni çok özledi."

Kendimi geri çektim. "Burada ne arıyorsun?"

Yanağımı sıktı. "İnsan annesini böyle mi karşılar? Dur sana bir bakayım." Beni omuzlarımdan tutup uzun uzun süzdü. "Rengin bu kadar koyulduğuna inanamıyorum. Ben yaz boyu floresan lambanın altına hapsolmuşken, sen burada güneşlenirsen olacağı bu." Dilini şaklattı. "Hiç de adil değil."

Ona bakakaldım. Onu kendine çekidüzen vermiş ve ayık bir halde burada görmek, hiç gerçek gelmiyordu.

Kendini Carmina'nın verandasındaki salıncağa bırakıp zarif bacağını diğerinin üstüne atarken, "Pekâlâ," dedi. "Haydi, bana yazını anlat. Her şeyi." Bahçeyi küçümseyen bir gülümsemeyle süzdü. "Burada bu kadar kalabilmene bile şaşıyorum. Sizler burada eğlenmek için ne yapıyorsunuz, söylesene?"

"Beni nasıl buldun?"

Baykuş ötüşünü andıran bir ses çıkardı. "Sence? Ben senin annenim. O federaller bana seni nerede sakladıklarını söylemek zorundaydı. En başından itibaren öğrenmekte ısrarcı oldum. Sence seni bilgim dışımda bir yere sürükleyip saklamalarına izin verir miydim?"

"Rehabilitasyon merkezini aradım. Çıkışını yaptığını söylediler. Sandım ki..."

"Sürpriz!" dedi ellerini iki yana açıp parmaklarını oynatarak. "Erken ayrıldım. Geleceğimi haber verseydim süprizin anlamı kalır mıydı? Seni şaşırtmak istedim. Her neyse, benim için endişelenme. Temizim. Dünyaya bakışım tamamen değişti. O yerden ne kadar nefret etsem de," burnunu kırıştırdı, "ihtiyacım olanın bu olduğunu herkesten önce ben itiraf ederim. Haklıydın, tatlı bebeğim. Yardıma ihtiyacım vardı. Ve evet, o yardımı aldım. Bu bizim yeniden başlama şansımız. Her şeye sil baştan başlama. Bu kez farklı olacak, Estella."

Otomatik olarak, "Stella," diye düzelttim. Ama haklıydı. Her şey farklıydı. Çok farklı. Bu aşırı şefkatli kadın da kimdi? İki yıl önce, annem onu depresifler ve bağımlılar kavşağına çıkaran bir yola sapmıştı. Onu o kayıp, ilgisiz ve bilerek ya da bilmeyerek bana karşı çok soğuk ve kayıtsız kadından farklı biri olarak hatırlamak zordu.

Annem elini boş ver der gibi salladı. “Sen benim gözümde Estella’sın. Ve ben de senin annenim. Federaller ve belgeleri bunu değiştiremez.”

Sersemliğimi üstümden atamayarak, “Ben... Burada ne arıyorsun?” diye sordum.

“Neden sürekli bunu soruyorsun? Bana istenmediğimi hissettiriyor. Artık burada kalmak zorunda değilsin. Burasıyla işimiz bitti. Seni almaya geldim. Sen ve ben yine baş başayız. Bir ev alacak, iş bulacak ve yerleşeceğiz. Ah, Philly’yi özleyeceğiz ama neredeyse onun kadar iyi olacak bir yer daha bulabiliriz. Boston’ı sevdiğini biliyorum.” Sesi fazla tozpembe ve umut doluydu. “Küçük bir tökezleme yaşadık ama eski hayatımız artık geride kaldı. Bana bunun hoşuna gitmediğini söyleyebilir misin?”

“Boston,” diye tekrarladım.

“Aynen öyle, tatlım. Boston’a taşınıyoruz.”

Sersemliğimden ne cevap vereceğimi bilemedim. Ve ben bir cevap bulamadan, Carmina’nın kamyoneti garaj yoluna girdi. Annemin arabasını görünce frene bastı; besbelli bunu beklemiyordu. Sonra geri geri çıkıp bu kez yanına park etti. Onu gördüğüm anda verdiğim ilk tepkinin bütün vücuduma yayılan bir gerginlik, kemiklerimde tuhaf bir karıncalanmaya neden olan annemden uzaklaşma ve kendimi ondan ayırma isteği olduğunu bilmiyordum. *Ondan utanıyorum*, diye düşündüm. Onu Carmina’yla tanıştırma fikri beni huzursuz etmişti. Burada ne aradığını nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Carmina bunu planlamamıştı. Sürprizlerden hoşlanmazdı.

Carmina kamyonetinden atlayıp kırmızı çizmeleriyle yere sağlam bir şekilde bastı. Bir anneme, bir bana baktı ve yüzü değişti. Dikkat kesilmişti. Bir benzerlik gördüğünü tahmin ettim çünkü ilk sözleri, “Siz Savannah olmalısınız,” oldu.

“Aynen öyle. Ve siz de?” Annemin sesi kulağıma gereksizce soğuk geldi. Carmina’ya özür diler gibi baktım.

“Carmina Songster. Thunder Basin’e hoş geldiniz.”

“Buraya Stella’yı almaya geldim. Uzatmaya gerek yok. Stella, hayatım, neden içeri girip eşyalarını toplamıyorsun?”

Carmina’yı süzdüm. İfadesi soğukkanlılığını koruyordu. “Bugün Stella’yı almaya geleceğinizi bilmiyordum,” dedi.

Annem, “Ben de sizden izin almam gerektiğini bilmiyordum,” diye karşılık verdi. Sesinde ince bir ima vardı. Belki alınmıştı, bilmiyorum.

“İzin mi? Tanrı aşkına, hayır. En azından benden değil. Onun yasal vasisi sizsiniz.”

“Ben onun annesiyim.”

“Evet, elbette. Yine de merak ettim...” Carmina sabırla düşündü. “Bu işi enine boyuna düşündünüz mü? Stella’yı Thunder Basin’den götürürseniz, federallere haber vermek zorundasınız. Savcılık için tanıklık etmeyi kabul ettiğinden, onun izini sürmek zorundalar. Bunların hepsi tanık koruma programına girerken federal polislerle imzaladığınız sözleşmede açıklanmıştı.”

“Onlara hiçbir şey söylemek zorunda değilim,” dedi annem rahat bir tavırla. “Bu gönüllü bir program. Tanık koruma programından istediğimiz zaman ayrılabiliriz. Estella ve ben programdan ayrılırsak, bize ne yapacağımızı söyleyemezler.”

Carmina hâlâ ölçülü bir sesle, “Bunu yapar mısınız?” diye sordu. “Stella’yı bu tür bir tehlikeye atar mısınız? Programdan ayrılırsanız, eski kimliklerinize dönmeniz gerekir. Federal polis artık güvenliğinizden sorumlu olmaz. Eski hayatınızı geri istediğinizi biliyorum ama o hayat artık güvenli değil. Böyle bir seçeneğiniz yok. Önünüze bakmanın zor olduğunu biliyorum ama denemek zorundasınız. Artık kızınızı düşünmelisiniz. Onun ihtiyaçlarını.”

“Ben kızımın güvenliğini nasıl sağlayacağımı biliyorum,” dedi annem, koruyucu bir tavırla omuzlarımı tutarak. “Onu Philadelphia’ya götürmeyeceğim.”

Carmina açık açık, “Hata yapıyorsunuz,” dedi.

Annem daha kararlı bir sesle, “Haydi, Stella,” dedi. Carmina’nınkilere sabitlediği gözleri çakmak çakmaktı. “Uçağımız öğlen kalkıyor.”

“Bilet mi aldın?” Panikten gırtlığımın tılandığını hissettim. Bunu gerçekten yapacaktı. Rehabilitasyon ne olacaktı? Şimdi temizdi ama ne kadar sürecekti? Bağımlılığı nüksetmeden Boston’a ulaşmayı başarabileceğinden bile emin değildim.

“Rehabilitasyonda tamamlaman gereken birkaç hafta var,” dedim.

“Sana temizim dedim,” dedi kızgın ve telaşlı bir sesle. Güneyli şirinliği yavaş yavaş soyuluyor, altından hatırladığım kaygılı ve savunmaya geçen kadın çıkıyordu. “Hazır olduğum zaman bırakacağımı hep söyledim. Ve bıraktım. Şimdi çantalarını al. Çok fazla zamanımız yok.”

Birden, Chet’e veda edecek zamanımın olmamasından korktum. Inny ve Dixie Jo’ya da. Benim için ne çok anlam ifade ettiklerini söylemeden gidemezdim. Chet’ten dün gece için özür dilemeden nasıl ayrılabilirdim ki? Her şeyi yoluna koymadan. Onu böyle, kendimi ona kapadığım için incinmiş ve üzülmüş haliyle hatırlamak istemiyordum. Bu ona haksızlıktı. Düşünmek bile içimi acıtıyordu.

“Neden içeri gelmiyorsunuz? İkinize kahvaltı hazırlayayım,” dedi Carmina anneme. “Boş mideyle yola çıkılmaz.” Annemin teklifi geri çevirmesine fırsat bırakmadan, “Sen bir şeyler yedin mi, Stella?” diye sordu.

Zamanı yavaşlatma fırsatı yarattığı için minnet duyarak başımı hayır der gibi salladım. Her şey çok hızlı oluyordu. Yukarıdaki

daracık odada, kim bilir kaç kez uykusuz yatmış ve Doğu Sahili'ne döneceğim, enerji ve fırsat dolu bir şehirde yabancıların arasında yaşayacağım zamanlara gün saymıştım. Estella'nın hayatına dönmenin hayallerini kurmuştum. Ama bu bir hayaldi. Gerçek dünyaya ait olmadığı için, insanın içinde tuttuğu bir sır. Geri dönemezdim ve tanık koruma programından çıkamazdım. Ama annemi de terk edemezdim.

“Carmina süper kahvaltı hazırlar,” dedim anneme. “Pankekler, yumurtalar ve jambon. Çok sürmez.”

“Yolda kahve içtim,” dedi annem kaba bir şekilde. Yüzümün düştüğünü görünce, sabırsız bir tavırla iç geçirdi. “*Birkaç* dakika, Stella. Sonra gerçekten gitmeliyiz.”

Carmina elini yüzünü yıkaması için anneme alt kattaki banyoyu gösterirken, ben de toplanmak için üst kata çıktım. Bütün ihtiyacım bir çantaydı. Yaz boyunca, eşya anlamında çok fazla şey biriktirmemiştim. Yanıma alacaklarımın çoğunun içime özenle biriktirip depoladığım anılar olduğunu fark ettim. Hiç nedensiz, gözlerim yaşlarla doldu.

Kapı açıldı. “Stella,” dedi Carmina usulca.

Kolumla gözlerimi kuruladım. “Ben iyiyim. Gerçekten. İyi olacağım. Her şey yoluna girecek,” dedim bir çırpıda. “Fazla sürmez. Toplayacak çok eşyam yok zaten. Pek bir şey edindiğim söylenemez.” Yatağımın üstüne koyduğum az sayıdaki giysiye baktım. Sarı yazlık elbisem. Carmina'nın benim için yaptığı çizimler. Chet'in şapkası.

“Tuhaf,” dedi Carmina yatağın köşesine ilişirken. “Ben de seni bu yaz bu evde ağırlayarak ne çok şey kazandığımı düşünüyordum. Sen bir armağansın, Stella. Her gece yatağa kalbim biraz daha fazla sevinçle dolu girdim. Seninle geçirdiğim zaman için Tanrı'ya şükrediyorum.”

Kendimi tutamayarak ona sarıldım. “Ah, Carmina. Gitmemi gerçekten istiyor musun?”

“Gitmeni istemiyorum,” dedi gözlerini kırpıştırarak. Ama yaşarmalarına engel olmak için geç kalmıştı. “Bunu göremiyor musun? İçin için, senin de gitmek istemediğini hissediyorum.”

“Anneme bakmak istemiyorum ama ben bakmazsam kim bakar ki? Tek başına asla başaramaz.”

Gülümsemesi tatlı ve hüznünlüydü. Başımı omzuna yasladı ve yıpranmış, sevgi dolu parmaklarını saçlarımda dolaştırdı. Ciddi bir tavırla, “Stella, gidersen, hiçbir şey Danny Balandó’nun seni ve anneni bulmasına mani olamaz,” derken sesine ilk kez endişe karışmıştı. “Annen kendine Boston’ın Philadelphia olmadığını söyleyebilir ama henüz yanmasa da ateşle oynuyor. Ya da kendisinin yanmayacağını söylüyor. Onunla o arabaya binemezsin. Anlıyor musun? Yasal olarak seni alıp götürmesine engel olamam. Annen senin vasin ve hiç istemesem de yasaya uymaya mecburum. Şerif Yardımcısı Price ve ben annenin vesayetinden çıkman için başvuruda bulunmana yardım edebiliriz ama bu zaman alır. Annenle gidersen, zaman aleyhimize işler.”

“Ne yapmam gerekiyor sence?”

“Chet’e git. Arka kapıdan çık. Ben seni almaya gelene kadar oradan ayrılma. Anneni ben hallederim. Ona planının tehlikeli yanlarını anlatmaya çalışacağım.”

Üç ay önce olsa, yapacağım kesinlikle bu olurdu. Kaçmak. Çözmek yerine sorunlarımdan kaçmak. Annemin benden uzak durmasını dilemek. Yokmuş gibi davranmak ve bunu yaptığım için onu suçlamak. Kaçmak üç ay önce de bir işe yaramamıştı, şimdi de yaramayacaktı.

Bir kez olsun dürüst olmak zorundaydım. Ve ona ne kadar güçlendiğimi göstermek. Ona Boston’a gitmeyeceğimi ve onun

da gitmeyeceğini umduğumu söylemek zorundaydım. Aramızın düzelmesini istiyorsa, önce rehabilitasyonu tamamlamalıydı. Bunun nihai amaç olmadığını biliyordum ama bir adımdı. Bir iyi niyet göstergesi.

“Hayır. Bunu ona ben söylemeliyim,” dedim.

“Emin misin?”

“Evet.”

Carmina elimi sıktı. “Seninle gelmemi ister misin?”

Başımı hayır der gibi salladım. Bunun Carmina’nın fikri olduğunu düşünürse annem daha fazla savunmaya geçerdi.

Terden ıslanan elimle korkuluğa tutunarak ve attığım her adımın ağırlığını hissederek basamakları indim. Annemin nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Ya da belki de biliyordum. Belki de bu yüzden dizlerimin bağı çözülüyor, midem kasılıyordu. Gerilen sinirlerimi yatıştırıp gittikçe azalan özgüvenimi tazelemeye çalışarak oturma odasına girdiğimde, annemi Carmina’nın çantasına eğilmiş halde buldum.

“Ne yapıyorsun?” diye kekeledim.

Sıçradı. Seri bir hareketle elini çantadan çekip cebine soktu. Bana döndüğünde yüzünde şeker gibi pürüzsüz ve tatlı bir gülümseme vardı. “Merhaba, tatlım.”

“Cebine ne koydun?”

“Dinle, hayatım, belki bu akşam şehirde kalırsınız diye düşündüm. Hafta sonu turistik oynar ve sonra banliyö mahallelerinden birinde bir...”

Kararlı adımlarla ona yaklaşıp, “Cebine ne koydun?” diye sordum. Kolunu tutmaya çalıştım ama elimi itti.

“Bana dokunma, Estella. Ben... bakışlarından hiç hoşlanmadım.”

“Carmina’nın çantasından ne aldın?”

“Tokamı düşürdüm sandım...”

“Para. Aldığın bu mu?” Sesim öfke doluydu. “Uyuşturucu almak için mi? Temizlenmediğini biliyordum. Çok kolay olurdu.” Ona inandığım, hayır, ona inanmak istediğim için kendimi tekmeleyebilirdim. Zamanı geri alıyordum. Annem yalanlar çeşmesi haline geri dönmüştü. Ben de saygı görmeyi hak etmeyen halime. “Klinikten, kafayı bulmadan bir gün daha geçirmeye tahammülün olmadığı için erken ayrıldın!”

“Şişşt, Estella,” diye çıkıştı annem. “Annen hakkında böyle konuşma. Hiç hoş değil.”

“Carmina’dan para çaldın.” Çenem titriyordu. “Benim için yaptığı onca şeyden sonra. Kimse beni istemezken, o beni evine kabul etti.”

Elini bana uzatarak, “Ben seni istiyordum, bebeğim...” dedi.

Havaya kaldırdığım ellerimi kendime kalkan ettim. “Kes şunu. Yeter artık.” Gözlerimi kapadım. Yaşlar aradan süzüldü. “Gitmen gerekiyor. Gitmelisin. Rehabilitasyona, başka bir yere, umurumda değil. Ama gidiyorsun. Ve ben seninle gelmiyorum.”

Midem bulanıyordu. Dizlerim artık beni taşıyacak durumda değildi ama kendimi tutmak ve onu evden çıkarmak zorundaydım. Beynimin içinde yankılanan tek düşünce buydu. Mide bulantımın yatışmasını umarak duvara tutundum. Eve dönüp annemi bir kustumuk birikintisinin içinde, küçülmüş göz bebekleriyle mosmor bulmak istemiyordum. Öldü mü diye merak edip için için ölmüş olmasını dilemek...

“Sana ihtiyacım var, bebeğim.” Sesi titredi.

“Kes. Git. Lütfen. Sadece git.” Artık yalvarıyordum.

Gözleri ıslaktı. Ama o gecelerde gözleri hep kuru olurdu. Boş gözlerle yatak odasının tavanına bakardı; ben ayakkabılarını çıkarıp üstüne battaniye örter ve gece boyunca ona göz kulak olurdu.

Hayatta kalacak mıydı? Bana ne olacaktı? Saatler boyunca bu sorulara kafa yorardım.

Senelerdir ona ben bakıyordum. Ona yardım ettiğime inanmak istemiştim. Gerçeği görmek için Thunder Basin'e gelmem gerekmişti. Kimseye yardım ettiğim falan yoktu. Hele anneme. Onu korudukça, zarar vereceği insanların sayısını artırmıştım.

"Tek başıma gidemem," derken yüzü pembe ve neredeyse şeffaf, beyaz lekelerle kaplanmıştı. O anda gerçekten bir çocuğa benziyordu. Küçük ve ürkek.

"Kalırsan Carmina'ya söylerim."

"Bunu bana yapamazsın."

"Carmina'dan para çalmana göz yummayacağım."

Annem şaşkın bir ses çıkardı. "Nereye giderim?"

"Biraz aklın varsa, rehabilitasyona dönersin."

Gözleri bir anda parladı. "Bana öyle bakma. Beni yargılama. Orada o kendini beğenmiş ifadenle durup bana tepeden bakma. Benim için nasıl olduğu konusunda hiçbir fikrin yok. Mükemmel bir ev kadınıydım, en iyi partileri verip onun arkadaşlarını eğlendirdim. Ona güzel bir kız bebek verdim. Her şeyi doğru yaptım ama o beni terk etti!" Annemin sesi alevlenmişti; neredeyse isteri sınırındaydı. Bir an sonra, çaresizce sızlanmaya dönüştü. "Böyle olmamalıydı. Hayallerim vardı. Ben... ben..." Yüzünü ellerine gömdü. "Hiçbir şeyim yok. Her şeyim gitti," diye hıçkırdı. "Sen de beni bırakırsan ben ne yaparım?"

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Annemin üzerimde böyle beni kendine çekmek, sonra da başından atmak ve sonra tekrar çekmek gibi bir gücü olsun istemiyordum. Gelgitine kapılmaktan nefret ediyordum. Seneler boyunca o gelgitin insafına kalmış, alabora olmanın kıyısında yaşamıştım.

Sonra Thunder Basine gelmiştim. Gelgit durulmuştu. Bu yaz benim için gizli bir hazine olmuştu. Suçlu, bencil ve tatminkâr bir kaçış. Sûreceğini düşünmekle aptallık etmiştim. Carmina haklıydı. Gemişlerimiz peşimizden hiç ayrılmıyordu, geride bırakmamız imkânsızdı.

Gelgitin beni ayaklarımdan çektiğini hissediyordum ama bu kez teslim olmayacaktım. O benim annemdi. İyileşmesini istiyordum. İçin için onu önemişiyordum da. Ama onun *anne* olduğunu hatırlamak zorundaydım. Anne olan ben değildim. Ona hiçbir şeyi yaptıramazdım.

Kelimeleri içimden, derinlerden çekip çıkararak, “Gitmen gerek,” dedim. Konuşan benden daha güçlü bir versiyonumdu.

“Bunu yapamazsın.”

“Seni daha fazla koruyamam. Yalan söyleyemem.” Onunla Reed konusunda da yüzleşmek istiyordum ama onunla ilişkisi diğerk her şeyin yanında önemsiz kalıyordu. Üzerinde durmadım. Ama annemin iyileşmediğini ve yine annem olmaya hazır olmadığını görmezden gelmeyecektim.

Annem boş bir ifadeyle kapıya döndü. Gözlerimi kapadım ve emin olmaktan uzak adımlarının uzaklaşmasını dinledim. Göğsüm acıyacak kadar sıkışmıştı. İçinde hüznün rahatlamaya karıştığı ağır bir kayıp duygusu vardı.

Kapı arkasından kapanınca, yere çöktüm.

Gelgit dalgaları ayaklarımdan özölüp gitti.

33

GÜNEŞ GÜNÜ SICAĞINI DA YANINA KATARAK BATARKEN, verandadaki salıncakta, tenime fısıldayan gece havasının rahatlatıcı hissiyle sarmalanmış bir halde Carmina'nın buzlu çayım yudumluyordum. Hava değişiyor, usul usul sonbahara dönüyordu. Yaz sona yaklaşıyordu. Buradaki, bu sessiz ve güzel sığınaktaki günlerim gibi. Yarın olmak üzereydi ve düşünmesi bile acı veriyordu. Yarın değişim demekti. Vedalaşmak demekti. Ve bir kez daha sıfırdan başlamak.

Şerif Yardımcısı Price'ın beni nereye götüreceğini, yeni odamın neye benzeyeceğini, yeni işimin nasıl olacağını hayal etmeye çalışırken bir anda her şey bulanıklaştı. Burada kalmak istiyordum. Bir yanımda, çok küçük ve gerçekçi olmayan yanımda, burada temelli kalmanın nasıl bir şey olacağı konusunda hayaller kuruyordu. Thunder Basin'i evim olarak benimsemenin. Ama Trigger sahte kimliğimi tehlikeye atmamış olsaydı bile, burada tam anlamıyla tatmin olabilir miydim? Zamanla sıkılıp huzursuz-

lanmaya ve hırçınlaşmaya başlar mıydım? Daha da önemlisi, burada herkese yalan söyleyerek bir hayat kurabilir miydim?

Hayır. Hayır, bunu yapamazdım.

Gerçekçi olmak zorundaydım. Yola devam etme zamanı gelmişti. Evet, planladığımdan daha erken olmuştu ama işte, hayat buydu. Bunun için gözyaşı dökebilir ya da büyük bir kız gibi davranıp dayanıklı bir şekilde altından kalkabilirdim.

Dizlerimi göğsüme, ağustos leylaklarının şekerli kokusunu içime çektim. Ufukta sapsarı ve kocaman bir ay yükseliyordu. On Philadelphia ayını yutmuş kadar büyüktü. Ağustosböceklerinin çalılarının arasından yükselen sesi uykumu getiriyordu.

Sineklik gıcırdayarak açıldı ve ahşap zeminde Carmina'nın çizmelerinin sesi duyuldu. "Şu haline bir bak, evcil bir rakun gibi mayışmışsın."

Gülümseyerek bardağımı kaldırdım. "Çayın gerçekten çok iyi. Keşke bana nasıl yapıldığını öğretseydin. Ama artık çok geç."

Carmina cevap vermeden önce bir an duraksadı. "Burada uyuyakalma sakın. Sivrisineklere ziyafet olursun."

Kot eteğini ve kolalı bluzunu süzdüm. "Sen nereye gidiyorsun?"

"İncil dersine. Saat onda dönmüş olurum."

"Benim yüzümden erken dönme."

"Derse gidip doğruca eve döneceğim. Her zaman yaptığım gibi."

"Ya da belki de Peder Lykins'i bir şey içmeye davet edebilirsin."

Onaylamayan bir ifadeyle gözlerini kıstı. "Peder Lykins içki içmez."

"O zaman çaya davet et."

"Kafein alsın diye mi? Gece gözünü bile kırpamaz. Sen de bu saatte içmemelisin."

"Bana güven, Lynkins buraya gelirse, zaten uyumak istemeyecektir. Sana nasıl baktığını gördüm. O kutsal dudaklarla içki

içmiyor olabilir ama bahse girerim ki o dudaklar..." Ayıp sayılabilecek öpücük sesleri çıkardım.

Carmina beni, "Stella," diye azarlayıp yoluna devam etti ama yanaklarının pembeleştiği dikkatimden kaçmamıştı.

"İnsan sadece bir kez yaşar. Onu eve getir, sana yemin ederim, ayakaltında dolaşmam. Burada olduğumu bile anlamazsınız."

"Burada olmanın ne sakıncası olacak ki?"

"Ah, Carmina." Ellerimi havaya kaldırdım. "Sen *umutsuz vakasın*."

"İyi geceler, Stella. Ben yokken uslu dur."

Carmina kamyonetine binerken arkasından, "Elimden geleni yapacağım!" diye seslendim.

Bana el salladı. Kamyonetin, stop lambaları zıplayarak uzaklaşmasını seyrettim.

Salıncağa yayılırken, çaydaki kafeinin kanıma karıştığını hissedebiliyordum. Televizyon seyredecek havada değildim. Huzursuz hissediyordum; içim içime sığmıyordu sanki. Kusursuz bir akşamdı. Kocaman bir ay. Bir yıldızlar denizi. Topraktan yükselen tam kıvamında ısı. Çok uzun süredir ertelenen bir işi halletmek için iyi bir akşamdı.

Üst kata çıkıp mayomu giydim ve saçlarımı sıkı bir topuz yaptım. Aynaya bakarken annemin haklı olduğunu düşündüm. Tenim bal rengine dönmüş, gözlerimle neredeyse aynı tona gelmişti. Kollarım ve bacaklarım şekillenmişti. Omuz kaslarım bile belirgindi. Bütün bir yaz boyunca oradan oraya yiyecek tepsileri taşımanın karşılığını almıştım.

En yakın arkadaşım Tory'yi ve aynada kendimizi inceleyerek geçirdiğimiz o uzun saatleri düşündüm. Önden, yandan, omuz üstünden. İdeal vücudumuz uzun, ince ve inci gibi yanardöner

renkteydi. Çılgın gibi diyet yapıyor ve kas yapmak istemediğimiz için asla spor yapmıyorduk.

Aynadaki yansımamın dudaklarında bir gülümseme belirdi. Ne kadar aptaldım. Ya da belki de değişen, algımdı. Her halükârda, karşımdaki görüntüyü beğeniyordum. Kendimi güçlü, özgüvenli ve yeni keşfedilmiş hissediyordum.

Evdeki pareomu yanımda getirmediğim için üstüme paçaları püsküllenmiş bir kot pantolon geçirip boynuma bir havlu attım.

Ve Chet'in evine doğru yola çıktım.

Hayatlarımızın kesiştiği üç aydan beri, ikimiz de birbirimizin etrafında yörüngedeki gezegenler gibi dönüp duruyorduk. Bu tür bir çekim, iki kişiden birinin canı yanmadan nasıl bozulabilirdi ki? Bu sabah annemle gitmeyi düşünmüştüm. Acı verici bir vedalaşma yaşamadan. İplerimden kurtulup kaçacaktım. Terk etmek, terk edilmekten kolaydı.

Farkında bile olmadan Estella'nın sert ve aşılmaz zırhına bürünmüştüm. Mükemmel erkekle mükemmel bir yaz. Sürmeyecekti. Hiçbir şey kalıcı değildi. Yarışı öndeyken terk et, bırak diğerlerine ne olursa olsun.

Ama az kalsın annemle birlikte giderken, endişem Chet'in bir yaz aşkı olması değildi.

Daha fazlası olmasından dehşete düşmüştüm.

Birkaç dakika içinde verandasına vardım. Kapıyı üstü ve ayakları çıplak bir halde açtı. Nemli saçları gözlerine düşüyor, sabun ve kahve kokuyordu. Sert ve kaslı kolunu kapının kasasına dayayıp beni süzdü.

"Dün akşam için üzgünüm," dedim. "Seninle konuşmamam haksızlıktı. Geride bırakamaz mıyız? Yine arkadaş olabilir miyiz?"

Güçlü ve yapılı omuzlarındaki gerginlik bir anda kayboldu. "Hep arkadaştık."

Gülünsemem kısmen rahatlamaımdan, kısmen umutlanmamı-
dandı. “Yüzmeye gitmek ister misin?”

Gözlerini gözlerimden bir an ayırmadan, orada benim farkında
bile olmadığım bir şeyi görür gibi bana uzun uzun baktı. Yüzü
değişti; endişelenmişti sanki.

İçimdeki o tuhaf, huzursuz kıpırtıyı mı hissetmişti yoksa
zihnimi yakan düşünceleri mi okumuştı bilmiyordum. Onunla
ilgili düşünceler. Ellerinin sert tutuşu. Vücudunun vücuduma yas-
lanması. Ağzımın üstündeki ağzı. Kulağımdaki sıcacık ve hızlı nefesi.
İçimdeki, sadece onun dindirebileceği o geçmek bilmeyen sızı.

Pantolonunu değiştirmeye bile gerek görmedi. Elimi tuttu ve
beni yanına katarak yürümeye başladı. İşte o zaman kanımdaki o
telaşlı kıpırtının sadece bende olmadığını anladım.

Göletin kenarındaki iskelede duruyor, Chet’in suyun üstüne uzanan
kalın ağaç dalında el ve ayaklarının üstünde ilerlemesini izliyor-
dum. Kıyı, ayın ince bir huzmesiyle aydınlanıyordu. Kulaklarımda
vızıldayan sivrisinekleri elimle kovaladım.

Chet dalın üstünde durduğu yerden, yapraklı dalların arasına
uzanıp iki eliyle bir halatı tuttu. Sımsıkı tutunarak ayaklarını ağa-
cın gövdesinin yan tarafına çevirip kendini atlama pozisyonuna
getirdi. Kendini güçlü bir şekilde iterek sıçradı ve göletin üstünde
zarif bir ay çizerek süzüldü. Topukları göletin en derin kısmının
üstündeyken, halatı bırakıp suya daldı. Ama önce heyecan dolu
bir çığlık atmayı ihmal etmedi.

Kafası tekrar suyun yüzeyine çıkınca, saçlarını bir köpeğin
yapacağı gibi savurdu. “Su harika.”

Dizlerimi kırarak iskeleden atlarken, serin suyun tenime te-
masının elektrik verildiği hissi uyandıran etkisine karşı gözlerimi
sımsıkı kapadım. Suyun altında birkaç kulaç attıktan sonra, hava

almak için yukarı çıktım. Su derindi; yüzeyde kalmak için sürekli hareket etmem gerekiyordu. Chet de birkaç metre uzakta aynı şeyi yapıyordu.

Ağır, çok ağır hareketlerle bana doğru yüzdü.

Heyecandan titreyerek olduğum yerde durdum. Gözlerindeki dikkatli ve aç bakış, vücudumun vahşi ve gözü kara bir heyecanla zonklamasına neden oldu. Parmak uçlarının baştan çıkarıcı fısıltısının, karnıma değdiğini hissettim. Bütün sinir uçlarımın dans etmesine ve yanmasına neden olan, kışkırtıcı, alaycı bir su altı dokunuşu.

Bulanık suda elini aradım. Parmakları bileğimin etrafına kilitlendi ve beni kendine doğru çekti. Serin suda, teninden sıcaklık yayılıyordu. Aynı sıcaklık tenimi okşayarak korkularımı, kalp sızımı ve omuzlarıma binen bütün suçluluğu alıp götürdü. Bu gece Chet'e gitme nedenim buydu. Ona ihtiyacım vardı. Kalbinin telaşla ve capcanlı çarpışını hissediyordum. Onun da bana ihtiyacı vardı.

Kararımı vermiştim. Thunder Basın'den onunla gerçek bir şeyler paylaşmadan ayrılmayacaktım. Kendimden gerçek bir parçayı. Artık olmadığım biri gibi davranmak yoktu. Geçmiş def etmeye ve ona gerçek beni vermeye hazırdım.

Bacaklarım onunkilere karıştı; suyun altındaki güçlü ve sert tekmelerini hissettim. Dizi bacaklarımın arasına kayınca, nefesim kesildi.

Ayak parmaklarımı serin ve boş bir hiçliğe sürterek, "Derin," dedim.

Ama suyun altına batmıyordum. Ağırlığımı Chet'e vermiştim ve ağzı boynumu bulup minik minik ısırmaya başladığında, suyun yüzeyinde hiç ağırlığım yokmuş gibi süzülüyordum. Ağzının her dokunuşu kanımın daha hızlı akmasına neden olan bir ayaklanma çıkarıyordu. Saçlarına tutunup arkaya doğru esnedim ve dizlerimi uyluklarına dayadım. Güçlü bir serinlik ve sıcaklık tezatı oluşturan

su her yerden hücumdaydı. Chet beni yukarı kaldırırken, ıslak ağzı aşağı doğru kaydı. Dili mayomun üst lastiğinde dolaşmaya başlayınca nefesim kesildi. Bazı yerlerim sertleşirken, diğerlerinin eridiğini hissettim. Ve hayal meyal, bunun haz olduğunu fark ettim. Bencil, açgözlü, harikulade haz.

İskeleye çarptık; direğin sertliğini sırtımda hissettim.

Gözlerimin içine bakıyordu. Gözleri bir soruyla doluydu. Ve bir sözle.

Ve ben durdurmayınca, ağzını ağzıma kapadı. Öpüşü yumuşak ya da gem vurulmuş bir öpüş değildi. Elleriyle bacaklarımı kalçalarının etrafında kilitlenmeye yönlendirirken, öpüşü daha da derinleşti. O kaba ve güçlü eller bacaklarımın üstünde dolaşıyor, her yere dokunuyorlardı.

“Seni istiyorum.” Çatallanmış sesi içimi istekle doldurdu.

Bu kez ona uzandığım zaman beni durdurmadı. İnlemesini bastırmak için, dişlerini omzuma gömdü. Sırtımı direğe yaslarken masmavi gözlerindeki o ateşli ve aç bakış, sıkı tutunmam için tek uyarıydı.

Daha sonra kendimi iskelenin merdiveninden yukarı çektim ve aşınmış ahşap zemine uzandım. Çok bitkindim. Chet yanıma uzanıp beni yanına çekti. Çıplak omzumu öptü.

“Keşke bütün gece burada kalabilseydik,” diye mırıldandı.

“Carmina uyumaz, beni bekler.”

Kulağımı yavaşça ısırdı. “Seni kollarımın arasından çıkarmak istemiyorum. Bu sabah yatağa temiz çarşaf serdim.”

Gülümsedim. Dürüst olmam gerekirse, burada Chet’le uyumak kulağa harika ve kusursuz geliyordu. Onu hissetmeyi seviyordum. Onunla olmayı seviyordum.

Ta ki o fısıltı bana bunun hâlâ bir yalan olduğunu hatırlatana kadar. Ona bir parçamı vermiştim ama gerçeğin tamamını anlatmamıştım. Chet benim gölgeme, aynı zamanda hem gerçek hem de yalan birine âşık oluyordu. Yarın gitmiş olacak birine.

Beni hiç acele etmeden, uzun uzun öptüğünde ona anlatma zamanının geldiğini anladım.

Ona doğru döndüm. “Trigger’ın dün söylediğine inanıyor musun? Sırlarımın olduğuna?”

Ay, gözlerindeki yansımamı görebileceğim kadar parlaktı. Sorum gözlerinde bir şeyi değiştirmişti; bir huzursuzluk kıpırtısı görür gibi oldum.

“Herkesin sırları vardır,” dedi. Sorumun cevabı tam olarak bu değildi.

“Senin sırların içini kemiriyor mu? Geceleri uykunu kaçırıyor mu?”

Bana uzun uzun baktı. Sonunda, sakın bir tavırla, “Bana sırlarını anlatmak mı istiyorsun?” diye sordu.

Yutkundum. Birine anlatmalıydım çünkü sırrım içimi kemiriyordu. Kendimi kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydım. Yine de anlatmayı ertelemeye çalıştığımı hissettim.

“O zaman ben de sana benimkini anlatırım,” dedi.

Oturdum. “Seninkini mi?”

“Üşüdün mü?” Havlularımızı aldı ve benimkini omuzlarıma sarıp hızla ovaladı. Kendi havlusuyla kurulandıktan sonra, iskelede karşıma oturdu. Gırtlığını temizledi.

“Geçen yıl, annemle babam bir araba kazasında öldü,” diye başladı. “Bunu zaten biliyorsun. Bilmediğin kısmı şu: En yakın arkadaşım da onlarla birlikte arabadaydı.” Gırtlığından boğuk ve titrek bir gülüş yükseldi. “En yakın arkadaşım Nathaniel, Carmina’nın torunuydu.”

Sıktığı yumruklarını açıp elini yanağıma dayadım.

“O geceyi kimseyle konuşmuyorum,” diye devam etti. “İnsanların ne diyeceğini biliyorum: Kendimi suçlamamalıyım. En çok sevdiğim üç insana bir arabanın çarpacağını bilemezdim. Haklılar da. Bilmiyordum. Ama o gece nezarete yok yere girmemiştim. Kendimi oraya tiktirmiştim. Çok fazla içmiş ve sürat yapmışım. Yakalandım. Beni tutukladığı için Carmina’yı suçlayamam. O şeyi eline almayı seçen bendim. Bana ölene kadar işkence edecek bir seçim yaptım. O gecedan beri tek bir içki içmedim. Bana hiç cazip gelmiyor. Midemi bulandırıyor. Ben midemi bulandırıyorum.” Eliyle yüzünü ovalarken, sesi iyice boğuklaşıp uzaklaştı. “O, Carmina’nın polis teşkilatındaki son gecesiydi. Erken emekliliğini istedi. Emekliliğine sadece birkaç ay kaldığı için, onayladılar. Yas tutmak için zamana ihtiyacı olduğunu biliyorlardı. İçki içtiğimi ondan başka bilen yok. Sanırım kısmen ailem yüzünden kendini sorumlu hissettiği için. Onları benden koruyamadı ama geleceğimi kurtarmayı seçti. Bana hak etmediğim ikinci bir şans verdi. Evet, Stella, bu benim içimi kemiriyor. Evet, geceleri uykumu kaçırıyor. İnsanlar benim kurban olduğumu sanıyor. Geleceğini kardeşini yetiştirmek için feda eden, özverili bir ağabey.” Islak kafasım sallayınca, damlalar gözyaşları gibi yanaklarından aşağı süzüldü. “Ben umutsuzca bir şeyleri telafi etmeye çalışan bir adamım ama bir ömür boyu çabalasam da, ne annemle babam ne de Nathaniel geri gelecek.”

Ona sınıksıkı sarıldım ama sözlerini yalanlamaya ya da onu teselli etmeye kalkmadım. Benden ona kendini daha iyi hissettirmemi ya da iblislerini kovmamı istemiyordu. Benden sadece dinlememi ve yargılamamak için elimden geleni yapmamı istiyordu. Biliyordum çünkü benim istediğim de tam olarak buydu.

“Bana sırrını söylemek zorunda değilsin, Stella,” dedi. “Ama senin benimkini bilmeni istedim. Benden bu yüzden nefret edersen, anlarım. Tanrı biliyor ya, ben kendimden nefret ediyorum.”

Ona içim sızlayarak baktım. Chet’e hiç olmadığım kadar yakın hissediyordum. Ortak bir noktamız vardı. Chet ve Stella olarak değil, Chet ve *Estella* olarak. İkimizin de utanç verici, yıkıcı sırları vardı. Ve ikimiz de, etkileri ne kadar çirkin olursa olsun, sırlarımızı ortaya dökmeye hazırdık. Yalan söylemek sorunlarımı çözmemiş, sadece kötüleştirmişti. Chet’in adına konuşamazdım ama sırrım içimi çürütmüştü. Samimi, umutlu ve canlı hissetmek isterken kendimi soğuk, kapkara ve boş hissediyordum.

“Benim de bir sırrım var.” Kendime bunun bir hata olup olmadığını sormak için duraksamadım.

“Stella...”

“Hayır. Beni durdurmaya çalışma. Hazır olduğumdan emin olmak istediğini biliyorum ama bahane ararsam, bu sırrı beni zehirleyene kadar saklayacağım. Dinlemene ihtiyacım var.” Sesim titreyince, sakinleşmek için derin bir nefes aldım. “Adım Stella Gordon değil. Ve ben Knoxville’den gelen bir koruyucu aile çocuğu değilim. Thunder Basin’e gelmeden önce, annemle birlikte Philadelphia’da yaşıyordum. Benim... gerçek adım Estella Goodwinn. Bir suç tanık oldum ve şimdi federal tanık koruma programındayım.”

Gözlerine bakamıyordum. Bana daha önce hiç görmemiş gibi yepyeni bir gözle bakmasından ve son üç ayın bir anda silinip gitmesinden korkuyordum. Birkaç dakika öncesine kadar Chet’in benim hakkımda ne hissettiğini çok iyi biliyordum. Ama şimdi hiçbir şeyden emin olamıyordum. Belki de benim ona karşı ne hissettiğim dışında hiçbir şeyden. Onu kaybetmekten korkuyordum. Bu düşünce içimi, Danny Balandó’ya yakalanma korkumdan çok daha derin bir korkuyla delip geçti.

Kollarının beni sardığını hissettim ve “Gel buraya,” diye mırıldandığını duydum.

Yalnız hissetmek istemediğim için, beni kollarının arasına almasına izin verdim.

Sakin bir sesle, “Tanık koruma programındasın,” dedi. “Ve adın Stella değil. Soru sormama izin var mı? Çünkü birkaç sorum var. Ama bekleyebilirler. Hazır değilsen, bekleyebilirim.”

Soruları vardı. Bunu düşünmemiştim. Titreyen ellerimi yumruk yaparak açıp kapadım.

“Tanık koruma hakkında çok şey biliyorum ama suçun alade bir suç olmadığını düşünüyorum. Aklıma uyuşturucu, insan kaçakçılığı, silahlar, terörizm gibi ciddi şeyler geliyor. Organize suçlar. Tehlikeli insanların işlediği suçlar.”

Başımı evet der gibi salladım. İfadesini bozmamaya çalışsa da Chet’in gözlerini buz gibi bir korku bürüdü.

“Birleşik Devletler savcılık bürosu beni saklanmam için Thunder Basin’e gönderdi çünkü peşimdeki adam... aleyhine tanıklık yapmayı kabul ettiğim adam var ya? Çok tehlikeli.”

“Bu adam Philadelphia’da mı?”

“Evet.”

Gözleri benimkilere sabitlenmişti ve endişesi henüz azalmamıştı. “Mafya mı?”

“Kartel. Doğu Sahili’nde uyuşturucu ticaretinin kontrolünü elinde tutan en güçlü kartellerden biri.”

“Güvende misin?”

“Sanırım. Carmina da öyle düşünüyor. O da sahte kimlik hikâyemin bir parçası. Sana yalan söylediğim için üzgünüm. Gerçek beni tanımanı istedim ama korktum.”

Chet başını iki yana salladı. “Böyle konuşma. Ben gerçek seni tanıyorum. Koca yazı bir yabancıyla geçirmedim. İyi bir oyuncu

olduğunu sanıyor olabilirsin ama kimse böyle bir oyunu uzun süre devam ettiremez.” Her kelimeyi üstüne basa basa telaffuz ederek, “Seni tanıyorum,” diye tekrarladı.

“Böyle düşünmene sevindim,” dedim usulca. “Ama başka yalanlar da söyledim. Hem de çok fazla.” Cesaretimi toplayarak derin bir nefes daha aldım. “Tanık olduğum suç. Bizim evde işlendi. Eve geç, çok geç gelmiştim ve her yer kan içindeydi. Bir adam vurulmuştu. Başından.” O dehşet verici ve kötü anıyı zihnimden uzaklaştırmak için gözlerimi sımsıkı kapadım. “Duvara parçaları saçılmıştı. Bir sürü kan... Duvarlar kana bulanmıştı.” Nefesim kesik kesik çıkıyordu.

“Nefes al,” dedi Chet. Ellerimi tuttu ve yavaşça sıkarak parmaklarıyla boğumlarımın üstünde daireler çizmeye başladı. “Sakin sakın. Derin nefesler. Artık orada değilsin. Burada benim yanımdasın.”

“Ölen adamı... tanıyordum. Annemin ilk uyuşturucu satıcısıydı. Ondan Eczacı diye bahsederdi. Adam anneme bir sürü reçeteli ilaç bulmuştu ama annem karşılığını ödememişti. Danny Balandó hayatına girince, adamı derhal kenara itti. Danny anneme eroin sağlıyor ve onunla ilgileniyor gibi rol kesiyordu. Muhtemelen daha fazlasını almasını sağlamak için. Annem onu erkek arkadaşı sanıyordu. Eczacı öldürüldüğü gece para istemek için bizim eve gelmiş. Annem parayı getirme bahanesiyle odadan çıkmış ama aslında Danny’yi aramış. Trigger gerçeği söylüyordu, Chet. Annem bir bağımlı. Ölü değil. Yazı rehabilitasyonda geçirdi.”

Ona cevap verecek fırsatı tanımak için duraksadım ama o, gözlerinde karanlık ve sıkıntılı bir gölgeyle hiç ses çıkarmadan bana baktı.

“Erkek arkadaşım Reed de o gece bizim evdeydi. Üst katta, benim yatağında uyuyor ve eve dönmemi bekliyordu. Silah sesini duyunca aşağı koşmuş. Danny onu evden dışarı sürüklemiş

ve gördüklerini unutması için döverek sessiz kalması için tehdit etmiş. En azından ben öyle sanıyordum.” Yanma hissini hafifletmek için parmaklarımı gözlerime bastırdım. “Artık emin değilim. Hiçbir şeyden. Bir yanım, Reed’in anneme OxyContin sattığını ve Danny’nin bunu öğrendiğini düşünüyor. Reed anneme OxyContin sattıysa, Danny’nin eroinine rakip olmuş demektir. Ya Danny, Reed’i korkutup kendi mıntikasından kaçırmak için dövdüyse? Annemi böyle görüyordu; bir mal olarak. Annemse onu erkek arkadaşı sanıyordu ama öyle değildi. Danny bir suçluydu. Tehlikeli, çıkarıcı, yalancı bir suçlu. Annemin başına gelen en kötü şeydi.”

Chet yanaklarımı kurulamak için parmaklarını yüzümde dolaştırdı. “Annene böyle davranıldığını görmek seni harap etmiş olmalı. Ve annenin buna izin vermesini izlemek de öfkelenirmiş olmalı.”

“Danny Balandó’nun tehlikeli olduğunu biliyordum ama cinayeti bildirmek için polisi aradıktan sonra beni karakola götürdükleri zaman, onu yıllardır yakalamaya çalıştıklarını öğrendim. Kartelle derin bağlantısı olduğuna inanıyorlardı ama kanıtları yoktu. Bu yüzden hiçbir zaman suçlamada bulunamamışlardı.”

“Onu yakalamalarına yardım ettin.”

İçim yeni bir utanç dalgasıyla doldu. “O gece, yani cinayet gecesi eve geldiğimde annem Eczacı’nın cesedine otuz santim mesafedeki bir koltukta oturuyordu. Yüzü bembeyazdı. Rimeli bütün yüzüne akmişti. Titriyordu. Ve kucığında bir silah vardı. Cinayet silahı.

“Panikledim. Düşünecek zamanım yoktu. Onu kaybetmek istemiyordum. Yalnız kalmaktan korkuyordum. Ve rezil ve çarpık bir şekilde ona bakmaya öylesine alışmışım ki içimden gelen ilk şey, onu korumak oldu. Silahı aldım. Arabama binip gittim. Bildiğim eski, harap halde bir malikâne vardı. Harabenin olduğu tepeden

aşağıda, ormanın derinliklerinde, yamaca oyulmuş bir buzhane olduğunu biliyordum. Girişi demir bir ızgarayla kapatılmıştı ve büyüyen sarmaşık ve yabani otlar cephesini tamamen örtüyordu. Orada kimse oynamazdı; çocuklar bile. Tabancayı parmaklıkların arasından içeri attım. Kimse asla bulamazdı. Sonra eve gelip polisi aradım. Anneme kendinden geçmesi için ne alması gerekiyorsa almasını söyledim. İlk kez kafayı bulsun istiyordum. Ona uyan-
dığı zaman, polisin onu sorgulayacağını ve hiçbir şey bilmediğini söylemesi gerektiğini anlattım. Her şeyi halledeceğimi söyledim. Polisi aradım ve geldikleri zaman, ben... ben...”

“Onlara Eczacı’yı Danny Balandó’nun vurduğunu söyledin.”

“Annemi korumak için polise yalan söyledim. Bizi tanık koruma programına alacakları aklımın ucundan geçmedi. Savcıya, beni korumak için canlarını tehlikeye atan federal polislerle ve zamanla önemsemeye başladığım bir kasaba dolusu insana yalan söylemem gerekeceğini düşünemedim. Her defasında daha büyük suçluluk, utanç duyarak ve kendimi bir kapana kısılmış hissederek sürekli, sürekli yalan söyledim. Polisin Danny’yi tutuklayacağını ve annemin hayatından ebediyen çıkacağını sanmıştım. Enine boyuna düşünecek zamanım yoktu. Harekete geçmeliydim. Danny Balandó korkunç bir insandı. Hapse girmesi adil göründü. Kendime doğru olanı yaptığımı söyledim.” Chet’in gözlerine bakarken, onun yüzüne hangi duyguların yansıdığını göremeyecek kadar kendi kederimde kaybolmuştum. “Danny Balandó korkunç bir adam ama bu suç onun değil. Annemin.”

“Ondan başka kimsen olmadığı için anneni korumuşsun. Onu sevdiğin için korumak istemişsin. Sevgi böyledir, Stella. Bizi sadık insanlar yapar. Tutkuyla sadık.”

“Polise yalan söyledim. Yalancı şahitlikle suçlanabilirim. Hapse girebilirim. Gerçeği itiraf edersem, annemin gireceği kesin.” Ona,

bana öyle olmayacağını söylemesini dileyerek çaresizlikle baktım. Ama yaz boyunca olayı her açıdan düşünecek bol bol zamanım olmuştu. Köşeye sıkışmıştım. Yerde annemi kaçırabileceğim gizli bir kapı yoktu. Annem cinayet işlemişti. Gerçeği itiraf edersem, bu yüzden dibe batacaktı.

Ama etmezsem insanlara zarar vermeyi sürdürecekti. Hırsızlık yapacak, yalan söyleyecek, insanları kandıracaktı. Kafayı bulmak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Ve uyuşturucu isteği arttıkça, işleyeceği suçların daha tehlikeli ve yıkıcı bir hal alacağından korkuyordum. Annem ve belki de hiç tanımayacağım yabancılar arasında bir seçim yapmaya zorlanıyordum. Ama o yabancılar birilerinin kızıydı. Birilerinin erkek arkadaşı. Birilerinin sevdiği.

Chet yüzümü ellerinin arasına aldı ve alnını benimkine dayadı. Nefesinin tatlı yumuşaklığını hissedebiliyordum. Elleri soğuk ve güçlüydü; saçımı kulaklarımın arkasına ittiği zaman, ona bakmaktan başka seçeneğim kalmadı. “Keşke bütün bunların yok olmasını sağlayabilseydim. Ya da üstüme alıp ben uğraşabilseydim,” dedi. “İkinci kez düşünmezdim bile; bu yükü omuzlarından alabilecek olsam, yapardım. Acı çektiğini görmek benim için işkenceden farksız. Hele tek isteğim seni mutlu etmekken. Seni sevmekken.”

“Beni nasıl sevebilirsin ki?” dedim usul usul ağlayarak. “Ben bir yalancıyım.”

“Sakin,” dedi. “Sakin bunu bir daha söyleme. Yazın başında sen ve Carmina elinize geçen her fırsatta kavga ederken, sessiz kaldım. Çünkü ikinizin bu işi yürütebileceğinizi biliyordum. Bana ihtiyacın yoktu. Ama şimdi var. Sana gerçeği söylememe ihtiyacın var çünkü önünde apaçık duranı göremeyecek kadar derindesin. Annen bazı kötü seçimler yapmış. Hepsini bilmiyorum ama senin hayatını cehenneme çevirdiğini anlamama yetecek kadarını duydum. Sana onun hakkında ne düşündüğümü söyleyecek değilim

Çünkü kimse annesi hakkında bu tür Şeyler duymayı hak etmez. Hayatının ne kadar üzücü ya da acınası olduğu umurunda değil. Annenin sana karşı sorumluluğu vardı. Sen bir ocuktun; annesine ihtiyaı olan bir kızdın. Bu ağırlığı omuzlarına yklememeliydi.”

“Carmina suçun bağımlılığında olduğunu söyledi; bunun bir hastalık...”

“yle mi?” dedi sert bir sesle. “Carmina benden daha iyi bir insanmıŐ. Annenin canı cehenneme. Seni üzmüŐ ve ihmal etmiş. Seni bu duruma düŐürmüŐ ve acı çektiğini görmek beni ldryor.”

“Bana ne yapmam gerektiğini söyle, Chet. Lütfen yardım et.”

“Sen ne yapman gerektiğini biliyorsun.”

Başımı zgn bir tavırla salladım. “Gerçeği söylersem onu tutuklarlar. Hapse girer. Ve ben yalnız kalırım. Yapayalnız.”

Çenemi kaldırırken yumuşak bir sesle, “Hey,” dedi. “Ben varım. Carmina var. Burada, Thunder Basin’de seni önemseyen insanlar var. Ben varım demiŐ miydim? Çok net ifade edemediysem, tekrar söylüyorum: Bana güvenebilirsin. Sadece bugün değil, her zaman. Yanındayım, Stella.”

Gözyaşları arasında, suçluluk duygusunun gırtladımda dğmlendiğini hissettim. Chet yanımdaydı ama ben yarın gitmiş olacaktım. Ona neden söyleyemiyordum? Çünkü kalbini kırmak istemiyordum. Hayır. Çünkü kendi kalbimi kırmak istemiyordum. Hâlâ bundan kaçınmanın yolunu arıyordum. Kendime, bu akşam geçmişi defetmek içindi, diye hatırlattım. Gelecekle yarın yzleŐecektim. Yarın ona söyleyecek kadar güçlü olacaktım.

“Annen seni bu zor duruma düŐürdüėü için zgnm,” dedi. “Doğru olanı yapamayacağını düşündüğünü biliyorum ama cesaretine senden şüphe duymayacak kadar çok kez tanık oldum.”

Bitkin bir halde ayağa kalktım. Gerginliğin neden olduğu düğümleri açmak için ensemi ovaladım. Chet de ayağa kalktı

ve bana arkadan sarıldı. Enseme bir öpücük kondurdu, çenesini omzuma yaslariken gözleri göletin benim dalgın gözlerle baktığım noktasına kilitlenmiş gibiydi.

“Eve mi gidiyorsun?” diye sordu.

“Carmina’ya gerçeği anlatmalıyım. Tamamını. Bu gece. Cesaretimi kaybetmeden.”

Tatsız ruh haline rağmen gülümsedi. “O zaman atla bakalım. Seni eve sırtımda taşıyacağım.” Ona gülümsemeyle karşılık vermek yanlış gelse de, kendimi bunu yaparken buldum. Chet beni nasıl gülümseteceğini biliyordu. Onu özleyecektim, gerçekten özleyecektim. Sırtına zıpladım. Bacaklarımı kavrayıp beni daha yukarı itti. Çok derin bir nefes aldım. Her şey yoluna girecekti. En azından bu geceliğine. Buna inandım çünkü onunlayken, korkularımdan eser kalmıyordu.

34

CHET'LE EVE GİYSİLERİMİZDEN VE VÜCUTLARIMIZDAN

sular süzülerek yürüdük. Havlumu alıp omzuna attı ve elime uzandı. Bu akşam yaptıklarımızdan sonra böyle minicik bir hareket karşısında heyecana kapılmak saçma geliyordu ama küçük büyük her şeyi eşit şekilde hatırlamak istiyordum.

Kavak ağaçlarının dallarının altından geçerken, hışırdayan yaprakları gece geç saatte kimseye görünmeden eve dönmeye çalışan âşıkların dedikodusunu yapan yaşlı kadınlar gibi fısıldaşıyordu. Daha önce kendime bu akşam hiçbir şeyden pişmanlık duymayacağıma söz vermişim; sözümü tutacaktım. Gitmeden önce Chet'le gerçek ve hakiki bir şeyler paylaşmak istemişim. Ve ondan gerçek bir şey almak. *Onu* istemişim. Ondan başkasını istemiyordum. Şimdi bile elmacikkemiklerinin girintisinde dans eden ayışığına bakarken, içimin arzuyla kıpırdandığını hissediyordum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim ve Chet ile Reed'in tezatlığı, yazı kışla karşılaştırmak kadar netti.

Reed'den yalnız olduğum, korktuğum ve evdeki problemlerimi unutmama yardım edecek birine ihtiyaç duyduğum için etkilenmiştim. Beni dinlemiş ve bana dayanıklı olmayı öğretmişti. Karşılığında, onunla yatmışım. Geriye dönüp baktığımda, vahşi ve insanın kalbini tekleten bir aşk hikâyesinden çok, bir alışverişe benziyordu. Korku ve çaresizlik birini sevmeye nedenleri olmamalıydı. Aşkın bir nedene ihtiyacı olmaması gerektiğine karar verdim. Aşk derin bir bağ ve bir söz vermişti. İnsanın nefesini kesmeliydi. Hiçbir zaman insanın kendinden ödün vermesine neden olmamalıydı.

Carmina'nın evine vardığımızda, kamyoneti garaj yolunda değildi.

"Saat kaç?" diye sordum Chet'e.

"Ona geliyor."

Başımı tamam der gibi sallayarak nefesimi bıraktım. Cesaretimi kaybetmemek için çoktan gelmiş olacağını ummuştum ama çok beklemem gerekmeyecekti. Birazdan İncil dersinden geri dönmüş olurdu.

Chet beni kapıya kadar götürdü, sonra iki elimi birden tutup parmaklarımızı birbirine kenetledi. "Carmina gelene kadar kalmamı ister misin?"

"Hayır, kafamı toplamak için biraz yalnız kalmalıyım."

Elini yanağıma koydu. "Ona bana anlattıklarını anlat. Bunu bir kez yaptın. Zor kısım geride kaldı."

Mantıken, haklı olduğumu biliyordum. Keşke küt küt atan kalbim de aynı şekilde hissetseydi. Bu kadardı işte; itirafımı yapıyor ve sonuçları üstleniyordum. Biraz rahatlamıştım ve belki de hissettiğimin aslında korku değil, gergin bir heyecan olduğunu keşfedemeyecek kadar gururluydum.

"Yarın uğrarım," dedi Chet. "Seni kahvaltıya götürürüm."

“Çok iyi olur.” Ve kahvaltıda ona söyleyecektim. Bu geceyi bozmayacaktım. Bu kendim için yapacağım son bencilce şey olacaktı ve bundan ödün vermeye niyetim yoktu. Haftalar, aylar, yıllar sonra, bu geceyi kusursuz bir gece olarak hatırlamak istiyordum. Hayatta sevdiğim ilk erkekle kusursuz gecem.

Beni kapıya yaslayıp usulca öptü. “Bu gece uyumayacağım.”

“Az önce gölette olanlar yüzünden mi?”

“Senin için endişelendiğim için. Ama evet, gölette olanlar? Onları kolay kolay unutmayacağım. Hafızama kazındı. Şans yıldızlarım sayesinde.”

Her şeye rağmen güldüm. “Bunu beni gülümsetmek için söyledin.”

“Seni gülümsetmeyi seviyorum. Seni mutlu etmek için yapabileceğim şeyleri bilsen şaşırırdın.”

“Bana karşı müthiş iyisin, Chet.”

“Daha yeni başlıyoruz.” Elimi öptü ve bir kez daha suçluluk duygumu bastırmak zorunda kaldım. Bu anı benden çalmasına izin vermeyecektim. Karanlık onu yutana kadar, Chet’in uzaklaşmasını seyrettim.

Kendimi veranda salıncağına bırakıp elimi göğsüme bastırdım. Bu kadar mutlu hissetmeye hakkım var mıydı acaba? Bu kadar delice, enfes ve nefes kesen bir mutluluğa hakkım var mıydı? *Herkesin en az bir kez böyle hissetmeye hakkı olmalı*, diye düşündüm. Her şey karardığında tutunacak bir ışık. İnsana ışığın geri geleceği umudunu verecek bir mutluluk kırıntısı.

Kısa süre sonra içeri girdim ve el yordamıyla koridorun birkaç adım ilerisinde kalan lamba düğmesini aradım. Chet’le birlikte olmanın baş döndürücü mutluluğunun etkisiyle ışığın hemen yanmadığını fark etmedim bile. Ve sonunda kafama dank edince, kafatasımdaki bütün saçlar dikildi.

Bir anda, yeniden Philly'ye dönmüştüm; saat geç, hava karanlıktı. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Arkamda cılız bir hırıltı duydum.

Hızla dönünce Trigger'ı gördüm. Carmina'nın basamakların önünde tuttuğu sandalyede oturuyordu. Nefesi sıg, çenesi göğsüne yaslıydı. Karnını tutan parmaklarının arasından kan süzülüyordu.

Başını kaldırdı ve acıdan kaskatı kesilmiş bir yüz ve nefret saçan gözlerle bana baktı. "Seni... öldüren... ben... olmalıydım..." diye inledi.

Anlamadım. Ama tehlikede olduğumu anlamıştım. Tehlikenin titreşimini her yerde hissediyordum. Vücudum korkuyla titreyerek ön kapıya doğru sendeledim. Dışarı çıkmalıydım. Chet. Ona ulaşmalıydım.

Ama karanlık ve iri bir cüsse koridora çıkarak yolumu kapadı.

35

“ESTELLA, ESTELLA,” DEDİ ADAM. THUNDER BASIN’DE duymaya alıştığım o düz ve akıcı aksanla konuşmuyordu. Doğru Avrupalı’ydı. Philly sokaklarında duyduğum yüzlerce aksandan biriydi.

Korkuyla geri çekildim.

“Bana güvenmiyor musun?” dedi keyifli bir sesle. “Kötü bir adam olduğumu mu düşünüyorsun? Peşinde kötü bir adamın olduğunu neden düşünesin ki?” Sesi alaycı bir tınıya büründü. “Belki de yaramazlık yapmışsındır. Belki de yanlış insanlara bulaşmışsındır.”

Kanım dondu. Hayır. *Hayır, hayır, hayır.*

Dışarı çıkmalıydım. Kaçmalıydım. Ama bacaklarım akışkan bir hal aldı, dizlerimin bağı çözülmüştü.

“Sandy Broucek’i aramışsın,” diye azarladı. “Cık, cık, cık. Sana bunu yapmaman gerektiğini söylemediler mi?”

İnanamayarak başımı salladım. Telefonu hemen kapamıştım. Her şeyi doğru yapmıştım. Danny Balandò'nun adamları rastgele bir tahmin sonucu bulmuş olmalıydı.

"Teknoloji ne kadar çok yönlü, değil mi? Annenin arkadaşının telefonuna bağlandım. Çağrının izini sürdüm. Kasabaya geldim ve fotoğrafını gösterdim. Bu oğlan..." Önemsemeyen bir tavırla Trigger'ı işaret etti. "Beni doğruca sana getirdi. Kolay, çok kolay oldu."

Trigger hırıltılı bir sesle, "Seni öldürmeliydim... Sundown'da..." diye inledi.

Adam dönüp ona ateş etti. Bir anda oldu. Mermi vınlayıp saplandı. Trigger'ın bedeni yana doğru kaydıldı ve hırıltı kesildi.

Görüşüm siyah noktacıklarla kaplandı. Şoka girdiğimi hissettim. Oysa tetikte kalmalıydim. Ama Trigger'ın bedeni *şuracıkta* ve ölüydü. Her şey yine Philly'deki gibiydi. Ölüm her yerdeydi. Kokusunu alabiliyor, kulaklarıma dolduğunu duyabiliyordum.

"Danny'nin aleyhinde tanıklık etmeyeceğim." Sesim titriyordu. "Adamı onun öldürmediğini biliyorum. Eczacı denen adamı. Savcıya gerçeği anlatacağım ve Danny'yi salacaklar."

"Ah, ama ben sana inanmıyorum."

Carmina'nın karanlık, çok karanlık evinin derinliklerine doğru geri geri ilerledim. Storlar kapalı, perdeler çekiliydi ve gözlerimizin alışabileceği çok az ışık vardı. "Lütfen. Bunu yapma."

Adam öne atıldı. Elimde tuttuğum ev anahtarlarıyla suratını çizdim.

Öfkeli, hayvani bir ses çıkardı ve iki büklüm oldu.

Bana ateş etti ama ben çoktan arka kapıdan dışarı fırlamıştım.

Dışarıda bahçe ay ışığıyla aydınlanmıştı. Kaçacak hiçbir yer yoktu. Açık alanda beni bulurdu. Ambar kapısında kilit yoktu. Chet'in evi çok uzaktı.

Adamın sendeleyerek evin içinde ilerlediğini ve arkamdan gelirken önüne çıkan mobilyaları devirdiğini duyabiliyordum.

Paniğe kapılarak koştum. Ayağım karanlıkta bir anda önüme çıkan alçak bir yapıya takıldı. Fırtına sığınağı.

Ellerim yer altına açılan kapıların sürgüsüne uzandı. Önce birini, sonra diğerini kaldırdım. İçeriden soğuk ve ıslak toprak kokusu yayıldı. Demiryolu kerestelerinden yapılma bir merdiven zifiri karanlığa iniyordu.

İçeri girip kapıları hiç gürültü çıkarmadan üstüme kapadım. Aşağı doğru attığım her adımda, midemdeki soğukluk hissi daha da büyüyordu. Aşağı, aşağı, aşağı. Sığınağın dibi simsiyahtı. Hiçbir şey göremiyordum. Ama o da göremeyecekti. El yordamıyla ikinci bir kapıdan geçtim ve bir kilit bulup arkamdan kilitledim. Carmina'nın eve gelmesi an meselesiydi. Sadece bir süre saklanmam gerekecekti. Panik haldeki, vızır vızır düşüncelerimi yavaşlatmaya çalıştım. Ter kokusu alıyordum. Kendi terimin kokusunu.

Yukarıdaki metal kapılar inleyerek açıldı. Korkudan bayılacak gibiydim. Sonra aşağı inen düzenli, ağır ayak sesleri geldi. Kapının tokmağı zangırdayınca, nefesim artık sert ve kesik kesik bir solumaya dönüştü.

Dilimi damağımı kurutan bir dehşetle, kapıya vurmasını dinledim. Kapıyı tekmeliyordu. Ahşabın parçalandığını, sesin şiddetinin her darbeye arttığını duyabiliyordum.

Ve sonra nefesini duymaya başladım.

Yumuşak bir sesle, "Estella," diye seslendi. Ayaklarını beton zemine sürterek el yordamıyla ilerliyordu. "Onu polise teşhis ettiğin zaman Bay Balandò'nun verdiği sözü hatırlıyor musun?"

Nasıl unutabilirdim? Danny'nin sözleri polis karakolunun tek taraflı camını delip geçmişti. Çılgına dönmüş sesi, şu anda

bile kulaklarımda çınlıyordu. *Seni öldüreceğim. Seni bulacağım ve öldüreceğim. Asla güvende olmayacaksın.*

Danny'nin sesi, onu alıp götürürken bağrıışan polis memurlarının seslerini bastırmıştı. Muhafızlar onu tek taraflı camın arkasındaki küçük odadan dışarı sürüklerken bile, o berbat ve kana susamış hırıltısıyla adımı haykırdığını duyabiliyordum.

“Danny burada olmak isterdi,” dedi adam ürpertici bir yumuşaklıkla. “Ama önemli değil. Bana talimatları verdi. Sana ne yapacağımı çok iyi biliyorum.”

Vücudumun her yeri korkuyla titriyordu.

Kulakları sağır eden bir *güm* sesiyle irkildim.

Ağlamamak, ses çıkarmamak için kendimi tutmaya çalışarak elimi ağzıma kapadım. Sırtımı duvara yasladım; bacaklarım beni taşıyamayacak kadar çok titriyordu. Damarlarımda korku ve kör, vahşi bir çaresizlik akıyordu.

“Belki de ateş etmeye başlamalıyım, ha? Bir o yana, bir bu yana. Odanın her yerine. Seni vurduğum zaman çığlık atarsın. Seni bulurum, Estella Goodwinn.”

Güm! Güm! Güm!

Yüzümden yaşlar yuvarlanıyordu. Kollarımla kendimi sınıksı sardım. İliklerime kadar titriyordum. Beni bulacaktı. Reed'i bulduğu gibi. Günün birinde annemi bulacağı gibi.

Danny Balandó sözünü tutacaktı.

“Silahını indir.”

Chet'in sesi sersemliğimi bıçak gibi kesti. Başımı kaldırdım. Gözlerim siyah, simsiyah odada dolaştı. Yoksa onu duyduğumu hayal mi etmişim?

“Elimde sana nişan aldığım bir 22 kalibrelik var,” dedi Chet adama. “Silahını indir ve ayağınla bana doğru it.”

Adam kıkırdadı. “Seni göremiyorum. Gerçeği söylediğini nereden bileyim?”

“Bilemezsin.”

“O tüfeği nasıl kullanacağını biliyor musun, evlat?”

Kulakları sağır eden patlama sesinin ardından yere düşen kovanın tıngırtısı duyuldu. “Görünüşe bakılırsa nasıl kullanacağımı biliyormuşum,” dedi Chet. “Silahını yere bırak ve ayağınla bana doğru it. Uslu uslu.”

“Tamam, tamam,” dedi adam. “Bırakıyorum.” Silah zeminde kayarken bir tıkırtı duyuldu.

“Telefonun var mı?” diye sordu Chet.

“Motel odamda, evet.”

“O zaman oraya gidiyoruz. Kimin için çalışıyorsan, onu arayacaksın. Stella’yı öldürdüğünü, işin tamam olduğunu söyleyeceksin. Buradan sağ çıkmak istiyorsan, hikâyeni ikna edici kılarsın.”

Adam rahat bir kahkaha attı. “Ya sonra? Beni öldürecek misin? Philadelphia’ya dönmezsem, patronum durumu çakar. Başka adamlar gönderir. Onu bulana kadar durmayacaktır. Şimdi ya da daha sonra, hiç fark etmez, kız ölecek. O, nasıl derler, saatli bomba gibi. Hayatını boş yere tehlikeye atıyorsun. Kızı unut, kendini kurtar.” Yumuşak bir homurtu çıkardı. “Ona ne yaptığımı seni ilgilendirmez.”

“İşte burada yanıyorsun. Duvara yaklaş.”

Adam, Chet’e büyük bir hata yaptığını anlatmaya çalışır gibi, sıkıntıyla iç geçirdi.

Chet, “Duvar,” diye emretti.

“Evet, evet, gidiyorum.”

“Stella,” dedi Chet. “Sen iyi misin?”

Çatlak bir sesle, “Evet,” dedim.

“Scout garaj yolunda. Anahtarlar üstünde. Karakola git. Carmina seni almaya gelene kadar hiçbir yere ayrılma. Orada kal ve başka kimseyi aramaya çıkma.”

Güçlkle ayağa kalktım ve odanın içinde yolumu bulmaya çalıştım. Yanaklarımdan yeni bir gözyaşı dalgası iniyordu ama bunlar rahatlamanın getirdiği yaşlardı. Chet beni bulmuştu. Yaşayacaktım. Onu ve Carmina'yı yine görecektim.

Bir elim duvarda, karanlığın içinde ilerlemeye başladım. Kapıya sadece birkaç adım kalmıştı.

Bir ayak sürüme sesi duydum ve boşluğu yoklayan elleri üstümde hissettim. Geri kaçmama fırsat kalmadan, kolumu yakalayıp sertçe çekti. Hızla döndüm ve sırtım göğsüne yaslı bir halde durdum. Hızlı nefesini yanağımda hissediyordum. Gırtlığıma soğuk ve keskin bir şey dayanmıştı. Acı hissederek inledim.

Adam, “Bıçağım boğazında,” diye hırladı. “Silahını indir. Onu ve benden aldığın silahı yere bırak. Bana doğru kaydır.”

Chet, “Stella?” diye seslendi.

Adam, “Gırtlığını kesmeme üç saniye var,” diye homurdandı.

Chet'in tüfeğini yere bıraktığını duydum. Arkasından tabanca geldi. İkisi de beton zeminde bize doğru kaydılar.

Adam, “Köşeye geç,” diye kükredi. “Dizlerinin üstüne in. Başını öne eğ. Bunları yaparken, benimle konuş. Sesimi duymak ve nerede olduğunu bilmek istiyorum.”

“Geçiyorum,” dedi Chet. “Dizlerimin üstüne indim. Başımı eğdim.” Chet'in sesi konumunu doğruluyordu.

“Sıra sende,” dedi adam beni Chet'in olduğu yöne iterken. Chet'in yanına doğru emekledim ve ona iyice sokuldum. Elini bulup sımsıkı tuttum. Eli sıcacık ve güçlüydü; titremese de korktuğunu tahmin ediyordum.

Adamın eliyle yerdeki silahları aradığını duydum.

Chet beni kollarının arasına çekti. İkimiz de dizlerimizin üstündeydik ve birbirimize sımsıkı sarılmıştık.

Alçak sesle hıçkırdım. “Üzgünüm. Çok üzgünüm.”

Alnımı öptü ve ıslak saçlarımı alnımdan itti. Gözlerimi yurnup onu gördüğümü hayal ettim. Koyu renk, dalgalı saçlar; iç ısıtan mavi gözler. Hatları belirgin, yakışıklı bir yüz. Güçle, zekâyla ve şefkatle bağdaştırdığım. “Şişşt, öyle söyleme,” diye mırıldandı. “Şu anda ne olursa olsun, birbirimizi düşüneceğiz. İyiye hatırlayacağız. Bu iş bitene kadar, birbirimizi hiç bırakmayacağız. Pişmanlık yok.”

Adam tüfeği yerden aldı. Chet’e daha sıkı tutundum.

“Önce Estella,” diye emretti adam. “Ayağa kalk.”

Ben talebine itiraz edemedim ve buraya kadar olduğunu, vaktimizin dolduğunu, bizi sırayla vuracağını düşünmeye fırsat bulamadan, Chet ayağa kalktı. “Önce ben.”

Ayağa kalkmak ve onu durdurmak için debelenerek, “Hayır!” diye haykırdım. Onu bulamadım. Çok karanlıktı. “Chet, hayır!”

Adamın Chet’i merdivene doğru ittiğini duydum. Ve hemen sonra göğsüme, beni sırtüstü sert betona seren bir darbe aldım. Cığerlerimdeki bütün hava bir anda boşaldı. Havanın gırtlığımı yakarak tekrar cığerlerime dönmesi için aradan birkaç saniye geçti.

Yukarıdaki metal kapıların kapanıp Chet’le aramıza kilitlenmesini, sersemlemiş ve dehşete düşmüş bir halde dinledim.

“Chet!” diye çığlık attım.

Kapıların arkasından, “Söylediğimi hatırla,” diye bağırdı.

Yerde sürünüp metal kapıya var gücümle vurdum. Faydası yoktu. Sürgü yerine oturmuştu. Chet’e ulaşamayacaktım. Bunun olmasına engel olamayacaktım. Zihnimde görüntüsünü canlandırıp ona sımsıkı tutundum.

Ellerimi kulaklarımın üstüne örtüp ağlamaya başladım. Silah sesini duymak istemiyordum. Öldüğü anı bilmek istemiyordum.

Sendeleyerek aşığı indim ve geleceğini bildiğim o korkunç sesle arama olabildiğince mesafe koydum.

Hâlâ Chet'e söylemek istediğim şeyler vardı. Birlikte hiç yapmadığımız şeyler vardı. Önemli, hayat değıştiren şeyler. Bu gece hakkında yanılmışım. Pişmanlıkla doluydum. Hikâyemiz böyle bitmemeliydi.

Silah sesi içimi delip geçti.

Ve anladım.

36

O ANDA, CHET'İN ARTIK OLMADIĞINI ANLADIM.

Uyuşuk ve sersem bir haldeydim. Ve sonra kendimi midemdekileri boşaltırken buldum.

Uzuvlarım kontrolsüz bir şekilde titriyordu. Dudaklarım bile titreşir gibiydi. Düzgün göremiyordum. *Göremiyordum*. O kadar karanlıktı ki. O kadar soğuk. İçerisi havasız ve boğucuydu ama ben üşüyordum. İliklerime kadar.

Ağlamam gerekirdi. Ağlamak istiyordum. Ama içimde hiçbir şey kalmamıştı. Kupkuru ve bomboş bir halde, sırtımı duvara yaslayıp otururken burnuma kusmuk kokusu doluyordu.

Chet gitmişti. Bir daha asla dönmeyecekti. Onu öldürmüştüm. Abartmıyor ya da dramatize etmiyordum. Benim yüzümden ölmüştü. Bana âşık olduğu için. Çünkü onurlu olanı yapıp beni kurtarmaya çalışmıştı.

Kafamda zamanı geri sardım ve en başa döndüm. O gece Reed'e e-posta göndermek için kütüphaneye gitmeseydim. Mustang tutukluk yapmasaydı. Chet'in bana yardım etmesini kabul etmeseydim.

Onu tanımaz ya da onunla hayatımın en güzel üç ayını geçirmezdim. Ama o hâlâ hayatta olurdu.

Kederim öylesine büyüktü ki basamakları inen ayak seslerini neredeyse duymuyordum. Birden fazla fener ışığı odanın içinde çılgın gibi dolaşıyordu. Ve sırayla benim üstümde durdular.

"Stella!"

Carmina'nın sesini duyunca çenemi hızla kaldırdım. "Carmina?"

Öne atıldı ve beni ayağa kaldırıp kollarının arasına çekti. Beni nefesimi kesecek kadar sıkı kucakladı. "İyisin, iyisin," diye mırıldanırken, sesi yaşadığı rahatlamanın etkisiyle titriyordu.

Dizlerimin bağı çözüldüğü için, ağırlığımı ona bıraktım.

"Herkes geri çekilsin. Ona biraz yer açın." Carmina'nın eli alnıma dokundu. "Teni soğuk. Gözleri odaksız. Biri bana bir bardak su versin."

Su dudaklarımdan içeri aktı. Gerçek olduğunu idrak edince, açlıkla içmeye başladım. Gözyaşlarım o zaman akmaya başladı. Özgürce ağladım. "Chet... O... O..."

"Ah, Stella. Hayır. Chet yaşıyor. Dışarıda. Yerel polisler ifadesini alıyor."

"Ben, ne?" Ona boş gözlerle baktım. "Silah sesini duydum."

Carmina'nın sesi ciddileşti. "Seni ve Chet'i öldürmeye çalışan adamı vurdum. Chet birkaç dakika önce arayıp bizim evden silah sesi geldiğini sandığını söyledi. Ona olduğu yerde kalmasını söyledim ama o sana koşmuş. Ben de hemen polisi arayıp eve döndüm."

Üniformalı polislerden biri öne çıktı ve Carmina'ya hitaben, "Maktulün adı Yevgeniy Polishchuk," dedi. "Şu anda sistemde

aratıyoruz. Sürücü belgesinde Philadelphia, Pennyslvania’da bir adres kayıtlı.”

“Chet’i görmeliyim,” dedim. Diğer her şey bekleyebilirdi.

Aynı anda Chet fırtına sığınağından içeri daldı. Arayan gözleri beni buldu; ne yapacağını bilemez gibiydi. Ve bir an sonra, beni kendine çekti. Başımı göğsüne yaslayınca, kesik kesik nefes aldığını duydum. Gömleğini yumruklarımın arasında sımsıkı tuttum; onu bir daha asla bırakmak istemiyordum.

“Hayattasın,” dedim. “Gerçekten sensin.”

Kulağıma boğuk bir sesle, “Silah sesini duyunca işim bitti sandım,” dedi. “Neden acı hissetmediğimi anlayamadım. Sonra kanı gördüm. Yere düşmüştü ve kan içindeydi. Carmina müthiş bir nişancı.”

“Önden gittin,” dedim. “Carmina’nın geleceğini umarak bana zaman kazandırmaya çalıştın.”

“Bir önemi yok. Zaman kazanmaya gerek kalmadı.”

“Benim için önemli.”

Beni bir kez, iki kez öptü. Yüzünü saçlarımın arasına gömüp bana daha sıkı sarıldı. “Hiçbir zaman soru işaretim olmadı. Elbette önden gidecektim. Haydi, seni buradan çıkaralım. Oturacak bir yere ve gevşemeye ihtiyacın var.”

“Önce Carmina’ya sana bu akşam anlattıklarımı anlatmalıyım. Bunu çok önce yapmalıydım. Anlatsaydım, bunların hiçbiri olmayacaktı.”

“Bana ne anlatacaksın?” Carmina konuştuğu memurdan bize doğru döndü.

El fenerlerinin dağınık ışığı güçlü ve gözü kara hatlarını aydınlatıyordu. Gözlerine bakarken, en ufak bir korku duymadım. Tek istediğim, onun gibi olmaktı. Cesur. Ne kadar zor olursa olsun, doğru olanı yapmak istiyordum.

Chet'e baktım. Beni cesaretlendirmek ister gibi başını hafifçe eğdi. O bana inanıyordu; bundan güç alabilirdim.

Carmina'ya "Haydi, eve gidelim," dedim.

37

ERTESİ SABAH, CHET ELLERİNDE UZUN SAPLI AYÇİ-
çekleriyle eve doğru yaklaşırken, ben ve Carmina verandadaki salıncakta aheste aheste sallanıyorduk. Chet'in gömleğinin kolları dirseklerine kadar sıvanmış, yaka düğmesi açık bırakılmıştı. Yaz güneşi onu da benim gibi bronzlaştırmıştı. Saçları koyu renk ve dağınık, gözleri gece mavisiydi.

Onu izlediğimizi görünce, bizi şapkasıyla selamladı ve basamakları zarif adımlarla tırmandı.

Çiçeklerden birini Carmina'nın tereddütlü ellerine uzatırken, "Biri hayatımı kurtaran kadın için," dedi. "Diğeri de sevgilime."

Sarı çiçeklerin cevizi andıran kokusunu içime çekerek, "Duydun mu, Carmina bu sabah haberlere çıktı?" dedim.

Chet en üst basamağa oturup bacaklarını öne uzatırken, "Aslına bakarsan, evet, duydum," dedi. "Benim merak ettiğim şu: Carmina, adama nişan alırken, onun yerine beni vurabileceğin hiç

aklından geçti mi? Çok karanlıktı. Ya son anda kıpırdasaydım? Ya da o kıpırdasaydı? Sen irkilip hedefini şaşırıydın?”

Carmina, “Ben ve hedefimi şaşırmak,” diye homurdandı.

Chet ciddi bir tavırla, kovboy şapkasını kalbinin üstüne yerleştirdi. “Benim başıma geldiğinden söylemiyorum. Ama tabii, ben gencim.” Sırıttı. “Görüşüm daha iyi.”

“Belki de sende bir delik açmalıydım,” dedi Carmina. “Aklının bir karış havada olmasına yol açan o kibrini söndürürdüm.” Sesi ciddileşti. “İşin esprisi bir yana, ikinizin de burada ve iyi olmanıza çok seviniyorum. Ben... birlikte olduğumuz için seviniyorum. Sizi bilmem ama ben dün gece hiç uyumadım. Trigger’in ailesinin ne durumda olduğunu hayal bile edemiyorum. O çocuk hakkında ne dersiniz deyin, hiçbir anne baba çocuğunu toprağa vermeyi hak etmez.” Buğulanan gözlerini kırıştırdı. “Sanırım Trigger’in yaptıklarını ve o zavallı, aptal çocuğun hayatının nasıl son bulduğunu kabullenmeleri biraz zaman alacak. Sanırım benim her şeyi arkada bırakıp önüme bakabilmem de bir o kadar sürecek. Neler olabileceğini, dün gecenin nasıl sonlanabileceğini düşünmenin bir faydası yok ama kendimi bıraktığım anda, aklım hemen oraya gidiyor.”

Evet, öyle oluyor, diye düşündüm. Carmina gibi ben de önceki gece uyumamıştım. Carmina’nın Danny Balandó’nun kiralık katilini vurmasından önceki son dakikaları zihnimde defalarca canlandırdım. Panik ve korku hâlâ çok tazeydi. O dakikaların farklı sonlanabileceğini düşünmediğim anlarda, aklım anneme gidiyordu. Acaba güvende miydi? Onu bir daha görecektim miydi? Ayrıca Reed’i de merak ediyordum. Geriye dönüp baktığımda, sanırım tanık koruma programına girdiğimiz andan beri, sona geldiğimizin farkındaydım. Birbirimizi bir daha asla görmeyecektik. Kendimi korumak adına, aksine inanmaya çalışmıştım. Eski hayatımın ve en çok değer verdiğim insanların sonsuza dek yok olmadığı umuduna var gücümle

tutunmaya çalışmıştım. Danny'nin adamları Reed'i yakalamamış olsaydı bile, o beni aramıyordu. Hayatına devam etmişti.

Ben de öyle.

"Sana bir bardak fesleğenli limonata doldurayım, Chet," dedim tünediğim yerden kalkarken.

Carmina elleriyle bizi kışkırtarak, "Yaşlı bir kadınla takılmaktan daha iyi bir işiniz yok mu?" diye söylendi. "Yürüyüşe çıkın. Burada tembellik ederek geçirilmeyecek kadar güzel bir gün. Hayır, Stella. Tek kelime bile duymak istemiyorum. Gazetedeki bulmaca beni oyalar. Haydi, hemen gidin."

Gülümsememek için dudağımı ısırdım. Sonunda Chet ve ben fikrine ısınmışa benziyordu. Biraz zaman almıştı. "Pekâlâ. Ama önce çiçekleri vazoya koyacağına söz vermen gerek."

Sinirli bir tavırla, "Sanki Hannah Falconer'ın çiçeklerinin ziyan olmasına göz yumabilirmişim gibi," diyerek çiçeğimi kaptı ve onunla popoma hafifçe vurdu. "Biraz yürüyün de iştahınız açılsın. Siz dönene kadar yemeği hazırlamış olurum."

Carmina'nın kapıyı açık tutmak için kullandığı alçak taburenin üstünden kovboy kız şapkamı alıp başıma taktım. Sonra Chet'in elimi tutmasına ve beni garaj yoluna indirmesine izin verdim.

Kenetlenmiş ellerimizi aheste aheste sallayarak, "Dün gece Carmina'yla uzun uzun konuştuk," dedim. "Gecenin büyük kısmını uyanık geçirdik. Ona her şeyi anlattım. Davada çalışan polisler buraya geliyor. Onlara düzeltilmiş ifademi vermem gerekecek. Yalanlarım açığa çıkacak ama korkmuyorum. O dehşet verici yalanla yaşamaktansa, sonuçlarına katlanmayı yeğlerim. Carmina yalancı tanıklık kovuşturmasına inanılmaz derecede nadir rastlandığını söyledi. Bu açıdan paçayı yırtmam mümkün olmakla birlikte, kendimi bir ömür yetecek kadar suçlayarak cezalandırdım. En başında gerçeği söyleseydim, her şeye engel olabilirdim."

“Korkmuştun. Anneni koruyordun.”

“Yaptıklarımı haklı göstermeye çalıştım. Kendime Danny Baland, yeri parmaklıkların arkası olan kötü bir adam olduğu için yalan söylememde sakınca olmadığını söyledim. Belki yeri parmaklıkların arkası. Ama bu suç yüzünden değil.”

“Onu serbest bıraktılar mı?”

“Komplo suçlamasıyla tutuyorlar. İlk tutuklama sonrasında çıkan arama emriyle onu karteğe bağlayan kanıtlar bulmuşlar. Yakın zamanda çıkacak gibi görünmüyor.”

“Sana zarar vermesi için başkalarını da göndereceğini düşünüyorlar mı?”

“Ben artık inandırıcılığını yitirmiş bir tanığım. Savcılık beni mahkemede kullanamaz. Daha önce yalan söylediğim için, söyleyeceğim hiçbir şeyin desteği olmayacak. Her neyse, Baland artık cinayetle suçlanmıyor. Onun için tehdit oluşturmuyorum.”

“Ya annen?”

“Federal polis onu arıyor. Eninde sonunda bulacaklar. O zamana kadar hırsızlığa ve uyuşturucu kullanmaya döneceğini sanıyorum,” dedim biraz hüznümlenerek. Ne kadar istemesem de annemi önemsiyordum. İyileşmesini istiyordum. Belki bir gün iyileşirdi. Ama bu çok uzun ve zorlu bir dönüş yolu olacaktı. “Tek bildiği bu.”

“Ya sen?” dedi Chet bizi yayvan bir kavak ağacının altında durdurarak. Kollarını rahat bir tavırla geniş aralıklı ahşap çite dayadı ama dikkatli bakan biri yumruklarını sıkıldığını görebilirdi. Güçlü ve kendinden emin parmaklarını açıp kapıyordu. “Geri dönecek misin? Eski hayatına yani?” Dikkatle gözlerimin içine bakarken nefesini tutar gibi bir hali vardı.

Sorusunu dikkatle düşündüm. Bu yaz o kadar çok şey değişmişti ki. Ben değişmiştim. Eski kişiliğime asla dönemezdim. Ben artık Estella Goodwin değilim. “Orada mutlu anılarım yok.

Philadelphia'daki o ürkmüş, çaresiz ve acı çeken kız ben değilim. Artık değilim. Artık benim evim burası. Burada olmak doğru geliyor.”

Gözleri yavaş yavaş netleşti. Bir umut kıvılcımıyla aydınlandılar. “Kalacak mısın?”

Dirseklerimi çite, onunkilerin yanına dayayıp gülümsedim. “Burada gerçekten tatlı, duyarlı ve seksi bir genç adam var ve henüz ondan vazgeçmeye hazır değilim.”

Chet karşımda durdu ve bacaklarını benimkilerin iki yanına açtı. Ellerini çite dayayarak beni araya hapsetti. Başını eğdi ve dudaklarını dudaklarıma iyice yaklaştırarak, “O adama, çoktan kapıldığını söylemen gerekecek. Çünkü ben paylaşmayı sevmem.”

Oyununa katılmak için öne doğru eğilerek, “Onu hayal kırıklığına uğratayım yani?” diye mırıldandım. Ağzım çenesine değince, sıcak nefesinin dişlerinin arasında tısladığını duydum.

“Beni ilgilendirmez. Seninle işim bittiğinde, adını bile hatırlamayacaksın.”

“Hımm, bu bir vaat mi?”

Kot ceketimi omuzlarımdan sıyırdı. Ceket hafif bir kumaş hışırtısıyla karanhindibaların üstüne indi. Uzun kirpikli gözleriyle beni hiç acele etmeden, uzun uzun süzdü. Bakışlarının fiziksel bir dokunuşu aratmayan sıcaklığı, içimin heyecanla ısınmasına neden oldu.

Öğrendiğim tek bir şey varsa, o da Chet'in sözünün eri bir adam olduğuydu.